

VRAŤ DRAKOVĚ, CO JE JEHO

Ilka Pacovská

Albatros

Vrať drakovi, co je jeho

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl - Ostrov zasvěcení
2. díl - Smrt kouzelného džina
3. díl - Únosce draků

© Ilka Pacovská, 2013

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2013

www.cteni-zdarma.cz

ISBN 978-80-00-03142-2

SDÍLENÁ LITERATURA

www.romanyzdarma.cz •

www.sw.gurroa.cz •

www.cteni-zdarma.cz

Tento pokus o **sdílenou literaturu** rozesílejte, prosím, dál.

Pokud usoudíte, že napsaný text byl pro vás natolik zajímavý a čtivý, že byste byli ochotni ho finančně ohodnotit, pošlete autorovi na číslo konta

2800137346/2010

dobrovolný příspěvek (okolo dvaceti korun).

Jde o nový směr šíření literatury bez mezičlánků a dalších nákladů, který by časem mohl být přijatelný pro autory i čtenáře.

Obsah

[Drápův mocný učitel](#)

[Dcera jednorožců](#)

[Honička v Dubovníku](#)

[Znovu na Ostrově volby](#)

[Zasvěcení Sama a Toma](#)

[Jsem průvodce!](#)

[Konečně klid?](#)

[Džinova paměť](#)

[Poslední rok základní školní docházky](#)

[Nový spolužák](#)

[Vánoce v Polutě](#)

[Výběrové zkoušky](#)

[Děsivé vize](#)

[Mezi sirénami](#)

[Šťastný nález](#)

[Nestačí jen přežít](#)

[Kdo jsem?](#)

[To je ona!](#)

[Nemá mě rád](#)

[Zkoušky](#)

[Den ve škole](#)

[U Plama doma](#)

[Džinovy služby](#)

[Rituál dračího mága](#)

[Konec trestu](#)

[Nejsem kouzelník](#)

[Jak to tenkrát bylo](#)

[Vzhůru na oslavu](#)

Drápův mocný učitel

„Je těžké zabít jednorožce?“ zeptal se Zuřivý dráp a zahleděl se do temné jeskyně, kde se rýsoval jen nejasný, ale obrovský obrys těla. Cítil, jak do jeho dračího mozku pronikl cizí psychický dotyk. Otevřel tomu kontaktu část mysli a doufal, že jeho společník nebude pátrat v hlubších rovinách, kde se krčily Drápovy skutečné myšlenky a záměry.

Stále měl v úmyslu pomstít se té lidské holce, která mohla za všechny neúspěchy jeho dosavadního života. Nejenže ho zesměšnila před jeho druhy, ale zavinila, že přišel o oko a že jeho matka ztratila kouzelného džina. Všechny si obtočila kolem prstu a byla pozoruhodně životaschopná. Po posledním kontaktu musel uznat, že má netušené magické schopnosti. Dokázala sledovat stopu, kterou jí nabídl, a zachránit jeho bratra, čímž prokázala i jisté kvality v kouzelnickém umění. V jeho očích ji to ale

neomlouvalo, pouze vnášelo do jeho pomstychtivých úmyslů vzrušující prvek zajímavosti. Nyní žila u jednorožců a Zuřivý dráp uvažoval o výletu k nim. Nebylo by marné si spolu s dívkou podat i pár namyšlených kopytnatců...

„Jak pro koho,“ odpověděl mu chraplavý dračí hlas.

„A vy, Mistře, byste jednorožce v boji porazit dokázal?“

„Jednoho určitě, dva možná, se třemi by to byl vyrovnaný souboj. Proč se ptáš?“

„Jen jsem zvědavý. Jeden nikdy neví, co se může v budoucnu přihodit.“

„Jednorožci nikdy sami neútočí. Není důvod se o ně zajímat. Ledaže bys měl nějaký ztřeštěný nápad, který by je proti tobě poštal.“

Poslední poznámka měla podtón podezíravosti a nedůvěry. Zuřivý dráp rychle potlačil zrádné myšlenky, které se mu draly na jazyk, a pokusil se o bezstarostný tón.

„V životě by mě nenapadlo útočit na nějakého hloupého bílého kopytnatce.“

„To rád slyším. Ostatně, oni vůbec nejsou hloupí. Rozhodně je, Drápe, nepodceňuj! Máš proti nim asi takové šance jako raněný králík proti medvědovi.“

„Díky za radu, Mistře, obloukem se jim vyhnu,“ odpověděl mladší drak uctivě a myslel to vážně. Rozhovor ho odvrátil od myšlenky prohledávat území jednorožců. Bude muset původní plán poopravit. Rozhodl se počkat, až bude Hanka z dosahu jejich ochrany, a teprve pak najít způsob, jak se jí dostat na kůži. Ta představa ho příjemně vzrušovala. Rychle ji potlačil, aby společník necítil, co má v plánu. Ten naštěstí přemýšlel o úplně jiných věcech a Dráповých emocích si nevšiml.

„A co Šítár? Usadil se, nebo ještě pořád tvrdne v knihovně v Dubovníku?“

Dráp se trochu rachotivě zasmál, aby uvolnil napětí, které při rozhovoru s Mistrem cítil.

„Vyjádřil bych to asi takhle: Usadil se v Dubovníku. Zdá se, že tam navázal zajímavou známost, ale nechce o tom mluvit. Pokusil jsem se ho sledovat, je však opatrný. Během doby, kdy jsem se tam zdržoval, neviděl jsem nic zajímavého. Zato doktor je v téhle lokalitě nadšený. Šítár mu pořídil novou laboratoř, provádí pokusy na krabech a vykřikuje něco o fantastickém objevu. Na mou přímou otázku prozradil jen, že zkoumá ochromující jed z mořských rybiček a že o něm ví zatím příliš málo, než aby mohl poskytnout věrohodné informace. Prý je velice náročné získat větší množství kvalitního materiálu pro vědecké pokusy.”

„No,” zafuněl Mistr, „hlavně když se dobře baví a nikoho ve svém okolí nedráždí. Nerad bych přišel o svého nejschopnějšího dodavatele.”

„Slíbil jste mi, Mistře, další kouzelnou lekci,” nesměle mu připomněl Dráp.

„Ano. Za záchranu Šítára si zasloužíš odměnu. Podařilo se ti přesně to, co jsem po tobě požadoval. Tentokrát jsi mě nezklamal. Víím, co ti dám. Nebude to kouzlo v pravém slova smyslu, spíš dar. Něco, po čem ve skrytu duše toužíš. Přístup ke mně.”

Dráp zalitoval, že Mistrovi svou odměnu připomněl. Najednou dostal strach, že mu slíbený dar nemusí být po chuti. Znepokojoval ho fakt, že neví, co má jeho společník v úmyslu. Byl si vědom, jak je proti němu slabý a bezmocný a jak je zcela v jeho rukou. Poslechl však, přikrčil se a postoupil o pár kroků do temnoty. Netušil, co se stane, co získá a jestli to vůbec bude stát za všechny služby, které Mistrovi prokazoval. Ucítil, jak se obrovská dračí tlapa položila na jeho čelo, pod její váhou mu poklesla hlava. Kolem něj se rozhořela síla magie. Nevěděl, zda se mu do kůže propaluje žár či chlad, bolest se rozšířila do celého těla. Snažil se vydržet a nepohnout se. Měl ale pocit, že působení kouzla trvá celou věčnost. Pak ucítil, jak se hlava uvolnila.

Potácivě ustoupil o několik kroků. Tisíce jiskřiček vířilo jeho myslí a jen pomaličku uhasínaly a ustupovaly spolu s bolestí. Namáhavě dýchal a nijak se nesnažil zakrýt své myšlenky, ve kterých se rozčiloval, že takhle si odměnu za své služby nepředstavoval ani náhodou!

„Za chvíli budeš v pořádku,” ujistil ho chraptivě Mistr, „a myslím, že tě můj dar potěší.”

„Nebylo to právě příjemné předávání daru,” řekl Dráp vyčítavě.

„Nebudu tě napínat, Drápe, a řeknu ti, co jsi díky mému kouzlu získal. Bude to ale fungovat jen mezi draky. Jakmile kdokoli z našeho druhu pohlédne na tvé vyhaslé oko, pocítí k tobě sympatie a možná i přátelství. Už nebudeš vyhnancem mezi svými. Nikoho z nich nenapadne, že jsi mrzák. Budou tě mít rádi.”

„A k čemu mi to bude, když jsem odešel pryč z hnízda?”

„Jednou možná zatoužíš po své dračici. S tímhle darem můžeš mít každou, po které se ohlédneš. A můžeš se s ní usadit, kdekoliv ti bude libo.”

Dráp usoudil, že to nezní špatně. Jen aby kouzlo fungovalo. Potom si přiznal, že mu zatím bylo k užítku všechno, co od Mistra získal. Kdyby tak ještě dokázal stát se jeho učedníkem. Snad se časem dočká.

Starý drak ho gestem propustil, a když Zuřivý dráp odešel, stáhl se hlouběji do jeskyně, kam nepronikl ani paprsek světla. Přítomnost mladého draka ho rozčilovala. Kdyby nebylo Karmaneuduny, byl by ho nechal v chodbách za jeskyněmi předků zemřít. Byl hloupý, zasloužil by si to. Jeho matka ale byla krásná, silná a statečná dračice. Navíc byla slušná, což Hor oceňoval. To se u draků často nevyskytovalo. Kdyby u něj chtěla zůstat ona, to by bylo jiné! Společně by studovali tajemství Temné studny.

„Zachráním tvého syna, když se mnou zůstaneš,” řekl jí tenkrát, když se objevila v jeskyních předků.

„Pokud mého syna chceš a dokážeš zachránit, udělej to. Další podmínky nejsou hodny velkého kouzelníka,“ odpověděla a Horovi nezbylo, než činem potvrdit její vysoké mínění o jeho kvalitách. Přinesl z chodeb Drápa, který se potácel na hranici života a smrti.

„Vyléčím tvého syna, ale přeji si, abys mi posílala, co tu ke svému životu a kouzlení potřebuji. Z něj mohu učinit svého učedníka a tím tě zbavím starostí,“ učinil jí drak další nabídku.

„Nemohu zaplatit tvou cenu. Ani nemohu za svého syna rozhodnout, kterou cestou se vydá. Potěšilo mě tvé rozhodnutí zachránit ho. Pošlu ti dar hodný tvé velikosti, ale sloužit ti nemohu, to doufám chápeš,“ odmítla ho tak diplomaticky, že se ani nemohl zlobit. Až později se dozvěděl, že ji hnízdo zvolilo za svou uznanou starší, a vůbec nebyl překvapený. Drápa u sebe nechával kvůli ní, ale ona už se nikdy neobjevila. Rozum mu napovídal, že ani v budoucnu nedojde ke změně. Jako by Dráp nebyl její syn. Viditelně nezdědil její inteligenci ani bystrý rozum. Hor občas litoval, že ho zachránil a že se rozhodl strpět ho ve své blízkosti. Dřív nebo později spadne do problémů. Má cenu ho z nich vytahovat? Možná by měl být stejně moudrý jako jeho matka a ponechat Zuřivého drápa jeho osudu. Karmaneuduna mu jednoho dne poslala sadu svitků s prastarými dračími kouzly. Šlo vskutku o královský dar. Zatím prostudoval jen pár starých textů a těšil se na ty, které čekaly ve srolovaných pergamenech na polici. Touha po vědomostech byla jeho největší silou i slabostí. Nikdy nevěděl dost, stále existovaly znalosti, na které nedosáhl. A nejvíc toužil po tajemství Temné studny. Jednou se z ní napije. Možná to nepřežije, ale kdoví. Kdyby nepotřeboval potravu a ingredience ke kouzelným pokusům, mohl by žít uprostřed skal docela sám a byl by spokojený. Ale stále ještě patří mezi živé tvory, kteří se bez jídla a zásob

neobejdou. Kvůli tomu byl nucen snášet návštěvy Zuřivého drápa a Šítára.

Dcera jednorožců

„Už jsou tady, už jsou tady,“ halekal Sam na celé okolí a všichni, kdo pracovali v útulku pro magická zvířata, zdvihli hlavu. Rafan se Svátou odhodili smeták i škrabku na podlahu a vyrazili ven. Celé tři týdny pomáhali Dundarovi u zvířat. Léčitelka Sidi se věnovala svému miminu a zaběhla sem jen výjimečně, aby se podívala na zajímavý případ nebo poradila s něčím, co Svátův otec neznal. Dundar teď působil v útulku jako hlavní léčitel, což ho viditelně bavilo. Dokonce zvažoval, zda se sem nemá i s rodinou přestěhovat, aby nebyl závislý na kouzelném džinovi, který přepravoval jeho a Svátu pomocí magické brány.

„No, no, nepřeraz se,“ napomenul Toma, který reagoval na pokřik svého bratra a letěl se podívat na příchozí, aniž se rozhlédl.

„Pardon,“ omluvil se v běhu chlapec a pádil dál.

„To je mi cirátů kvůli jedné holce,“ bručel Dundar, ale taky zamířil k místu, kde se objevila návštěva.

Jako současný šéf magického útulku měl své povinnosti a očekávalo se, že osobně přivítá předem ohlášeného jednorožce. Tím spíš, že právě tento jednorožec byl úzce spřátelen s jeho synem i mnoha dalšími lidmi. Jeho jméno se během uplynulých tří týdnů hojně objevovalo ve zprávách a diskutovalo se o něm nejen tady, ale snad všude, kde žili jedinci nadaní sedmým smyslem. Existovalo spousta dohadů, co jednorožci sledují, když dovolili, aby jedna z jejich rodin adoptovala lidskou dívku. Bylo hodně takových, kterým se podobné rozhodnutí zdálo nenormální až zvrácené. Naprosto nechápali, co vedlo čtrnáctileté děvče k tomu, aby si jako své rodiče vybralo čtyřnohé kopytnatce, o nichž se toho obecně moc neví. Jak se takoví tvorové dokážou postarat o lidské dítě!

Ovšem ti, kdo znali okolnosti podrobněji, si o R'íhanovi a jeho rodině mysleli jen to nejlepší. Díky němu nebyla Hanka odsouzená k životu bez magie a díky své adopci teď byla nejen zdravá, ale i šťastná. V Posvátném háji jednorozců si poradili s kouzlem, které ničilo její tělo, a navrátili jí schopnosti sedmého smyslu. Několik nejbližších přátel však vědělo, že návrat zdraví ani tentokrát nebyl absolutní a v Hančině mysli je znovu ochranný blok, jenž zahluje problematické místo v jejím vědomí. Tři týdny strávila dívka ve své nové rodině a všichni v útulku byli nesmírně zvědaví, jak se jí dařilo. R'íhan slíbil, že ji přivede, aby si užila zbylou část prázdnin ve společnosti přátel a kamarádů.

Konečně byli tady. Jednorozec R'íhan i s dívkou zamířil k lidem, kteří jim vyšli vstříc. Hanka se usmívala jako sluníčko. Nejdřív se srdečně objala se Svátou a s Rafanem. Hned za nimi se k ní prodrali Mojeranovi vnuci, dvojčata Sam a Tom.

„Čím vás doma zalévají, že tak rychle rostete?“ smála se a začala si potřásat rukama i s ostatními lidmi z útulku.

„Jsem tak šťastný, že jste jí pomohli,“ řekl Sváťa R'íhanovi, když ho pozdravil, „rád bych vám poděkoval, ale nějak mi na to nestačí slova.“

Jednorožec se lehce dotkl jeho ramene a odpověděl téměř poeticky: „Tvůj cit je jako sluneční paprsek, který zahřál mé srdce.“

Rafan, stojící hned za Svátou, se také usmíval. Lehce se R'íhanovi uklonil: „Díky.“

Jednorožec ho poctil stejným dotykem jako Svátu a dodal: „Postarejte se spolu s bratrem o mé dítě, ať se zase nezaplete do nějakých problémů. Bojím se, že její dračí krev je příliš vznětlivá.“

„Bude-li to v našich silách, dáme na ni pozor,“ slíbil Rafan.

„Slibujete?“ ujišťoval se jednorožec.

„Slibujeme,“ odpověděli dvojhlasně.

„Natáhněte ke mně ruku s prstenem,“ požádal jednorožec. Oba váhavě poslechli. Dokonce i Hanka sledovala, co se děje.

R'íhan se dotkl jejich prstenů a chlapci s údivem zjistili, že každému z nich v prstenu přibyl maličký temný rubín.

„Pokud byste se potřebovali o něčem poradit, stačí kámen promnout prstem,“ uslyšeli ve své mysli a pochopili, že informaci slyší jen oni dva. „V případě nebezpečí ohrožující naši dceru, zaklepejte prstenem třikrát o kámen, o skálu nebo o něco tvrdého. Ona je teď členem našeho stáda, a kdyby jí někdo ublížil, jednorožcům by se to nelíbilo. Pro jistotu na ni během prázdnin i školního roku dohlédněte.“

„To je samozřejmé,“ přikývl Rafan za sebe i za bratra.

Konečně se k R'íhanovi dostal i Dundar a slavnostně ho na půdě útulku uvítal. R'íhan s ním zdvořile mluvil, ale Hanka, která za poslední týdny jednorožce poznala

důvěrněji, postřehla, že R'íhan s ním hovoří téměř nerad. Zdvořilost však jednorožcům nedovolovala chovat se k někomu přezíravě. Také musela absolvovat řadu lekcí, než nový otec uznal, že se chová natolik přijatelně, aby mohli postupně navštívit všechny členy stáda v okolí Magického lesa. Seznamovala se s ostatními jednorožci a R'íhan pečlivě dbal na její chování. Uvědomila si, jak je pro její čtyřnohé rodiče důležitá slušnost a zdvořilost. L'gala s ní trénovala slovní obraty, které byly vhodné pro oficiální setkání, a dívka tušila, že časem se bude muset naučit mnohem víc. Když si zpětně promítla poslední tři týdny, vlastně ji celou dobu hlavně vychovávali. Ještě že tam byl i P'ujibo, jinak by se asi zbláznila už první týden. Její čtyřnohý bratr ji vždy vytáhl do lesa, kde je nikdo za rozpustilost a dovádění nekáral. Běhali mezi stromy i po loukách, pozorovali divoce žijící tvory, naslouchali dryádám a odpočívali pod konejšivými korunami lesních velikánů. Byla ráda, že jí R'íhan umožnil strávit zbytek prázdnin s kamarády. Takovou velkorysost od něj ani nečekala. Příjemně ji překvapilo, jak je pro její novou rodinu důležité, aby se cítila šťastná. Byla jim za jejich ohleduplnost vděčná.

Dundar zatím R'íhana provedl útlukem. Všechno bylo v pořádku, dokud nedošli ke klecím ve velké budově.

„Kterej trouba nezavřel klec s pupusaty?“ rozlehl se prostorami Dundarův rozhněvaný hlas.

Sváta se přikrčil a koukl na Rafana: „No nazdar! Tys nezavřel?“

„Tys měl zavřít. Šel jsi za mnou,“ zamračil se Raf.

„Kolik jich chybí?“

„Čtyři zmizely.“

„Tak je koukejte rychle najít, než se někde zahrabou!“ zamračil se Dundar na kluky.

Rafan se Svátou se pustili do hledání a Hanka se k nim přidala. Jednu pupusatu našli hned u vchodových dveří, ale ostatním se zřejmě podařilo dostat ven. V útluku byly tyto

obrněné sladkovodní želvičky kvůli měknutí krunýře. U zdravé pupusaty by rohovinu neprorazil ani diamantový vrták, tyhle ale měly ochrannou vrstvu měkkou skoro jako guma. Nikdo zatím nezjistil, co jim chybí. Pupusaty sice nevypadaly příliš hbitě, ale tentokrát si zřejmě pospíšily, aby si udělaly výlet. Krunýř měly ve velikosti talíře, ale barvy na něm teď byly vybledlé a našedlé. Najít je bude obtížné. Děti se rozptýlily kolem budovy a natahovaly uši, zdali neuslyší jejich typické „pu, pu, pu“. Pukavý mlaskavý zvuk jim pomohl najít další uprchlou pacientku. Zbylé dvě se nejspíš stihly někde zahrabat.

„Už půjdu,“ oznámil R’íhan Hance psychicky.

Dívka se ohlédla a vyrazila k jednorožci, aby se rozloučila. Dotkla se jeho hřívky a věděla, že ani nemusí promluvit, že R’íhan cítí její sympatie i vděčnost.

„Každý večer, který strávíš daleko od nás,“ řekl, „ucítíš můj malý psychický dotyk, něco jako přání dobré noci. Nebude to kontrola, ale potřebujeme vědět, že jsi v pořádku. Kdybys něco potřebovala, tak se ozvi. Užij si hezky prázdniny a nezapomeň, že tvé chování bude teď mnohem přísněji posuzováno, neboť máš rodiče mezi jednorožci.“

„Mám báječné rodiče a budu se snažit, abych jim nedělala ostudu,“ usmála se Hanka a jednorožec přikývl. Pak se rozběhl a plynule zmizel v bráně.

„On už odešel?“ objevil se vedle Hanky Dundar a nesouhlasně pokrčil rameny. „Ani jsem se s ním pořádně nerozloučil. Taky se mohl ještě chvílku zdržet.“

„Asi nás nechtěl rušit v další práci,“ omluvila dívka jednorožce. Pak se oba dva jako na povel otočili zpět k budovám útulku, odkud se ozval veselý halas.

„Už je máme,“ halekal na ně na dálku Sváta a spolu s Rafanem ukazovali Dundarovi polapené pupusaty.

„Sláva,“ zabručel léčitel napůl pro sebe, „už jsem myslel, že budu muset vyhlásit noční pohotovost.“

Hanka se raději rozběhla za kluky, aby se zapojila do práce. Chopila se kbelíků a pomáhala roznášet čistou vodu. Po třech týdnech u jednorožců to považovala za skvělou zábavu. Svým nadšením nakazila i kluky, takže byli se vším hotovi dlouho před večeří. Posadili se do trávy za budovami a Hanka jim líčila, jak se učila slušně chovat, aby ji mohli jednorožci ukázat ostatním členům stáda.

„To bylo skoro jako krocení a drezúra divokého lidského mláděte,” smál se Rafan.

„Nejen lidského - i dračího,” upřesňoval Sváta.

„Jsem ráda, že se nad mým pohnutým osudem dobře bavíte,” zašklebila se kamarádka a jednou rukou drbala Rafanova tulíka. Plavík nastavoval střídavě krk a břicho.

„Poslyš! Jestli se začneš chovat podle jednorožcova příkázání, tak s tebou nebude žádná legrace,” popichoval ji Rafan.

„Hele, brácho, nenarušuj mou pracně získanou morálku hned první den,” strčila do něj Hanka, povalila ho do trávy a k tulíkově radosti mu rozcuchala vlasy. Plavík je v následujícím okamžiku začal rovnat a vyčesávat do tvaru hnízda. Rafan se snažil po malém tvorečkovi hmátnout, ale dívka mu přidržela ruce a povzbuzovala tulíka, ať si pospíší. Sváta se natáhl a začal tulíkovi pomáhat. To už jejich kamarád nevydržel.

„Tak vy jste se proti mně spojili!” podíval se po nich výhružným pohledem. Vykroutil Hance ruku, shodil ji ze sebe, pak chytl Svátu, přitlačil ho k zemi a taky ho rozcuchal. Vzápětí hmátl po Hance, aby se jí pomstil podobným způsobem. Tulík běhal od jednoho ke druhému a radostně vypískl pokaždé, když se mu podařilo uniknout chycení. Nakonec zůstali udýchaně ležet a pozorovali barevné mráčky na obloze. Tulík se ujal Hančiných vlasů a dívka ho nechala. Stejně se bude muset po takovém kočkování důkladně učesat.

„S potěšením konstatuji, že ani jednorožci u tebe jako vychovatelé příliš neuspěli,” řekl Rafan spokojeně.

„Ještě bychom měli sehnat nějaké rodiče tobě,” odpověděla Hanka Rafanovi, „možná bys také potřeboval pár výchovných lekcí.”

„Ani nápad,” polekal se Rafan. „Za dva roky jsem plnoletý a Zachariáš mi jako zákonný zástupce naprosto vyhovuje. Já o žádné rodiče nestojím.”

„Nevíš, o co přicházíš,” namítl Sváta.

„Vím velmi dobře, o co přicházím. A běda vám, jestli budete mou svobodu nějak ohrožovat!”

„Snad jsme tolik neřekli,” překvapil Hanku kamarádův zarputilý odpor, „myslíme to s tebou dobře.”

„Nechte si své samaritánské nápady pro někoho jiného,” odbyl je Rafan.

„Vždyť to byla jen legrace,” mrzelo Svátu, že veselé kamarádkové poštuchování sklouzlo do handrkování.

„Měli bychom jít na večeři,” zvedla se Hanka a kluci se rozesmáli, když uviděli, jak tulík balancuje v hnízdečku, které si na Hančině hlavě upletl.

„Plavíku, ty lumpe,” hmátla po tulíkovi dívka, ale ten jako obvykle hladce unikl. Dobrá nálada se všem vrátila.

Při večeři Hanka zjistila, že měl R'íhan pravdu. Nenápadné pohledy provázely každé její gesto. Teď bude pro všechny ta, kterou adoptovali jednorožci. Budou ji sledovat, co a jak dělá, co jí, jak se chová, co říká. Nebylo jí to příjemné, ale nemohla nic dělat.

Své věci našla v pokoji u kluků, kam jí je přenesl někdo ze zdejších pomocníků. Docela uvítala postel ve větší společnosti. Přece jen se u jednorožců cítila maličko osamělá.

Druhý den se v útulku objevila Sidi s miminem přivázaným v šátku. Malý živoucí raneček nespokojeně zakňoural, když ho máma vytáhla, aby si ho mohla Hanka pochovat.

„Má krásné veliké oči,” pochválila maličké dívka, „nezlobí moc?”

„Celkem to jde. V noci se budí třikrát až čtyřikrát. Jinak je Péťa hodné miminko,” usmála se Sidi a znovu umístila kňourající mrně do šátku.

„No nazdar,” zavrtěla hlavou dívka, „to bych usínala snad i ve stoje.”

„Vždyť já občas taky,” přikývla léčitelka.

Pomaloučku prošla celým útulkem, podívala se na pacienty a promluvila s Dundarem. Nakonec si zavolala Rafana. Zamířili společně k malým klecím. Hanka i Sváťa se k nim zvědavě připojili. Sidi zastavila u místa, kde už dlouho živořily pupusaty.

„Už jsme na ně vyzkoušeli snad všechno, tak mě napadlo, jestli by se s nimi nedokázal domluvit tvůj tulík. Určitě existuje něco, co jim chybí a na co jsme ještě nepřišli.”

Rafan vytáhl Plavíka z kapsy a vysvětlil mu, co se po něm žádá. Tulík si během naslouchání učesal pomuchlaný ocásek. Pak přikývl a vlezl k želvičkám. Když se vrátil, vyšplhal léčitelce po oblečení až na rameno.

„Vodopád,” řekl.

„Co prosím?” podivila se Sidi.

„Chybí vodopád. Voda, písek padají a dělají dobře. Pupusaty rády vodu z výšky.”

Léčitelka vzala tulíka do dlaně, aby se na něj mohla podívat přímo.

„Jestli je to pravda, máš u mě za odměnu pusu.”

„Pusu necháš pro lidi, Plavík rád sušenku.”

„Třeba dvě, když ti to udělá radost,” přikývla Sidi a vrátila tulíka na Rafanovo rameno. Pak se vypravila za Dundarem. Tvoreček potěšeně zašvitořil a Rafan se pousmál.

„Copak ti řekl?” zajímalo Sváťu.

„Že se Sidi rychle učí, když hned pochopila, že má raději sušenky. A že je fajn, když se kvůli tomu neurazila.”

„Jak tady chce zařídit pupusatám vodopád?“ vrtalo hlavou Hance.

„Hm, to by mě taky zajímalo,“ kývl Rafan.

Na akci léčitelky nemuseli čekat dlouho. S energií sobě vlastní pověřila několik lidí, aby sehnali, co je potřeba. Ještě než odešla, instalovali u pupusat čerpadlo, které hnalo vodu a písek do výšky nad klec, odkud jako sprcha padala směs zpátky do vodní části želvího příbytku. Pupusaty se okamžitě přemístily pod nejprudší část dopadající vody.

Léčitelka s úsměvem poděkovala pomocníkům a kývla na děti, aby ji doprovodily do jídelny. Dala si s nimi limonádu a pro tulíka přinesla dvě veliké sušenky. Plavík je málem nemohl pobrat. Když mu ale chtěl Sváťa pomoci, jen výhruzně prskl.

„Koukám, že ti Plavík nedůvěřuje,“ zasmál se Rafan.

„To od něj není vůbec hezké,“ durdil se Sváťa, „od nikoho nedostal víc sušenek než ode mě.“

„Už s vámi mluvil pan Mojerana?“ zeptala se Sidi.

„Ještě jsem ho neviděla,“ zavrtěla hlavou Hanka.

„Má se vrátit až za dva dny. Aspoň to tvrdil Sam,“ upřesnil Sváťa. „O čem s námi chce mluvit?“

„Zaslechla jsem, že má v úmyslu vzít vás na výlet. Dundar zamítl pomocníkům dovolenou, protože prý tu budete už jen do konce týdne.“

„Ale, ale, to jsou mi tajnosti! A mně táta nic neřekl,“ podivil se Sváťa, zatímco Hanka s Rafanem jen pokrčili rameny.

„Aha, tak to musím taky mlčet, abych jim nezkazila překvapení,“ zamrkala spiklenecky Sidi.

„A budeš nás mít na svědomí. My teď zvědavostí ani neusneme,“ snažil se Sváťa vymámit další informace, ale léčitelka jen s úsměvem vrtěla hlavou.

„Můžeme tě doprovodit, až půjdeš domů?“ zeptala se Hanka.

„Není třeba. Za chvíli se pro mě zastaví Giro.“

„Umí přebalit Péťu?“ vyzvídal Sváťa.

„Umí, ale dělá to nerad,“ přiznala Sidi, „a jak se má vaše Anička?“

„Začíná chodit a je s ní legrace. Ještě že máme Vrona, jinak bych dělal chůvu od rána do večera. Miranda ji během práce nestihne uhlídat. Někdy ti ji přivedu ukázat,“ nabídl hned Sváťa.

„Teď ještě ne, Péťa je moc malej,“ lehce zavrtěla hlavou Sidi, „ale časem se určitě domluvíme.“

Za dva dny se objevil v útulku pan Mojerana. Děti vyčkávavě sledovaly, jak se o něčem dohaduje s Dundarem. Ani jeho vnuci Tom a Sam jim nic neprozradili, těžko říct, jestli sami nevěděli, co se chystá, nebo zda už se naučili zachovávat tajemství. Hanka by vsadila na první možnost. Dobře si všimla, jak se jim při pohledu na dědu plní oči otázkami.

„To jsem zvědavý, jestli to bude to, co si myslím,“ zašeptal jí do ucha Rafan. „A co si myslíš?“

„Nepovím. Taky máš mozek, tak ho použij. Klukům bude devět let.“

„Co si tu špitáte?“ vklínil se mezi ně Sváťa.

„Že bude dvojčatům devět let,“ zopakovala Hanka.

„A jó,“ rozzářil se Sváťa, „tak to je jasné, o co půjde. Doufám, že mě táta pustí s vámi.“

„Myslíte, že...“ docvaklo konečně i Hance.

Večer se jejich tušení potvrdilo. Mojerana je před večeří odvedl kousek stranou.

„Všechno už jsem dojednal,“ mrkl na ně s úsměvem, „zbývá jen, abych se zeptal vás. Rodiče Toma a Sama jako obvykle nemají čas, tak jsem si myslel, že byste mé vnuky na jejich důležité životní cestě mohli doprovodit vy. Pojedete s námi na Ostrov volby?“

„Dědo! Konečně!“ vrhli se kluci dědovi nadšeně kolem krku. Usmíval se jejich radosti. Už skoro dva roky ho přesvědčovali, že je nezbytné, aby začali studovat na

kouzelníky, a on jim horko těžko vysvětloval, že ještě nejsou dost velcí. Teď se jim jejich touha možná vyplní.

Kluci pustili dědu a vrhli se na Rafana a Svátu: „To si nemůžete nechat ujít! Řekněte, že s námi pojedete. Vy jste tam přece byli, musíte nám říct, co nás čeká. Že s námi pojedete, že jo?”

Rafan chytil škemrajícího Sama a otočil ho nohama vzhůru: „Takhle se tam budeš cítit. Líbí se ti to?”

„To není pravda. Děláš si legraci,” protestoval kluk, a jak se bránil, málem stáhl Rafanovi kalhoty.

„Jasně že s vámi pojedeme,” usmála se Hanka, „bude to prima výlet, pokud nás nesežere nějaká mořská příšera.”

„A můžete ušetřit za námořníky,” navrhl Sváta, „máme s plavbou hodně zkušeností.”

„To rád slyším,” přikývl Mojerana, „sbalte si po večeři věci, brzo ráno vyrazíme.”

„Super! Jupí!” zajásali znovu jeho vnuci a vyrazili jako vichřice do jídelny, aby se o svou radost podělili s ostatními.

„Tohle by s nimi měli prožívat hlavně jejich rodiče,” poznamenal trochu trpce pan Mojerana, „myslel jsem, že aspoň letos si na ně udělají čas.”

Zvolna došli do jídelny, kde všeobecný halas naznačoval, že se přítomní pustili do rozpravy na téma zasvěcení. Kluky tu měli rádi, ale zdejší chlapi si nenechali ujít příležitost k žertům na jejich adresu. Hanka se musela smát, když slyšela, jak se na Ostrově volby líhne jedna příšera za druhou, aby sežraly nenadané jedince. Dvojčata po chvíli začala vypadat nejistě a rozrušeně si špitala.

„Kdybych nevěděla, jak to na ostrově vypadá, asi by mě tyhle výmysly postrašily,” prohodila Hanka tiše na adresu Toma a Sama, „ve skutečnosti tam žádné nebezpečí nehrozí.”

Viděla, že se trochu uklidnili, ale semínko pochybnosti bylo zaseto. Vzpomněla si na svou nejistotu, když měla navléknout zasvěcovací prsten - na směsici strachu,

vzrušení a naděje. Byla to křižovatka jejího života a za ní čekala mnohem lepší budoucnost, než kterou jí nabízel Útulný domov. Navzdory všemu, co nepatřilo mezi příjemné zážitky, nelitovala svého rozhodnutí a považovala ho za šťastné.

Teď něco podobného čekalo na kluky. Kdoví co jim budoucnost nachystá. Třeba si právě uvědomili, že od vstupu na ostrov už nic nebude stejné jako dřív.

„Měli byste se na zítřek pořádně vyspat,“ obrátil se na ně Mojerana, když dojedli.

„A ty se rozluč s tátou,“ otočil se na Svátu, „ráno budeme pryč dřív, než dorazí s Vronem do útulku.“

Poslal dvojčata, aby odnesla použité nádobí do kuchyně, a zahnal je do postelí.

Hanka ještě vyběhla ven, aby se rozloučila s kouzelným džinem, Sváta jí byl v patách. Dundar se na syna usmál a poklepal mu na rameno.

„Chovejte se slušně a panu Mojeranovi pomáhejte. A hlavně se nepleťte do žádných nebezpečných záležitostí. Byl bych rád, kdyby byl aspoň chvíli klid. Jasně?“

„Jasně.“

„Tady máš na cestu,“ vtiskl Dundar Svátovi do ruky váček s kameny, „kdyby sis potřeboval ty nebo tvoji kamarádi něco koupit.“

Hanka chtěla namítnout, že i ona má od rodičů hrst vzácných kamínků, které všude bez problémů fungovaly jako platidlo, ale nakonec si to raději nechala pro sebe.

„Hlavně buďte opatrní a slušně se chovejte,“ zopakoval jim léčitel ještě jednou a usmál se, když ho Sváta na rozloučenou objal.

Vron položil Hance ruku na rameno. Spiklenecky na něj mrkla. Oba se usmáli, nemuseli si nic říkat. Jejich pouto vzájemné důvěry trvalo.

Honička v Dubovníku

Druhý den odcestovali veřejnými bránami do Dubovníku. Sotva vystoupili do haly, čekalo je překvapení.

„Jé, Zachariáši, kde se tu bereš?“ běžela Hanka obejmout trpaslíka, jakmile ho spatřila.

„Musím přece zkontrolovat, jak se k tobě chovají tvoji noví čtyřnozí rodiče. Kdyby se ti u nich nelíbilo, stačí říct.“

„No,“ zašklebila se dívka, „vlastně je to u nich příšerné. Pořád mě vychovávají a vzdělávají. U tebe to bylo lepší.“

Trpaslík se zachechtal a plácl Hanku po zádech, až málem neudržela balanc. V té chvíli k nim přistoupil kluk, kterého si zatím kvůli Zachariášovi nevšimli.

„Jé, Dane, co tady děláš?“ podivil se Sváťa, když poznal kamaráda z Poluty.

„Otec tu zařizoval nějaké obchodní záležitosti a vzal mě s sebou. Včera ráno jsme se na výročním trhu potkali se Zachariášem. Když jsem slyšel, že se objevíte, využil jsem situace a přišel si pokecat.“

„A jak se máš, kámo?“

„Bezva. Ve škole si mi líbí. Supervolon máme jako volitelný předmět, což mi vyhovuje. Jsem v něm dobřej. Co nevidět bych se mohl dostat do školního soutěžního družstva.“

„Až budeš někde soutěžit, dej vědět, přijedeme tě povzbuzovat,“ usmál se Rafan.

„Musím ještě vypilovat styl. Otec mi domluvil tréninkové hodiny u Pohromaka.“

„Pohromak? Máš na mysli Stana Pohromaka?“ zaúpěla Hanka.

„Znáš ho? Je úžasnej, co?“

„V supervolonu možná. Ale jinak se před ním nezmiňuj, že nás znáš, jinak tě shodí z prkna.“

„A proč? Co se stalo?“

„Měli jsme s ním vážný konflikt, který se vyřešil až po zásahu Bdělého,” řekl Rafan a tulíkovi, který mu seděl na rameni, se při vzpomínce zjezily všechny chlupy, nejvíc na hřbetě a ocásku.

„Páni! Fakt? A o co šlo?”

„Jestli u něj chceš trénovat, tak se neptej. A hlavně o nás nevyprávěj ani v jeho blízkosti,” doporučil mu Rafan důrazně.

„Ale tátovi a bráchovi to říct můžu, ne?”

„Jo. Těm můžeš,” milostivě zařadil Rafan jeho příbuzné mezi důvěryhodné osoby.

„Nechceš s námi jet na Ostrov volby?” zatahal Sam Dana za rukáv, protože se mu hned na první pohled zdál jako zajímavá osoba, se kterou by mohla být legrace.

Dan se ohlédl na kluky a Hanka usoudila, že nastal čas představit Dana aspoň panu Mojeranovi. Sice ho z jejich vyprávění znal, ale ještě se nepotkali. Mojerana si zcela vážně potřásl s chlapcem rukou a s úsměvem prohlásil, že ho rád poznává. Dan rozhodně nepatřil k dětem, které trpí před dospělými ostychem. Hned se začal vyptávat na kluky, co už umí a jestli se na Ostrov volby těší, a vyzvídal, proč s nimi nejede i jejich matka.

„Teď teprve si uvědomuji, jak může první pohled klamat,” zašeptala Hanka Sváťovi. „Když jsem Dana viděla poprvé, připadal mi jako nesmělý zakřiknutý kluk.”

„Nemůžu s vámi jet,” řekl pak Dan trochu lítostivě klukům, „musím se zítra večer, až skončí trhy, vrátit s tátou domů.”

„Takže dneska a zítra s námi zůstat můžeš, že jo?” smlouval Sam a měl velký zájem poznat blíží kluka, který je tak dobrý, že závodí v supervolonu.

„Já nevím, musel bych požádat tátu,” váhal Dan, ale lákala ho představa dvou dní strávených ve společnosti kamarádů.

„Můžeš své přátele doprovodit do přístavu nebo i do města,” navrhl Zachariáš, „já tvému otci řeknu, kde jsi.”

Dan se ještě nejistě ohlédl po Mojeranovi, ale ten se na něj přátelsky usmál a přikývl.

Pak se otočil k trpaslíkovi.

„Máme zamluvený velký pokoj v hostinci U Mořského hada. Pokud to nebude jeho otci vadit, může s námi chlapec zůstat klidně do zítřka. Počítám, že sehnat místo na lodi a nakoupit zásoby nám dva až tři dny zabere,” řekl mu.

„Já to vyřídím. Myslím, že starej Ferelli nic namítat nebude,” kývl souhlasně Zachariáš.

Po jeho odchodu děti vyrazily s Mojeranou k přístavu. Lodí tu bylo hodně, avšak děda dvojčat měl své představy a nároky. Občas se dal do řeči s některým námořníkem nebo kapitánem, ale stále nebyl spokojený.

„Opravdu s námi nepojedeš?” zkoušel Sam lámat nového kamaráda a Dan jen s úsměvem vrtěl hlavou.

„Úplně mi stačilo jedno ztroskotání před dvěma lety. Já totiž moře nijak zvlášť nemiluju. Na palubu takového vratkého plavidla bys mě nedostal ani párem koní.”

„Děda určitě vybere bezpečné plavidlo,” namítal Tom.

„V to doufám,” řekl napůl se smíchem a napůl vážně Dan, „nerad bych se doslechl, že jste se utopili.”

Pomalou prošli celým přístavem. Na oběd se zastavili v malé krčmě, ale spíš proto, že dvojčata žadonila - chtěla vidět nefalšovanou námořnickou hospodu. Bylo tam zakouřeno, zapliváno, prostor páchl rybinou a pivem a příchod chlapa s houfem dětí vzbudil zvědavost štamgastů. Mojerana vybral stůl v koutě, kde se dalo aspoň trochu pootevřít okno.

Hanka nedůvěřivě zkoumala, kam si sedá, měla podezření, že by se mohla přilepit na pobryndanou lavici. Přemýšlela, jestli je bezpečné dát si tady něco k jídlu. Mojerana se rozhlédl po okolních stolech a objednal míchaná vejce s chlebem.

„Ste spad ze stožáru, ne!“ utrl se na něj hostinský.
„Dejte si utopence nebo tlačenu.“

„Copak vy nemáte vajíčka?“

„To jó. Ale v kuchyni nemám nikoho, kdo by vám je moh udělat. Kuchař vyspává po vopici a pomocnice dneska nedorazila.“

„A kdybych si je udělal sám?“

Hostinský váhal, jestli má riskovat návštěvu někoho cizího v kuchyni.

„Samozřejmě vám je zaplatím,“ ujistil ho Mojerana a chlap ve špinavé zástěře nakonec přikývl. Hanka si oddechla. Pokud jim jídlo uvaří sám Mojerana, bude určitě poživatelné. Napadlo ji, že by ho v tom neměla nechat samotného.

„Já vám pomůžu,“ vstala a vydala se za ním ke kuchyni.

„No nazdar,“ vydechla, když se tam rozhlédla. Našla jednu relativně nejméně špinavou pánev a šla ji umýt. Snažila se moc nedívat kolem, aby nepřišla o chuť k jídlu.

„Bojové podmínky,“ zavrčel Mojerana a dal se do práce. Dívka zatím drhla sedm talířů a lžic, aby bylo z čeho jíst. Hostinský si jich dál nevšímal. I ostatní chlapi o ně ztratili zájem a začali se bavit jako obvykle. Sam a Tom měli oči navrch hlavy a Hanka je podezírala, že se snaží zapamatovat si co nejvíc slangových a pochybných výrazů, které se tu ozývaly častěji než běžná slova. Dokonce i Dan Ferelli nasával zdejší atmosféru jako houba. Zřejmě nic podobného ještě nezažil. Hanka nechápala, co kluky tak fascinuje. Jí se zdála hospoda špinavá, hlučná a nechutná. Nejvíc jí vadil zatuchlý vydýchaný vzduch.

Zvolna dojídali, když hosté u vedlejšího stolu začali zdvihat hlas.

„...to mi neříkej, řek sem mu. Jestli ty krabí chcíplotiny jsou ze Zátoky šilenců, nacpu ti tělo do hajzlu nosem napřed. Něco takovýho já žrát nebudu! A jak sem mu vopřel

kudlu vo vohryzek, všecko vyklopil. Takový svinstvo! No chápeš to?”

„Nejní zdejší. Třeba to nevěděl.”

„To mi neříkej! Něco takovýho mi neříkej ani ze srandy! Ten kretén by nám tu zkurvenost ze zátoky chtěl prodávat jako žrádlo! Já byl při tom, když tu jeden z něčeho podobnýho zešílel. Takovej masakr jsi eště nežral. Krve jak ze stáda volů, než sme ho sejmuli. Esli tu toho kreténa eště někdy uvidim, pozná, jak chutná ocel v žaludku.”

Hanka mrkla okem po panu Mojeranovi, který se znechuceně mračil a mávl na hostinského, že chce zaplatit. Než u vedlejšího stolu dořekli další větu, byli venku.

„Doufám, že má vaše dušička pokoj,” obrátil se děda ke svým vnukům. „A že mě příště nebudete tahat do podobných hospod. V téhle se mi ani dost málo nelíbilo.”

„Námořníci jsou pěkně drsní chlapíci!” uznale pokýval spokojený Sam.

„A tam, co dneska budeme spát, bude taky plno námořníků?” dotázal se trochu nasměle Tom, který viditelně nadšení svého bratra nesdílel.

Děda se na něj usmál: „Pár jich tam nejspíš potkáme, ale doufám, že prostředí bude příjemnější a talíře čistší.”

Odpolední program pan Mojerana zpestřil výletem do naučného podmořského tunelu. Dvojčatům se pohled na mořské dno okamžitě zalíbil. Jen jim vadilo, že se poblíž neobjevily sirény. S těmi už se kluci setkali na školní slavnosti v Santareně, kde s nimi mohli dokonce mluvit. Ale i barevné ryby a neznámí živočichové byli zajímaví. Když se poblíž zastavila skupinka tří dětí a dvou dospělých, všichni zbystřili pozornost. Jeden z mužů totiž zasvěceně hovořil o tom, co bylo kolem nich právě k vidění. Jmenoval názvy ryb a živočichů, vysvětloval jejich chování a upozorňoval na zvláštnosti jednotlivých druhů. Tom a Sam natahovali zvědavě uši, až si jich muž všiml a kývl na ně.

„Pokud vás moje povídání zajímá, klidně se k nám připojte,” usmál se, „mám mezi přáteli mořského biologa, takže o zdejší fauně něco málo vím.”

Dospěli se mezi sebou vzájemně představili a muž pokračoval ve výkladu.

„Všimněte si tamté hroudy. Jestli se nemýlím, je to rozedranec, který čeká, až mu nějaká hloupá rybka skočí na udičku, přesněji řečeno na ploutev, která jako udička vypadá.”

„A ten stín támhle?”

„To vypadá na elektrického parejnoka. Ten ryby obejme, ochromí výbojem elektriny, kterou si jeho tělo dokáže vytvořit, a pak usmrtí.”

„Jé, podívej se, jak se zahrabal do písku,” vypískla nadšeně jedna z dívek.

Opět kousek popošli a obdivovali barevné korálové rybky.

„Pojďte sem,” zavolal na děti muž, „tamhle se schovává chobotnice. Vidíte ji?”

„Kde? Vždyť tam nic není...”

Vtom se tvor vymrštil a přesunul se o kus dál, kde znovu naprosto neviditelně splynul s mořským dnem. Muž vyprávěl tak zajímavě, že jim cesta tunelem ubíhala rychleji, než se zdálo. Byli skoro na konci, když se muž zarazil a zadíval se na jedno místo.

„No ne, to je přece čtverzubec bersereta. Tahle rybka se vyskytuje jen v okolí zdejšího korálového útesu. Vidíte, vůbec se nebojí. Většina predátorů se po ní totiž ani neohlédne. Vědí, že kdyby ji sežrali, pustí jim rybka do tlamy jed, který je na chvíli ochromí a pak začnou šílet a zuřivě útočit na všechno ve svém okolí.”

„A umřou?”

„Pokud se neumlátí o útesy nebo nezaútočí ve svém zmatku na někoho silnějšího, tak ne. Jed časem vprchá.”

„Aha,“ řekla malá holčička, „ale pak si pamatuj, že na tuhle rybku nemají útočit.“

„Přesně tak,“ usmál se na ni muž.

„Jsou tu i další jedovatí tvorové?“ zeptal se Sváťa.

„Samozřejmě. V moři se dají potkat rejnoci s jedovatým trnem, krásní barevní perutýni, mořské sasanky a další. Někdo pomoci jedu loví, někdo ho má na obranu.“

Pan Mojerana ochotnému průvodci zdvořile poděkoval a společně vystoupali po schodišti ven z tunelu. Po dlouhé procházce v šeru pod hladinou je letní slunce málem oslepilo. Mhouřili oči a chvíli trvalo, než si zase zvykli na sílu slunečního světla.

„Tak co, líbilo se vám to?“ zeptal se Sama a Toma děda.

„Paráda,“ řekl Sam, „jednou budeme taky s bráchou pracovat pod mořem.“

„To si rychle vybrali budoucí povolání,“ zasmála se Hanka a ohlédla se po Rafanovi. Málem ztuhla, když uviděla, jak je bledý.

„Co se děje?“ zašeptala.

„Až později,“ odbyl ji Rafan a postrčil ji za ostatními.

Mojerana opět zamířil do přístavu a navštívil další dvě lodi. Jedna středně velká loď ho zaujala. Nepatřila do kategorie luxusních plavidel, ale vypadala rychle a bytelně.

„Tak co?“ vyzvídaly děti, když se vrátil, protože i jim se plavidlo líbilo.

„Místo by pro nás měli, ale kapitán se tu objeví až zítra. Prozradili mi, že večer bude v hospodě U Mořského hada a můžeme se s ním domluvit tam. Ale museli bychom všechno obstarat během zítřka, protože další den hned za úsvitu vyplouvají.“

„A co vlastně musíte nakoupit?“ zeptal se zvědavě Dan, který jako jediný neprojevoval při pohledu na vybrané plavidlo žádné nadšení. Pořád ho viděl spíš jako dřevěnou skořápku, která lidi nedostatečně izoluje od mořské vody.

„Hlavně nějaké oblečení, nepromokavé pláště, kdyby nás zastihl déšť nebo bouře, potraviny a možná pro jistotu i záchranné vesty. Člověk nikdy neví, co ho na moři může překvapit. Kdybych nechal vnuky utopit, asi by mi rodiče nepoděkovali. Důležité je dostat se bezpečně tam i zpátky.”

„A to si na lodi budeme muset i vařit?”

„Pokud pojedeme na téhle, budeme si obstarávat pouze snídani. Jinak tam mají kuchaře, který pro nás teplá jídla připraví. Ale potraviny, ze kterých nám bude chystat obědy a večeře, si musíme dodat.”

„To bude každému vařit něco jiného?” podivila se Hanka.

„Jasně že ne. Ráno od něj dostaneme rozpis, co všechno máme nakoupit, abychom se přizpůsobili naplánovanému jídelníčku.”

„Já už bych si pomalu dal něco k snědku,” ozval se nesměle Sváťa, který si při hovoru o jídle uvědomil, jaký má hlad.

Nebyl sám. Snídali nezvykle brzo a po nevalném jídle v rybářské putyce zpíval žaludek hladovou písničku všem. Den se pomalu chýlil k večeru, už pocítovali únavu a představa posezení u večeře jim připadala velice lákavá.

Pan Mojerana přikývl: „Co jsem potřeboval dnes vidět, jsem viděl, můžeme vyrazit na večeři. Snad se nám podaří dojednat i místo na lodi.”

Vyrazili městem kolem utichajícího tržiště do centra. Vyhnuli se úzkým uličkám a zvolna stoupali k místu, kde stály větší bílé budovy s velkými okny se zdobenými žaluziemi a balkony se stříškami. Jedna z budov měla u vchodu obrovskou plechovou ceduli s namalovaným hadem, jehož tlama připomínala dračí hlavu.

„Jsme tady,” usmál se Mojerana na vnuky, kteří začínali protestovat, jak je to daleko od přístavu.

Ukázalo se, že budou ubytováni ve velké podkrovní místnosti se čtyřmi postelemi a dalšími čtyřmi matracemi na koberci. Z okénka v šikmé části střechy dohlédli až na moře

a na lodi kotvíci v přístavu. Místnost byla opticky rozdělená skříní a policovou stěnou, která z jedné strany sloužila jako věšák. Byly tu čtyři noční stolky s lampičkami, stolek se čtyřmi židlemi a čtyři pohodlná křesla. V jednom koutě objevili za závěsem umyvadlo s ručníkem. Sociální zařízení se sprchou však bylo k dispozici jen na chodbě o patro níž. Odložili si věci, trochu se opláchli a hned vyrazili do jídelny. Vypadala podstatně příjemněji než putyka, kterou navštívili v poledne.

„Doufám, že nám jídlo přinesou dřív, než umřu hladý,” prohlásil Sváťa, když se posadil a rozhlédl po strážnících, kteří tu konzumovali svou večeři.

Pan Mojerana jim objednal polévku a kuře s chlebovými plackami a spoustou zeleniny.

„To je bašta,” liboval si Dan, „ani nepamatuji, kdy mi naposledy tak chutnalo.”

„Možná je to tím, že už jsi dlouho neměl tak velký hlad,” smála se Hanka a vzpomněla si, jak jim vyvařovali v Polutě, když byli hosty u Ferelliových.

„Jé, hele,” mávl Sváťa přiborem jako ukazovátkem a musel spolknout sousto, co měl v puse, aby mu bylo rozumět, „přišel Zachariáš.”

Ohlédli se a opravdu, od vchodu se k nim hrnul trpaslík ve společnosti staršího muže.

„Ahoj, tati,” usmál se na něj Dan. Rafan s panem Mojeranou se zvedli, aby ke stolu přidali další dvě židle pro příchozí. Pan Ferelli i Zachariáš si rovněž objednali a hned se začali zajímat, jak jejich skupinka uspěla při hledání lodi.

„Jednu jsme si vyhlédli, jmenuje se Sépie,” odpověděl Rafan, který právě dojedl, „ale prý si nejdřív musíme promluvit s kapitánem, jestli nás vezme. Dnes večer by se měl ukázat v téhle hospodě.”

„Sépie?” zamyslel se trpaslík. „Není tam náhodou kapitánem nějaký Traska?”

„Vy ho znáte?” se zájmem zvedl hlavu pan Mojerana.

„No jo. Pár drobných kšeftíků už jsme spolu měli,” přikývl s úšklebkem Zachariáš, „ale zatím ho mezi hosty nevidím.”

„Myslíte, že nás vezme?”

„Nó, když ho budeme správně motivovat.”

„Máte na mysli peníze?”

„Ne. Prachy ho sice taky zajímají, ale daleko víc si zakládá na tom, že vozí na Ostrov volby důležité osobnosti.”

„Tak to asi mnoho šancí nemáme,” zapochyboval Mojerana.

Trpaslík ho zpražil útrpným pohledem a otočil se k Danovu otci: „A jak to vidíte vy, pane Ferelli?”

Muž vzhlédl od jídla, vyměnil si se svým synem pohled plný porozumění a potom se podíval na dvojčata a jejich dědu: „Máte v kapse dva velké trumfy, jen je v pravý čas vytáhnout a použít.”

„Přičí se mi zneužívat jméno svých hostů k takovému vyjednávání,” vzdychl Mojerana.

„Máte v sobě etické zábrany, které vám navzdory inteligenci znemožňují být dobrým obchodníkem,” usmál se Ferelli.

„To je pravda. Jsem zvyklý spoléhat sám na sebe a nerad smlouvám.”

„Takhle ovšem nikdy nezbohatnete,” uškříbl se znovu trpaslík.

„Nechci zbohatnout,” namítl Mojerana, „jsem se svým stylem života spokojený.”

Hanka zatahala Zachariáše za rukáv a kývla ke dveřím: „Přišli nějací námořníci. Není mezi nimi náš kapitán?”

Trpaslík se ohlédl a zavrtěl hlavou. V té chvíli ale vstoupil rozložitý vysoký muž se kšticí bohatých šedivých vlasů.

„Tak tohle je on,” kývl Zachariáš a všichni u stolu se jako na povel otočili. Námořníci obsadili rohový stůl a začali si objednávat jídlo. Ferelli gestem zastavil obsluhu a objednal víno. Ochutnal, přikývl a nalil i Mojeranovi.

„Víte co? Nechte to na mě,” řekl poté, co se labužnický napil.

Po chvíli zašel za číšníkem a něco s ním domlouval. Když se opět posadil vedle svého syna, Hanka byla zvědavá, co se bude dít. Námořníci pomalu dojídali a obsluha jim přinesla dvě láhve a skleničky. Muži rozjařeně zahalasila a hned si nalili. Kapitán promluvil s obsluhou, zadíval se k jejich stolu a nakonec se k nim vydal. Ferelli přitáhl ke stolu další židli a usmál se na mohutného námořníka. Pokynul mu, aby se k nim posadil. Představil mu dospělé a nabídl víno. Námořník se pozdravil se Zachariášem, napil se a uznale přikývl. Hanka sledovala zvědavý mužův pohled. Nepochybně tušil, že po něm jejich společnost bude něco chtít, ale čekal, až s tím začnou sami. Nehodlal jim nic usnadňovat. Ferelli tedy předal slovo panu Mojeranovi, který kapitánovi vysvětlil, o co jim jde. Kapitán Traska si je zamyšleně prohlédl a Hanka téměř cítila, jak se chystá nesouhlasně zavrtět hlavou. V tom okamžiku si vzal slovo trpaslík.

„Známe se už dost dlouho, Trasko, na to, abych byl ochoten pustit na tvou loď svého svěřence Rafaela. Doufám, že mého chlapce ani jeho tulíka nenecháš utopit. Kdyby chlapec s tulíkem přišel u tebe k úhoně, moc by to tvé pověsti neprospělo.”

„Hele, Zachu, nech si ty narážky. Moji pasažéři se vždycky dostali, kam chtěli.”

„To jsem rád, jinak bych ho s tebou nepustil,” pokračoval trpaslík, „a dej pozor tady na Hanku. Nedávno ji adoptovali jednorozci, tak ať si u nich neuděláš ostudu.”

„Oni ji fakt adoptovali? Já myslel, že je to řákej fór,” zadíval se kapitán na dívku se zvýšenou zvědavostí.

„Dá se říct, že jí tou adopcí zachránili život,” prohlásil Zachariáš, „díky nim je živá a zdravá. Tak co? Máš dost odvahy, abys ji vzal na palubu své Sépie a zaručil se za její bezpečnost?”

Kapitán se na trpaslíka zamračil: „Ty jeden starej prohnanej manipulátore!”

Zachariáš se vesele ušklíbl a plácnul kapitána po zádech: „My dva se přece vždycky domluvíme, ne?”

Traska dopil víno, odstrčil židli a vstal. Pronikavým pohledem se zadíval na Mojeranu: „Ráno se zastavte pro seznam věcí, které budete s sebou potřebovat. Vyplouváme pozítří ráno v půl páté, nalodte se včas. Nejsem zvyklý na někoho čekat.”

„Díky, kapitáne,” přikývl s úsměvem pan Mojerana a Traska se začal tvářit vlídněji. Potom se pomalu odkolébál ke stolu námořníků a Hanka podle jejich pohledů odhadovala, že jim neprodleně začal vyprávět o svých nových pasažérech.

Večer při odchodu do podkrovního pokoje se Hance podařilo zdržet Rafana, aby zůstali sami. Pak na něj uhodila: „Co jsi viděl odpoledne v přístavu? Něco zlého?”

Povídej!”

Rafan zaváhal, jako by se mu to ani nechtělo vyslovit. Zkontroloval, jestli jsou opravdu sami, dvakrát se nadechl a začal tiše mluvit.

„Vzpomínáš si, jak Sam prohlásil, že budou s bráchou pracovat pod mořem?”

Hanka přikývla.

„V té chvíli jsem měl vizi. Uviděl jsem Sama, jak se bezvládně vznáší pod hladinou. Shora mu nad hlavu pronikaly sluneční paprsky, ale on klesal do černé hlubiny. Nevím, jestli byl v bezvědomí nebo mrtvý, ale viděl jsem ještě obrovskou růžovou medúzu a její ladné pulzování v Samově blízkosti. Úplně se mi udělalo fyzicky zle. Bylo to tak opravdové a jasné. Jsem si jistý, že se to skutečně přihodí, a nevím, co mám dělat, abych Samovi pomohl.”

„To opravdu nezní dobře...” souhlasila Hanka. Rafanovo vidění nebylo radno podceňovat.

„Budu ho muset na lodi hlídat dvacet čtyři hodin denně,” řekl tiše.

„Pověz to Mojeranovi.”

„Bude mít starosti.”

„Ano. Ale uhlídat Sama je občas nadlidský úkol, měli bychom na něj dávat pozor všichni.”

„Máš pravdu,” kývl, „doufám, že to neznamená, že ztroskotáme.”

„Nemaluj čerta na zeď, vždyť jsme ještě ani nevypluli.”

„Chtěla jsi znát pravdu, tak si nestěžuj,” řekl Rafan, „i já z toho budu mít celou cestu strach.”

„Vlastně Sama nemusíš hlídat dvacet čtyři hodin denně,” napadlo najednou Hanku, „říkal jsi, že svítilo slunce, mělo by se to přihodit ve dne. Takže v noci můžeme klidně spát.”

„Dneska ještě možná ano,” ušklíbl se kamarád a zamířil do podkroví.

Tu noc se jim opravdu spalo báječně, ale dvojčata se nemohla dočkat událostí dalšího dne a vzbudila se velice časně. Jejich povídání a poštuchování po chvilce probudilo i všechny ostatní spáče. Na jejich postelích přistály polštáře znechucených starších kamarádů a nakonec z toho byla bitva, kterou musel zarazit děda.

Bylo jasné, že už nikdo z nich neusne, proto je pan Mojerana přinutil obléknout se a zavedl je před snídaní na vyhlídku na nedaleké skalní plošinu. Byl odtud vidět celý přístav a část města. Chladný ranní větřík si pohrával s dlouhými Hančinými vlasy a Rafanův tulík se bavil tím, že se je snažil zachytávat a splétat. Bylo tu krásně. Vzpomínali na dobu před třemi lety, kdy se do Dubovníku dostali poprvé a kdy ještě ani vzdáleně netušili, co znamená chodit do magické školy. Tehdy byli šťastní, že se jim podařilo uniknout z Útulného domova a z dosahu sester, které se tam o ně staraly.

„Za uplynulé tři roky jsme se hodně změnili, co říkáte?“ řekl nahlas Sváťa, jehož myšlenky se ubíraly podobným směrem.

„Tehdy jsem toužila, abych se dostala jako služka do dobré rodiny,“ zasmála se Hanka a Dan Ferelli se po ní udiveně ohlédl.

„A já si říkal, že budu zahradníkem v dětském domově,“ přidal se Sváťa.

„No a já bych nejspíš skončil někde v podsvětí jako zabiják,“ poslední slovo Rafan vyslovil téměř strašidelně, přitáhl si k sobě vykuleného Sama a předstíral, že ho chce uškrtit. Samozřejmě se na něj vrhl i Tom, aby brášku bránil, a bylo z toho velké dovádění a legrace. Hanka ale měla podezření, že Rafan svá slova myslel vážně.

„Myslím, že vyrůstat v dětském domově musí být dost hrozné, ne?“ zeptal se zvědavě Dan.

„Pokud rád zažíváš staré oblečení, škrábeš brambory a sbíráš šuty na poli, tak by se ti tam možná líbilo,“ ušklíbla se Hanka a snažila se tak zlehčit své vzpomínky.

„V životě jsem si nepřišil ani knoflík,“ vrtěl hlavou jejich kamarád z Poluty.

„Potom by tě tam měli šoupnout na rok na převýchovu,“ mínil Rafan a všichni se zasmáli, když se Dan otřásl odporem už jen při představě.

„Není náhodou čas na snídani?“ sondoval Sváťa nenápadně u pana Mojerany.

„Jasně! Jdeme se nasnídat,“ přidala se k němu dvojčata a jejich děda jen rezignovaně přikývl.

Po snídani vyrazili do přístavu. Vyzvedli si na lodi seznam, aby podle něj nakoupili zásoby. Děti se na návštěvu tržiště těšily. V Dubovníku nabízeli snad vše, na co si člověk vzpomněl. Daly se tu nakoupit pracovní pomůcky, drobné tretky pro radost i vzácnosti, které lodě přivážely ze vzdálených krajů.

Po molu došli až k Sérii. Mojerana jim přikázal, aby počkali venku, a sám se vypravil na loď. Děti sledovaly, jak přístavní dělníci přivázejí bedny a soudky a stěhují je na palubu. Po chvíli se z podpalubí vynořil pan Mojerana a za ním vyšplhal na denní světlo kulatý chlapík v námořnické čepici.

Všem dětem vyjma Toma a Sama spadla údivem čelist. Zírali na známou postavu, se kterou se seznámily před dvěma lety.

„Já snad mám vidiny,” vyděsil se Sváta, „fakt je to Franta Soudek?”

„No nazdar,” vydechla Hanka, „zase nás čeká odtučňovací výlet.”

„Už vím, co si na tržišti musím koupit,” ušklíbl se Rafan a pobaveně pozoroval výraz svých kamarádů.

„Co se děje?” dožadoval se informací Sam.

Dan ukázal na kulatého námořníka na palubě lodi a řekl: „Vidíš toho chlápka? Tak jestli on bude kuchařem na Sérii, předpovídám, že po pár dnech budete snídat jenom hořkej čaj.”

„Ty si děláš legraci,” nechtěl věřit kluk.

„Myslíš?” zasmál se Dan. „Jen se podívej, jak se nešťastně tváří Sváta. I já jsem to zažil na vlastní kůži. Ale to už naštěstí naše plavba končila.”

„Já hořkej čaj nerad,” zašklebil se Tom nespokojeně.

Mezitím k nim došel děda a pozdvihl obočí, když viděl kyselé dětské tváře.

„Copak? Pokousali vás komáři špatné nálady?”

„Prý budeme snídat neslazený čaj,” žaloval ublíženě Tom.

„Snídani si budeme dělat sami, záleží jenom na nás, jestli si čaj osladíme nebo ne,” nechápavě vrtěl hlavou děda, který netušil, o co kráčí.

„Kolik si toho máme koupit?” zajímal se Rafan a nedůvěřivě prohlížel seznam, který mu Mojerana půjčil. V duchu počítal dny, které by měli strávit na lodi,

a vybavoval si vzpomínky. Dospěl k názoru, že při Frantově vaření by toho měli raději nakoupit dvojnásobek.

„Když vezmu v úvahu, že kromě nás budou na lodi ještě další dvě rodiny, které dostaly stejné instrukce, zdá se mi, že je těch potravin zbytečně mnoho. To přece nemůžeme sníst ani za dvě plavby, i kdyby se s námi stravovala celá posádka,“ zamyšleně propočítával pan Mojerana.

„Copak posádka, to by se dalo přežít,“ podotkl Sváťa, „ale stravování kuchaře se poněkud prodrazí. My ho totiž známe. Půl cesty z Ostrova volby jsme tenkrát hladověli právě kvůli němu.“

„Cože?“ došlo konečně Mojeranovi, o kom je řeč. „Chceš říct, že ten lodivod, o kterém jste vyprávěli, a zdejší kuchař.“

„...jsou jedna a tatáž osoba,“ dořekl s povzdechem Sváťa.

„A sakra,“ ohlédl se Mojerana zpět k lodi. Nakonec vzal své vnuky kolem ramen a usmál se. Asi dospěl k názoru, že každý problém se dá zvládnout.

„Já nechci půl cesty hladovět,“ mudroval nespokojeně Tom.

„Žádné strachy! Nikdo z nás nebude hladovět, já se o to postarám.“

Dědovo ujištění uspokojilo i Toma. Pomalu se vydali k tržišti, kde bylo rušno.

Obchodníci vykřikovali své nabídky a lákali zákazníky k sobě. Nabízeli ryby, maso, konzervy, pečivo, koření, nádobí, košíky, vejce, drůbež, látky, boty, oblečení, nářadí, dokonce i malá plavidla. Tržiště bylo obrovské a jedním pohledem opravdu nešlo přehlédnout všechno, co tu bylo k dispozici.

„Kdybychom se ztratili, tak se postupně sejdeme tamhle na horním konci tržiště,“ ukázal pan Mojerana a Rafana požádal, aby se držel v jeho blízkosti a pomohl mu nakoupené potraviny přepravit na loď.

Zpočátku se všichni drželi spolu, ale vzápětí zjistili, že to není v jejich silách, protože každého zajímá něco jiného. Rozběhli se prohlížet pulty a stánky prodejců a po chvíli Hanka zaznamenala, že nemá nablízku nikoho ze skupiny. Nijak jí to nevadilo. Procházela křivolakými uličkami mezi stoly s různorodým sortimentem. Někdo rozložil zboží po zemi, jiní měli vozíky a ti bohatší kryté stánky, ve kterých nehrozilo, že nabízené výrobky zmoknou. Tu a tam spatřila i prodejce s magickými drobnostmi. Na ty ale s sebou neměla dost peněz. Měla v úmyslu si na cestu obstarat především sušené ovoce. Při jeho nákupu rozměnila několik kamínků a začala se rozhlížet i po věcech, které by při vhodné příležitosti mohla použít jako dárky. Zastavila se u pultu, kde byly vystavené spony do vlasů a zdobené kapesní nožičky. Najednou jí padl zrak na cedulku:

RUKOJEŤ Z ROHU JEDNOROŽCE!

Nejdřív se jí udělalo nevolno, ale pak si uvědomila, že rukojeť nemůže být v žádném případě vyrobená z inzerovaného materiálu. Magický zrak jí napověděl, že jde o roh z jaka. Trochu se uklidnila, ale dostala na obchodníka zlost.

„Co tu píšete za nesmysl! Dejte nápis pryč! Okamžitě!“ spustila na muže.

„A můžete mi, mladá dámo, říct, proč bych to měl udělat?“

„Protože je to lež jako věž a zcela vědomě klamete zákazníky,“ odpověděla Hanka hlasitěji, než bylo obchodníkovi milé. O takovou hlasitou negativní reklamu rozhodně nestál.

„Dobrá, dobrá, jak je ctěná libost,“ shrábl neochotně ceduli a hodil ji dozadu za sebe.

Začal urovnávat zboží, aby zmizelo uvolněné místo na pultě. Vtom Hanka zahlédla nožič, který ji zaujal. Natáhla se, aby ho vzala do ruky a podívala se zblízka. Muž chtěl začít protestovat, ale pak v něm zvítězil obchodnický duch.

„To je velická vzácnost, slečinko. Pravý druidský nůž ze speciálního dřeva!“

I bez obchodníkovy upozornění si všimla, že střenka je opravdu z neobvyklého dřeva. Vyzařovalo z něj zvláštní příjemné teplo a magické vidění napovídalo, že není ze žádného stromu, který znala. Přesto jí byl materiál něčím známý a blízký. Jen si nemohla vybavit, co jí připomíná. Byla rozhodnutá koupit ho Svátovi za jakoukoliv cenu. Ale na projevy nadšení nebyl správný čas, obchodník nevypadal na dobráka a poctivce. Asi bude potřeba trochu smlouvat.

„No, možná by se mému příteli hodil, ale nevím. Ani nemá žádné zdobenění, je trochu ohmataný a na ostří vidím dva zuby. Tady, podívejte,“ strčila Hanka muži předmět přímo před oči.

„Jak povídám,“ trval na svém prodejce, „jde o vzácnost a pod dvě stě ho prodat nemohu.“

„No, jestli je to opravdu taková vzácnost, jak tvrdíte,“ nasadila dívka důvěřivý bezelstný výraz, „dala bych za něj osmdesát tolejrů.“

„Co jste říkala, slečinko? Sto osmdesát? No, snad bych o tom mohl přemýšlet,“ zadíval se jí přímo do očí.

„Jenže já tu nesmím utratit víc, než stovku. Jinak mě táta zmydlí.“

„No dobře, mám s vámi soucit. Za sto pade je váš.“

Hanka vytáhla stovku a předstírala, že vyklepává kapsy. Nakonec na pultě leželo sto dvacet tolejrů. Dívka vzdychla a nešťastně pokrčila rameny. Podívala se tázavě na obchodníka. Ten jen zavrtěl hlavou. Zkusila poslední psychologický nátlak a začala po jednom sbírat drobné z pultu. Stovka tam pořád ještě ležela.

„No dobře,“ povolil nakonec obchodník, shrábl stovku a drobné si nechal nasypat do dlaně. Hanka se na něj zářivě usmála, popadla nůž a pečlivě ho uložila do nejhlubší kapsy. Rychle spěchala o uličku dál. Za chvíli ještě přikoupila malé

čokolády pro dvojčata, pouzdro na pásek pro Rafana a speciální zámořský tabák pro Zachariáše.

Byla ráda, že nemusí shánět něco i pro jednorozce. Ti si naštěstí žádné hmotné dárky nedávají. Místo dárků bude muset vyprávět své zážitky a příběhy z cesty.

Najednou do ní někdo drcnul. Otočila se a uviděla Rafana.

„Dobře že jsme tě potkali,” řekl kamarádce a strčil jí do ruky velký koš s jablky, „pomoz nám odnést k lodi ovoce.”

„Jasně. Žádný pro.” Hanka se zarazila uprostřed slova, protože kousek před ní se objevil člověk, kterého by tu nečekala ani náhodou. Nemohla uvěřit vlastním očím. Najednou nevěděla, co má dělat. Ohlédla se po Rafanovi a uviděla, jak přebírá další část nákupu od pana Mojerany. Přistoupila k nim a vzala Mojeranu za loket. Ucítla, jak ztuhl a zpozorněl.

„Co se děje?”

„U třetího stánku vlevo je muž v černém,” zašeptala naléhavě, „je to únosce draků, který nedávno unikl Pohromakovi a drakům.”

„Jsi si jistá?” zadíval se na ni.

„Stoprocentně,” potvrdila, aniž uhnula pohledem.

„Nedívejte se tam,” zašeptal a odložil zavazadla u stánku na zem, „počkejte tady a do ničeho se nepleťte.”

Protáhl se úzkou mezerou mezi stánky do další uličky a zmizel dětem z dohledu. Hanky se zmocnila nervozita. Aby ji zahнала, vytáhla z košíku jablko a pustila se do něj. Rafan se věnoval urovnávání balíčků v batohu. Nemohla si pomoci, aby aspoň koutkem oka nezašilhala ke stánku, kde nakupoval uprchlý kouzelník. Na první pohled nijak nebezpečně nevypadal. Středně vysoký štíhlý muž nenápadného vzhledu, až na tu zálibu v černém oblečení. Jen jeho aura se výrazně lišila od všech ostatních v okolí. Zvláštní bylo, že v sobě neukrývala žádné pastelové tóny.

Tvrdé syté barvy se prolínaly v černých přechodech a nejsvětější odstín spektra aury byl tmavě stříbrný pruh.

Na její rameno náhle tvrdě dopadla těžká ruka, až dívka leknutím skoro nadskočila.

„Kde je?“ ostře zašeptal do jejího ucha svou otázku Pohromak a svíral v pravici hůl moci. Hanka se nadechla, aby ovládla šok z leknutí, a natáhla ruku.

„Támhle,“ ukázala prstem na muže v černém, který si přebíral nakoupené zboží. Kouzelník vycítil nebezpečí a ohlédl se. Než Hanka stihla odvrátit zrak, zabodl se jí do očí jeho zlostný pohled, ve kterém křísila jiskra poznání. Skoro ztuhla strachem pod silou toho pohledu. Pohromak mávl holí a kouzelné světlo se zatřpytilo všude kolem nich. Kouzelník zastrčil nákup do kapsy a rychlým krokem se snažil ztratit ve zmateném davu nakupujících. Pohromak vyrazil za ním a Hanka si všimla, že se s ním pohnulo i několik dalších postav v davu a snaží se kouzelníka obklíčit. Pak jí muže v černém zakryli další lidé a už ho neviděla. Zkusila magický zrak, ale zklamal ji, chvíli měla pocit, jako by zničehonic přestával fungovat. Nakupující v okolí vycítili, že se děje něco podivného, a většina z nich se snažila ustoupit co nejdál od světla, které se šířilo od hole moci. Pohromak postupoval v rojnici se svými pomocníky směrem k přístavu. Jak se světlo hole moci vzdalovalo, Hančin magický zrak se vracel do normálu. Najednou kouzelníka zahlédla. Změnil svou podobu, ale aura ho prozradila. Nějak se mu podařilo proniknout rojnicí nebo ji obejít. Pomalu prošel kolem nich a spolu s davem směřoval na opačnou stranu než jeho pronásledovatelé. Co teď?

Dívka poslala za Pohromakem štípací jiskru, a když se k ní otočil, zamávala, aby se vrátil, a ukázala na opačnou stranu.

Pronásledovaný kouzelník jako by něco tušil. Zrychlil krok a vypadalo to, že uteče. Hanka odhodila na zem koš s jablky a vyslala za ním kouzlo zapletených nohou. Rafan chytil koš,

aby se nepřevrátil, a udiveně pohlédl na kamarádku, co vyvádí. Chtěl ji zarazit, ale kouzlo už bylo odesláno. Prchající kouzelník za sebe jen lehce mávl rukou a magickým štítem odrazil útok zpět na útočníka s dvojnásobným zesílením a zrychlením. Jak Hanka vzápětí zjistila, její obrana nevyhodnotila její vlastní vrácené kouzlo jako útok a nestihla zareagovat, takže ji zasáhlo plnou silou. Nohy se jí důkladně zamotaly, takže upadla a převrhla koš s jablky. Ovoce se rozsypalo po celé uličce mezi stánky. Pohromak se svou skupinou legračně přeskakovali kutálející se jablka a Hanka by se nejradyji neviděla. Přehnali se kolem nich a dívka ucítila, jak jí někdo pomáhá na nohy. Původně si myslela, že je to Rafan, ale byl to pan Mojerana, který se nepozorovaně vrátil. Její kamarád sbíral zakutálená jablka a při pohledu na Hanku se jeho oči smály, i když on sám se snažil zachovat kamennou tvář. Byla si vědoma, že si právě uřízla ostudu a že tato historka bude nepochybně vbrzku kolovat po všech jejich známých. Nejhorší bylo, že únosce draků ji poznal a nejspíš získala dalšího nepřítele. A vzhledem k okolnostem asi velice nebezpečného nepřítele! Modlila se, aby ochránci bezohledného mága chytili. Jako by nestačilo, že se musí mít na pozoru před Zuřivým drápem! Teď ještě tohle! Ale vrátit se to nedalo, bude muset být dvojnásob opatrná.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se starostlivě Mojerana.

„Nic mi není,“ uklidňovala ho Hanka a oprašovala si dlaně a nohy.

„Kluky jste neviděli?“

„Ne.“

„Musím se po nich poohlédnout,“ zamumlal a vyrazil zase pryč.

Rafan zvedl poslední jablko a znechuceně si ho prohlédl: „Budeme je muset rychle sníst. Podívej, jak jsou potlučená.“

„Škoda,“ nakoukla dívka do košíku, „byla krásná.“

„Jablka nejsou to nejhorší. Doufám, že si to uvědomuješ,” káravě na ni Raf pohlédl a Hanka sklopila oči. Stále dokola jí připomínal, že má nejdřív myslet a pak teprve jednat. Seslané kouzlo byla hloupost, teď to věděla taky. Ještě že jen zaplévalo nohy. Mohla dopadnout hůř.

Najednou se jako velká voda přihrnula dvojčata, za nimi v závěsu Sváťa s Danem a nakonec dorazil i pan Mojerana. Sváťa už měl na zádech naditý batoh. Zdálo se, že byl při nákupech úspěšný. Rafanův tulík to zpozoroval první, hbitě vyšplhal na jeho rameno a začal tlapkami rozšiřovat škvíru pod uzávěrem zavazadla a nahlížet dovnitř.

„Plavíku, ty lumpíku zvědavej, okamžitě toho nech! To se dělá, strkat čumáček do mých zásob?” rozčiloval se naoko kamarád.

„Páni, lidi, viděli jste tu honičku?” ptal se Sam, když Rafan lapil tulíka a zavřel si ho do kapsy. „To bylo vzrůšo. Byli jsme táákhle blízko a viděli jsme zločince.”

„Jenže Dan se Sváťou nás odstrčili stranou a odtamtud už jsme neviděli skoro nic,” doplnil bratrovo vyprávění Tom.

„Bud' rád, že jsi byl stranou,” řekl Dan, „ta honička nevypadala moc humorně.”

„Jak z kterého úhlu,” podotkl tiše Rafan a sklidil Hančin zuřivý pohled. Pan Mojerana jim mlčky přidělil zavazadla a vyrazili k lodi.

„Když je člověk s vámi, vždycky zažije něco zajímavého,” konstatoval Dan spokojeně, „vy snad maléry přitahujete.”

„Nesmysl,” zavrtěl Sváťa hlavou, „tohle byla náhoda. Teď máme před sebou krásnou klidnou plavbu na ostrov a zpátky. Budeme odpočívat, zpívat, jíst a hrát si.”

„Kdyby tu byla sázková kancelář, vsadil bych si proti tobě,” zasmál se Dan Ferelli.

„Hele, jestli nám přičaruješ nějaké problémy, tak si mě nezádej,” dloubla ho zezadu Hanka.

Donesli zásoby k lodi a předali je námořníkům, aby vše uložili do skladu.

Ještě dvakrát přinesli nakoupené zásoby, najedli se u stánku, kde prodejce griloval ryby, a na chvíli se posadili na útesy s výhledem na moře. Dvojčata si povídala o zážitcích z tržiště, ale Hanka a její kamarádi se k nim nepřidali. Zajímalo by je jedině, jestli byl únosce draků dopaden. Jenže to se zřejmě dozvedí až po návratu. Hanka byla Rafanovi vděčná, že o jejím trapasu nevyprávěl hned zatepla. Stále ještě se jí při vzpomínce svíral žaludek. Udělat takovou hloupost! Kdyby se rozhodující okamžik dal vzít zpět, udělala by to bez zaváhání. Proč ve vypjatých situacích nepřemýšlí a hned jedná? Bylo jí jasné, že bude muset o své hlouposti vyprávět svým novým rodičům a měla by se svěřit i Plamovi. Vůbec se na jejich reakci netěšila. Určitě jí řeknou něco podobného jako Rafan. No jo, některým nepřijemnostem se holt člověk nevyhne...

Ve zbytku odpoledne jim pan Mojerana obstaral barevné záchranné vesty, pláštěnky a hrnky s víčkem, kdyby jim nevydrželo dobré počasí. Nakonec se vrátili do hotelu, kde na ně čekal pan Ferelli a Zachariáš. Při společné večeři přišla řeč i na incident v prostorách tržiště. Ani Danův otec, ani trpaslík nevěděli, jak honička dopadla. Jen se doslechli, že pronásledovaný použil k úniku bránu. Jestli své pronásledovatele setřásl, nikdo v Dubovníku netušil. Po večeři pan Ferelli předal každému malou krabičku. Všichni nechápavě koukali, co je uvnitř.

„To máte na cestu, kdyby náhodou bylo mizerné počasí.“

„To se jí?“ zeptal se překvapeně Sváťa, když vyndal tenoučký lupínek, kterých bylo v krabičce asi padesát.

„Ano. Je to speciální výživa určená pro extrémně náročné cesty. Jeden plátek kaloricky nahradí jedno jídlo. Velice dobře funguje i při mořské nemoci.“

„No tati, tos měl výborný nápad,“ smál se Dan, „hádej, kdo na jejich lodi dělá kuchaře?“

„Raději si ty krabičky dobře schovejte,” doporučil Zachariáš a každému přidal pytlík sladkostí a oříšků. Pak se rozloučili s Danem, jeho otcem i trpaslíkem.

Tom a Sam měli obavu, jestli se ráno včas probudí, aby nezmeškali loď. Ale děda je uklidnil, že má spolehlivé hodinky a že mohou v klidu usnout. Nejdéle zůstala vzhůru Hanka. Rozhodla se vyprávět zážitky uplynulého dne Plamovi.

„To nejsou dobré zprávy,” mínil drak, „mohu je převyprávět matce?”

„Ale jo. Stejně by se dřív nebo později doslechla, co se stalo. Za klouzačku v podzemí mi taky hlavu neukousla.”

„Kdyby černého mága chytila, roztrhne ho vejpůl,” podotkl Plam.

„Vysvětlí mi, jak může jeden chlap tahat za nos tolik zdatných kouzelníků?” vzdychla Hanka.

„Najdi jednoho mravence, který tě kousl, ve velkém mraveništi.”

Hanka ocenila výstižné přirovnání. Ještě chvíli si povídali, než jí drak popřál šťastnou cestu. Vzápětí pocítila R'íhanův kontakt na dobrou noc. Tentokrát se ale jednorožec zarazil a kontakt podržel.

„Co se stalo?” zeptal se.

„Jak víš, že se něco stalo?” podivila se Hanka.

„Jsi teď moje dcera. Cítím tvou nejistotu, rozladění, obavy. Jako otec se snad smím zeptat, co se děje. Nemusíš mi odpovídat nyní, počkám, až si to srovnáš v hlavě.”

Hance bylo jasné, že odkladem nic nezíská, a raději všechno po pravdě vyklopila. Před jednorožcem neměla šanci zatajit žádný ze svých vnitřních pocitů, ani zlost na sebe samu, jak hloupě jednala. Ulevilo se jí, když všechno dopodrobna vylíčila. Kousek její tíhy se rozplynul v laskavém R'íhanově naslouchání. Nakonec ani nedostala vynadáno.

„Své chování jsi zhodnotila správně. Nemusíš se na sebe zlobit, člověk se celý život učí pomocí zkušeností. Přijmi své

chyby a pouč se z nich. My tě máme rádi i s tvými chybami,”
dodal nakonec vlídně a poslal jí teplou psychickou vlnu na
rozloučenou. Potěšil ji a snad během minuty usnula, stejně
tvrdě jako všichni ostatní kolem ní.

Znovu na Ostrově volby

Ráno sice nezaspali, ale stejně měli co dělat, aby stihli uklidit, sbalit všechny věci a dorazit na loď včas. Ostatní cestující byli zodpovědnější a nalodili se už před nimi. Kapitán na jejich pozdrav odpověděl sotva na půl úst, gestem je poslal do podpalubí a začal vykřikovat povely námořníkům. Po chvíli ucítili prudké zhrounutí, jak se plavidlo uvolnilo z kotviště a konečně vypluli na moře.

Měli k dispozici dvě kajuty. Obě působily miniaturním dojmem a bylo až s podivem, že do jedné se vešla čtyři vyklápěcí lůžka a v druhé byly zavěšené dvě sítě s barevným hadrovým závěsem, který se dal mezi nimi zatáhnout.

Nakonec nechali k velké radosti Toma a Sama první kajutu klukům a Hanka se nastěhovala k panu Mojeranovi. Nijak zvlášť jí to nevadilo, protože si dovedla živě představit, co její kamarády čeká ve společnosti neposedných dvojčat.

V dalších kajutách bydlela rodina se dvěma holčičkami a kousek dál potkali muže se třemi chlapci a jejich chůvou.

Po obědě jim kapitán povolil pobyt na palubě a vymezil pasažérům prostor, kde se mohou zdržovat, aniž by se námořníkům pletli pod nohy. Taky se všichni dozvěděli, že po večeri se musí uchýlit do podpalubí a ven mohou zase až po snídani.

„Tady je ale přísný režim,“ postěžoval si Sam a ostatní kolem něj jen souhlasně přikývli.

„Neboj se,“ zašeptal Rafan Hance do ucha, „dáme s tulíkem pozor, aby se Sam necoural v noci po palubě. Vlastně jsem kapitánovi vděčný, že nám naše hlídání zjednodušil.“

„Stejně dávejte pozor. Nejraději bych zažila klidnou slunečnou plavbu.“

„Já taky,“ vzdychl Rafan, „ani netušíš, jak moc bych si to přál. Od chvíle, kdy jsem měl vidění, špatně spím.“

„V noci se nejspíš nic nestane. Dohlédni na něj ráno a večer. Já budu dávat pozor přes den,“ mrkla na kamaráda Hanka.

Navzdory všem předpovědím probíhala cesta dobře. Moře bylo klidné, hladinu čeřil mírný vítr a za zádi se stříbřitě vlnila stopa lodi. Občas je doprovázeli delfíni a závodili na hladině s jejich plavidlem. Námořníci i spolucestující byli milí, jídlo chutné, nikde žádné problémy ani konflikty. Přes den se pasažéři opalovali na palubě nebo si četli a hráli společenské hry. Dokonce i Rafan se uklidnil a užíval si pokojnou plavbu.

Sváťa pravidelně kontroloval zásoby ve skladu. To, co si nakoupili na snídaně, přenášel do jejich kajuty a navíc si vylepšoval zdejší pobyt oblíbenými sušenkami. Vždy ráno si vyzvedli u Franty Soudka čaj nebo kakao a natěsnali se do maličké kajuty. Dvojčata vyzvídala, jak to chodí v magické škole, jací jsou učitelé a kdy začnou poprvé kouzlit. Čím víc se blížili k Ostrovu volby, tím byli Tom a Sam nervóznější a začali se bát, jestli opravdu mají sedmý smysl. Hanka je utěšovala, že magické nadání mají docela určitě a že si své prsteny z ostrova zaručeně odvezou.

„Jak si můžeš být tak jistá?“ nevěřil jí Sam.

„Magickým zrakem mohu vidět vaši auru. Máte ji stejně velkou jako naši spolužáci ve škole, takže není důvod se obávat neúspěchu,“ vysvětlovala trpělivě.

„A kdo ji má větší? Já, nebo Tom?“

„Jste přece dvojčata, máte ji skoro stejnou,“ smála se dívka jejich zvědavosti.

„A který z tvých bratrů má větší auru? Sváťa, nebo Raf? Oni dvojčata nejsou, tak ji třeba stejnou nemají.“

Hanka pohlédla na své kamarády a dala klukům za pravdu. Sváťa a Rafan měli auru podobnou, jako by byli příbuzní, ale velikost aury měli rozdílnou. Sváťa ji měl největší ze všech spolužáků, ale dívka zaváhala, jestli je vhodné to klukům říkat.

„Až se naučíte používat magické vidění, porovnáte si jejich aury sami,” odpověděla Samovi šalamounsky. Chlapec se nespokojeně zavrtěl, ale spíš proto, že mu za krk vlezl Plavík a začal ho tahat za vlasy. Sam se pokusil tulíka chytit a tvoreček spokojeně vypískl, že se mu podařilo vyprovokovat kluky ke hře.

Večer jim kapitán oznámil, že druhý den přistanou u Ostrova volby, aby se mohli předem připravit.

„No vida, už je to tady,” řekl Sváťa dvojčatům, „zítra vás čeká náročný den, musíte se na něj náležitě posilnit.”

Zatáhl malé kluky a Hanku do skladu, aby mu pomohli najít čokoládové sušenky, které zakoupil právě pro tuto chvíli.

„Byly v červené krabici s puntíky. Měla by být někde nahoře,” ukázal do kouta, kde byly zásoby pro zpáteční cestu.

„Vysadte mě,” požádal Sam, „já se tam kouknu shora.”

Sváťa s Hankou spojili dlaně a chlapec se začal rozhlížet po zásobách.

„Už ji vidím. Je až vzadu,” natáhl se Sam a začal ztrácet balanc, „podržte mi nohy, já se pro ni natáhnu.”

Samozřejmě že ho neudrželi a Sam se propadl mezi zásoby. V jedné ruce ale vítězně třímal červenou krabici se sušenkami. Sváťa ji spokojeně převzal do opatrování a Hanka zatím pomáhala malému průzkumníkovi vylézt z bedny, do které se probořil a uvízla mu v ní noha.

„Proč tu skladují prázdnou bednu?” podivil se Tom, když se jeho bratr konečně vydrápal ven. Všichni nakoukli dovnitř prolomeným víkem a opravdu! Bedna byla vycpaná nějakými rozdrbanými obaly a nic v ní nebylo.

Sváťa se zamračil a otevřel svou červenou krabici. Ačkoliv obal vypadal neporušeně, bylo v ní jen pár drobečků a kus starého papíru.

„Někdo mi sežral sušenky,” otočil dotčený pohled na kamarády.

„Na nás nekoukej,” zavrtěl hlavou Tom, „my to nebyli.”

Hanka zvědavě odloupla víko další bedny, kterou vytáhla z hromady určené na zpáteční cestu.

„Nechci být poslem špatných zpráv,” pohlédla významně na Sváta, „ale asi nás cestou zpět zase čeká půst.”

Namátkou nakoukli do nejbližších krabic. Kromě jedné, která ukrývala plechovky s kukuřicí, zely ostatní prázdnotou.

„Že by tu měli myši?” nechápal Tom.

„Nejspíš jednu myš, zato velikou a tlustou,” ušklíbl se Sváta a vyměnil si s Hankou významný pohled.

„Jo ták,” došlo konečně i Tomovi, „myslíte kuchaře.”

„Přesně!” kývla Hanka.

„Tady jsou ještě jedny sušenky bez čokolády,” konstatoval Sam, když zkontroloval další obal.

„Poslední plné,” vzdychl Sváta a vyrazil ze skladu ven. Hned vyhledali Rafana a Mojeranu, aby jim řekli o svém neblahém objevu.

„Doufám, že něco uděláš, dědo,” oslovil pana Mojeranu Sam, „protože já bych určitě po třech dnech bez jídla umřel.”

„Až se zítra vrátíme z ostrova, promluvíím s kapitánem,” slíbil děda.

Druhý den ráno nemohla dvojčata samou nervozitou dospat. Snídaně proběhla dřív než jindy a hned po ní se všichni sešli na palubě, aby sledovali, jak se Ostrov volby přibližuje.

Asi po hodině dorazili k přístavišti a vystoupili na břeh. Zvolna procházeli tržištěm a rozhlíželi se, co se tu nabízí k prodeji nového. Když prokličkovali mezi stánky až na konec prodejní plochy, pustili se cestou vzhůru, kde se před návštěvníky rozevíral vchod do labyrintu.

Zastavili se u jedné nádoby s prsteny a dvojčata v ní nejistýma rukama zalovila. Oba chlapci vytáhli po jednom prstenu, podívali se na sebe a ve stejném okamžiku si je navlékli na prst. Hanka je s oběma kamarády pozorně

sledovala a vybavila si ten fascinující pocit, který cítila, když tu poprvé stála ona. Pozorovala s pochopením jejich udivené pohledy a zalapání po dechu, když prstýnek obemkl prst a potvrdil jejich spojení se sedmým smyslem. Děda je oba uznale poklepal po rameni. Sam i Tom zářili nadšením a hned si začali vyměňovat zkušenosti, aby se ujistili, že oba cítili totéž. Nechali je povídat a volným krokem společně zamířili do fronty před vchodem.

Pořadatel každému předal minci a vysvětlil, co mají dělat. Tom svůj peníz svěřil dědovi. Sam chvílku zaváhal a pak oslovil Hanku.

„Co kdybys moji minci pohlídala ty?“

Dívka se ohlédla na pana Mojeranu, ale ten jen s úsměvem přikývl.

„Dobrá. Já ti ji pohlídám, než se vrátíš.“

„Hlavně ji neztrať a nechod' nikam daleko. Sedni si u východu a počkej na mě,“ udílel jí pokyny rozrušený Sam.

„Neboj se, počkám u východu,“ usmála se na něj Hanka.

„Opravdu se v labyrintu nemůže nikomu nic stát?“

ujišťoval se opatrně Tom při pohledu na bránu, do které po jednom vcházely děti, které si přišly pro magické zasvěcení.

„Samozřejmě že ne. Labyrint je naprosto bezpečný,“

opakoval už po x-té muž u vchodu.

Jako první vstoupil do brány Sam. Chvilku po něm i Tom. Děda je vyprovázel starostlivým pohledem. Pak ale mávl na Hanku, Svátu a Rafana, aby ho doprovodili dolů na tržiště.

„Musím pro kluky vybrat dárky. Doufám, že mi pomůžete,“ řekl.

„Jasně,“ usmál se Sváťa.

Hanka zavrtěla hlavou: „Slíbila jsem Samovi, že tu na něj počkám.“

„Mince nám řeknou, až bude čas pro ně přijít,“ namítl Rafan.

„Já vím. Ale slib je slib.“

„Může to trvat i hodinu nebo víc...“

„Posadím se sem do trávy a počkám na něj,” pokrčila rameny, „dárky určitě vyberete i beze mě. Klidně běžte, mně to nevadí.”

„Jak myslíš,” zvedl v gestu rezignace Rafan obě ruce a kývl na bratra, že je čas vyrazit. Dívala se za nimi, jak jdou ze svahu dolů k přístavu. Posadila se do trávy a zahleděla na moře. Vychutnávala si příjemný a uklidňující výhled.

„Rád tě zase vidím,” ozval se vedle ní vlídný hlas. Zdvihla hlavu a setkala se s bystrým pohledem ve staré, bílým vousem zarostlé tváři. Stařík se posadil na trávu vedle ní.

„Je tu krásně, vid’,” řekl jen tak mimochodem.

„Ano. Ale nejkrásnější místo, jaké jsem kdy viděla, byla vaše zahrada,” odpověděla Hanka Nestorovi a usmála se na něj. Bezděky si sáhla ke krku, kde v jantarovém přívěsku zářilo její malé sluníčko pro chvíle strachu a beznaděje. Byla Nestorovi velice vděčná, že jí talisman před třemi roky věnoval.

„Myslím, že už můj talisman nepotřebuješ,” podotkl, když si všiml jejího gesta.

„Mám vám ho vrátit?” zeptala se nejistě.

„Ale ne, to jsem nemyslel,” uklidňoval ji stařík, „jen už jsi našla sama sebe. Klidně ho můžeš věnovat někomu, kdo ho bude potřebovat víc.”

Nevěděla, co má starému muži odpovědět, ale nezdálo se, že by Nestor na odpověď čekal. Chvilku seděli mlčky a dívali se na moře.

„Díky, že jste se za mě přimluvil u jednorožců,” řekla po pár minutách tiše, „je zvláštní mít je za rodiče.”

„Nepřimlouval jsem se, jen jsem jim poskytl informace. Ale jsem rád, že jsi našla bezpečný rodinný přístav. Kolem tebe se stále šíří vlny neklidu, dávej si pozor na své nepřátele.”

„Pokusím se,” přikývla, olízla si rty a sebrala odvalu k neobratné otázce, „a kdyby vás to neobtěžovalo, nemohl byste poskytnout pár informací i mně?”

„Časem se dozvíš vše, co potřebuješ vědět. Nevím, co bych ti měl užitečného říct. Snad jen, že už brzo se budeš muset rozhodnout, zda drakovi vrátíš, co je jeho.“

„Prosím? Netuším, co tím myslíte. Co vrátím? Co mám udělat?“

„Co máš udělat? Naslouchat svému srdci. Dám ti radu. Opuť drakovi jeho vinu a pokus se pochopit, co ho dohnalo ke hranici zla. Najdi sílu odpustit sama sobě i tomu, kdo ti ublížil a poznamenal tvůj život.“

„Mám mu odpustit?“ podivila se.

„Snaž se. Nebude to snadné, ale jestli se dokážeš povznést nad nelibé pocity, bude velké dračí srdce bít ve stejném rytmu jako tvé, a nikdy tě nezradí.“

Hanka chtěla nahlas zapochybovat o jeho tvrzení, ale netroufla si být vůči moudrému starci nezdrovílá. Dál seděli mlčky pod teplým letním sluncem a užívali si společné okamžiky klidu. Hanka přemýšlela o starcových slovech. Možná by Zuřivému drápmovi dokázala odpustit, ale nepřipadalo jí pravděpodobné, že by se právě on mohl stát jejím přítelem. Pokud to však tvrdí Nestor, měla by zvážit jeho návrh.

„Už musím jít,“ zvedl se stařec, „a pozdravuj ode mě R'íhana.“

„Moc ráda jsem vás viděla,“ vstala i Hanka, aby se mohla rozloučit, „a váš pozdrav určitě vyřídím. Otec bude mile překvapen.“

Nestor nakročil nohou k odchodu, ale ještě se zarazil: „Já hlava děravá! Málem jsem zapomněl, kvůli čemu jsem za tebou přišel! Chci ti říct, abys u sebe, až přijde správný čas, nosila džinovu paměť.“

Hance se vybavil kamínek, který měl v opatrování trpaslík Zachariáš. Vron si do nenápadného magického předmětu ukládal své vzpomínky, aby je uchoval pro případ, kdy skončí jeho současná existence. Bez něj by v příštím „životě“ o všechny své zážitky, poznatky a zkušenosti přišel.

Ještě naposledy se na ni stařík usmál a vyrazil pryč.
„Ale kdy? Kdy přijde správný čas?” zavolala za ním
Hanka.

„Až přijde, tak přijde. Určitě to poznáš,” zamával jí na
rozloučenou Nestor.

Náhle dívka ucítla, jak se Samův peníz ohřál. Je čas
počkat na malého kamaráda u východu z labyrintu.
Vykročila k cestě a zahlédla, že se od přístavu vracejí i oba
její kamarádi s panem Mojeranou.

Zasvěcení Sama a Toma

Sam prošel bránou a otevřela se před ním široká krásná cesta, lemovaná nejhezčími a nejzajímavějšími bránami, jaké si zatím ani nedovedl představit. Ale kdykoli se chtěl do některé podívat, narazil na neproniknutelnou průhlednou stěnu. Zkoušel různé finty, jak se dostat dovnitř, ale neuspěl. Pochopil, že musí najít správnou bránu, která je určena právě pro něj. Začal zkoušet každou, kterou potkal. Pomalu začínal být vzteklý a zklamaný, že jsou před ním všechny vstupy zabezpečené. Nakonec se zastavil uprostřed cesty a vztekle dupl nohou.

„Chci tu mít bránu, která je určena jenom pro mě!“ vykřikl vzdorovitě.

Překvapeně zamrkal, když bílá cesta kolem něj potemněla a sluneční jas se proměnil v šero.

„Říkali, že se mi tu nemůže nic stát,“ řekl nahlas, jako by chtěl labyrintu připomenout, aby na něj byl hodný, ale jistota z jeho hlasu zmizela.

S obavou se rozhlédl a nejasně před sebou zahlédl bránu, kterou tvořily kmeny a větve dvou suchých, částečně ohořelých stromů. Vypadala téměř strašidelně. Sam pocítil bázlivou úctu a přemýšlel, zda svým chováním magický labyrint neurazil a jestli tohle nemá být trest za jeho zlostné halekání. Pomalu přistoupil k bráně a rozhlédl se. Zbytek cesty tonul v šeru a žádnou další bránu neviděl. Pečlivě si prohlédl ponurý vstup. Najednou si byl jistý, že tohle je opravdu jeho brána. Sebral všechnu svou odvahu a vstoupil. Šero se rozplynulo a před ním se rozevřel nejúžasnější a nejkrásnější svět, jaký kdy viděl. Krajina plná vodopádů, lesů a jezer se rozprostírala v údolí pod jeho nohama. Zvěř se bezstarostně popásala na paloucích, barevní ptáci poletovali všude kolem a jejich zpěv se mísil se šuměním padající vody.

Pokud někde existuje ráj, pomyslel si, musí vypadat právě takhle.

„Máš pravdu,“ řekl měkký hlas ve výši jeho kolen. S údivem pohlédl na divokou husu, která na něj promluvila.

„Jsem ráda, že se ti tu líbí,“ pokračovala, „možná si brzo podobné místo vybereš při své volbě.“

„Jaké volbě?“

„Při rozhodování mezi dvěma světy.“

„Nerozumím.“

„Pojď se mnou, něco ti ukážu. Nevím, jestli usnadním tvou volbu, ale můžeš o tom aspoň přemýšlet.“

Divoká husa vedla Sama po hřebeni s vyhlídkou na pohádkově krásné údolí až k otvoru ve skále. Protáhli se dovnitř. Sam předpokládal, že vcházejí do jeskyně, ale mýlil se. Když se ohlédl, uviděl bránu s výhledem na krajinu s vodopády. Nyní stál v ponuré chodbě a husa na něj kývala, aby ji následoval. Neochotně poslechl. Dovedla ho k další bráně, za kterou se chvěl obraz divokého světa plného kamení, popela, neduživých rostlin a zahrávajících zbytků. Z pohledu na něj se mu udělalo nevolno. Jenže uprostřed obrazu se vynořily postavy Toma, jeho dědy, rodičů a kamarádů. Mávali na něj a zvali ho, aby šel k nim. Toužil jít za nimi, ale vkročit do šedého odporného světa se mu nechtělo.

Najednou Tom uklouzl, upadl a vykřikl. Sam se rozběhl, aby mu pomohl. Podal bratrovi ruku a zvedl ho na nohy. Připadal si jako ve snu. Jeho ruka, kterou podpíral Toma, vypadala průhledně. Husa se k němu dokolébala a podala mu brýle. Nasadil si je a svět kolem něj se neuvěřitelně změnil. Najednou byl plný barev a magického víření. Dokonce i nepříjemné pachy se obrátily k lepšímu. Husa vypadala trochu jako anděl s duhovými křídly a jeho bratr Tom zářil bílým světlem a usmíval se na něj.

„Nech si ty brýle, možná se ti budou hodit,” řekla husa-anděl. Pak se Samovi zničehonic zatočila hlava a probral se až ve východu z labyrintu.

Tom opatrně vstoupil do hlavní brány a prošel dovnitř. Před ním se rozevřela široká cesta a po obou stranách ji lemovaly brány do rozličných světů. U každé se zastavil a zadíval se zvědavě dovnitř. Nejraději by vstoupil do všech. Zajímali ho draci i jednorožci, zajímala ho poušť i moře. Byl bezradný, pro co se má rozhodnout. Nakoukl do skal, kde si hrála malá dráčata. Stále si nebyl jistý a popošel k dalším dveřím. U sedmé brány se zarazil - dovnitř nebylo vidět. Vše zakrývala hustá vlhká mlha. To vzbudilo jeho zvědavost. Chvilku přešlapoval a zvažoval, zda má vykročit do neznáma. Zvědavost byla tak silná, že se rozhodl vejít. Tajemné věci ho vždycky přitahovaly. Přes mlhu nedohlédl ani pod nohy. Udělal dva kroky dopředu, ale když neviděl, kam šlape, bál se udělat další. Náhle mlha zavířila a u nohou mu přistála divoká husa. Její křídla rozehnala mlhu kolem jeho nohou a Tom zjistil, že stojí na sněhu.

„Poleť se mnou,” řekla.

„Neumím létat,” namítl chlapec.

„Ještě neumíš. Ale co není, může být. Protentokrát ti pomohu.”

Ucítil, že se mění, a najednou měl místo rukou křídla.

„Neboj se, nic to není. Jenom nadskoč, mávni a křídla tě vynesou vzhůru.”

Poslechl, co mu husa poradila, a podivil se, že to funguje. Zničehonic přesně věděl, co má dělat. Chvilí letěli mlhou. Jakmile získal jistotu v létání, mlha se rozplynula a pod nimi se rozprostíral zalesněný kraj. Zalil ho úžasný pocit lehkosti a klidu. Husa přistála na palouku a Tom spolu s ní. Okamžitě se vrátil do své podoby.

„Pověz mi,” oslovil ho pták, „chtěl bys mít magii země, vody, nebo vzduchu a ohně?”

„Nevím. Myslím, že bych rád poznal všechny, než se rozhodnu.“

„A co bys rád dělal, kdyby záleželo pouze na tobě a nemusel by ses ohlížet na ostatní?“

„Cestoval,“ vyhrkl Tom, potom se zarazil a dodal, „ale nejlépe kvůli něčemu užitečnému. Cestovat bez cíle by nebylo ono. Ale mám bratra, rodiče, dědu...“

„Já vím. To je v pořádku. Jen mě zajímalo, co by sis přál. Vstoupil jsi do brány úplně naslepo, což nebývá obvyklá volba.“

„Nemohl jsem se rozhodnout,“ pokrčil omluvně rameny Tom, „nevím, jestli mám nějaké nadání. Třeba byste mi mohla poradit.“

„Možná ano a možná ti mohu věnovat i malý dárek.“

„Není třeba, stačí mi rada,“ zaprotestoval Tom, protože si uvědomil, že s sebou nemá nic, co by huse mohl dát na oplátku, kdyby ho obdarovala něčím cenným.

„Dobrá, jak chceš. Myslím, že by z tebe mohl být dobrý průvodce.“

„Průvodce?“

„Průvodce zbloudilých a hledajících.“

„To zní docela hezky.“

„A abys nikdy nezabloudil, podělím se s tebou o svou schopnost neztratit směr,“ řekla divoká husa a štípala ho do nohy.

„Jauvajs,“ vyjekl Tom, který něco takového nečekal. Husa se rozběhla, zamávala křídly a vzlétla. „Dobrý let,“ zakejhala na něj.

„Dobrý let,“ odpověděl jí Tom, protože usoudil, že se tak nejspíš divoké husy zdraví. Po chvílce zmizela za lesem. Polekal se, že zůstal sám.

„Být sám je někdy příjemné,“ odpověděl na jeho myšlenku sametový hlas.

Otočil se, aby zjistil, odkud pochází, a uviděl jednorožce. Přicházel ladně stále blíž a zastavil se před Tomem.

„Nejsem zvyklý být sám. Jsme s bratrem pořád spolu. Akorát teď ne. Chybí mi.“

„A co kdyby tě tvůj bratr chtěl opustit?“

„Nikdy se neopustíme!“

„Je to pouze teoretická otázka. Chci, aby sis v duchu představil, že s tebou není. Stačí úplně krátká představa.“

Tom poslechl. Představil si, jak Sam odchází s rodiči, zatímco on zůstává u dědy. Myšlenka, že přijde o nejbližší osobu, kterou má, byla tak hrozná, že se mu zpotily dlaně a zalil ho chlad.

„Asi bych umřel,“ řekl a otřel si zpoceně ruce do kalhot.

„To by nebyla správná reakce,“ káravě poznamenal jednorožec. „A co v budoucnu? Myslíš, že tvůj bratr bude mít stejné touhy a plány jako ty?“

„Možná ne. Ale budoucnost je daleko. Do školy budeme určitě chodit spolu.“

„A co když nebudete mít v nabídce stejná místa?“

„To si vůbec neumím představit!“ vyděsil se Tom.

„A bude-li mít bratr v nabídce školu, která se ti nebude líbit?“

„Půjdu s ním kamkoliv.“

Jednorožec nerozhodně potřásl hřívou a zadíval se chlapci přímo do očí.

„Naskoč si,“ řekl Tomovi, „zavezu tě na jedno zvláštní místo.“

Zastavili uprostřed skal. Tom sestoupil a jediné, co se tu nabízelo, byla úzká temná průrva ve skále.

„Běž se podívat,“ vybídl ho jednorožec.

Chlapec se protáhl dovnitř a dolehl až do jeskyně. Chvilku trvalo, než si zvykl na šero. Před ním se cosi pohnulo. S leknutím ucouvl, ale tvor nevypadal, že by ho chtěl napadnout. Byl vysoký, částečně opeřený, měl svalnaté nohy, ruce, a dokonce i křídla. Veliké oči nevypadaly zle.

„Nemusíš se bát,” oslovil ho tvor známým měkkým hlasem, už jsme se dnes jednou viděli. Jen jsem měla trochu jinou podobu.”

„To jste byla vy? Jako husa?”

„Nechtěla jsem, aby ses mne polekal hned při vstupu. Myslím, že ses zatím s žádnou harpyjí nasetkal.”

Tom se částečně uklidnil. Teď už mu podivný tvor nepřipadal tak děsivý.

„Jak se ti u nás líbí?” zeptala se harpyje a jeskyní se rozlilo šedavé světlo.

„Celkem to jde,” nechtěl být Tom nezdvořilý, „ale u nás doma je hezčí prostředí.”

„A co takhle?” naklonila se harpyje k němu blíž a podala mu brýle.

Tom si je nasadil a vydechl údivem. Najednou se zdálo, že je prostor jeskyně obložený diamanty, které jiskří v proměnlivé nádheře. Podíval se na harpyji a měl pocit, že vidí anděla.

„Páni! Tohle je mnohem lepší,” odpověděl upřímně.

„Nauč se používat magický zrak a zjistíš, že některé věci nejsou takové, jak se zdají,” přikývla vlídně, když jí brýle vrátil.

„Dobrý let,” řekla mu na rozloučenou. Tom odpověděl stejnými slovy a vrátil se k jednorožci.

„Vidím, že jste si rozuměli,” spokojeně konstatoval a pokynul chlapci, aby ho následoval. Vedl ho do soutěsky, kterou halila vlhká mlha.

„Projdi až na konec,” řekl jednorožec a dotkl se rohem chlapcova čela.

„Neboj se, někdo tam na tebe bude čekat,” ujistil ho na rozloučenou.

Tom se ponořil do mlhy mezi skálami. Po hmatu pomalu postupoval vpřed. Kamenitý povrch byl zrádný a kluzký. Musel našlapovat velmi opatrně. Jak se soustředil, málem si

ani nevšiml, že mlha mizí a on stojí na kamenité pláži. Na jednom velkém kameni se vyhřívala siréna.

„Tak maličký a už poznamenaný dotekem harpyje...”

„No jo, vzala na sebe podobu husy a štípla mě,” odpověděl Tom.

„Cože? Tys mě slyšel?” podivila se siréna, sklouzla z kamene a přistoupila k němu. Odhrnula mu jemným gestem vlasy z čela a pozdvihla obočí.

„Poznamenal tě i jednorožec?” nevěřícně zavrtěla hlavou.

„Dotkl se mě rohem.”

„Měl o tobě, zdá se, dobré mínění. Ale kamarádit se s harpyjemi,” ohrnula opovržlivě ret siréna, „není myslím dobrý nápad.”

„A proč ne?”

„Pohybují se na pomezí života a smrti, jsou cítit hnilobou a mohou tě zabít i svým hlasem. Jejich magie má pachutí temnoty. My sirény z nich máme husí kůži.”

„Kam mám jít teď?” zeptal se Tom.

„A kam bys rád?”

„Chtěl bych se vrátit k bratrovi, dědovi a ostatním. Už jsem tu hrozně dlouho. Myslím, že o mě mají strach.”

„Čas tady uvnitř běží úplně jinak než venku. Labyrint je vlastně jen velká hmotná iluze, kde každý hledá sám sebe, svá přání, svou magii, svůj osud.”

„Vy tady víte, co se stane a co nás v budoucnu čeká?”

„Částečně. Vidíme síť cest, které se rozvětvují, kříží a občas zase spojují. Trochu dokážeme odhadnout, co se může stát. Na křižovatkách však záleží na vaší volbě, kam vás osud ponese dál. Na takovém místě svým jednáním sami určíte, na kterou stranu chcete kráčet. Existují dokonce i skryté křižovatky, ty se objeví nečekaně působením shody okolností. V takovém případě je velice těžké předpovědět budoucnost. Chtěl bys vědět, co vás v nejbližší době čeká?”

„Ano. Myslím, že by mě to zajímalo.”

„Dobrá, zeptám se vody budoucí.”

Siréna odvedla Toma ke skále s vodním okem. Položila ruce na hladinu oka a Tom uslyšel něco jako hudbu skládající se ze šumění vody, hvízdání větru a pleskání vlnek o skálu. Siréna měla zavřené oči a vypadala soustředěně. Po chvíli začala hovořit.

„Z labyrintu si odnášíš dary pro průvodce, abys mohl doprovodit jednu zbloudilou. Ona možná v budoucnu splatí svůj dluh tvé kamarádce. Nebude to snadný úkol a na jednoho z vás číhá smrt. Je tu ale určitá šance, že půjde o smrt-nesmrt. Jeden z vás má možnost přivést ohroženého na křižovatku. Pokud se ohrožený rozhodne pro nesmrt, staneš se na nějaký čas jeho průvodcem.”

Siréna zdvihla hlavu a otevřela oči: „Víc a přesněji to říci nedokážu.”

Tomovi z věštění sirény jezdil mráz po zádech. Měl pocit, že by bylo lepší, kdyby mu nic neřekla. Vždyť je ještě malej kluk, který teprve půjde do školy. Jak má zachraňovat nějakou zbloudilou? A kdo vlastně bude ohrožen na životě?

Siréna si všimla, jak je chlapec vyvedený z míry. Soucitně na něj pohlédla a usmála se. Natáhla ruce a vzala do dlaní jeho hlavu.

„Dávám ti schopnost útěchy. Díky doteku harpyje nezabloudíš, díky doteku jednorožce uslyšíš a porozumíš všem, kdo tě budou potřebovat, a bude-li někdo příliš smutný nebo nešťastný, budeš ho umět svým dotekem utěšit. Získané schopnosti a tvůj rozum tě povedou po tvých cestách.”

Tom ještě ucítil její pohazení, zatočila se mu hlava, a než se vzpamatoval, stál u východu z bludiště, kde na něj čekali všichni ostatní.

Jsem průvodce!

Hanka se zadívala na dvojčata a byla zmatená. Oba chlapci se tvářili zamyšleně, skoro smutně. Vzpomněla si na své nadšení i na to, co vyprávěli o zasvěcení Sváťa a Rafan. Bylo jí divné, že kluci neprojevují radost. Vzala je za ruce, aby se podívala na jejich prsteny. Vypadaly nezvykle. Samův byl celý průhledný, jako by na prstě nic neměl. Tomův byl jakoby složený ze čtyř kousků: oranžového, zeleného, modrého a průhledného.

Hanka se podívala na minci, kterou měla v dlani. Hledala názvy měst se školami, do nichž se může uchazeč přihlásit, ale nic nenašla. Mince byla prázdná. Rafan si všiml jejího výrazu a naklonil se, aby viděl, co ji zarazilo. Vzal Samovu minci a se Sváťou si ji prohlédli.

„Co to má znamenat?“ podal Sváťa peníz panu Mojeranovi.

Děda držel na dlani Tomovu minci. Ta fungovala správně a objevovaly se na ní nápisy měst s magickými školami. Samův peníz byl bez nápisů.

„To je divné,“ vrtěl hlavou pan Mojerana, „nikdy jsem neslyšel, že by se někomu stalo něco podobného. Měli bychom se zeptat pořadatelů, co to znamená.“

„Asi ještě nemáte chuť vyprávět, co jste viděli?“ zeptala se opatrně dvojčata Hanka. Oba chlapci zavrtěli hlavami. Podívali se na sebe a chytli se za ruce. Pan Mojerana zatím zastavil jednoho z pořadatelů a ukázal mu minci.

„Opravdu je to neobvyklé,“ přikývl muž, „znamená to, že váš chlapec má sedmý smysl a může se vzdělávat. Zdá se ale, že ještě nebyla splněna nějaká podmínka pro výběr jeho školy. Dobře svou zasvěcovací minci uschovejte, protože časem, až se ukáže, kam patří, by se měl nápis objevit.“

„A co myslíte? Ukáže se nápis ještě v průběhu prázdnin, nebo bude muset počkat na příští rok?“

„Určitě ke změně dojde do konce prázdnin, jinak by ho labyrint odmítl.“

„Díky,“ uklidnil se pan Mojerana a rozloučil se s pořadatelem.

„Bez tebe do žádné školy nepůjdu,“ ujišťoval Tom zaraženého Sama, který se konečně aspoň pousmál.

„Měli bychom si na zpáteční cestu nakoupit nějaké zásoby,“ připomínal Sváťa při pohledu na tržiště.

Kluci si schovali mince do zapínacích kapes u košile a bez obvyklého dovádění se připojili k dědovi.

„To by mě zajímalo, co zažili,“ mumlal Sváťa potichu, aby ho slyšela jen Hanka, „takhle zaražené jsem je ještě neviděl.“

Zvolna došli na tržiště a začali se dohadovat, co nakoupí. Po chvíli se jejich zavazadla začala plnit suchary, sušeným masem, konzervovanou zeleninou, oříšky, jablky, ovocem a nakonec i sladkými oplatkami s čokoládou. Všechno tu bylo dražší než v Dubovníku, ale vidina dietní zpáteční cesty se jim nezamlouvala.

Už byli skoro u přístavu, když Sam zatahal dědu za rukáv a upozornil ho, že se jim Tom někam ztratil. Okamžitě se začali rozhlížet. Zvolna se vraceli po svých stopách a bedlivě sledovali dav návštěvníků, jestli mezi nimi Toma nezahlednou. Došli až na konec tržiště, ale po chlapci ani stopy.

„Támhle je,“ zavolal na ně Sam a ukazoval ke skalnatému pobřeží. Na nic nečekal a rozběhl se za bratrem. Opatrně ho následovali a dávali pozor, aby v členitém kamenitém terénu nepřišli k úrazu. Když dorazili na místo, všimli si, že Tom stojí po kolena ve vodě a s někým si povídá. Jeho bratr Sam stál na kameni kousek od něj s pohledem upřeným na vodu. Odhodili na břehu boty a zavazadla a brodili se za nimi.

„Opatrně,“ otočil se na ně s napomenutím Tom, „nebo ji polekáte. Je už chudinka vystrašená až dost.“

„To je přece malá siréna,“ překvapeně konstatoval Sváťa, „kde se tu vzala?“

„Prý podlezla magickou bariéru, aby se podívala na zakázaný ostrov, a teď nedokáže najít cestu zpět. Prosí o pomoc,” řekl Tom.

„Ale my o magické bariéře nic nevíme,” namítla Hanka, „jak jí máme pomoci?”

Všichni se s očekáváním obrátili na pana Mojeranu.

„Počkejte tady, skočím se zeptat, co se dá dělat,” řekl dětem a vyrazil zpět k cestě.

Rafan a dvojčata si začali povídat se sirénou. Hanka je pozorovala ze břehu, kde se usadila se Svátou. Pomyslela si, že by se měla naučit sirénsky. Bez tlumočnicka neměla šanci rozumět, o čem rozmlouvají.

Po chvíli se vrátil zamračený Mojerana. Posadil se k Hance a počkal, až se všichni shromáždí kolem něj.

„Mám pro vás špatnou zprávu. Nemůžeme a ani nesmíme té maličké pomoci. Pořadatelé to zakázali. Překročila nejpřísnější tabu Ostrova zasvěcení, takže tu musí zůstat až do konce svého života sama, aby byla výstrahou pro případné další zvědavce. Ostatní sirény o ní vědí a souhlasí s tímto rozhodnutím. Nemůžeme ho o své vůli změnit.” Tom šokovaně pohlédl na dědu.

„Moc na mě nekoukej,” zavrtěl hlavou Mojerana, „prostě to nejde.”

„Musí to jít!” našel konečně Tom i hlas.

„Dědo, sám přece říkáš, že všechno jde, když se chce,” začal se přimlouvat Sam.

„Schováme ji a převezeme na lodi do volného moře,” navrhl Hanka.

„Nemůžeme svévolně porušovat zdejší pravidla,” trval na svém děda.

„Ale já jsem v labyrintu dostal za úkol ji zachránit,” postavil se Tom, aby dodal váhu svým slovům, „já jsem totiž průvodce! A ona je první zbloudilá, kterou mám doprovodit domů! Je to prý důležité.”

Pan Mojerana si ho vážně změřil pohledem. Všichni zmlkli a zvědavě pozorovali malého kamaráda, který poprvé nahlas promluvil o svém zasvěcení. Jeho slova posunula situaci do úplně jiné roviny.

„Posaď se,” pokynul mu děda a mnul si prstem bradu. Tom poslechl, ale stále vzdorovitě hleděl Mojeranovi do tváře. Hanka se zavrtěla, ale neodvážila se míchat do jejich sporu.

„Jsi si jistý, že máš doprovodit právě ji?”

„Jsem si jistý. Slyšel jsem její volání o pomoc. Nemohu jí odmítnout doprovod. Je to můj první úkol,” opakoval důrazně Tom.

„V tom případě musíme něco vymyslet,” vzdychl děda a Tom se k němu důvěřivě přitulil.

„Přemluvíme kapitána, aby ji vzal na palubu,” ozvala se Hanka.

„Nebo ji tam propašujeme tajně,” vylepšoval nápad Sváťa.

„To by ale musel jet oklikou,” podotkl Tom, „její domov je támhle.”

„Jak to víš?” zeptal se Mojerana.

„Jsem přece průvodce. Víím to,” usmál se na něj vnuk.

„Víš taky, jak je to daleko?”

Chlapec nejistě zavrtěl hlavou.

„To nevadí,” uklidnil ho děda a bylo vidět, že usilovně přemýšlí.

Když zpozoroval, jak na něm ostatní visí očima, rozhodl se přemýšlet nahlas. Byl zvyklý pracovat s mladými lidmi a nepodceňoval jejich schopnosti. Budou-li o situaci diskutovat společně, možná se v něčí hlavě vylíhne přijatelný nápad.

„Problém je v tom, že bychom měli z přístavu odjet jako všichni ostatní, abychom nevzbudili podezření. Očekávám ale, že kapitán s ohledem na pasažéry, kteří budou

pospíchat domů, žádnou okliku nepřipustí. Museli bychom do Dubovníku a zase zpět, abychom té malé pomohli.”

„A co magická bariéra, která ji tu drží?” zeptal se Sváťa.

„Říká, že sem podplavala skalním tunelem, který se vzápětí sesul, a žádnou jinou cestu zpět nenašla. Jakmile se přiblíží k místu bariéry, ztrácí sílu,” vysvětloval Tom.

„Mě by zajímalo, zda bariéra funguje jen na ni, nebo bude ohrožovat i nás,” podíval se Rafan na Mojeranu.

„Na cestující v lodích, se určitě žádné omezení nevztahuje,” řekla Hanka, „jinak by se na ostrov nedostal ani Vron, když nás doprovázel.”

„No jo, máš pravdu,” ťukl se do čela Rafan, „jenže siréna potřebuje vodu. Pochybuji, že bychom tady pro ni sehnali bublinu, aby dokázala plout s námi na lodi.”

„Tak jí půjčíme kýbl, může si do něj strčit hlavu,” navrhl Sam.

„Ale fuj! To je nedůstojné,” zamračila se Hanka.

„Kdyby bylo nejhůř, určitě by souhlasila i s tímhle,” namítl Tom, „víš, ona je naprosto zoufalá.”

„Nebo by mohla plavat za lodí a u bariéry si nastoupit k nám,” řekl Sváťa.

„Ne,” zarazil ho pan Mojerana, „uvědomte si, že se chystáme porušit zdejší zákon, nebo přinejmenším mezidruhovou dohodu. Riskujeme obvinění a soud. Vy jako mladiství byste asi vyvázli s podmínkou, proto jsem ochoten do toho s vámi jít. Ale lepší by bylo, kdyby se o akci nikdo nedozvěděl. Na lodi je příliš mnoho zvědavců a to se mi nelíbí. Kapitánovi bych možná věřil, ale jeho posádce a cestujícím ani náhodou. Měli bychom vymyslet něco jiného.”

„To znamená,” zauvažoval Rafan nahlas, „že potřebujeme odjet na lodi jako ostatní, pak se tajně vrátit a mít k dispozici nějaké plavidlo.”

„Jo, to je přesně ono,” zamrkal pan Mojerana a začal si zase mnout bradu, „možná že by byl způsob...”

Všichni čekali, s jakým nápadem vyrukuje. Chvíli trvalo, než svou myšlenku zformuloval nahlas.

„Kapitán má na Sérii solidně stavěný a dostatečně velký záchranný člun. Kdybychom se nechali odvézt od ostrova tak daleko, aby se kapitánovi už nechtělo vracet, možná bychom si mohli člun proti nějaké kauci půjčit.”

„Co je to kauce?” zeptal se Sam.

„Peníze, zlato, drahé kameny, prostě něco, co by kapitánovi vynahradiło, kdybychom mu člun nevrátili.”

„A co kapitánovi řeknem, aby nám ho půjčil?” zajímalo Hanku.

„No, na to budu potřebovat jednoho z mých vnuků, aby sehrál představení na téma: ztratil jsem zasvěcovací minci, musela mi vypadnout na ostrově,” podíval se děda po Samovi a Tomovi.

„Jasně,” rozzářil se Sam, „to bude hračka!”

„A pak?” zeptal se Rafan.

„Pak zkusíme tiše najít naši malou sirénu a dostat ji přes bariéru. Až ji Tom doprovodí domů, můžeme se pokusit o návrat na plavební trasu lodí a některou si stopnout, aby nás i se člunem dovezla do Dubovníku.”

„To zní dobře, to by se mohlo podařit,” usmál se Sváťa.

„No, je tu ještě pár úskalí,” pokýval hlavou Mojerana, „musíme správně načasovat naše představení a vymyslet, jak se spojit se sirénou, až se ocitneme ve člunu. A navíc na nás čeká bariéra. Taky bude záviset na počasí a troše štěstí.”

Hanka si všimla, že se Rafan o něčem dohaduje se svým tulíkem.

„Ne, já nic říkat nebudu,” ohradil se nakonec nahlas, „je to, Plavíku, tvůj nápad, řekni ho ostatním sám, ať si nemyslí, že jsem tě k něčemu přinutil.”

Rafan postavil tulíka před sebe a ostatní na něj zvědavě upřeli zrak.

„Plavík zůstane u sirény,” řekl tulík nahlas, „počká a pak vy rychle najít, nebo siréna a tulík najít vás.”

„Opravdu tulíka na dálku najdete?” ujišťovala se Hanka.

„Mezi námi je něco jako lanko,” vysvětlil Rafan, „vycítíme místo svého pobytu.”

„To je dobře,” přikývl Mojerana, „použití magie poblíž ostrova by nebylo žádoucí.”

„A neutopíš se?” oslovil Plavíka Sam.

„Já dýchat jako ryba, voda žádný problém,” prohlásil sebevědomě tulík.

„Má naše siréna nějaké jméno?” zeptala se Hanka.

„Jmenuje se Omaula,” odpověděl Tom, „půjdu jí vysvětlit, k čemu se chystáme.”

Tulík vyšplhal Rafanovi na rameno, na okamžik se k němu přitulil, a potom se rozběhl za Tomem. Rafan vzdychl a smutně se za oběma díval.

„Než se vrátíme na loď, měli bychom se najíst,” vybídl je Mojerana. Vylovil z batohu placky, sýr a přidal čerstvě nakoupená rajčata. Rozložil porce na ubrousek, nakrájel sýr a kývl na děti, aby se obsloužily.

„Omaula má z Plavíka velkou radost a zdá se mnohem klidnější,” oznámil Tom, když se vrátil.

Hned po jídle zamířili k lodi. Byli tak zaujati vlastními problémy, že pan Mojerana zapomněl kapitánovi říct o objevu, který děti udělaly ve skladu zásob.

Poté, co se vrátili poslední cestující, dal kapitán rozkaz k odplutí. Musel dávat pozor na ostatní lodě, protože nebyli sami, kdo ostrov opouštěl. Dál na moři se už plavidla rozptýlila a hladina kolem nich byla klidnější.

Děti si sbalily věci do zavazadel, aby byly připravené, ale pan Mojerana nespěchal. Rozhodl se začít až druhý den před večeří. Všichni mu nabídli k dispozici veškeré peníze a drahé kameny, které měli s sebou. Snad to bude stačit.

Hanka byla nervózní, ale Sam předvedl bravurní výkon. Celý ubřečený příběh za dědou do jídelny a předvedl

hysterickou scénu. Hanka se Svátou to ještě vylepšili tím, že šli prohledat kajutu, jestli nejde o planý povyk. Ostatní pasažéři je sledovali se soucitným pohledem a Hance dalo hodně práce, aby potlačila vítězný výraz a působila zkroušeně. Uvědomovala si, že na Sama zkrátka nemá. Jeho herecké schopnosti naprosto přesvědčily ostatní, že jeho dědovi nezbyde nic jiného, než se s ním opravdu vrátit na Ostrov volby.

Pak se Mojerana vypravil za kapitánem a dlouho do večera se s ním domlouval. Jeho diplomatické schopnosti nakonec slavily úspěch.

Celá akce se uskutečnila za svítání. Kapitán jim nechal spustit člun, kam si vzali zavazadla, zásoby vody a vše potřebné, na co si vzpomněli. Tom dokonce přivlekl kbelík s jablky. Rafan se Svátou se chopili vesel a za chvíli už pozorovali, jak se během rozbřesku Sépie zmenšuje a odplouvá směrem k Dubovníku bez nich.

„Jak poznáme, kde je magická bariéra?“ zajímal se Sam.

„Omaula to pozná,“ odpověděl mu Rafan, „počká na nás s Plavíkem na místě, kde je pro ni ještě bezpečno.“

„Za jak dlouho tam budeme?“ vyzvídal Tom.

„Když budete usilovně veslovat, tak dřív,“ zasmál se Rafan a šplouchl veslem tak, aby dvojčata pokropil mořskou vodou. Kluci prskali, ale protože ze svých míst do vody nedosáhli, aby kamarádovi oplatili stejnou mincí, zůstalo jen u slovního vyhrožování. Hanka se zasmála a uvědomila si, jak Rafan mistrně drobnou akcí uvolnil všeobecné napětí.

Střídali se u vesel a Rafan s Tomem hlídali směr. Jakmile začalo hřát slunce, docházelo ke střídání častěji a nakonec museli vytáhnout klobouky a čepice, aby jim sluneční paprsky nespálily obličej. Po půl dni všichni cítili otlačené dlaně a namožené svaly. Naštěstí byl vítr na jejich straně a nefoukal proti nim. Na chvíli zastavili, najedli se a neochotně usedli znovu k veslům.

„Už jsme celkem blízko,” utěšoval je Rafan, který u vesel zůstával nejdéle. Hanka se pokusila použít magický zrak, ale nezahlédla ani stopu po nějaké magické bariéře. Přitom už museli být někde blízko ní.

„A jsme tady,” pustil Rafan vesla a protáhl se. Skutečně! Z vody se vynořila hlava sirény a na ní seděl tulík. Radostně švitořil, po provaze, který mu Rafan hodil, se vyškrábal do lodi a nadšeně se vítal se svým lidským přítelem.

„Prý se máme zkusit vykoupat,” tlumočil ostatním Rafan, „Plavík tvrdí, že je tu skvělá voda.”

„Já bych šel,” začal se svlékat do trenek Sam.

„Klidně běžte všichni,” usmál se Mojerana a připevnil jim k okraji lodi žebřík, aby jim usnadnil přístup k vodě.

Za chvíli se děti cákaly v moři. Jen Sváta se držel poblíž žebříku, protože plavání stále ještě dostatečně neovládal. Namočení však bylo v horkém dni velice příjemné. Hanka se potápěla a litovala, že neumí sirénsky, aby si popovídala s jejich novou společnicí, která se s ladností sirénám vrozenou vznášela poblíž nich. Teprve pod vodou Hančin magický zrak konečně slavil úspěch. Kousek od nich uviděla vodu svázanou do podivné struktury. Tohle byl určitě začátek magické bariéry. Plavala se podívat blíž. Náhle ucítila zvláštní brnění a měla pocit, že upravená voda se k ní stahuje a začíná z ní vysávat energii podobně jako upíří cuc. Rychle se otočila a plavala zpět. Pak ji napadlo, zda by tu strukturu nemohla narušit. Vyplavala nejdřív nad hladinu, aby se nadechla, a potom se o to pokusila. Zjistila, že jen plýtvá silami. Strukturu sice narušila, ale okolní voda ji rychle začala obnovovat. Asi tu bylo stabilní magické pole, které vodu ovlivňovalo.

„Už toho nechte,” zavolal na ně z lodi pan Mojerana, „a vylezte ven, ať se mi ve vodě nerozmočíte.”

Pomaloučku se nasoukali zpět do lodi. Oblékli se do suchého a uvelebili se na sedačky.

Mojerana každému hodil jablko a zbytek vsypal z kýble do batohu.

„Navrhuji vyzkoušet přesun sirény za bariéru. Nejsem tak magicky zdatný, abych odhalil pasti a problémy předem, takže bychom se všichni měli připravit na případné potíže. Není vyloučeno, že se budeme muset vrátit. Chcete o tom diskutovat? Teď je pravá chvíle...” Muž se tázavě rozhlédl po dětech. „Ale v akci, jakmile zavelím k návratu, všichni bez odmluvy poslechnete. Je to jasné?”

„No jo, ale co když budeme mít jiný názor?” zeptal se Sam.

„Právě proto o tom s vámi mluvím teď. I kdybyste si mysleli pravý opak, ve chvíli, kdy zavelím, bez zaváhání splníte můj příkaz! Vezměte to jako bojovou záležitost. Nejvyšší velitel musí být vždy jen jeden, aby nedošlo ke zmatku. Dnes jím budu já a ty poslechněš na slovo. Rozumíš mi?”

„Ano, dědo. Vlastně. Rozkaz, generále!”

„Dobrá. Ještě nějaké otázky?”

„Jak to provedeme?” zajímal se Rafan.

„Zkusil bych tu malou vytáhnout do lodi a vzhledem k tomu, že nemáme nic lepšího, naplníme jí kbelík vodou. Ty a já si sedneme k veslům, Sváťa bude dohlížet na její životní funkce, Hanka se Samem ohlíďají, aby byla siréna v klidu a nevyhlila vodu, kdyby došlo na potíže, a Tom nám bude ukazovat směr a dávat pozor na okolí lodi.”

„A kdyby se něco zvrtno?”

„Budete mi hlásit vše, co vám bude připadat nezvyklé a divné. Já rozhodnu, co dál.”

„Měli bychom začít, za chvíli bude večer,” ohlédla se Hanka po slunci, které se sunulo k západu.

„Také si myslím,” přikývl Mojerana a poslal Toma, aby pozval sirénu k žebříku, kudy ji dostanou nahoru. Bylo to snadné. Rafan s Mojeranou ji do člunu vytáhli raz dva.

Hanka se Sváťou zatím nabrala do vědra vodu. Mořská dívka vypadala vyděšeně.

„K veslům a jedeme!” zavelel Mojerana a loď se pohnula. Siréna zabořila hlavu do kýble a Sváťa cítil, jak se chvěje strachy a napětím. Hanka sledovala vodu ve vědru a vedle sebe měla další nádobu s mořskou vodou, kdyby bylo potřeba vědro doplnit. Přes sirénu hodila vlhkou pokrývkou, aby jí neublížil horký vzduch. Nebylo už tak obrovské vedro jako v poledne, ale ona na něj nebyla zvyklá vůbec. Jak se dívala do rezervní nádoby, skoro automaticky zapojila i magický zrak. Všimla si, že se voda začíná spojovat do známé struktury. Zkusmo do ní sáhla. Tentokrát nic zvláštního necítila. Ale možná to bylo jen kvůli malému množství vody. S obavou pohlédla na sirénu a na Sváťu.

„Pospěšte si s veslováním, nějak rychle slábně,” řekl Sváťa a snažil se siréne předat trochu energie.

„Dávej na ni pozor,” prosil ho tiše Tom.

Hanka dál sledovala strukturu vody. Už polovina tekutiny se zformovala.

„Bariéra působí i na vodu v lodi,” oznámila nahlas.

„Je jí čím dál hůř. Nevládne to,” zavolal na pana Mojeranu zoufale Sváťa, „neudržím ji naživu.”

„Obracíme zpátky!” nařídil Mojerana a otočil s Rafanem loď.

„Pospěšte si,” zašeptal Sváťa a Hanka si všimla, jak má zpocené čelo. Struktura vody se zvolna uvolňovala, a když Hanka uviděla, jak poslední částičky vody získaly svou původní podobu, otočila se k Mojeranovi.

„Už jsme mimo dosah bariéry.”

Muž přikývl, ale ještě párkrát u vesel s Rafanem zabrali, než zastavili. Rafan vzal oslabenou sirénu do náruče a snesl ji do vody, kde ji přidržoval, než se vzpamatovala.

„Neboj se, něco vymyslíme. Napodruhé se to určitě podaří,” utěšoval ji.

„Příště se kvůli mně nevracejte. Raději umřu, než abych tu celý život zůstala sama,” protestovala nešťastně.

Rafan se zamračeně vrátil nahoru na loď.

„Tohle přece nemohou dítěti udělat. Copak sirény nemají žádné city?” rozčiloval se polohlasně.

„Omlouvám se,” řekl Sváťa, „ale asi nejsem dost silný, abych ji před působením bariéry ochránil.”

„To není tvoje chyba,” vzal ho za loket Mojerana a otočil si ho k sobě, „uvědom si, že tahle bariéra musí být velice silná, možná by na ni nestačil ani sám Bdělý. Neobviňuj se a raději přemýšlej. Určitě existuje nějaká možnost, jak ji překonat, jen musíme přijít na správný způsob.”

„Třeba je bariéra někde užší,” pokrčila rameny Hanka.

„Ale najít takové místo by stálo spoustu času,” zavrtěl se nespokojeně Rafan, „co kdybys poprosila o radu R’íhana?”

„Můj nový otec je bezvýhradně čestný, tohle se mu nejspíš nebude líbit. Řeknu mu o tom raději až po akci.”

„A co zkusit kolem Omauly vybudovat nějaký štít, aby ji bariéra nepoznala?” navrhl Sváťa.

„Musí dýchat ve vodě. Stačilo by vybudovat štít kolem vědra,” zamyslela se Hanka.

„Teď už se o nic pokoušet nebudeme,” utnul nakonec diskusi Mojerana, „potřebujeme nabrat síly a ta malá taky. Vyspíme se a ráno všechno probereme s čistou hlavou. Vysvětlete to Omaule, vezměte si něco k snědku a pokuste se usnout. První hlídku bude mít Hanka, až se bude cítit unavená, vzbudí mě. Já pak předám štafetu Rafovi.”

Spustili malou kotvu, aby je proud neodnesl nežádoucím směrem. Moře loďkou lehce pohupovalo, ale všichni byli velmi rozrušení a špatně se jim usínalo. Zato když zabrali, spali tvrdě. Hanka pozorovala hvězdy a v duchu probírala možnosti, jak si poradit s podivně reagující vodou. Aby nechtěně neusnula, posadila se na veslařskou lavici a za záda si dala vědro s vodou. Kromě jiného si vzpomněla i na Rafanovo neblahé vidění. Ačkoliv byla noc, posadila se tak,

aby na spícího Sama dobře viděla. Každodenní večerní kontakt s R'íhanem byl tentokrát krátký. Jen k němu vyslala myšlenku, že je v pořádku a je velice unavená. Vycítil, že si dívka nepřeje kontakt, a jen jí zdvořile popřál dobrou noc. Zvažovala i spojení s Plamem, ale pochybovala, že by jim dokázal poradit. Akorát by zburcoval všechny okolo, aby jim někdo přišel na pomoc, a byl by z toho malér. Myslela i na malou zvědavou sirénu, která za svůj přestupek musí tvrdě a neodvolatelně pykat a žít odříznutá od blízkých i od přátel bez naděje na návrat. Pomalu, ale jistě se jí začaly klížit oči. Když při druhém usnutí spadla na vědro, šla probudit pana Mojeranu. Vzápětí se zahrabala do pokrývky vedle Sváti a téměř okamžitě usnula.

Probudil ji náraz do něčeho tvrdého a Rafanovo hulákání. „Vstávejte! Okamžitě vstávejte a něčeho se držte!”

„Co se děje?”

„Dědó.”

„Uhni někam.”

„Pozor na vesla!”

„Něco nás vleče!”

Nad obzorem právě vycházelo slunce a barvilo vlnky růžovým světlem. Jenže nikdo neměl čas tu krásu obdivovat. Loď se kymácela po hladině chvilku sem, chvilku tam, jako by je vlekla neznámá síla. Tom se vyklonil přes okraj lodě a snažil se na hladině zahlédnout nějakou známku toho, že je nablízku malá siréna. Loď sebou trhla a zase prudce změnila směr. Tom přepadl přes okraj jako zralá švestka.

„Tomééé,” zaječel Sam a bez rozmyšlení skočil za ním. Okamžitě ho následoval i děda.

„Hlídej loď,” nařídil Rafan velitelským tónem Sváťovi.

„A ty navaž všechna náhradní lana a pusť je do vody, kdyby se někdo potřeboval chytit,” stačil říct Hance a také se vrhl do vody.

Hanka se okamžitě pustila se Svátou do navazování rezervních lan. Neznámá síla je neustále vlekla po hladině, ale zdálo se, že teď nemění směr tak často.

Po chvíli ukázal Sváťa za loď. Uviděli, jak se jednoho lana drží pan Mojerana a v náruči svírá Toma. Pomohli mu se přitáhnout blíž a vytáhli Toma do lodi. Jeho děda jen kývl a znovu se ponořil. Rafana nikde neviděli, ale to je vzhledem k jeho schopnosti dýchat pod vodou netrápilo. Největší strach měla Hanka o Sama.

„Zkusím se taky podívat dolů,“ nevydržela nakonec a sešplhala po žebříku. Chytila se napnutého lana a odrazila se pod hladinu, aby se podívala, jaká síla je vleče.

Uviděla stín obrovského rejnoka, který měl kolem zadní části těla zadrhnutou smyčku jejich kotevního lana. Do smyčky byla nějakým záhadným způsobem zamotaná i jejich malá siréna. Hanka se musela vynořit kvůli nadechnutí a přitom přemýšlela, jak by mohla nejlépe pomoci. Možná by stačilo přeříznout lano a uvolnit loď. Ale je potřeba to udělat šikovně, aby rejnok neodvlekl malou sirénu.

Vyšplhala na schůdky, požádala Svátu o nůž a znovu se vrátila pod hladinu. Bylo to těžší, než čekala. Lano bylo houževnaté. Mnohokrát se musela vynořit, aby se nadechla.

Sirána už moc živě nevypadala. Rejnok ale taky ztrácel sílu. Nakonec lano povolilo, rozmotalo se a z úvazu vyklouzl nejen rejnok, ale i siréna a dětské tělo, které bylo až do této chvíle ukryté pod tělem rejnoka. Hanka už se málem dusila a musela vyplavat nad hladinu. Snažila se psychicky kontaktovat Rafana a přivolat ho. Nebyla si jistá, jestli se jí to daří, když je rozrušená a fyzicky vyčerpaná. Chytila se žebříku, nadechla se a nůž hodila do lodi. Znovu se ponořila a zoufale začala hledat dětské tělíčko. Místo něj zahlédla Rafana. Jak se na něj zadívala, spatřila kousek pod ním růžovou medúzu. Gestem na ni ukázala. Kamarád se otočil a hned vzápětí se vrhl někam do prostoru. Když se odrazila k hladině, všimla si, že Raf drží dětské tělíčko. Vynořil se zároveň s ní. Vytáhli bezvládného Sama na palubu a okamžitě mu poskytli první pomoc. Zatímco se Rafan snažil z chlapce dostat vodu, Sváťa se ujal magického léčení. Hanka si vzpomněla na sirénu a tiše Rafanovi vylíčila, co viděla.

„Tak jo,” kývl, „já se po ní podívám. Ty zatím pomoz Svátovi.”

Pak se otočil k bezvládnému dětskému tělíčku: „Jestli mě aspoň trochu slyšíš nebo vnímáš, Same, tak prosím neumírej. Moc tě prosím.”

Hance se dojetím zadrhlo v krku, když slyšela tu zoufalou prosbu z úst kamaráda, který většinou vystupoval jako tvrdý suverénní chlap. Rafan se znovu vrátil do vody. Tom byl bledý jako stěna a klečel vedle Sváti.

„Zachraň ho, prosím, zachraň ho,” šeptal a držel v dlaních bratrovu hlavu.

Hanka položila ruce na Svátova ramena a posílala mu tolik energie, kolik dokázala. Věděla, že pokud Samovi nepomůže on, nedokázal by to ani nikdo jiný. Snad jediné jednorozec. Ale ten je daleko a sem se dostat nedokáže.

Žebřík na boku lodi zaskřípal a do lodi vyšplhal unavený Mojerana. Když uviděl Sama, zbledl. Zkontroloval jeho životní funkce a obočí se mu stáhlo do starostlivé linky.

Nejistě mrkl po Svátovi a Hance a sklouzl pohledem na svého druhého vnuka, který se tvářil naprosto zoufale.

„Převlékneme ho do suchého,” rozhodl Mojerana a šel vytáhnout ze zavazadla čisté oblečení. Převlékl Sama a přenesl ho na měkkou pokrývku, do které ho opatrně zabalil, aby byl v teple.

Po palubě zacupkal tulík a vyšplhal Hance na rameno.

„Rafan chtít tvoji pomoc,” zašvitořil jí do ucha a zase se spustil dolů. Dívka se otočila a spěchala za ním. Musela opět do vody. Začalo jí být z věčného máčení chladno.

Rafan přidržoval pod vodou bezvládnou sirénu a taky už vypadal ztrhaně a unaveně.

„Ještě žije, pokud to tak mohu říct, ale zdá se mi, že mele z posledního,” řekl.

Hanka uchopila ruku sirény a pokusila se k ní vyslat na zkoušku trochu životní síly. Vtom se polekala, zda nejsou právě v pásmu magické bariéry, a vmžiku zkontrolovala

vodu kolem nich. Oddechla si, když nenašla žádnou deformaci. Znovu poslala siréně trochu energie.

„Běž si nahoru odpočinout, já ji pohlídám,” řekla Rafanovi.

„Ok, ale teď ji vezmi za ruce, já jí kolem těla uvážu sedačku z lana, abys ji nemusela přidržovat,” požádal kamarád Hanku a za chvíli se siréna vznášela vodou přikurtovaná v provizorním úvazu. Rafan zmizel v lodi a Hanka se pokoušela poskytnout siréně energii k životu. Měla dojem, že se stav vodní dívky pomalu zlepšuje. Náhle pocítila teplý příliv energie a hned poznala, že pochází od Plama. Drak měl neuvěřitelně citlivé smysly, a pokud se jednalo o Hanku, dokázal rychle vycítit její problémy. Vyslala k němu své díky a vděčně přijala magický proud energie. Pomalu ho předávala dál. Po nějaké době zaznamenala první trhavý pohyb ruky jejich vodní spolucestující. Začala ji hladit po vlasech.

Siréna se pomaličku probírala. Něco říkala, ale Hanka jí nerozuměla. Ještě jednou ji pohládila, vyslala k ní uklidňující obraz a začala šplhat nahoru, aby zavolala Rafana.

Jakmile Hanku zahlédl, přikývl a šel ji vystřídat. Cestou jí podal ručník a strčil do pusy kus čokolády. Hanka si všimla, že pusou od čokolády má i Tom a Sváťa.

„Tak co?” zeptala se.

„Zatím žije,” vzdychl Sváťa, „ale je to na vlásku.”

„Co siréna?” zeptal se Mojerana.

„Myslím, že se probírá. Začala mluvit, ale já sirénsky neumím. Poslala jsem za ní Rafa.”

Tom zdvihl hlavu a překvapeně zamrkal a chytil se za hlavu: „Proboha! Já na ni skoro zapomněl! Jsem úplně neschopnej průvodce.”

Mojerana se naklonil přes bok lodi a něco si tlumeně povídal s Rafanem. Pak přidržel Toma, aby se mohl podívat dolů.

Když ho postavil zpátky na palubu, vzal vnuka za bradu a podíval se mu do očí: „Ukaž mi směr, půjdu veslovat.”

Rafan už se také přehoupl přes bok lodi dovnitř.

„Už je dobrá, poplave za námi,” prohlásil unaveně a posadil se tam, kde právě stál.

Mojerana se posadil k veslům a loď se rozjela. Slunce šplhalo po obloze výš a výš a sušilo jejich mokré oblečení. Hanka vybalila jídlo a rozdělila ho mezi přítomné. Mlčky žvýkali a sousta zapíjeli zteplalou vodou ze soudku.

„Co Omaula?” zeptala se Hanka Toma, který čas od času kontroloval sirénu, jestli je následuje.

„Zatím v pořádku.”

„To je zvláštní,” zamumlala si pro sebe, „podle mě už jsme daleko za bariérou. Ten zamotaný rejnok nás musel protáhnout skrz ni.”

Po jídle se Rafan posadil k druhému páru vesel a loďka se rozjela rychleji. Sváťa se celou dobu nehnul od Sama a většinu času se tvářil nepřítomně. Hanka se uvelebila vedle něj, aby přispěla aspoň svou energií, když nedovedla pomoci jako léčitel. Občas se ohlédla, jestli nemá Mojeranu vystřídat u vesel, ale muž zarputile dřel, asi aby utlumil pocit bezmocnosti nad Samem kolísajícím mezi životem a smrtí. Tom zatím pendloval mezi bratrem a sirénou a hlídal směr, kterým jeli.

Už bylo jisté, že se jim podařilo dostat za magickou bariéru. Jenže za jakou cenu! Jak z toho mají mít radost, když kluk, který sotva dostal svou první zasvěcovací minci, zápasí se smrtí. Hance připadalo, že je osud k Samovi nespravedlivý.

Zvedla se a šla Rafana vystřídat u vesel. Fyzická námaha jí pomohla překonat pocit psychické bolesti. Za chvíli si uvědomila, jak jí po zádech stékají čůrky potu, ale na duši se cítila lépe.

Prožili dlouhý a úmorný den. Jednu chvíli si myslela, že snad nikdy neskončí. Pak ale Tom došel k dědovi a řekl: „Myslím, že jsme na místě. Omaula je doma.”

„Opravdu? To jsem moc rád,” odpověděl děda chraptivě.

Rafan zvedl hlavu a zaposlouchal se. Potom se otočil na Toma.

„Chtějí s námi mluvit, musíme dolů,” popostrčil ho k okraji lodky, kde mu pomohl bezpečně do vody. Sám se odrazil, až se loďka zhoupla, a skočil dolů šipku. Hanka se s panem Mojeranou vyklonila přes okraj, aby mohla sledovat kamarády těsně pod hladinou. Mrzelo ji, že neslyší, o čem dole diskutují. Za okamžik se ale nad hladinu vynořily dvě sirény s bublinami na hlavách a vyhouply se do lodky. Kluci vyšplhali za nimi. Sirény všem pověsily kolem krku amulety, a když promluvily, Hance došlo, že to nejsou amulety, ale tlumočící zařízení.

Všichni se vzájemně pozdravili, aby se ujistili, že zařízení skutečně funguje. Slova se ujala siréna, která do lodi vyšplhala jako druhá.

„Z pověření našeho lidu vám chci oznámit, že na vaše jednání podáme stížnost u mezidruhového soudního tribunálu.”

„Stížnost?” podivil se pan Mojerana. „Čekal jsem spíš poděkování. Můžete mi prosím objasnit důvod vaší stížnosti?”

„Porušili jste svým jednáním mezidruhovou dohodu tím, že jste propašovali potrestanou Omaulu přes magickou bariéru.”

„Smím se zeptat, za co byla potrestaná?” vmísil se do hovoru Rafan.

„Porušila tabu.”

„Jaké tabu?”

„Sirény nesmí do blízkosti ostrova. Ona ale nerespektovala zákaz. Byla potrestána po zásluze.”

„Doživotní trest za to, že se jen chtěla někam podívat?“ nechápal Rafan.

„U lidí je to možná jinak, ale tady u nás žádnou neposlušnost nestrpíme.“

„Dovolíte mi zeptat se na něco osobního, aniž bych se vás nějak dotkl?“ ozval se Sváťa. Hanka si teprve nyní všimla, že opustil Sama, aby se připojil k debatě.

„Ptej se,“ přikývla siréna.

„Vy osobně jste nikdy, tím myslím absolutně nikdy, nezkusila nic nedovoleného?“

Siréna mlčela. Hanka zatukala na tlumočící zařízení, jestli náhodou nepřestalo fungovat v tom nejzajímavějším okamžiku.

„Jen jednou, jako malá... Ale rodiče mě za to přísně potrestali.“

„Jak dlouho trval ten trest?“

„Půl dne.“

„A vy,“ otočil se Sváťa na druhou ze sirén, „také jste někdy zkusila něco, co jste měla zakázané?“

„Ano. Dvakrát,“ nejistě odpověděla druhá.

„Jak dlouho trval váš trest?“

„Nikdo nezjistil, že jsem se provinila.“

„Kolikrát se proti poslušnosti provinila Omaula?“ ujal se zase slova Rafan.

„Jednou.“

„A za to dostala doživotní trest?“

„Bylo to těžké provinění. Už ji nemůžeme mezi sebe přijmout zpátky.“

„Prokristapána, copak v tom vašem krásném těle není ani špetka citu?“ nevydržela už mlčet Hanka. „Omaula je dítě, které si vytrpělo dlouhá muka samoty, a vám to nic neříká? Udělali jsme všechno, co bylo v našich silách, abychom jí pomohli, a vy pro ni nemáte ani zlomek soucitu? Náš kamarád tady na palubě umírá, protože mu nebyl lhostejný

její osud, a vy se tu oháníte mezidruhovou smlouvou? To si říkáte myslící bytosti?”

„Mluví z ní bolest,“ pokusil se změkčit dopad jejích slov Rafan.

„Když nás před dvěma roky Delfita zachránila, myslela jsem si, že neexistují vznešenější bytosti než sirény,“ otočila se na něj Hanka, „ale dnes zjišťuji, jak velmi jsem se zmýlila.“

„Vy znáte Delfitu?“ podivila se siréna. „Dlužím Delfitě Marele jednu splátku,“ odpověděl jí Rafan.

„Zůstaňte přes noc tady. Musíme se jít poradit. Ráno náš rozhovor dokončíme,“ nařídila siréna a lадně se svou družkou sešplhala do vody.

„Zatím to pro nás nevypadá moc dobře,“ povzdechl pan Mojerana, sundal si tlumočnicka a odhodil ho do vědra se slanou vodou. Ostatní ho napodobili. Nemohli pochopit, že místo díků dostali vynadáno. Nejsmutnější byl Tom. Jeho první mise byla opravdu nesnadná a její konec vypadal na fiasko. Navíc kvůli tomu skoro přišel o bratra.

„Pojď mi pomoci s přípravou večere,“ kývl na něj děda, aby ho zaměstnal.

Sváťa se vrátil k Samovi a Hanka šla sebrat oblečení, které už uschlo, aby uvolnila místo pro nové, které si právě namočili Tom a Rafan. Když skládala Samovu košili, nahmatala v kapsičce jeho zasvěcovací minci. Věděl snad labyrint předem, že zemře, a proto mince postrádala názvy míst, kde by mohl studovat? Prázdna mince. Tak proč ji proboha vůbec dostal? Vylovila ji z kapsičky, aby se na ni ještě jednou podívala. Promnula ji v prstech a na minci se objevil nápis. Zkusila, jestli tam není ještě nějaký další, ale nebyl. Jeden jediný nápis s názvem města, o kterém nikdy neslyšela. Proč se tam objevil až teď? Znamená to, že Sam bude žít? Že se probere? Hance se srdce rozbušilo nadějí. Potom minci rychle zastrčila zpět a rozhodla se počkat. Raději se nejdřív poradí s Rafanem a Svátou. Bylo by kruté vzbudit u Samových blízkých naději, kdyby to mělo

dopadnout špatně. Nebo ještě lépe - zeptá se R'íhana, ale ne dnes. Dokud se nevyřeší jejich situace, nechtěla se pouštět s otcem do diskuse, co udělali dobře a co ne.

Ráno, sotva se probudila, uviděla Sváťu, jak spí zkroucený v polosedě u Sama. Opatrně zkontrolovala malého chlapce. Nezaznamenala žádnou změnu. Jemně uložila kamaráda do pohodlnější pozice. Musel být hodně unavený, když se neprobudil. Zato pan Mojerana už byl vzhůru a mazal si dlaně léčivou masťou. Hanka na nich zahlédla stržené krvavé puchýře.

Aby se nějak zaměstnala, pustila se do přípravy snídaně. Litovala, že nemůže ve člunu uvařit čaj. Vzpomněla si na prázdné bedny ve skladu jejich bývalé lodi a přemýšlela, zda už cestující na Sérii drží nedobrovolnou hladovku. Uvědomila si, jak ráda by s nimi měnila, kdyby tím mohla Sama vrátit zpět do světa živých.

Sirény se dostavily hned po snídani. Honem si rozebrali odložené tlumočníky, aby o nic nepřišli, a čekali, co bude.

Jakmile do člunu vyšplhala první siréna, Rafan vydechl údivem: „Delfita Marela, to je ale překvapení! Srdečně vás zdravím.”

„Také vás ráda vidím,” odpověděla vlídně, „i když jsem slyšela, že tu prý padaly včera nevybíravé výrazy na adresu zdejších vodních lidí.”

Hanka se začervenala, představila si, že by Delfitino pokárání slyšel R'íhan. Ale sebrala odvahu a nahlas řekla: „Omlouvám se. Nechala jsem mluvit city místo rozumu.”

„Budu tvou omluvu tlumočit ostatním,” přikývla siréna, „tvá slova sice vzbudila obecnou nevoli, ale na druhou stranu je nutné přiznat, že měla váhu a přinutila sirény k zamyšlení. Přišla jsem vám oznámit, že zdejší sirény sice nepřijaly Omaulu mezi sebe, ale nenamítají nic proti tomu, abych ji adoptovala já. Pokusím se to dítě vychovat k řádnému životu.”

„Vezmete ji k sobě?“ rozzářil se Tom. „To je skvělé. Začínal jsem se bát, že naše cesta skončí úplným fiaskem.“

„Slyšela jsem o tvém bratrovi,“ oslovila ho Delfita, „mohu se na něj podívat?“

Rozestoupili se, aby siréně umožnili přístup k Samovi. Sklonila se k bezvládnému chlapci a prohlédla ho. Když se otočila, jen bezradně zavrtěla hlavou.

„Nevím, co bych vám poradila, jeho duch se příliš vzdálil od těla.“

V té chvíli vyšplhala do lodě Omaula, tentokrát už s bublinou na hlavě, aby se mohla pohybovat na vzduchu. Zastavila se před Tomem a položila mu ruce na ramena. Pak se ohlédla po Delfitě. Ta jen kývla.

„Chci ti poděkovat, že jsi mi pomohl najít domov,“ řekla Tomovi pomalu, aby všichni rozuměli, „neumíš si představit, jak pro mě bylo zlé žít odříznutá od svého národa. Jako můj průvodce si nyní zasloužíš odměnu. Delfita se domnívá, že by vám přišla vhod doprava do přístavu. Nebo jestli máš nějaké jiné přání.“

Tom se na ni podíval se směsicí vřídlosti a smutku: „Chtěl bych, aby se bratr uzdravil.“

„Kdyby to bylo v našich silách, pomohly bychom ti moc rády,“ otočila se na něj Delfita, „ale tohle bohužel nedokážeme.“

„V tom případě se opravdu potřebujeme co nejrychleji dostat domů,“ přikývl Tom. Najednou nevypadal jako malý kluk. Hanka měla pocit, že během pár dní jejich donedávna bezstarostný kamarád dospěl o několik let.

„Moje patronka Delfita Marela se o vás postará,“ přikývla Omaula, „ještě jednou díky, kéž nalezneš cestu svého srdce.“

Potom obešla i ostatní a s každým prohodila pár srdečných slov. Delfita spokojeně sledovala malou sirénu. I ona se zdvořile rozloučila. Jako posledního si nechala Rafana, s kterým se zdržela nejdéle. Převzala zapůjčené

překládací amulety a Mojeranovi vysvětlila, jakým způsobem jim pomohou s návratem do přístavu. Hanka s úsměvem pozorovala Omaulu, která vypadala rozzářeně a šťastně. Pro ni tahle akce nepochybně skončila úspěchem. Nakonec vodní návštěva opustila loďku.

Než se Hanka stihla zeptat, jak se dostanou do přístavu, loďka se sama od sebe rozjela a svět kolem nich se zahalil do husté mlhy. Prostoupil je zvláštní pocit a postupně jim zalehly uši. Nedalo se udělat nic jiného, než se posadit na složené pokrývky na dně lodi. Ani neměli chuť si povídat, jen seděli a tupě zírali před sebe. Jemné chvění lodi je téměř uspávalo. Jako by čas i prostor kolem nich ubíhaly mimo fyzikální zákony.

Náhle se loď zastavila a mlha se rozptýlila. Právě nastával večer. Jako by se probudili z těžkého nepříjemného snu. Nad hlavou jim zářily hvězdy a v dálce spatřili osvětlené pobřeží. Vydechli úlevou. Podivné cestování je konečně za nimi.

„Je to, jak říkala siréna,” konstatoval pan Mojerana, „světla, co vidíme, už je Dubovník.”

Těžce se zvedl a šel zkontrolovat Sama.

„Nic nového,” zabručel napůl pro sebe a napůl směrem ke Svátovi, který dorazil k chlapcovu tělu zároveň s ním. Nemohli si nevšimnout, jak se na dědovi obou chlapců nelítostně podepisuje obrovská starost. Bylo to tím zřetelnější, čím víc se navenek snažil chovat jako jindy, jako by se nic zvláštního nedělo.

„Počítám, že se do přístavu dostaneme zítra během dopoledne. Možná dorazíme dřív než Sépie. Kdyby to v přístavu někoho udivilo, budeme tvrdit, že nás chytila magická bouře. A teď se najeďte a zkuste si chvíli odpočinout,” otočil se k dětem. Mlčky poslechl. Mojerana však po jídle neulehl, jak čekali, ale usedl k veslům a nasměroval příď loďky ke světlům. Rafan se rozhodl pomoci a posadil se k druhému páru vesel. Tom se přitulil ke

svému nehybnému bratrovi, Sváťa si rozprostřel svou příkrývku z druhé strany a oba zkoušeli usnout.

I Hanka si udělala pohodlí, ale neměla v úmyslu spát. Zavolala Plama.

„Poslyš,“ oslovil drak Hanku, když se přivítali, „nelítáš náhodou zase v nějakém maléru?“

„No, to poznám, až řeknu R’íhanovi, jak jsem byla drzá na sirény,“ ušklíbla se sama pro sebe, „ale tebe jsem se chtěla zeptat na něco jiného. Slyšel jsi někdy o místě, které se jmenuje Airbowan?“

„Airbowan? Myslím, že už jsem to někdy slyšel, ale nemohu si vzpomenout kde. Mám se zeptat matky?“

„Počkej, nejdřív se zkusím zeptat R’íhana.“

Sotva si vzpomněla na svého nového otce, pocítila vzájemný kontakt. Zaplavila ji vlídná přítomnost jednorozcovy myslí.

„Přeješ si se mnou hovořit?“ zeptal se jí. „Ráda bych se zeptala na místo, které se jmenuje Airbowan.“

Když jednorozec chvíli neodpovídal, pomyslela si, že to místo pravděpodobně nezná. „Co bys o něm chtěla vědět?“

„Zdá se, že tam existuje magická škola. Je to pravda?“

„Ano. Ale není mnoho žáků z řad lidí, kteří by se tam ucházeli o studium. Je to poněkud neobvyklé místo. Divil bych se, kdyby se Mojerana rozhodl přihlásit své vnuky právě do Airbowanu. Nejspíš ani neví, jaké to tam je.“

Hanka začala vyprávět o událostech, které se jim přihodily od chvíle, kdy chlapci vstoupili do labyrintu na Ostrově volby. Cítila, jak i Plam naslouchá pozorně všemu, o čem je řeč. Jednorozci to nevadilo a občas si vyžádal další podrobnosti, aby vše správně pochopil. Dívka jim pověděla i o svém objevu, kdy našla na Samově minci nápis Airbowan, který tam před jeho nehodou určitě nebyl. Jak je možné, že se jméno magické školy na minci objevilo tak pozdě, vlastně až ve chvíli, kdy Sam upadl do bezvědomí?

Znamená to, že se probere? A proč tam má jen jednu jedinou nabídku? Hance to připadalo nevysvětlitelné.

„Mám ještě otázku,” řekl R’íhan, „má toto místo v nabídce i jeho bratr Tom?”

„Nevím,” zarazila se Hanka, „musela bych se mrknout na jeho minci.”

„Je to důležité, zjisti to,” požádal jednorozec, „a jestli tam jméno airbowanské školy najdeš, rád bych mluvil s chlapcem i s Mojeranou.”

Hanka se vyhrabala z pokrývky a sklonila se k Tomovi. Ještě nespal. Zvědavě se posadil a podal Hance svůj zasvěcovací peníz. Malým kouzlem si na něj posvítla a rychle prošla seznam škol. Na konci objevila Airbowan.

„Ukaž!” vzal jí z ruky minci Tom. „To jméno jsem tam předtím neměl! To je divné.”

Mojerana viděl, jak si začali svítit a povídat, a zvedl se, aby zjistil, co se děje. Tom mu podal zasvěcovací peníz s novým nápisem. Hanka mezitím vylovila i minci z kapsičky Samovy košile. Opatrně ji osvětlila a natáhla ruku k Tomovi a jeho dědovi, aby si mohli přečíst jméno místa s nabídkou magické školy. Překvapeně zírali na její dlaň, jako by ani nechtěli věřit vlastními očima. To už na ně přes Samovo tělo mžoural probuzený Sváťa a dokonce i Rafan se zvedl od vesel a natahoval se přes pana Mojeranu, aby o nic nepřišel.

„R’íhan mě požádal, abych zjistila, jestli mají školu v Airbowanu napsanou na mincích oba kluci. Pokud ano, rád by hovořil tady s Tomem a jeho dědou. Nejlépe ihned,” řekla Hanka nahlas.

„Dobrá, asi bys jim měla zprostředkovat kontakt,” přikývl Rafan, „já jdu veslovat. Doufám, že mi povíte, o čem byla řeč.”

„Posadte se,” pokynula Hanka panu Mojeranovi a ukázala na místo vedle Toma. Sváťa vstal, protáhl se a mrkl na kamarádku: „Jdu pomoci Rafovi u vesel, stejně bych neusnul.”

Hanka se uvelebila proti Tomovi a postupně přibrala do komunikačního kontaktu Mojeranu a Toma. Ke spojení se přidali i drak a jednorožec. Plam díky svým zkušenostem pomohl Hance ustálit kontakt a trochu se stáhl do pozadí, aby nerušil.

„Srdečně vás oba zdravím,“ vlídně oslovil muže i jeho vnuka R’íhan, „prosím uvolněte se, abychom mohli hovořit o tom, co se stalo. Víte něco o místě zvaném Airbowan?“

„Ne,“ odpověděl Tom.

„Já jsem o něm už slyšel. Znal jsem dva kouzelníky, kteří tam studovali. Byli velmi svérázní. Měl jsem z nich občas husí kůži,“ přiznal děda.

„Ano, Airbowan je neobvyklé místo,“ souhlasil jednorožec, „nalézá se na pomezí světa živých a mrtvých. Proto je zvláštní. Je to město harpyjí a kouzelníků. Učí se tam ti, kdo mají zájem rozštěpit svou osobnost, aby mohli navštěvovat místa, kam tělo nemůže. Učí se tělo zanechat doma a světem cestuje jen duše. Kromě umění, jak osobnost rozdělit, musí ovládat i opačnou variantu, aby dokázali duši a tělo zase spojit. To je možná důvod, proč Sam a Tom mají na výběr právě tuhle školu.“

„Ano,“ nevydržel Tom mlčet, „na Ostrově volby jsem navštívil zvláštní místo, ukázala mi ho jedna harpyje. Půjčila mi brýle, abych ho viděl magickým zrakem. Bylo děsivé, ale po nasazení brýlí se změnilo. Najednou se mi zdálo krásné.“

„Opravdu tam chceš následovat svého bratra, Tome?“

„Bude-li žít... Páni! Já už tomu asi rozumím. On se musí rozhodnout pro nesmrt. Určitě už se rozhodl, když má na minci jméno školy. To znamená, že odtud jsem jeho průvodcem. Musím tam jít s ním.“

„Tome...“ vydechl děda nešťastně, ale měl dost rozumu, aby mu nic nevymlouval.

„Mohu-li vám něco doporučit,“ vzal si zase slovo R’íhan, „přesuňte se do školy co nejrychleji, než Samovo tělo zeslábne. Harpyje si s vaší situací budou umět poradit. Pro

Sama je to nejlepší šance, jak obnovit propojení duše a těla. Netroufám si odhadnout, jak náročný celý proces bude, ani jak dlouho potrvá, ale mohlo by se to podařit.”

„Kéž byste měl pravdu, bojím se doufat,” řekl Mojerana.

„Neboj se, dědo, my to zvládneme. Budu Samovým průvodcem a dovedu bratra zpátky k jeho tělu. Pojedeme do magické školy na strašidelné místo, jak že se jmenuje? Airbowan. Jsem připraven na všechno, vždyť bez Sama bych byl jen poloviční člověk. Máme pouto, které se nedá jen tak přetrhnout. Důvěřuj mi, dědo, všechno zas bude dobrý.”

„Ale jak se tam dostaneme?” znejistěl Mojerana.

„Jste blízko Dubovníku,” odpověděl jednorožec, „zeptejte se strážce veřejné brány. Měl by vám umět poradit.”

„Děkuji za informace, a hlavně za naději pro moje vnuky,” řekl R’íhanovi Mojerana, „nevím, jak vám vyjádřit svou vděčnost. Děkuji i vaší dceři Hance, že nám rozhovor zprostředkovala. Bez ní by první Tomovo poslání nemělo moc šťastný konec. Můžete být na ni hrdý.”

Hanka se začervenala nad chválou, která podle jejího názoru nebyla příliš zasloužená. Ale Mojeranova slova ji přesto potěšila. Potom ukončila spojení a zívla. Přihlásila se únava.

„Běžte si lehnout,” usmál se Mojerana a šel vyhnat od vesel Rafana se Svátou. Oba ochotně poslechli a uvelebili se vedle Hanky. Jen tulík se stočil na Samově rameni. Ještě před spaním ji kluci přinutili, aby jim všechno pověděla. Než dovyprávěla, zjistila, že je z dětí poslední, kdo nespí.

Do přístavu se dostali těsně před polednem. V posledním úseku panu Mojeranovi nedovolili veslovat, protože měl dlaně rozedřené až do masa. Sváťa mu je sice přeléčil, ale návrat k veslům znovu poškodil nedostatečně zhojenou kůži. Když konečně přirazili k molu, měli moře plné zuby. Hanka se těšila, až vyleze na prkna, která se nebudou houpat. Rafan uvázal se Svátou loď a Mojerana vynesl za Tomovy

asistence Sama v náruči. Hanka sbalila jejich osobní věci a podala je klukům na molo. Nakonec přijala Rafanovu pomocnou ruku a vylezla na pevnou zem i ona. Rozdělili si zavazadla a zamířili k nejbližšímu použitelnému hostinci, kde pan Mojerana pronajal pokoj na jeden den.

Požádal je, aby Sama pohlídali, a odešel. Usoudili, že vyrazil do města, aby zařídil přesun do Airbowanu.

Jen pár minut poté, co zůstali sami, ozvalo se zaklepání. Rafan otevřel a do místnosti vstoupil Vron.

„To je skvělé, že jsi tady,” zajásal Sváta, „možná bys nám mohl pomoci.”

„Byl jsem poslán, abych vás přivedl zpět do útulku. Tvůj otec usoudil, že byste měli přestat obtěžovat pana Mojeranu a vrátit se zpátky.”

„Jasně, klidně se vrátíme. Ale podívej se prosím nejdřív na Sama, jestli bys mu nedokázal pomoci.”

Všichni s nadějí pohlédli na kouzelného džina, který přece dokáže všechno, co po něm jeho pán chce. Sváta sice jeho pán nebyl, ale nikdo nepochyboval, že i Dundar by s vyléčením chlapce souhlasil. Hanka však měla pochybnost. Vzpomněla si na chvíle, kdy ani ji nebyl kouzelný džin schopen léčit. Ať si pověst říkala cokoli, džin nebyl všemocný. Přesto spolu s nimi čekala na zázrak.

Vron položil své ruce na Samovu hlavu a soustředil se. Nikdo se neodvažoval ani pípnout. Po chvíli ale kouzelný džin zvedl oči a zavrtěl hlavou.

„Vyléčil jsem tělo a dodal mu životní sílu. Ale jeho duše se nedokáže spojit s tělem. Nevím, co s tím. S něčím podobným jsem se, co si pamatuji, ještě nesetkal.”

„Škoda,” vzdychl Tom, „budu teď průvodcem svého bratra a ani nevím, zda si to jeho duše uvědomuje.”

Najednou Tom překvapeně zamrkal a usmál se na všechny okolo.

„Jasně, jasně že to vyřídím,” řekl a otočil se k Vronovi, „můj bratr ti děkuje. Prý už teď má dost sil, aby mohl hovořit

se svým bratrem a průvodcem, tím myslel mě. Moc děkuje všem, kteří mu pomáhali, když se musel rozhodnout mezi smrtí a touhle podivnou existencí, kdy je odtržen od svého těla.”

„Ty ho opravdu slyšíš?” podivila se Hanka.

„Úplně jasně, jako když jsme spolu mluvili dřív. Zase se s ním mohu dohadovat, smát, akorát na honěnou si asi nezahrajeme.”

„Snad vám škola, kterou jste si vybrali, časem pomůže,” usmála se na Toma, „začátek jste neměli snadný, budu vám držet palce, aby se to zlepšovalo.”

„Dík. A pozdravujte v útulku, asi se tam v nejbližší době neobjevíme.”

Vron s dětmi počkal na návrat pana Mojerany, který vnukům oznámil, že se do Airbowanu přesunou ještě tentýž den odpoledne. Rovněž poslal vzkaz jejich rodičům, kteří vzhledem k okolnostem dostali mimořádné volno a každou chvíli dorazí do Dubovníku.

„Nebudeme překážet,” rozhodl Rafan a kývl na Vrona, že je nejvyšší čas odejít. Vzali si zavazadla, objali na rozloučenou Toma a potřásli si rukou s Mojeranou. Hanka pohládila bezvládného Sama a tichounce mu popřála hodně odvahy a úspěchů. Pak vyrazili do rozpálených ulic města.

Konečně klid?

„Měli bychom se dostat někam stranou, kde nebude tolik lidí,” rozhlížel se Vron, „otvírat bránu uprostřed davu není dobrý nápad.”

„Možná bychom mohli popojít kousek po pláži až do kamenité zátočiny,” navrhl Rafan a ostatní jen přikývli na souhlas.

Hanka se divila, že se tu v takovém vedru nikdo nekoupe, ale stačil pohled na vodu zblízka, a pochopila to. Všude plavalo plno chaluh, na břehu páchly rozkládající se ryby a dno bylo víc kamenité než písčité.

„Jé, podívejte, támhle se perou krabi,” ukazoval Sváťa a všichni se jako na povel ohlédli naznačeným směrem. Jeden agresivní krab pronásledoval jiného, který byl skoro dvakrát větší. Pustil se do něj a zahnal ho pryč. Pak se vrhl pod kámen a vyhnal odtud dalšího kraba. Jak šel Sváťa okolo, upoutal krabovu pozornost, útočník opustil původní cíl a vrhl se směrem k Svátovi, který vyjel a uskočil. To už tu ale byl Rafan a útočícího kraba zašlápl.

„Kdoví co to bylo za podezřelou mrchu,” prohlásil, když viděl, jak se Hanka zamračila.

„Už jsme dost daleko od lidí,” usoudil Vron a otevřel bránu.

Než se nadáli, stáli poblíž útulku pro magická zvířata.

„Tomu říkám pohodlné cestování,” ušklíbl se vesele Rafan, „tohle se budu muset taky naučit.”

„Není problém bránu otevřít,” podotkl Vron, „důležitější je vrátit prostor po jejím zavření do původního stavu. Teprve až se naučíte i tohle, dostanete povolení kouzlo bran používat.”

„Proč jsou všechna potřebná kouzla tak složitá,” brblala Hanka nespokojeně a zamířila k obytným budovám. Těšila se na sprchu a obyčejnou postel, která se nehoupe.

Čekal je rušný večer plný otázek a odpovědí. Všichni tady dvojčata dobře znali a byli zděšení, když slyšeli, co se

přihodilo. Litovali Mojeranu a pochybovali o škole, která má tak rozporuplnou pověst. Nakonec byla Hanka ráda, když ji Rafan odtáhl z jídelny s omluvou, že jsou unavení a potřebují se vyspat.

Druhý den se hned zapojili do práce v útulku. Odpoledne mívali volno, aby se mohli zajet vykoupat nebo provětrat tleskavce. Hanka s Rafanem oprášili zdejší supervolonová prkna, ale Sváťu na ně nezlákali, jezdil za nimi zásadně na některém z fuňů.

Brzy si Hanka i Rafan všimli, že mívají na svých výletech doprovod. Hned uhodili na Vrona, co to má znamenat. Copak jsou malé děti, aby museli být pod dozorem?

„Říkal jsem pánovi, aby vaše hlídání nedělal tajně,“ přiznal kouzelný džin a potvrdil jejich podezření, „ale on chtěl, abyste se cítili svobodně, a přitom se vám nestalo nic zlého. Má totiž s hlídáním Hanky špatné zkušenosti. A teď by se musel dokonce zpovídat jednorožcům, kdyby se přihodil nějaký malér. O to on nestojí, to jistě chápete.“

„Jo, chápeme, ale řekni nám, Vrone, má Dundar ke svému strachu nějaký důvod, o kterém nevíme?“

„Ano.“

„Opravdu? A jaký?“ vyběhla ho Hanka k dalšímu hovoru.

„Můj pán nebude rád, že vám prozradím, oč jde, ale přímo mi nic nezakázal. Jak sami víte, před časem pronásledovali ochránci únosce draků v Dubovníku. Nikde se o tom oficiálně nemluví, protože akce skončila fiaskem. Skupina ochránců nedokázala chytit jednoho lumpa. Kdyby se draci doslechli, že lidé nechali utéct dotyčného hledaného kouzelníka, utržili by Bdělí i ochránci pořádnou studu.“

„Ale ani draci ho přece tenkrát nedokázali zadržet,“ namítl Rafan.

„To sem nepleť,“ zamračila se Hanka, když si uvědomila svoji neslavnou úlohu v obou honičkách, „čeho se Dundar bojí? Že nás kouzelník ohrozí?“

„Přímo ne. Ale dějí se divné věci. Onehdy přijel za Sidi její bratr a vyprávěl, že dva z ochránců, kteří se účastnili honičky v Dubovníku, byli zavražděni třetím ochráncem, svým kamarádem, kterého vzápětí po akci postihlo šílenství.”

„A hrome! ” zamračil se Rafan.

„A proč Dundar nepověřil naším hlídáním tebe?” podivila se Hanka.

„Já mám za úkol střežit Aničku a její matku Mirandu.””

„Ty bys přece zvládl oboje,” zarazil se Rafan, „nebo ne?”

„Vždyť já vás hlídám. I bez příkazu. Jediný problém je, že Hanka je pro mě díky své částečné dračí osobnosti na dálku magicky neviditelná. Vnímám ji, jen když použije nějaké výraznější kouzlo. Ovšem pokud jsi s ní ty a Sváťa, mám dobrý přehled, kde se právě pohybujete.”

„Víš co,” navrhla Hanka Rafanovi, „nic měnit nebudeme. Nám nenápadný dozor nijak nevadí a Dundar bude spokojený, že dělá, co je v jeho silách.”

„No dobře,” trochu nespokojeně rezignoval Rafan, „jak myslíš. Já to nějak přežiju.”

Nakonec se smířili se skutečností, že pokaždé někdo z pracovníků útulku zdálky hlídá jejich vyjíždky.

Jednou týdně bral Dundar do útulku i malou Aničku, aby si od ní máma odpočinula. Byla od přírody zvědavá a od chvíle, kdy se naučila chodit, jim přidělovala starosti. Nebála se absolutně ničeho, lezla do klecí, kam chodili s obavou i dospělí, a nechala se od ní hladit i zvířata, která jinak lidi nesnášela. Dundar svěřoval hlídání Svátovi a Hance a kladl jim na srdce, aby malou nikam nepouštěli. Jenže ona využila každý okamžik jejich nepozornosti, aby se vydala přesně tam, kam nesměla. Když ji lovili z klece trnovců, schytali Sváťa s Hankou několik vystřelených bodlin, ale Aničce se jako obvykle vůbec nic nestalo. Měla opravdu zdatného anděla strážného.

Jednou Hanka zastihla Svátu nad dopisem.

„Komu píšeš?“

„Danovi.“

„Ferellimu?“

„Jiného ani neznám. Píšu mu, jaký je tu báječný klid a pohoda.“

„Abys to nezakřikl.“

„Už jsi jako on. V každém dopise nám prorokuje katastrofy a připomíná, že měl pravdu i s výletem na Ostrov volby, když věštil, že plavba neproběhne v klidu a bez komplikací.“

„A co je u nich nového?“

„Psal mi o jedné skvělé podívané, když nedávno dorazila do přístavu Sépie. Otec s bratrem něco zařizovali v Dubovníku a viděli všechno na vlastní oči. Zuřiví námořníci a cestující přivlekli před starostu svázaného chlapa a chtěli ho obvinít, že ohrožoval na životě cestující i posádku. Prý se je pokusil zavraždit vyhladověním. Hádej, o koho šlo?“

„Chudák Franta Soudek,“ politovala ho škodolibě Hanka, „taky má pořád problémy.“

„Mimo jiné tě mám pozdravovat.“

„Dík. To mi připomíná, že jsem dlouho nepsala Paule. Vlastně možná ani neví, že mám za rodiče jednorozce. Co myslíš? Nebude jí to připadat nenormální?“

„Po tom, co prožila s námi a kouzelným džinem? Klidně jí napiš. Pokud by tě nepochopila ona, tak už nikdo.“

„Máš pravdu,“ zasmála se Hanka, „neměla bych o ní pochybovat, byla vždycky má nejlepší kamarádka.“

Prázdniny pokračovaly bez komplikací. Všude vládl klid a kamarádi se jako obvykle vydali odpoledne k jezeru, aby se vykoupli. Sváťa si osedlal funě a Hanka s Rafanem se proháněli ve vzduchu na supervolonových prknech.

Skvěle se bavili a nevnímali postavu, která je zdálky nenápadně sledovala. Všimli si jí až v okamžiku, kdy vyrazila zoufalý hlasitý výkřik. To zakvílení bylo tak bolestné, že se

po sobě významně podívali a všichni tři okamžitě zamířili na místo, odkud se křik ozval.

Rafan s Hankou dorazili jako první. Ze splašeného funě zahlédli už jen zadek. Zato muž, který na něm ještě před chvílí seděl, ležel teď zkroucený na zemi uprostřed vypáleného pruhu. Hanka se k němu chystala vrhnout, ale Rafan ji zadržel a ostražitě se rozhlížel. Díky Rafovi si uvědomila, že tu někde musí být pravděpodobně i útočník. Skoro automaticky použila ochranu magického mostu a zapojila magický zrak. Napadlo ji, jestli se útočník neskrývá za zubatou skálou, ale s úlekem zjistila, že hrozbou je přímo zubatá skála. Pokud se nemýlila - a byla si skoro jistá, že ne - číhal tu zamaskovaný černý drak. Ani na okamžik nepochybovala, o koho jde - Zuřivý dráp. Její smysly zaplavil výkyv magie.

„Chraň se,“ zařvala na Rafana a odskočila pryč od ležícího muže. Kdyby snad ještě žil, nechtěla, aby schytl další dávku útočného kouzla.

Skála v příštím okamžiku ožila a drak se dívku pokusil zasáhnout plamenem. Trefil se jen částečně, což vykryla ochranou. Za plamenem však následovalo kouzlo. Magický most ho naštěstí uzemnil, aniž Hance uškodilo. Uviděla, jak Zuřivý dráp rozezleně vyrazil přímo k ní. Napadlo ji, jestli tentokrát nedá přednost hrubému fyzickému útoku. Proti jeho váze a drápům by mnoho šancí neměla. Vrhla se ke svému prknu, a než k ní stačil dorazit, byla z dosahu.

Vzduch kolem nich zajiskřil bránami a téměř současně se tu objevil Vron s Dundarem a jednorožec, kterého svým prstenem přivolal Sváťa. Na draka se sneslo najednou několik kouzel. Dundarovo po něm neškodně sklouzlo, ale jednorožcově zpomalení a Vronův zásah svalového ochromení vykonaly své. Zuřivý dráp se zapotácel a vypadal zmateně. Hanka se zahleděla na jeho prázdný oční důlek a pocítila s ním soucit. Vzpomněla si na Nestorova slova. Měla by ho pochopit a měla by mu odpustit...

„Zabij ho,” nařídil Vronovi Dundar.

„Ne, počkat,” skočila před Vrona Hanka, „nezabíjej ho.”

Dundar ji odstrčil: „Holka bláznivá, jde o tvoje dobro!”

Postřčil Vrona o krok dopředu a rozkázal: „Zabij ho hned teď! Okamžitě!”

Kouzelný džin zdvihl ruku, aby splnil rozkaz, ale Hanka znovu skočila před něj.

„Nesmíš ho zabít! Plamův bratr a syn Karmaneuduny nemůže umřít kvůli mně, to nedovolím!”

„Ale můj pán...”

„Vím, že bys měl poslechnout, ale přemýšlej. Můžeš se přece rozhodnout i podle vlastního úsudku. Vždyť draky znáš. Už napořád by jeho smrt stála mezi mnou, Plamem a jeho matkou. Nezabíjej ho, prosím,” vložila Hanka do své prosby zoufale naléhavý tón.

„Stále tě bude ohrožovat na životě,” namítl kouzelný džin.

„Zabij ho,” opakoval netrpělivě Dundar.

„Mám nápad, dovol mi aspoň, abych ho zkusila,” škemrala dál Hanka bez ohledu na Dundarovy pokyny a držela džina za ruku.

Jednorožec je zvědavě pozoroval a Hanka si byla téměř jistá, že si v její mysli přečetl, co má v úmyslu.

„Otče, řekni,” otočila se na něj, „půjde to?”

„Myslím, že půjde. Zdá se mi to jako dobrý nápad,” odpověděl Rííhan.

„Slyšíš, nezabíjej ho, prosím,” znovu se naléhavě otočila na Vrona.

„Chceš po mně, abych,” odmlčel se na vteřinu džin, „abych... Dobře. Vkládám život toho draka do tvých rukou.”

V té chvíli Hance došlo, co si vlastně od Vrona vyžádala.

„Ach bože, to jsem nechtěla,” zavřela nešťastně oči a objala kouzelného džina.

„Dej na sebe pozor, děvče,” zašeptal a svezl se na kolena, jak mu rychle ubývaly síly.

„Co se děje?” přistoupil k nim zmateně Dundar.

„Vrone, příteli, já... Moc se omlouvám,” polykala Hanka slzy, když už v rukou necítila hmotnost jeho těla a rozplýval se jí před očima.

Rafan ji vzal za ruku a postavil ji na nohy.

„Co s drakem? Proč jsi nechtěla, aby ho zabil?” zeptal se znepokojeně.

„Vždyť jsem ti vyprávěla, co mi řekl Nestor. On si nemůže pomoci, nedokáže zapomenout, že jsem ho ztrapnila.

Už kvůli tomu přišel o oko i o rodinu. Takže teď poprosím R'íhana, aby mu něco vzal a něco dal.”

„Nerozumím.”

„Chci, aby mu R'íhan vzal vzpomínky na poslední tři roky. Místo toho by měl dostat dar prostorového magického vidění.”

„Ale vzpomínky se dají obnovit, a to nejen magicky.”

Hanka se otočila k jednorožci a zeptala se: „Je možné propojit dar magického prostorového vidění s podmínkou, že drak v budoucnu nebude chtít obnovit své vzpomínky?”

„Požaduješ, aby si byl vědom, že když se bude zajímat o to, co zapomněl, bude zároveň ztrácet schopnost prostorového vnímání?”

„Zuřivý dráp byl vždycky velice zdatný letec,” podívala se Hanka s určitou sympatií na prázdný oční důlek ochromeného černého draka, „a magické prostorové vidění by mu umožnilo zase patřit mezi nejlepší. Bude-li vědět, že může své schopnosti ohrozit, pokud se začne zajímat o nedůležité informace, věřím, že si vybere správně. Ale kdyby si přece jen vzpomněl a zase se pokusil záutočit, bude pro nás lepší, když o svou schopnost, kterou mu dnes chci nabídnout, co nejrychleji přijde.”

„Rozumím,” přikývl jednorožec, „vedeme do rovnováhy vzpomínky a prostorové vidění. Dnes zhoupneme váhy na stranu prostorového vidění. Jak to bude dál, bude záviset na postoji Zuřivého drápa. Pochopil jsem tvůj záměr správně, moje dcero?”

„Ano, rozumíš mi přesně, otče,” přikývla Hanka.

„Očarování draka patří mezi obtížná kouzla. Dopřejte mi chvíli klid na soustředění. Ty, H’anaríjo, zatím zavolej Drápovu matku. Až skončím, bude drak potřebovat důvěryhodné vysvětlení a oporu. Věřím, že Karmaneuduna si s touto situací poradí nejlépe.”

„Ano otče,” odpověděla Hanka, a zatímco jednorozec kolem sebe zdvihl vlnu magie, oslovila Plama a vysvětlila mu, k čemu právě dochází.

Sváťa a Rafan se ujali nevděčné úlohy uklidnit Dundara a opatrně mu vysvětlit, že právě přišel o kouzelného džina. Léčitel zatvrzele odmítal pochopit, že se u něj Vron už nikdy neobjeví. Díval se na oba chlapce, jako by mu chtěli do kapsy propašovat jedovatého škorpiona. Stále nedokázal přijmout fakt, že se bude muset vrátit k životu, jaký vedl před nálezem láhve s kouzelným džinem.

Kousek od nich se otevřela vzdušná brána a dostavila se Karmaneuduna a její mladší syn Zuřivý plamen, jemuž všichni důvěrně říkali Plam.

Hanka se k nim rozběhla, aby je přivítala. Tiše si povídali opodál a čekali, až jednorozec skončí.

Závěr jeho čarování byl téměř uměleckým dílem. R’íhan se vzepjal, jeho roh zezlátl a zlatavé jiskry prolétly prostorem a na okamžik zahalily Drápovu postavu. Jak jiskry pohasínaly, začal drak jevit známky zotavení. Jednorozec ustoupil stranou a kývl směrem k Hance, aby přivedla draky blíž.

Karmaneuduna natáhla krk ke staršímu synovi a důkladně si ho prohlížela.

„Jak se cítíš?” zeptala se ho. „Já nevím... Kde jsem?”

„Zlé kouzlo ublížilo tvé mysli. Museli jsme poprosit jednorozce, aby ti pomohl. Udělal to. Jen vzpomínky na posledních několik let obnovit nedokázal. Tvrdí, že obnova vzpomínek by způsobila ztrátu tvého prostorového vidění, které ti umožňuje bezpečně létat. Řekla jsem mu, ať raději

zachová tvou schopnost dobře létat. Rozhodla jsem správně?”

„Ano, matko. Létání je pro mě velice důležité. Důležitější než pár vzpomínek,” odpověděl Dráp.

„Musíme být opatrní,” pokračovala jeho dračí matka, „jakýkoliv návrat vzpomínek by mohl způsobit recidivu a opětnou ztrátu prostorového vidění. I ty sám se budeš muset snažit, aby se vzpomínky nevrátily.”

„Já to zvládnou, ale fakt jsem si nemyslel, že mě někdy bude léčit jednorozec,” mumlal si drak napůl pro sebe.

Hanka si oddechla. Podařilo se! Sice mu ještě nedokázala odpustit, ale přála mu, aby létání obnovilo jeho radost ze života a nasměrovalo ho v budoucnu někam hodně daleko od ní.

„Děkujeme,” naklonila se dračice k jednorozci a jedním okem mrkla i na Hanku. Plam se k dívce naklonil, nechal se podrábat na krku a zlehka foukl do jejích vlasů.

S úsměvem a úlevou za nimi hleděla, jak odcházejí branou zpět do svého domova.

Pak si uvědomila, co udělala Vronovi, a úlevu v její mysli nahradil obrovský pocit viny. Byl výraznější než minule, když Vron zemřel při ochraně jejího života. Tehdy se rozhodl sám. Ale teď? Vlastně ho přemluvila, aby se dobrovolně vzdal své existence. Nedomyšlela to. Stál Drápův život za takovou obětí? Najednou si nebyla jistá.

„Dnes se mnou půjdeš domů,” nařídil R’íhan autoritativně, „řekni přátelům, že se vrátíš za dva dny.”

Přikývla a šla splnit jednorozčovo přání. Pohled na zdrceného Dundara prohloubil její pocit viny. Měla právo zničit jeho pouto s kouzelným džinem? Nebude jeho rodina Vronovým odchodem trpět? Jak bude chodit léčitel do práce, když neovládá kouzlo bran? Nakonec byla ráda, že může odejít s R’íhanem do lesa, kde se dá v klidu přemýšlet i truchlit.

Druhý den zavedla Hanku L'gala k velkému kameni u řeky. Dotkla se rohem prohlubně v kameni a řekla: „Kéž voda odnese žal mé dcery daleko do moře.“

Otočila se k Hance a vysvětlila jí: „Tady je náš kámen smutku. Když nás opustí někdo blízký, vždy v sobě máme bolest i pocit, že jsme neudělali některé věci správně, a tíží nás vědomí viny. Prosíme kámen, aby přenesl náš smutek i vinu do vody, aby mohlo odplynout všechno, co trápí naši duši. Je důležité odpustit sobě i těm, kteří nám ublížili.“

„Jak si mohu odpustit?“

„Přemýšlej, dceruško. Já osobně si myslím, že jsi situaci zvládla skvěle. Kdyby Dráp zemřel, trápilo by tě pomýšlení na tvého dračího přítele a jeho matku. Tys našla řešení, které může přinést klid jim i tobě.“

„Ale Vron...“

„Kouzelní džinové neumírají. Zase se někde časem objeví.“

„Jenže Vron zemřít může. Tohle už bylo podruhé, a vždycky kvůli mně. Vysvětlil mi, že je rozdíl mezi umíráním a zapuzením. Když nedokáže splnit přání svého pána, je zapuzen do chvíle, než ho najde někdo jiný. Vron ale zjistil, že se může vzepřít proti vůli svého pána, a dokonce odmítnout poslušnost. Není to pro něj snadné, ale pokud je přesvědčený, že jde o dobrou věc, překoná sám sebe a neposlechne. V takovém případě ho nečeká zapuzení, ale smrt.“

„Přesto tím jeho existence nekončí, jak se zdá.“

„Podle všeho, co nám o sobě řekl, předpokládám, že by jeho kletba mohla být zrušena, pokud třikrát zemře pro osobu, kterou má rád. Pak by přestal být kouzelným džinem. Ale nevím, co se rozumí vysvobozením. Možná to znamená, že nakonec zemře doopravdy jako každý člověk a nebude už muset snášet tolik bolesti jako teď.“

„Nech vodu, aby zklidnila tvou mysl. Ty se trápíš, a třeba jsi mu svým rozhodnutím pomohla na jeho pouti za vysvobozením z bolestivé existence.”

„Jestli se po celou dobu cítil tak mizerně jako já teď, asi by to opravdu mohlo být vysvobození,” vzdychla Hanka nešťastně.

„Až kámen a voda vstřebají tvůj žal, přijď se najíst. P’ujibo se nemůže dočkat, až si na něj uděláš chvilku času.”

Když ji L’gala opustila, vyšplhala Hanka nahoru na kámen a zahleděla se na vodu, která si hledala cestu kamenitým korytem. Dovolila slzám, aby jí volně splývaly po tvářích, a vzpomínala na nejhezčí chvíle s kouzelným džinem. Celým srdcem si přála, aby se objevil někde blízko, aby ho dokázala poznat, aby mu mohla vrátit paměť... Paměť! Nestor řekl, aby u sebe nosila džinovu paměť, až přijde čas! Nejspíš ten čas nastal. Ožila nadějí, že Vrona zase někdy uvidí. Snad ho pozná. Trochu se jí ulevilo. Rozhodla se vrátit a dělat chvíli společnost P’ujibovi.

Večer došlo i na podrobnější vyprávění o všem, co Hanku poslední dobou potkalo. Byla příjemně překvapená, že jí nikdo nevynadal ani jí nic nevyčítal. Naopak. R’íhan jí řekl, aby vzala v úvahu, že je jen člověk a dělat chyby není nic špatného, pokud je nedělá schválně nebo z hlouposti. Prý bude rád, když se Hanka ze svých zážitků dokáže poučit. Pochválil ji za nápad se Zuřivým drápem. Prohlásil, že to byl postoj hodný jednorožce. Hanka se jeho slovy cítila velice poctěna. Potom se rozhovor stočil k problémům jednorožců. Dlouze diskutovali a stěžovali si na rozpínavost druidů, kteří chtějí rozšířit území Magického lesa na úkor zdejšího stáda.

Mám báječnou rodinu, pomyslela si Hanka a radovala se z jejich zájmu a ohleduplnosti. Jejich postoj přinášel klid do její rozbouřené mysli a pomáhal jí nalézt vyrovnanost. Až se zítra vrátí do útulku, bude daleko snazší podívat se do očí Dundarovi a mluvit o tom, co se stalo. Někdy je prima mít rodiče.

Džinova paměť

Do konce prázdnin zbývalo jen pár dní, když se Dundar rozhodl přestěhovat. Sidi a Giro se domluvili s chlapy z rezervace a nechali postavit vedle svého srubu ještě jeden. Miranda byla konečně spokojená. Po odchodu Vrona se cítila úplně odstrčená, protože Dundar začal přespávat přímo v rezervaci. Až ve chvíli, kdy začala vyhrožovat, že od něj odejde, rozhodl se léčitel opustit původní bydliště a trvale zůstat v útulku pro nemocná magická zvířata i se svou rodinou. Svou bývalou práci i domek přenechal jednomu z mladších druidů a uvolil se přijmout v útulku trvalé zaměstnání. Sváťa byl z vývoje situace nadšený. Bydlet vedle Sidi a poblíž útulku považoval za báječné.

Když ale poslední prázdninový den cestovali s Dundarem bránami do Santareny, neodpustili si povzdech, že s Vronem to bylo mnohem pohodlnější.

Dundar naštěstí netrval na tom, že s penězi za synovo ubytování zajde za Zachariášem osobně, ale svěřil je Sváťovi. Jako poslušný syn Sváťa aspoň zkusil nabídnout trpaslíkovi svěřený obnos. Hanka s Rafanem se smáli na celé kolo, když vzal trpaslík jejich kamaráda za límec a za opasek, vynesl ho během jejich nadšeného povzbuzování na zahradu a hodil ho i s penězi do zahradního jezírka mezi červené rybky. Sváťa prskal na všechny strany a vyhrožoval chechtajícím se kamarádům krutou pomstou za jejich nekamarádskou škodolibost.

Pak kluci odešli do oblíbeného stromového domku a Hanka zůstala, aby Zachariášovi vypověděla o nedávném Vronově konci. Trpaslík se během jejího vyprávění zadumaně drbal ve vousech. Skoro se mu bála pohlédnout do očí, aby si tam nepřečetla odsouzení za své chování. Povověděla mu i o setkání s Nestorem na Ostrově volby. Seděla na pracovním pultě se sklopenou hlavou a bála se, co tomu všemu Zachariáš řekne. On k ní ale přistoupil a vtiskl jí do

ruky známou krabičku. Pohlédla na něj a setkala se se stejným pochopením jako v pohledu jednorozce.

„Vím, že pro něj znamená světlou kapitolu v jeho existenci. Mám ho rád a přál bych mu vysvobození. Je ale otázka, kde se příště objeví a zda se o tom vůbec dozvíme. Nos u sebe jeho paměť, protože tobě přísahal, a jestli má šanci si na někoho vzpomenout, jsi to právě ty. Nic si nevyčítej. Rozhodl se sám a možná mu to opravdu někdy v budoucnu pomůže. Teď myslí na sebe, abys dobře zvládla poslední ročník základního vzdělání, a užívej si všech radostí, které se ti nabízejí.”

„Děkuju. Jsi moc hodný.”

„Hlavně to nikomu neříkej, ať mi nezkažíš pověst.”

Hanka mu vtiskla pusu do vousů, popadla krabičku a vyrazila za kluky do stromového domečku.

„Ukaž,” vzal jí Sváťa z ruky krabičku a vyndal malý, obyčejně vypadající šedý kámen se zarostlými krystalky křemene.

„Měla bys ho nosit pořád u sebe,” řekl Rafan. „Ve škole snad ne,” namítla Hanka.

„Svůj amulet taky nosíš pořád. Tenhle kámen není o mnoho větší.”

„Moment,” vzal kamínek znovu do ruky Sváťa a zaměřil se na něj. Hanka se se zájmem dívala, jak ho tvaruje. Vytvořil v něm očko, a podal ho Hance.

„Tak jo,” přikývla a navlékla ho na koženou šňůrku ke svému jantaru.

Tulík využil Sváťovy nepozornosti a za jeho zády navštívil krabici se sušenkami. Proto v okamžiku, kdy si Hanka navlékla na krk kámen obsahující džinovu paměť a její mladší kamarád sáhl pro sušenku, nahmátl známý chlupatý ocásek.

„Ty mlsoune jeden hladovej,” vytáhl Plavíka z krabice. Tulík se ale nevzrušoval, a přestože visel za ocásek, vesele

se rozhlížel kolem sebe a v tlapkách stále svíral uloupenou sladkost.

Sváťa ho nakonec jemně položil na stůl a krabici se sušenkami raději zavřel do šuplíku.

Po večeři debatovali, co budou dělat po skončení základního studia. Nakonec se shodli, že by měli zkusit další studium a pokusit se dosáhnout potřebné úrovně znalostí pro ochránce. Jen Sváťa měl v plánu se spíš věnovat oborům zaměřeným na ochranu rovnováhy a lesních kultur.

„Ty bys mohl dělat druida hned teď,” smál se Rafan, „na to ani nemusíš studovat.”

„Víš, kolik toho ještě nevím! Doufám, že se letos dostanu k jednorožcům. Tam se můžu dozvědět úplně nejvíc. A co ty, Hanko? Počítám, že půjdeš se mnou.”

„Víš, nezlob se, já teď u nich budu dost často, raději bych k drakům.”

„A ty, Rafe?”

„Mě vynech, kámo, já mám namířeno k sirénám,” zavrtěl hlavou Rafan.

„S vámi už pomalu není žádná sranda,” ušklíbl se Sváťa.

Ještě se chvíli dohadovali, ale i tak bylo jasné, že je jejich zájem během pobytu ve škole rozdělí.

Poslední rok základní školní docházky

Ráno je čekal začátek školního roku, který už důvěrně znali. Fronty u kabinek do školy, nudný projev ředitele školy a jeho zástupkyně, nezbytné formality i pohoštění v zahradách.

Když je pokyn z hodinek nasměroval do tříd, těšili se, až budou mít ten zmatek za sebou. Hanka rozhodně neměla v úmyslu vyprávět o svých zážitcích z prázdnin, ale věděla, že se nevyhne zvědavým otázkám. Přece jen se rozkřiklo, že ji adoptovali jednorožci. Očekávala, že spolužáci budou zvědaví, jaké to u nich je.

Nebylo to však tak zlé. Po chvilce hovoru o jednorožcích se stočila řeč i na zážitky ostatních, každý měl něco, o čem mohl vyprávět. Než dorazili jejich třídní, hučela třída jako úl.

Jasanova a Ferinovou děti pozdravily mohutným potleskem. Hlavně Ferinovou. Přece jen byla oblíbenější než zástupkyně ředitele Diana Rena, která ji loni zastupovala. Oba profesory uvítání viditelně potěšilo. Po krátkém shrnutí toho, co se během uplynulých tří let naučili, a pochvale za vydařené školní představení se konečně dostali k organizačním otázkám nového ročníku.

„Asi už jste si pomocí hodinek zjistili, jaké jsou před vámi možnosti,“ řekl profesor, „tak to vezmu stručně. V prvním čtvrtletí vás čeká obvyklý způsob výuky. Během této doby máte ještě možnost přemýšlet, zda si zvolíte studium na některé spřátelené jinodruhovové škole. U jednorožců žádný cizí jazyk potřebovat nebudete, ale kdo se chce ucházet o přijetí na školu draků nebo sirén, měl by se přihlásit na drakonštinu a sirénštinu. Žáci, kteří se rozhodnou po skončení ročníku vstoupit do praxe, by si měli vybrat některý z oborů s označením PA, praktická atestace. Obory s označením S, studijní, jsou vhodné pro ty, kdo chtějí

pokračovat ve studiu na vyšší úrovni. Zapomněl jsem ještě na něco, paní kolegyně?” otočil se Jasanov na Ferinovou.

„Snad jen, že v nejbližších dnech si každého žáka pozveme na osobní pohovor. Jeho účelem je pomoci nerozhodným najít optimální kombinaci předmětů, aby každý z vás měl co nejvyšší šanci na konci svého studia uspět.”

„Správně,” přitakal Jasanov, „a ještě jedna věc, kterou jste se ze svých hodin neměli šanci dozvědět. Máte letos možnost studovat poněkud neobvyklý obor, zaměřený na speciální doplňkovou ochranu před očaroványými předměty, jedy a nebezpečnými kouzly. Máte-li pocit, že by se vám to mohlo hodit, stačí se přihlásit.”

„Co se týče žetonů,” ujala se slova zase profesorka, „měli byste jich mít na konci více než čtyřicet. Snad vám pomůže, že vám jich za každou získanou atestaci nebo za úspěšně vykonanou zkoušku v jinodruhové škole přičteme dvacet.”

„A co by se stalo, paní profesorko, kdyby někdo přišel o všechny své žetony?” ozvalo se z poslední lavice.

„Doufám, Alberte, že nemáš v úmyslu si to vyzkoušet,” zdvihla obočí Ferinová.

„Ani ne, jen mi už dlouho vrtá hlavou, co by se stalo.”

„Mohl ses zeptat hodinek. Ale když už o tom mluvíme...”

Po zmizení posledního žetonu bys dostal čtyřicet průhledných žetonů pro slaboduché. Kdyby zmizely i ty, zavolali bychom rodičům a doporučili individuální pokus o vzdělání zaostalého. No a v případě neúspěchu by byl takovému jedinci zablokován sedmý smysl, aby se předešlo možnému riziku při neodborném užití magie.”

„Ještě někdo nějaký dotaz?” rozhlédl se po třídě Jasanov.

„Dobrá,” spokojeně kývl, když se žádná ruka nezdvihla, „tak to nebudeme protahovat. V předmětech, které jsou pro vás letos povinné, se budeme hlavně učit, jak magií nenarušit své okolí a životní prostředí a jak obnovit

rovnováhu. Dál už je na vás, kam se přihlásíte a co budete chtít studovat. Vybírejte pečlivě, aby vám v budoucnu nechybělo něco, co jste se mohli právě nyní bez problémů naučit.”

„Od této chvíle,” upozornila je Ferinová, „si můžete pomocí hodinek začít sestavovat svůj individuální rozvrh. Nebudete-li si s něčím vědět rady, můžete přijít za mnou nebo panem profesorem.”

Oba učitelé se rozloučili a někteří žáci pospíchali pryč, ale hodně se jich zdrželo, aby si dopověděli zážitky z prázdnin. Sváťa obešel květiny na parapetu. Zdálo se, že o prázdninách se jim nikdo nevěnoval. Obral suché listy a uvadlé kvítky a Hanka mu šla pomoci se zaléváním. Nepřekvapilo ji, že si s nimi Sváťa tichounce povídá, vždycky se k rostlinám choval jako k pomalejším, snadno zranitelným, bytostem.

Nejvíc práce měl tulík, než obešel všechny ve třídě. Z každého se pokusil vyloudit nějakou mlsku nebo aspoň pohlazení, což se mu dařilo na jedničku.

Po návratu domů je čekal první složitý úkol. Vybrat hodiny, na které budou letos chodit, bylo těžší, než si představovali. Po dlouhém dohadování zmačkal Rafan papír s poznámkami a prohlásil: „Musíme na to jinak. Každý si napíšeme předměty, které považujeme za nezbytné.”

Hanka se Svátou ho napodobili a udělali si seznam. Svátův byl proklatě dlouhý.

„Ty ses zbláznil,” řekl Rafan, když ho uviděl.

„Ale... Tohle všechno se potřebuji naučit,” namítl kamarád.

„Nesmysl!” otočil si k sobě jeho papír Rafan a začal škrtat. „Podle mě už tohle umíš, no a přenášení pozitivních vlivů na květiny je u Spanilé jen ztráta času.”

„Nejsi ty proti ní zaujatý?” neodpustila si zlomyslné rýpnutí Hanka.

Loupl po ní vyčítavě očima, ale koutky úst mu zacukaly úsměvem. Potom pokračoval v plánování.

„Teď se pokusíme povinné a vybrané předměty poskládat do rozvrhu. A pokud zbudou nějaká volná okénka, můžeme přibrat, co je zrovna v tu dobu k dispozici.“

Rozvrh se začal rýsovat. Hanka spokojeně konstatovala, že stihne drakonštinu i sirénštinu a ještě si do volného okna může zařadit nový předmět, o kterém mluvil Jasanov.

Nakonec se podařilo zorganizovat hodiny i Sváťovi. Sice hořekoval, že musel vypustit historii zemědělství, ale jinak vypadal se svým konečným výběrem spokojený.

„Od zítřka nám začne pěkný kolotoč,“ konstatovala Hanka, když skončila s přihláškami na svých hodinkách.

„A nejhorší je,“ uškíbl se Rafan, „že budeme mít přesně to, co jsme chtěli.“

Od druhého dne se vyučování rozběhlo naplno. Hanka záhy zjistila, že bude mít se sirénštinou větší problémy, než očekávala. Sirénština byla směsicí velice specifických zvuků v podobě, v jaké vznikají ve vodě. Představit si v mysli tyto zvuky připadalo dívce téměř nemožné. Teprve až ji Rafan přinutil v bazénu poslouchat celou hodinu pod hladinou jeho slova v sirénštině, začala se trochu chytat. Nebýt toho, že kamarád jazyk sirén ovládal dost dobře, asi by začátky sama neovládla. Ona na oplátku pomáhala klukům s drakonštinou, na kterou se letos přihlásil i Sváťa.

V pátek měli poprvé hodinu speciální doplňkové ochrany před očaroványi předměty, jedy a nebezpečnými kouzly. Hodina se konala venku v zahradách, což byla příjemná změna. Uvelebili se spolu s ostatními spolužáky do trávy a čekali na učitele. Hanku napadlo, že si ani nezjistili, kdo bude jejich vyučujícím.

Mezi posledními žáky, kteří na hodinu dorazili, byli i oba bratři Pohromakovi a Anděla. Rafan se při pohledu na ni rozzářil. Ještě pořád ho to nepustilo, uškíbl se v duchu Hanka.

„Tak vás tu všechny vítám,“ ozvalo se vedle nich a objevil se muž v černém oblečení, „jsem váš nový učitel a doufám, že spolu budeme dobře vycházet. Jsem prakticky založený člověk, takže nečekejte příliš mnoho teorie. Budeme se věnovat hlavně praktickým ukázkám. Dnes si pohovoříme o tom, co vás čeká i co očekávám já od vás. Příští hodinu začneme naostro. Nejdřív bych se vám možná měl představit. Jmenuji se Hodal Pohromak a od letoška budu na škole působit jako učitel.“

Hanka se podívala po svých kamarádech a měla pocit, že dostala po hlavě těžkým pytlím. Šok z toho, že tento muž zde získal místo učitele, byl k neunesení. On, který nedávno v podzemí umožnil útěk únosci draků, který se jim před lety pokusil sebrat školní hodinky, on, který kluky Pohromakovy učí nepovolená kouzla, teď bude šířit osvětu mezi žáky! Nemohla se s tou myšlenkou vyrovnat. Pohromakovi! Panebože, jak by bylo ve škole fajn, kdyby o ně nezakopávali na každém kroku. Pak se trochu uklidnila. Připomněla si, že moc nescházelo a ona tady nemusela být. Měla by si vážit toho, že může studovat, a ne se trápit záležitostmi, s nimiž nic nenadělá. Skoro automaticky zaktivovala obrannou vrstvu pro svou magickou auru. Jsou-li nablízku Patrik a René Pohromakovi, měla by být opatrná. Vron tu není, aby ji uzdravil, kdyby zase kluky napadlo provozovat jejich oblíbenou zábavu. Svě bezpečí si bude muset ohlídat sama. Při vzpomínce na Vrona ji opět bodla výčitka svědomí. Znovu ji napadlo, jestli za to Drápův život stál. Hned si ale podobné úvahy zakázala a přinutila se poslouchat, co vlastně Pohromak říká.

„... no a teď bych byl rád, kdybyste se mi představili vy,“ zakončil povídání učitel.

Žáci postupně vstávali a říkali svá jména.

„Toto jsou mí synovci a neteř,“ mávl rukou, když přišla řada na Patrika, Reného a Andělu, „ty znám.“

Ještě další dva chlapci se zvedli a představili, než přišla řada na Hanku.

„Hana Vronová,” setkala se s očima učitele a přečetla si v nich, že ani on neoplývá sympatiemi k holce, která mu už dvakrát zkřížila cestu.

„Neměla by ses teď přejmenovat na Hanu Jednorožcovou, když máš nové rodiče?” zeptal se Hodal Pohromak škodolibě.

Hanka cítila, jak ji Rafan táhne, aby se posadila. Zatnula zuby, když uslyšela hihňání spolužáků, neodpověděla a podvolila se tlaku Rafanovy ruky. Zbytek hodiny proběhl v klidu.

„Taková drzost!” rozčilovala se Hanka po hodině.

„Co se divíš,” pokrčil rameny Rafan, „brácha mu holt zařídil nové zaměstnání.”

„Ale on přece pomáhal únosci draků.”

„To nemůžeš prokázat,” upozornil ji Rafan, „jestli máš pravdu, udělal to velice šikovně.”

„Myslím, že na tenhle předmět chodit nebudu,” mračila se.

„Neblázni. Přece mu neuděláš radost,” domlouval jí kamarád, „a mimo jiné je vždycky lepší seznámit se s tím, co bude vyučovat. Musím přiznat, že jsem velice zvědavý na jeho praktické metody. Mám k nim sice nedůvěru, ale jsem zvědavý.”

„Taky jsem zvědavý,” přiznal Sváťa, „a vůbec mi není jasné, jak chce dělat praktické ukázky. To se nás pokusí otrávit nebo ohrozit? Mám z té představy za krkem husí kůži.”

Nakonec se shodli, že odejít mohou vždycky a zatím na Pohromakových hodinách zůstanou.

Nový spolužák

První školní týdny probíhaly bez problémů. Hanka pomalu docházela k názoru, že bratři Pohromakovi dostali rozum, když je ani jednou nenačapala při žádné záludnosti. Přesto nepolevovala v opatrnosti. Nový učitel je zatím nepřekvapil ničím mimořádným. Učili se odvracet drobná kouzlička a o jedech mluvili jen teoreticky. Sváta byl nespokojený. Zatím se nedozvěděl nic nového. Prostě takový normální školní rok...

Průsvih přišel v okamžiku, kdy byl klid a nikdo nic neobvyklého nečekal. Seděli u oběda v jídelně a bavili se o učivu, které dopoledne probírali. Venku pršelo, nálada byla mírně ospalá. Ani nedávali pozor, kdo sedí poblíž, spíš je zajímal tulík a jeho finty, s jejichž pomocí se snažil z rizota krást hrášek. Byl neodbytný a sotva ho vyhnali od jednoho talíře, už se přikradl z jiné strany k druhému a rychle rozhrabával rýži, aby našel co nejvíc hrášků, než ho majitel talíře polapí a vyhodí.

Hanku překvapilo, když ucítila dotyk na své auře. Skoro nevěřícně se ohlédla magickým zrakem. Tenká šedá linka vedla k Renému. Hanku to rozlítilo. Upíří cuc! To nechutně záludné kouzlo jí už způsobilo tolik potíží, že se nedokázala povznést nad situaci a dala průchod zlosti. Než ji Rafan stihl přibrzdit, odtlačila nepřátelskou magii po lince zpět k Renému, který si sice všiml, že Hanka zareagovala, ale nestihl působení kouzla zrušit. Dívka s velkou chutí a bez ohledu na něj přepálila spojení a s uspokojením pozorovala, jak René bolestivě vyjekl.

„Co to zase vyvádíš?“ obořil se na ni Rafan, ale odpovědět mu nestačila, protože se u stolu objevil Hodal Pohromak, zdvihl Hanku za límec ze židle a odstrčil ji ke zdi.

„Magicky mě spálila,“ žaloval René.

„Tak jí to oplatit,“ nařídil Pohromak a postrčil chlapce před sebe. Hanka překvapením zalapala po dechu. To ještě nezažila. Ani by od učitele nic podobného nečekala.

René k ní vyslal malý kapesní blesk, tedy spíš jiskru než blesk. Asi se vzhledem k množství svědků bál použít něco silnějšího. Hanka jeho kouzlo po zásluze odrazila štítem do kouta. Zloba v ní narůstala do nebezpečných rozměrů.

„Takhle se to nedělá,“ zavrtěl učitel hlavou nad nedomrlým pokusem svého synovce a šlehl po Hance krátkým plamenným bičem. Nečekala tak razantní útok. Její obranný štít zachytil jen část kouzla, a zbytek ji popálil na rameni. Sáhla po magii se zuřivostí, jakou snad ještě nikdy ve škole necítila. Než ale stihla zformovat útočné kouzlo, skočil po ní Rafan a strhl ji k podlaze. Držel ji na zemi, zatímco ona se snažila vši silou vyprostit. To už do jídelny vrazilo několik dalších učitelů v čele s Jasanovem.

„Ženská zatracená! Koukej se uklidnit! Koukej se rychle uklidnit,“ syčel na ni Rafan a Hanka cítila, že bude mít na rukou od jeho stisku modřiny. Přestala se s ním prát a kamarád jí vzápětí pomohl na nohy. Stále s ní lomcoval vztek, ale už jej dokázala ovládnout. Mezi učiteli se dopředu prodrala zástupkyně ředitele Diana Rena. Koukla se letmo na zamračeného Rafana a na rozrušenou Hanku. Pak se otočila k Hodalu Pohromakovi. „Povězte mi, co se stalo.“

„Magicky popálila jednoho žáka. Musel jsem ji potrestat.“

„Ukažte mi spáleninu toho žáka,“ požádala ho.

René se tvářil rozpačitě: „Já, víte... Už mě to přešlo.“

„Tys jí to oplatil?“ zeptala se zástupkyně chlapce. René jen zavrtěl hlavou a couvl zpět mezi ostatní zírající žáky.

„Kdo to děvče popálil?“ uhodila zástupkyně na učitele.

„Musel jsem ji potrestat,“ opakoval Hodal Pohromak, ale už zdaleka ne tak sebevědomě, „chtěla zaútočit i na mě.“

„A zaútočila?“

„Chystala se k tomu, když jste vešli.“

„Takže jste ji vlastně popálil preventivně...” zdvihla Diana Rena přísně obočí.

„No já... Zrovna...” začal koktat Pohromak.

„Pojďte se mnou prosím,” požádala ho chladně zástupkyně.

Všichni se dívali, jak odcházejí, a chvíli trvalo, než se žáci začali vracet ke stolkům a šuškat si o podivném konfliktu. Jasanov zůstal jako dozor místo Pohromaka a ostatní učitelé se nenápadně vytratili.

„Nech si spáleninu ošetřit,” doporučil profesor Hance, když prošel kolem jejich stolu.

To již na dívčině zranění pracoval Sváťa. Teprve, když jí ze žil vyprchal adrenalin, ucítila bolest. Ale Sváťova něžná péče jí pomohla. Zvolna nabývala ztracenou rovnováhu. Rafan jí podal sklenici se studeným ovocným čajem. Nemuseli si nic říkat. Věděla moc dobře, že se na ni zlobí. Měla se víc ovládat. Kdyby Rafan nezasáhl, mohlo to dopadnout pro Hanku mnohem hůř. Uvědomovala si to. Teď ano. Byla mu vděčná, že ji zastavil. Za útok na učitele by ji vyloučili ze školy.

„Díky,” řekla Rafanovi a oba věděli, že to není jen za čaj.

Popálenina se Hance zahojila do dvou dnů. Hodal Pohromak už se ve škole neobjevil a jeho hodiny byly zrušeny.

„To byla krátká kariéra,” ušklíbl se Rafan, když se zprávu dozvěděli. Nijak zvlášť nelitovali. Hlavně Hanka přijala informaci s povděkem. O jednoho Pohromaka ve škole méně... Úplně jí stačilo, že musela na školních pozemcích potkávat Patrika a Reného.

Jakmile začal znovu fungovat kroužek supervolonu, Hanka s Rafanem se nadšeně přihlásili. Sice letos nemohli nacvičovat s ostatními, protože by kvůli studiu na jinodruhové škole chyběli v době, kdy se bude soutěžit, ale s chutí se zapojili aspoň do přípravných prací a pomáhali Ferinové s výukou nových talentů. Pohromakovi se tu

objevovali spíš náhodně a jen proto, aby si zalétali, akorát Anděla docházela pravidelně. Rafan i ona při každém setkání úplně rozkvetli. Hanka si na jejich vztah začala zvykat. Skoro zapomínala, že Anděla patří k nemilovaným Pohromakovým.

Stromový domek u Zachariáše se začal plnit knihami, sešity a dalšími pomůckami, které si v průběhu prvních týdnů nosili domů. Hanka se rozčilovala, že ten nepořádek uklízet nebude, a honila kluky, aby aspoň tu a tam zredukovali množství volně se povalujících drobností. Přesto pro ně domek představoval nejhezčí domov, jaký kdy poznali. Vítili i společnost trpaslíka. Pravidelně s nimi v pátek večereli, aby se jen tak mezi řečí dozvěděl všechno, co během uplynulého týdne ve škole zažili a viděli.

Jednoho dne, když se v pátek vraceli ze školy, zastihli Zachariáše poblíž jejich domku. To by samo o sobě nebylo nic divného, kdyby trpaslík nedržel pod krkem štíhlého mladšího muže. V druhé ruce třímal hrozivě velký nůž na zeleninu a tvářil se nasupeně. Muž, kterému svíral hrdlo, lapal po dechu. Zřejmě hrubě podcenil trpaslíkovu sílu.

„Kdo to je?” zeptal se se zájmem Rafan.

„Ále, jen takovej hloupej moula, co si myslel, že by tu mohl snadno přijít k penězům,” pokrčil rameny Zachariáš, „zkusil na mě vytáhnout svůj směšný nožík pro frajery, tak jsem mu musel ukázat, že nemá podceňovat kuchařský náčiní.”

„Zdá se mi, že se dusí,” podotkla Hanka, když viděla, jak muž poulí oči a sípe.

„Opravdu?” povolil trochu stisk Zachariáš a chlapík sebou začal kroutit.

„Myslím, že se nedusí. Ještě má sílu se mrskat,” mrkl na ni trpaslík.

„Ale nechceš ho zabít tady u našeho domku, že ne?” nejistě se dotázal Sváťa.

„Za co mě máte? Přece bych vám to tady nepokecal krví.“

„A co kdybys jednou udělal výjimku a pustil ho živého?“ vzal si slovo Rafan. Hanka si všimla, jak zloděj pobledl. Zachariáš opravdu uměl působit velice hrozně. A Rafana podezírala, že se tou situací baví stejně dobře jako trpaslík.

„Tobě se nechce kopat hrob, co?“

„Měj trochu slitování, měli jsme hrozně náročný týden.“

„No dobře, když přikývne na moje podmínky, možná ho nezabiju.“

„Předáš ho ochráncům?“ zajímalo Svátu.

„To snad ani nebude nutný. Trpaslíci si své věci dycinky vyřizují sami, to si pamatujte,“ kývl na ně, aby se přesunuli do domku, a sám vlekl chyceného chlapíka do staré budovy.

Vyšplhali do svého stromového domova a těšili se na večer, až jim Zachariáš vylíčí, jak vlastně zloděje chytil.

„Tehle víkend nejedeš domů?“ zeptala se Hanka Sváti.

„Táta nemá čas pro mě přijet a nikdo z útulku sem zrovna nemá cestu. Budu se muset spokojit s vaší společností,“ zamrkal uličnický kamarád.

Večer je Zachariáš zklamal. Jejich zvědavé otázky odbyl tvrzením, že to nestojí za řeč. Při odchodu však mávl na Rafana, aby ho doprovodil.

„Ten trouba zpíval, až se hory zelenaly,“ důvěrně mu sdělil trpaslík, když byli dost daleko od domku, aby je Hanka a Sváta nezaslechli, „ale jeho písnička se mi pranic nelíbila.“

„Chtěl něco ukrást?“

„Kdyby ukrást! Přišel si sem pro život naší Hanky.“

„Cože!“ zastavil se Rafan v šoku. „A tys ho jen tak pustil na svobodu?“

Zachariáš se také zastavil a otočil se k němu čelem: „Tehle bambula nebyl nebezpečnej, toho byste zvládli levou rukou i sami, ale je tu něco jiného, co bych ti rád řekl. Ten sralbotka tvrdil, že je na Hančinu hlavu vypsána značná finanční odměna. Jestli je to pravda, máme problém.“

Rafan se rozhlédl: „To znamená, že nikdy nebudeme vědět, odkud nám hrozí nebezpečí.”

„Zahradu mám pod dozorem. Však jsem ho hned chytil. Musel mi slíbit, že bude všude vykládat, jak snadno tu nevítaní návštěvníci mohou přijít o kejhák. Ale ve škole a ve městě na ni dávej pozor.”

„A neměli bychom jí to říct? Má dobré reflexy a jen tak se nedá,” navrhl Rafan.

„Jak by ses cítil ty, kdyby šli po tobě?”

„Byl bych nervózní a v každém bych hledal vraha.”

„Tak vidíš,” přikývl trpaslík, „dopřej jí trochu klidu. Věřím, že ji ohlídat dokážeš.”

„Ale ve škole nejsme vždycky spolu...”

„No jo, no jo,” zatahal se za vousy trpaslík, „tak já se pokusím pro ni sehnat osobního strážce.”

„Prosím?” zděsil se Rafan.

„Neboj se, ani nebude tušit, o koho se jedná. Mám takovou maličkou vizi, kdo by to měl být...”

„Zachariáši, já si nemyslím, že je to dobrý nápad,” snažil se mu to Rafan vymluvit.

Trpaslík se ale usmál a plácl ho po zádech, až ztratil rovnováhu: „Radši běž zpátky, ať nás nepodezírají, že kujeme pikle za jejich zády.”

Sváťa s Hankou samozřejmě vyzvídali, o co šlo, ale Rafan mávl rukou a prohlásil stejně jako předtím trpaslík, že to nestojí za řeč. Nerad by lhal kamarádům. Ani tohle zamlčování skutečnosti se mu nelíbilo. Když viděli, jak se mračí, nechali ho na pokoji a šli si hrát s tulíkem.

V pondělí měli na první hodinu profesorku Ferinovou, se kterou probírali neutralizaci magie.

„I když své kouzlo ukončíte, pořád zůstává kolem původně zasaženého prostoru jakýsi magický smog, který musíte odstranit,” vysvětlovala jim, „jsou to magicky aktivní částice s nepřírozenou polarizací. Tu polarizaci je třeba vrátit

do původního stavu. Víím, že není snadné se to naučit, proto dávejte pozor, vysvětlím vám, jak na to...”

Profesorčin výklad byl přetržen vstupem profesora Jasanova, za kterým klátivě kráčet vysoký mladík s kšiltovkou naraženou do očí. Hrbil se v ošuntělém oblečení, vlasy vyčuhující pod čepicí nejspíš měly sestřih na ježka. Ve třídě to zašumělo zvědavostí.

Profesorka Ferinová vstoupila mezi lavice a Hance zakryla výhled na příchozího.

„Ticho tady bude! Ticho prosím,“ řekla hlasitě a na zdůraznění svých slov zaklepala kloubem prstu do Hančiny lavice.

„Co koukáš? Na tebe to platí především,“ zabodla své oči do Hančiných a dívka nechápala, čím si vysloužila tohle nespravedlivé napomenutí.

Třída se ztišila a Jasanov si vzal slovo. Ferinová pořád ještě stínila Hance ve výhledu.

„Dovolte, abych vám představil vašeho nového spolužáka Dominika Zdvořilého. Zatím svému jménu velkou čest nedělal, takže je v naší škole jen podmíněčně. Pokusí se u nás ukončit své vzdělání a já doufám, že se mu to konečně podaří. Tak co, paní profesorko, kam ho posadíme?“ otočil se učitel na Ferinovou.

„No, Rafael by se mohl přesunout do poslední lavice a Dominik zůstane tady za Hankou, abychom ho měli na očích.”

„A sundej si čepici,“ nařídil mu ještě Jasanov, než odešel.

Hanka ucítila, jak ji nový kluk zatahal za vlasy. Zlostně se ohlédla a vykulila oči. Jeho prst přitisknutý na ústa ji vzpamatoval. Zmateně se otočila zpět dopředu. Najednou jí došlo několik věcí najednou. Proto ji Ferinová nabádala, aby byla zticha! Dominik je tu z nějakého důvodu na zapřenou a od ní se očekává, že ho neprozradí. Ale proč tu je? Co se děje? Rychle vytáhla čistý papír a náhradní brk. Podala

dozadu Nikovi pomůcky a zasyčela tak, aby to slyšeli i okolní spolužáci: „Na, půjč si moje a laskavě nevyrušuj!”

Rychle se otočila zpět a stálo ji značné úsilí, aby na sobě nedala znát bláznivou radost. Nik, ochránce Nik, vlastně teď Dominik má utajené posláním na jejich škole. Vybavily se jí všechny jejich společné zážitky, létání na prkně, cesta k jednorožcům... Ale to ho nejspíš poznají i její kamarádi! Ale ne. Uvědomila si, že kluci ho vlastně nikdy nepotkali osobně. Jen jim občas něco vyprávěla. Hance vrtalo hlavou, co se asi na škole děje, že sem Nika poslali. Naprosto nebyla schopná se soustředit na výklad.

Po hodině si Ferinová zavolala k sobě Hanku, Sváťu i Rafana.

„Domluvila jsem Dominikovi ubytování u Zachariáše, takže vás chci poprosit, abyste ho vzali po vyučování s sebou do města. Doufám, že vám to nevadí.”

„Jasně že ne, paní profesorko, my mu rádi ukážeme, kde to je,” usmál se Sváťa.

„Děkuji ti. Věřím, že z vás budou kamarádi,” přikývla spokojeně Ferinová.

„To teda nechápu, proč by měli bejt,” zavrčel Rafan, když odešla, a Hanka se na něj pohoršeně podívala.

„Co ti na něm vadí?” zeptala se.

„Mám pocit, že si hraje na něco, co není,” odpověděl jí zamračeně.

Hanka se neodvážila prozradit Nikovo inkognito, ale nepředstavitelně ji svrběl jazyk. Ještě že se může o své myšlenky podělit aspoň se svým dračím přítelem Plamem.

Rafan nebyl celý den ve své kůži a večer vyhledal Zachariáše. Uhodil na něj.

„Něco mi říká, že tenhle kluk má být osobní strážce, o kterém jsme v pátek mluvili. Mám pravdu?”

„Copak? Nelíbí se ti?” vyhnul se přímé odpovědi trpaslík.

„Vypadá jako vandrák, svaly nic moc, akorát zvědavej kukuč!”

„Nepodceňuj ho. Tys taky vždycky nebýval jako ze škatulky.”

Rafan se zastyděl: „Promiň, máš pravdu. Já jen... Jsem z něj prostě nervózní.”

„Vadí ti, že je tu někdo další, kdo si bude hrát na ochránce Hanky podobně jako ty?”

Rafan hned neodpověděl. Zamyslel se a musel uznat, že má trpaslík oči jako rys a vidí do jeho emocí. Skutečně mu vadila nedůvěra, kterou k němu měli.

„To není nedůvěra vůči tobě,” řekl vzápětí Zachariáš, jako by slyšel jeho myšlenky, „měl by sis uvědomit, že teď není jejím nepřítelem jen jeden černý drak. Hrozí daleko větší nebezpečí než kdy dřív. Měl bys být rád, že na to nebudeš sám. Ochránit Hanku je velká odpovědnost, to doufám chápeš.”

„No dobře, pokusím se s ním spřátelit,” vzdychl Rafan odevzdaně.

„Jsem rád, že se umíš na věc podívat z rozumného úhlu,” pochválil ho jeho opatrovník, „ale neboj se, spát s vámi nebude. Taky potřebuje kousek soukromí a v mých zahradách jste teď v bezpečí.”

Rafan se tedy smířil s osobním strážcem zamaskovaným za neúspěšného žáka a v dalších dnech se nestačil divit, jak pozitivně na něj reaguje Hanka. Zato Sváťa byl smutný. Díval se na svoji kamarádku, jak s Dominikem žertuje, jak on chodí všude za ní, dokonce i na stejné předměty. Začal s nimi dokonce sedat i u oběda. Dřív se mu nikdy nestalo, že by někoho ze svého okolí neměl rád. S příchodem Dominika nastala změna. Už i spolužáci si pořádkem šuškali o lásce na první pohled mezi ním a Hankou. Sváťa si znechuceně uvědomil, že toho dlouhána nesnáší. Dokonce mu u oběda přestávalo chutnat. Všiml si toho ale jen Rafan, který rovněž sledoval Dominika podezřívavým pohledem.

„Tak jí trochu lásky přej,” domlouvala Rafanovi na supervolonovém kroužku Anděla, „podívej, jak je šťastná. Každý se někdy zamiluje.”

„Jenže já mám nepříjemný pocit, že on své city jen hraje. Bojím se, že to Hanka jednou obrečí.”

„A i kdyby... Co s tím naděláš,” smála se Anděla, „stejně by nepochopila, kdybys jí něco rozmlouval. Musí si to zkrátka prožít na vlastní kůži.”

Hanka s úsměvem na rtech proplouvala nejkrásnějšími dny svého života. Nikova neustálá pozornost ji těšila, užívala si všechny společné chvílky. Zářila jako sluníčko a měla pocit, že všechno špatné se stalo definitivně minulostí. I učení jí šlo nějak snadněji a lépe. Nik jí dokázal poradit nebo jí doporučil cvičení, které vedlo k požadovanému výsledku.

„A kdo hlídá Junis? Nestýská se ti po ní?” zeptala se Hanka na kvanteriči, která ho obvykle provázela.

„Ano, trochu se mi stýská,” přiznal, „ale poslední dobou jsem Junis párkrát odložil u Sidi, a ona si zvykla na Péťu a nechce se od něj hnout. Bojím se, že se ke mně nevrátí.”

„Chudáčku,” politovala ho.

„Jestli je tam šťastná, nechám ji Péťovi, já to bez ní přežiju.”

„A fakt mi nemůžeš prozradit, proč tu jsi?”

„Už jsem ti nejmíň stokrát říkal, že se jedná o důvěrnou informaci, tak se neptej.”

„Niku, já přece nikomu nic neřeknu...”

„A já zase slyšel, že tomu svému drakovi vykecáš úplně všechno,” zasmál se Nik.

Hanka se zaškaredila, ale v duchu musela uznat, že má pravdu.

„Tak už přestaň vyzvídat a radši pojď na drakonštinu, nebo nám Diana Rena vynadá za pozdní příchod.”

Přidali do kroku, aby se dostali do správné učebny, a ve dveřích se srazili s bratry Pohromakovými.

„Nespletli jste si dveře?“ zašklebil se na ně Patrik.
„Hodiny jazyka pro hrdličky jsou o kousek dál.”

Hanka ho přirazila na futro dveří a výhružně procedila mezi zuby: „Aby ses nedivil, že i hrdličky mají drápy!”

Museli však rychle zapadnout do svých lavic, protože se jim za zády vynořila Diana Rena se svým přísným pohledem za obrovskými brýlemi. Vzápětí je začala zkoušet ze tří vět, které si měli doma připravit jako uvítání pro zasloužilého dračího vůdce. Najednou Hanka ucítila známý dotyk na své hlídací obranné vrstvě. Vztekla se ohlédla dozadu a zjistila, že tentokrát na ni upíří cuc zkouší Patrik. Diana Rena si všimla Hančina prudkého pohybu a zadívala se jejím směrem.

„Nech to na mě, já to srovnám,” zašeptal zezadu Nik a Hanka na své obranné vrstvě ucítila další kontakt. Podrbala se na rameni a jakoby nic se spořádaně otočila dopředu. Když se pozornost učitelky vrátila ke zkoušeným, jen opatrně zašilhala magickým zrakem za sebe. Patrikovo zrádné magické vlákno už nevedlo k ní, ale bylo zauzlované kolem nohy učitelského stolku. Hanka pocítila k Nikovi hluboký obdiv. Jí dalo tolik práce, aby se dokázala ubránit, a on z toho dokáže v krátkém okamžiku udělat legraci. Nejraději by mu dala pusu. To už ale domyslet nestihla. Profesorka ji vyvolala, aby předvedla, co umí. Ještě že drakonština byla Hance tak blízká. I kdyby si doma nepřipravila vůbec nic, zvládla by požadovanou úlohu levou zadní.

Jako by to bratrům nestačilo, zkusil na ni upíří cuc téhož dne u oběda i René. Její prudké ohlédnutí okamžitě zaznamenal nejen Nik, ale i Rafan.

„Nechte to na mně,” nenápadně, ale autoritativně naznačil Nik. Hanka zvědavě pozorovala, co dělá. Mladý ochránce si s vláknem hrál, jako by bylo z gumy. Šikovně zaslepil konec, který se přicucel k její auře, oddělil ho a pak vlákno bleskurychle omotal kolem květinové výzdoby jídelny

dřív, než se stihlo scvrknout. Zvědavě sledovala Reného, jak se zmítá v podobných problémech, jaké nepochybně řešil na drakonštině i Patrik. Co je to posedlo, že na ni upíří cuc zkoušejí oba ve stejném dni? Přece už na to párkrát doplatili. Jsou snad nepoučitelní? Naprosto nechápala, že jí po svých neúspěšných pokusech nedají pokoj, nebo proč nevymyslí něco jiného.

„Díky,” řekla Nikovi a zářivě se na něj usmála. Rafanova zamýšleného ani Svátova smutného pohledu si nevšimla.

„Maličkost,” mávl rukou Nik a pustil se do svého nedojedeného moučnicku.

To ale nebylo všechno. Jako by se události rozhodly nakupit do jediného dne. Že by souhra náhod? Nebo nešlo o náhodu?

Při cestě domů prošel rámem dveří jako obvykle první Rafan, za něj se vtláčil Nik, potom Hanka a nakonec Sváta. Postupně se objevovali na kraji parku a útok je zastihl málem nepřipravené.

Jediný Nik dokázal zareagovat včas. Jeho dvě gesta rukou odvrátila letící šipky, které se zabodly k nohám Hanky. Mezitím se vzpamatoval i Rafan a vrhl se spolu s Nikem do parku směrem k lučištníkovi. Ten byl ale ve střehu, a když uviděl běžící chlapce, sklouzl ze stromu, odhodil kuši, a než se k němu dostali, proklouzl pryč bránou. Těsně předtím, než zmizel, zasáhlo útočníka Nikovo drobné kouzlo. Stihl ho poznamenat na tváři skvrnou zlého úmyslu.

„Hajzl jeden,” zaklel ochránce, když v parku zbyla jen malá útočná kuše, kterou sebral.

„Díky, byl jsem pomalej,” řekl na jeho adresu tiše Rafan a byl vděčný Zachariášovi, že zařídil Hance právě tohoto divného kluka.

„To nic, hlavně že jsme ho zmákli,” oddechl si Nik a pak hlasitě křikl na Svátu. „Opatrně s těma šipkami, ať se neškrábneš.”

„Bez obav, dávám si pozor,” odpověděl Sváťa, který obě střely držel v ruce a pečlivě je prohlížel, „je na nich něco, co neznám, takže rostlinný jed to asi nebude. Hádám, že látka pochází z živočišné říše. Vyznáš se v tom, Dominiku?”

Ochránce od něj šipky převzal a taky je pečlivě prohlédl: „No, už jsem se s tím jednou setkal a věřte mi, že nejde o nic, co by chtěl někdo na sobě vyzkoušet. Odkud ten sajrajt je, ale fakt netuším.”

Pečlivě šipky zabalil do plátna, které vylovil z kapsy.

„Jak vás tak poslouchám,” podívala se Hanka podezřívavě na kluky, „nejvíc mě zarazí, že vás ten útok nijak zvlášť nepřekvapil. Možná jste ho dokonce očekávali... Děje se něco, o čem jste mě zapomněli informovat?”

Rafan a Nik se po sobě mlčky podívali, ale vtom se začaly bránou ze školy trousit další děti. Sváťa vzal kamarádku za ruku a nakročil k domovu: „Raději pojďme jinam, tady bych o tom nediskutoval.”

„Má pravdu,” přikývl Nik a všichni vyrazili k domovu.

Nakonec se Hančině otázce nevyhnuli. Nik sice zmizel ve staré budově, ale po večeři dívka uhodila na Rafana.

„Hele, Rafe, jsi můj brácha, ať chceš nebo nechceš, tak buď tak laskavý a nezatajuj mi, co víš.”

„Nezlob se na něj,” přimlouval se Sváťa, „slíbil Zachovi, že si všechny informace nechá pro sebe.”

„Takže ty to víš taky! Co mi tajíte?”

„Zachariáš bráchu varoval, že na tebe někdo chystá útok. A jelikož jsi dcera jednorožců a tím pádem i diplomaticky důležitá osoba, je nutné se postarat o tvoji bezpečnost.”

„Někdo po mně jde?” zamyslela se Hanka. Hned ji napadlo, kdo by za tím mohl být. Únosce draků nebo Pohromak. Oběma velice nepříjemně zkřížila cestu. Zase si bude muset na každém kroku dávat pozor.

Zachariáš tě nechtěl zbytečně znepokojoval,” řekl omluvně Rafan.

„Zbytečně!“ zamračila se Hanka. „Tomu říkáš zbytečně? Přece mě znáš, myslela jsem, že spolu mluvíme na rovinu. Nebo se snad něco změnilo?“

„Promiň, ségro, neměl jsem ti to tajit, máš pravdu. Jen jsem souhlasil se svým opatrovníkem, že bychom ti měli dopřát trochu klidu, dokud to jde. Za poslední dobu jsi ho moc neměla.“

Hančin vztek zvolna odezníval. Když si uvědomila, že jí chtěli dopřát pocit bezpečí, už se jí nezdálo jejich mlčení tak trestuhodné. Zkroušený Rafanův pohled ji uspokojil.

„Tak už se nerozciluj,“ žadonil Sváťa, „vždyť my tě máme rádi.“

Jeho pohledu se prostě nedalo odolat.

„Schovej si ty svoje psí oči pro někoho jiného, ano!“
Hodila po něm polštář a zasmála se.

„Rozkaz! Hlavně když se na nás přestaneš mračit,“ rozzářil se kamarád. I Rafan si oddechl, že to nakonec Hanka vzala s humorem. Teď už jim nic nebránilo, aby se společný večer obrátil k lepšímu.

Týden po události se dozvěděli, že útočník byl dopaden a na rok poslán na nucené práce. Zachariáš si sice mumlal pod vousy, že on by ho převychoval rychleji a účinněji, ale Nik se jen smál, že by pak ochránci přišli o zaměstnání, což po nich přece trpaslík nemůže chtít.

V půli listopadu je čekaly první prázdniny letošního školního roku. Stalo se zvykem, že je trávili v útulku pro magické tvory. Letos si pro ně přijel sám Dundar. Sváťa radostně otce objal. Od té doby, co neměli Vrona, už ho nevidal tak často. Teď se těšil domů, hlavně na Aničku.

Do útulku se těšili i ostatní. Pracovali tam prima lidé, byla s nimi legrace a nikdo je nenutil do učení. Hanka s Rafanem si přibalili i svá supervolonová prkna. Plánovali, jak si společně zalétají.

„Bez Vrona je cestování pěkná otrava,“ stěžoval si jako obvykle Sváťa, když se na cestu vypravili přes veřejné brány, „nemohl by nás příště vyzvednout třeba R'íhan?“

„To těžko,“ pokrčila rameny Hanka, „nikdy u Zachariáše nebyl, takže tam ani nemůže vytvořit bránu, to dá rozum, ne?“

„Škoda.“

Nakonec i opovrhovaným a méně pohodlným způsobem dorazili na místo. Přivítat je přišli Miranda s Aničkou, Sidi a Giro s Pétou, pomocníci z útulku, a k jejich překvapení tu na ně čekal i Nik.

„Co se divíte,“ zašklebil se spiklenecky, „budu tady o prázdninách makat s vámi.“

Hanka se zamračila. Vzpomněla si, že on bránu umí a snadno je mohl do útulku vzít, bez nekonečného čekání na průchod bránami a motání se davem lidí.

„Nemrač se, nesluší ti to,“ zašeptal Hance do ucha a zasmál se, když se po něm dotčeně ohnala.

„Hele, chovej se slušně,“ napomenula ho Sidi. Potom se otočila k přítomným: „Omluvte prosím mého mladšího bratra Nika, občas mám dojem, že se ještě nevyhrabal z puberty.“

Oba Hančini kamarádi povytáhli překvapeně obočí.

„Ale to znamená, že on je...“ došlo konečně Sváťovi, o koho se jedná, a vyčítavě se koukl po Hance. Stejně dotčeně se po ní podíval i Rafan. Její historky o ochránci Nikovi si spojil s vytáhlým klukem, který se nedávno objevil u nich ve škole. Teď bylo jasné, kde se vzaly jeho rychlé reakce a kouzelnické schopnosti.

„A ty nám vyčítáš, že jsme před tebou něco tajili?“ neodpustil si rýpnutí do kamarádky. „Zdá se, že nám tok informací vázl oběma směry.“

„Že by?“ nevinně na něj zamrkala Hanka.

„Pročpak jsi nám nenaznačila, že Dominik je totožný s Nikem z tvého vyprávění? Já myslel, že si všechno říkáme na rovinu,“ zašklebil se Rafan.

„Bála jsem se, že byste s ním nechtěli kamarádit.“

„Jen se nevymlouvej.“

Dohadování skončilo, protože tulík vyprovokoval honičku s Aničkou a kvanteřicí, která provázela Sidi. Začali se všem motat pod nohama a lidé měli co dělat, aby při přesunu do budovy na někoho z nich nešlápli. Péťa se na to z mámina náručí jen vykuleně díval.

Další tři dny Hanka musela strávit se svou rodinou. R'íhan si ji přišel ráno vyzvednout a nechtěl nic slyšet o odkladu. Měla strach, že jí na pasece bude zima, ale na místě překvapeně zjistila, že v prostoru domova jednorozců vládne trvalé léto. První den ji nechali odpočívat a bavit se s P'ujibem, ale potom došlo na vážnou debatu s R'íhanem a L'galou. Oba se tvářili starostlivě.

„Dali bychom přednost, kdyby ses do školy nevrátila,“ oznámila jí L'gala, „podle našeho názoru ti hrozí vážné nebezpečí a obáváme se, že Rafael s Nikem tě nedokážou ohlídat, že to nebude v jejich silách.“

„Ale já jim věřím,“ namítna důrazně Hanka. Vůbec si nedovedla představit, že by měla opustit školu před závěrem základního studia.

„Nezlob se na nás,“ omluvně prohlásil R'íhan, „máme o tebe starost. Problém narůstá daleko od nás a ohrožení tě může zastihnout v místě, kde tě nemůžeme osobně chránit.“

„Vážím si vaší péče,“ nechala Hanka otevřenou mysl, aby dokázala, že je má ráda, „ale velice stojím o to, abych mohla v Santareně dostudovat a zkusit, zda mě přijme některá jinodruhová škola do výběrové skupiny.“

„Hádám dobře, když si myslím, že se chceš dostat do dračího studijního kruhu?“

„Ráda bych.“

„Snad bys tam byla v bezpečí,“ pokýval hlavou R'íhan, „nechceme bránit tvé touze. Kdy se bude konat výběrové zařazení?“

„Začátkem ledna.“

„To je ještě dlouhá doba na to, aby přátelé uhlídali tvou bezpečnost.“

„Slibuji, že budu dávat pozor a nebudu zbytečně riskovat.“

„Dobře. Nechceme ti nic zakazovat. Kdyby bylo nejhůř, pokusím se k tobě dostat i za cenu rizika z použití slepé brány,“ slíbil R'íhan a Hanka měla nepříjemný pocit, že svou tvrdohlavostí dohání otce do krajností, ke kterým by se jinak nikdy neodhodlal. Ale vzdát se školy nechtěla ani za tuhle cenu. Mít rodinu člověka opravdu trochu svazuje. Vždycky je to něco za něco. Víc lásky znamená i víc zodpovědnosti a ohledů.

Když se Hanka vrátila od jednorozců do útulku, setkala se i s Tomem a panem Mojeranou. Přivezl svého vnuka, aby se rozptýlil mezi známými lidmi. Všimla si, jak moc se za tři měsíce změnil. Vyhublý vážný chlapec se smutnými očima ani v nejmenším nepřipomínal rošťáka, kterého si tu všichni pamatovali. Hanka ho srdečně objala.

„Tak co, Tome, jak to jde?“

„Jo, jsem v pohodě,“ odpověděl chlapec nepřesvědčivě.

„Nekecej, mladej,“ podívala se na něj přísně, „a kápní božskou! Fakt je to tam tak strašný, že se o tom ani nedá vyprávět?“

„Ještě horší,“ špitnul Tom a rozhlédl se, jestli ho neslyší náhodou i někdo další, „Samovi se tam líbí, ale já ještě dostatečně neovládám magický zrak. Všechno je tam pro mě ponuré, smutné, bez jasných barev, bez zábavy...“

„Pravidelný trénink magický zrak vylepší, bude líp,“ utěšovala ho Hanka a znovu Toma objala.

„Já vím. Ale není snadné se tam s někým spřátelit. Myslel jsem, že to bude lehčí.“

„Jo, kamaráde, některé věci snadné rozhodně nejsou.“

„To nejsou,“ vzdychl Tom, „víš, moc mi chybí tráva, stromy, dobří kamarádi a legrace. Nechci dědovi a našim nic říkat, aby nebyli smutní.“

Chlapec se rozplakal Hance v náručí. Tiše ho konejšila a pak si na něco vzpomněla.

„Jsi statečný a zvládneš to. Na, něco ti s sebou dám. Když je nejhůř, stačí ho sevřít v dlani a hned se ti zlepší nálada,“ navlékla mu na krk svůj jantarový amulet, ve kterém zářila sluneční jiskra. Jen od něj předtím oddělila kamínek s Vronovou pamětí a prozatím schovala do kapsy, než si pořídí novou šňůrku.

„Ale to si nemohu vzít, je to tvůj amulet,“ utřel si slzy Tom.

„Jasně že si ho můžeš vzít. Mám ještě jeden amulet, tenhle už nepotřebuji.“

„Je překrásný,“ prohlížel si Tom jantarovou sluneční slzu a s úsměvem ji sevřel v dlani. Tentokrát objal Hanku on.

„Ty to zvládneš,“ řekla mu.

„Jasně,“ oklepal se a znovu se na ni usmál. Pak běžel dědovi ukázat dárek, který dostal. Mojerana vypadal dojatě, když Hance děkoval.

„Tak kde to vážne?“ přiběhl za nimi Sváťa a vrazil jim do rukou kbelíky na vodu.

„Co blázníš?“ smála se Hanka. „My jsme se sem přišli rekreovat.“

„To by se vám hodilo! Koukejte makat,“ smál se kamarád, a když mu Hanka začala vyhrožovat večerním mučením, vyplázl na ni jazyk.

„Vidíš,“ postěžovala si s úšklebkem Tomovi, „a takhle mě tu vítají moji kamarádi.“

Za dva týdny Tom neskutečně pookřál. Zase se začal smát a dovádět s tulíkem. Do tváří se mu vrátila barva, jen zádumčivost v očích zůstala.

Prázdniny utekly jako voda a Hanka se ani nedozvěděla, že Mojerana s Nikem nenápadně odvrátili další nežádoucí pokus o kontakt s její osobou. Vzala jako fakt, že ji nikam nepouštějí samotnou, a vzhledem ke slibu, který dala jednorožcům, se ani nepokoušela uniknout z dosahu svých

ochránců. Obzvláště, když na ni dohlížel Nik, do kterého se ještě víc zamilovala. Jeho humor i neustálá pozornost prozářily její dny a Hanka se svému citu přestala bránit. Nik rozhodně nebyl dotěrný a choval se k ní jako ke kamarádce. Nevadilo jí to, i když ve skrytu duše toužila po důvěrnějším kontaktu. Ale kdoví... Co není, může jednou být.

Výhodou Nikova odhalení před jejími kamarády byla zpáteční cesta domů. Nemuseli cestovat přetíženými veřejnými trasami. Mladý ochránce je dopravil bránou do Santareny během mžiku, čímž si u nich šplhnul víc, než kdyby je pozval na zmrzlinu.

Vánoce v Polutě

Zachariáš měl pro Hanku dva dopisy. V jednom jí popisovala kamarádka Paula, jak je nesnadné žít velkou rodinu, když je matka nemocná. Paula pracovala, ale často pomáhala zcela zdarma. V místě, kde s rodinou bydlela, bylo jen málo příležitostí k výdělku a lidé neměli peníze. Paula jejich starosti dobře chápala. Hanka zvažovala, že by jí věnovala nějakou hotovost, ale trpaslík jí její nápad rozmluvil a prohlásil, že se o nápravu postará sám.

Druhý dopis byl mnohem veselejší. Poslal jim ho Dan Ferelli a zval je na Vánoce do Poluty. Jejich škola pořádala v průběhu Vánoc dobročinné vystoupení, které mělo přinést peníze na sportovní pomůcky pro nemajetné žáky. Přemlouval Hanku a Rafana, aby si zkusili připravit společné supervolonové vystoupení, které by mohli v Polutě předvést. Prý mají místa dost, a tak ubytují každého, kdo se k nim bude chtít připojit. A mohou zůstat i na oslavu Štědrého dne, Danův otec je srdečně zve.

„Já nemůžu,“ omlouval se Sváťa, „naši jsou nespokojení s tím, že bydlím víceméně v Santareně a vidí mě s bídou jednou za měsíc. Kdybych chyběl doma o Vánocích, asi by mě vydělili. Ale vy jedte, s Danem to může být docela fajn.“

„Musím přiznat, že mě pozvání láká,“ podívala se Hanka tázavě na Rafana.

„Já jsem pro,“ pokrčil rameny, „ale asi bys to ještě měla konzultovat s Nikem a Zachariášem.“

„Myslíš?“ zarazila se dívka. Ale představa, že by s nimi jel i Nik, se jí zamlouvala. Možná by mohli vymyslet supervolonové vystoupení pro tři. On přece na prkně létá. Nemohla se dočkat rána, až s ním promluví.

Druhý den byla zklamaná. Nik zdaleka nejevil takové nadšení, jaké čekala. Prohlásil, že si to musí rozmyslet. Taková báječná příležitost, a on se chce rozmyslet! Skoro se na něj zlobila.

Za dva dny jí však sám oznámil, že souhlasí. Nařídil ale, aby o svém plánu nikde nemluvila. Trénovat supervolon budou chodit odpoledne, až bude všude klid, a pomáhat jim bude jen Ferinová. Hanka se rozzářila. To bude paráda!

Během prosince se kromě sportování také připravovali na výběrové testy, se kterými si budou muset poradit na jinodruhových školách. Hanka si teď často povídala s dračím přítelem a oba se těšili na brzké setkání. Plam sice nevěděl, co budou testy obsahovat, ale ujišťoval kamarádka, že ona je určitě zvládne. Občas mluvili o Zuřivém drápotvi.

V poslední době se neuvěřitelně změnil. Draci ho začali mít rádi, létal perfektně, takže byl přijat do strážní letky. Plam se smál, jak se na bratra lepší i krásné a žádoucí dračice a nenechají se odradit ani jeho dlouhodobým nezájmem. Hanku zprávy těšily. Stále sice ještě nedokázala z mysli vypudit špatné vzpomínky na Drápotvu nenávist, ale doufala, že časem odezní.

Supervolonový nácvik byl náročný, protože na něj neměli mnoho času. Přesto to byly chvíle, na které se těšili. Profesorka Ferinová si je užívala spolu s nimi. Sestava byla její nápad a postupně už jen vylepšovali a pilovali detaily.

Prosincové dny ubíhaly klidně. Pohromakovi se Hance a Nikovi vyhýbali, asi se zatím nenaučili jiné škodící kouzlo. Učitelé po studentech požadovali jako vždy mnohem víc, než se dalo zvládnout, a studené počasí donutilo naše kamarády obléknout zimní svetry a kabáty. Překvapilo je, jak od loňska vyrostli. Některé rukávy už nepatřily k nejdelším.

Konečně se dočkali krátkého vánočního volna. Se Svátou si dárky předali hned, protože měl v úmyslu strávit Vánoce doma.

Rafan s Hankou a Nikem se připravovali na cestu k Danovi Ferellimu. Doufali, že se opravdu nikdo nedozvěděl, kam se chystají. Hanka se rozčilovala, že Nik cestu do Poluty zbytečně komplikuje. Bezpečnostní nařízení, která musela dodržet, jí připadala přehnaná. Svátá odjel

a kluci nechtěli, aby v domku zůstala sama, tak ji i se zavazadly přestěhovali do staré budovy k Zachariášovi. Sami pak vyrazili veřejnými bránami do Poluty a dohodli se, že se pro ni Nik vrátí. Mladý ochránce neznal Polutu natolik, aby vytvořil bezpečný magický průchod. Nejdřív se tam potřeboval pořádně rozhlédnout. Hanka souhlasila. Ráda pomáhala trpaslíkovi s přípravou vánočních drobností ke sváteční večerní tabuli. Vázala mašle na jedlové a cesmínové větvičky a nitky na želatinové kroužky, které se upevňují do kytic. Hlídala troubu, aby se nepřipálilo cukroví, a hotové pomáhala rovnat na táč. Jeden plech s cukrovím neuhlídala. Zachariáš hbitě vytáhl plech se zahnědlými kolečky a Hanka s překvapením sledovala, jak plech magicky zchladil.

„Ty umíš kouzlit!“ zamrkala udiveně. „Ale starou belu! To jsou jen takové malé praktické fíglíky,“ zabručel trpaslík.

„Ty se nezdáš,“ zasmála se dívka.

„Jestli si budeš někde pouštět pusku na špacír, tak si mě nežádej,“ koukl na ni výhruzně.

„Hele, Zachariáši, nezdá se ti, že to Nik s mojí bezpečností přehání?“ změnila raději téma hovoru.

„Podle mě nepřehání. A ty ho koukej poslouchat! Dokonce i na můj vkus máš kolem sebe zaděláno na víc průšvihů, než je zdrávo.“

„Já to přece nedělám schválně,“ bránila se.

„No ještě aby!“

„Snažím se chovat úplně vzorně.“

„Já vím, průšvihy se na tebe lepí samy,“ ušklíbl se trpaslík a v očích mu zajiskřilo.

Obalili zahnědlé pečivo v cukru, aby ho trochu vylepšili. Než práci dokončili, objevil se rozesmátý Nik. Hned sebral několik kousků cukroví z připravených táčů a hbitě uhnul před trpaslíkovou stočenou utěrkou.

„Máš to dobrý,“ pochválil Zachariášovi cukroví a chopil se zavazadel. Hanka popadla zbytek, popřála trpaslíkovi

hezké svátky, vlepila mu jednu rychlou pusu a vyrazila za ochráncem.

Z brány se vynořili před známou budovou, kde bydleli v době dračího festivalu. Zdálo se, že Dan pro ně opět přichystal bydlení ve věži, kde se jim minule líbilo. A opravdu. Nahoře našli Rafana a Dana u stolu přeplněného vánočními dobrotami. Oba se marně snažili polapit tulíka, který se zřejmě rozhodl ochutnat úplně ode všeho, co se tu nabízelo. Plavík se evidentně dobře bavil a nejevil nejmenší ochotu poslechnout Rafana. Dan to bral s humorem a snažil se malého vetřelce nadehnat ke svému příteli.

„Plavíku, ty lumpe, jsme na návštěvě, tohle nemůžeš předvádět. Chovej se jako slušně vychovaný tulík, buď tak laskavý,“ snažil se Rafan apelovat na tulíkovo lepší já, ale marně.

Původně je Dan chtěl zavést na vánoční trh, ale Nik to zatrhł. Nakonec z Dana vypadlo, že mu tenhle nápad zakázal i otec, ale doufal, že kamarádi vzrušující zážitek uvítají.

Danovi připadal otec až příliš úzkostlivý. Rozčilovalo ho, jak moc se o něj v některých situacích bál. Naprosto nechápal, proč by měl například kvůli podivné nemoci, která se občas vyskytla daleko od nich v Dubovníku, zůstat doma. V Polutě přece zatím neměli ani jeden případ.

„A co je to za nemoc?“ vyzvíдалa Hanka.

„Podle posledních dohadů jde o záhadnou otravu z mořských ryb,“ pokrčil rameny Dan, „nejhorší na ní je, že člověk na nějaký čas zcvokne a začne útočit na každého kolem sebe. Od té doby u nás nejíme ryby.“

„A čeho se tvůj táta bojí, když se zatím v Polutě nevyskytla?“

„Má strach, že bychom mohli potkat někoho, kdo přijel z Dubovníku na oslavy Vánoc nebo nakupovat.“

„Já s ním na rozdíl od vás souhlasím,“ zadíval se na ně přísně Nik, „raději nebudeme riskovat.“

„To bude pěkná nuda,“ otráveně se na něj zašklebil Dan.

Nakonec ale nuda nebyla, protože je pan Ferelli vzal na soukromou vánoční oslavu v supervolonovém klubu. Nejvíc se jim líbila nadílková slepá dráha. Kdo chtěl na trať, postavil se na prkno a musel si zavázat oči černým šátkem, aby neviděl. Do jedné ruky dostal kroužek navlečený na vodicím vlákně a do druhé ruky sítku, kterou mával kolem sebe a snažil se zachytit nějaký úlovek. Ostatní na něj pokřikovali a radili mu. Kupodivu nikdo z prkna nespadol a každý většinou ulovil dva až tři dárečky. Byla to prima legrace. Hanka ulovila šampon na vlasy a velikou čokoládu, kterou se rozhodla schovat pro Sváťu.

Druhý den na vlastní oči uviděli školu, kterou Dan v Polutě navštěvoval. Když jim ukazoval spoustu sportovišť a dokonce i dvě kryté zimní haly, nevycházeli z údivu. V jedné hale se konalo dobročinné představení. Sešla se spousta lidí. Nálada byla slavnostní a zdálo se, že si ji diváci přinesli s sebou z domova. Úvodní proslov byl krátký a celý program probíhal v režii žáků školy. Všichni museli uznat, že úroveň vystupujících byla opravdu vysoká. Hanka s Nikem a Rafanem se však neměli za co stydět. Předvedli perfektní vystoupení se světelnými efekty, které byly specialitou Ferinové, a sklidili zasloužené ovace. Dokonce i Dan mezi svými spolužáky na ně mával zdviženým palcem.

Po představení na ně čekala slavnostní večeře s Danovou rodinou. Jen Nik se k Hančině lítosti omluvil, že má domluvené setkání se sestrou, a zmizel s ujištěním, že se vrátí druhý den ráno.

Rafan a Hanka byli ze sváteční atmosféry trochu nesví. Všichni se tu pohybovali perfektně oblečení, každý přesně věděl, co se od něj očekává, jen oni dva poněkud tápali. Kdyby s nimi nebyl Dan, který si ze slavnostního večera nedělal vrásky, asi by se sebrali a utekli k sobě do pokoje. Jejich rozpaky ještě znásobil fakt, že pan Ferelli rozdal dárky i jim.

„Ale my pro vás nic nemáme,” polekala se Hanka a váhala, jestli má nadílku přijmout.

„Jak to, že ne! Naopak,” zasmál se pan Ferelli, „přispěli jste k úspěšnému vystoupení, což umožní mnoha dětem získat sportovní vybavení, na které by jinak neměly. To je dárek nad dárky. A můj syn dostal od svého profesora pochvalu, jaké sehnal skvělé číslo do programu. To je cennější než všechno, co vám mohu nabídnout. Takže i já bych vám rád dopřál alespoň drobnou radost.”

Pod označením drobná radost se skrývalo mimořádně kvalitní oblečení, které vedle praktické stránky i naprosto skvěle vypadalo. Rafan s Hankou ho nadšeně obdivovali, zatímco Dan, který dostal něco podobného jako oni, jen rezignovaně pokrčil rameny.

„Oblečení by mi stejně museli koupit,” mumlal nespokojeně, „tak nevím, proč mi ho cpou mezi vánoční dárky.”

„Nejsi náhodou rozmazlený? Umíš si představit, že existují místa, kde se vánoční dárky vůbec nedávají?” neudržela se Hanka, když spatřila jeho reakci.

„To bych chtěl vidět,” odpověděl trucovitě, ale dívčina kritika ho zamrzela.

Hanka s Rafanem se po sobě jen smutně podívali a věnovali tichou vzpomínku bývalým kamarádům z Útulného domova, kteří určitě neměli to štěstí, aby jim někdo nachystal vánoční pohoštění a dárek.

Výběrové zkoušky

Po Vánocích zbýval jen krůček k novému roku a žáci, kteří se ucházeli o studium na jinodruhovú školu, začali být nervózní. První test se měl konat u draků. Hanka se zmocnil pocit, že toho neumí dost, a začala Nika nutit, aby jí pomáhal s učením. Marně jí kluci opakovali, že umí všechno, co by mohla potřebovat.

„To nic,“ utěšoval Rafan Nika, „takhle blázní vždycky, když jí o něco jde. To se srovná, až dorazíte na místo.“

Stejně jako Hanka se už těšil i Plam. Byl přesvědčený, že jeho přítelkyně zkoušky bez problémů zvládne a že spolu stráví několik báječných jarních měsíců. Lidé se sice neučili společně s dračími žáky, ale i tak zbývalo dost volného času na vzájemné poznávání.

Konečně nastala chvíle, kdy je profesorka Ferinová povolala ke zkouškám. Zájemců bylo patnáct a nechyběli ani všichni tři sourozenci Pohromakovi. Hanku to sice netěšilo, ale vedle Nika, který s nimi cestoval také, se cítila klidnější a vyrovnaná.

Prošli aktivovanou dračí bránou, na druhé straně je očekával statný černý drak. Doprovodil je na planinu, kde byli shromážděni zástupci školy a zvědavci.

Drak žáky uvítal v lidské řeči, ale pokyny k testu už zazněly pouze v drakonštině.

Vysvětlil jim, že budou muset prokázat odvahu a projít malou hořící bránou, která je zavede na místo zkoušky. Tam na ně bude čekat pomocník, který jim předloží menší kámen. Ten budou muset kouzlem rozpálit a vzápětí zchladit tak rychle, aby změnou teploty pukl. Komu se to nepodaří, ve zkoušce neuspěl.

„Rozuměli jste všichni, co je potřeba udělat?“ ujišťovala se Ferinová.

Když se nikdo na nic nezeptal, spokojeně se usmála a naznačila drakovi, že mohou začít. Vytáhla ze své složky seznam žáků a začala je volat podle lidské abecedy.

Hanka byla předposlední, takže měla dost času pozorovat spolužáky, kteří absolvovali test odvahy a znalostí před ní. Projít hořící bránou nebylo těžké. Přesto to jeden ze zkoušených vzdal ještě před začátkem. Proč se hlásí k drakům, když se bojí ohně, pomyslela si Hanka.

Ostatní prošli, ale samotná zkouška s kamenem asi už tak lehká nebyla. Spolužáci se vraceli celí zpocení a dva z nich jen smutně zavrtěli hlavou. Zato Pohromakovi zářili úspěchem už na dálku.

Krucí, zaklela v duchu Hanka, to je budu mít za zády celý zbytek školního roku.

Konečně došlo i na ni. Pro průchod bránou zvolila malý ledový štít, který spolehlivě stačil. Opravdu to nebylo těžké. Prošla na malou skalní plošinu, kde čekal drak a zvědavě si ji měřil. Byl jí povědomý.

Prackou smetl kámen, který na ni čekal, a místo něj položil černý oblý šutr.

„Můžeš začít,” řekl dunivě.

Zhluboka se nadechla a vyslala ke kameni vlnu žáru. Cítila, jak se rozpaluje. Otočila polarizaci žáru na chlad, ale kámen chladnou vlnu spolkl, aniž by ho to poznamenalo. Podívala se nejistě na draka: „Mohu to zkusit ještě jednou?”

„Jak je libo,” kývl pobaveně.

Hanka zopakovala svůj pokus a dala do něj vše, co dokázala. S kamenem to ani nehnulo. Nechápala, jak je to možné.

„Můžeš to opakovat stále dokola, dokud ti stačí síly,” zasyčel zlomyslně drak.

„A nemohla bych dostat jiný kámen?” zkusila Hanka změnit taktiku.

„To tedy nemohla,” natáhl drak hlavu, aby se na dívku podíval zblízka, „a musím říct, že je to od tebe velká drzost

chtít u nás studovat po tom, co všechno jsi provedla Zuřivému drápmovi. Byl to zdravý plnokrevný drak, dokud nepotkal tebe. On si teď sice na některé věci nevzpomíná, ale my ostatní, co jsme ho znali, se postaráme, abys u nás neměla šanci. Rozumíš?”

Teď si Hanka vzpomněla, odkud draka zná, a udivilo ji, že ji zkouší právě on. Neměl by mít touhle dobou ještě bojový výcvik? Vybavila si první setkání s Drápmem a jeho kamarády i následky, které je postihly. Copak vzájemné spory nikdy neskončí? Copak jí budou pořád házet klacky pod nohy?! Dolehlo na ni deprimující poznání, že proti drakovi nemá šanci. Pokud by ho obvinila, že zfalšoval test, příliš by si u draků nešplhla. A studovat někde, kde by na ni koukali skrz prsty, či spíš mezi drápy, by byl hodně trpký úděl. Možnosti, které měla, se Hance vůbec nelíbily. Musí si vybrat mezi jejich pohrdáním a nenávisť. Jak se poučila, nenávisť se u draků nedá vzít zpátky. Udělat si mezi draky dalšího nepřítele by byla chyba. S těžkým srdcem se rozhodla přiznat neúspěch.

„Rozumím velmi dobře,” odpověděla drakovi s klidem, ke kterému se musela vší silou nutit, „ale mrzí mě to, protože mám draky ráda a těšila jsem se sem.”

Pak se k ještěrovi otočila zády a prošla bránou zpět. Nik překvapeně zamrkal, když Hanka sklopila oči a zavrtěla hlavou. Neodvážila se pohlédnout ani na Plama, protože se bála, že z její rozbouřené mysli vyčte pravdu a ztropí skandál.

„Naše velká čarodějka to zvorala? No to je ale smůla,” zazněl hlasitě do ticha posměšný hlas Reného.

„Dominiku, jsi na řadě,” obrátila se Ferinová na Hancina průvodce.

„Víte... Já... rozmyslel jsem si to. Nechci tady studovat.”

„Dobrá,” kývla bez velkého překvapení profesorka a otočila se na draka, „jestli jsem dobře počítala, máme deset adeptů ke studiu.”

„Ano. Přijmeme k nám deset studentů z vaší školy, kteří dnes uspěli v testu,” potvrdil drak, „nástup je jako obvykle začátkem února. Dnes vás ještě provedu po okolí a nabídnu vašim žákům několik oborů, kterým se u nás mohou věnovat. Měli by se rozhodnout pro hlavní specializaci dřív, než nastoupí.”

Ferinová svolala své svěřence k sobě.

„Chce ještě někdo z vás něco říct k testu a k jeho průběhu?” zeptala se žáků a starostlivým okem spočinula hlavně na těch, kdo neuspěli.

Jen mlčky zavrtěli hlavami a Hanka vytrvale zírala do země.

„Dobře. Takže považuji výběrové řízení za uzavřené,” konstatovala nahlas Ferinová.

Zvolna následovali draka a Hanka zarputile blokovala spojení s Plamem, který se ji pokoušel kontaktovat a vyzvědět, co se stalo. Ani nevnímala, co jejich průvodce úspěšnějším spolužákům říká. Všechnu svou energii musela vynaložit na potlačení vzteku, který s ní cloumal. Tolik se těšila... Věřila, že to dokáže...

Velice toužila všechno co nejdřív povědět Rafanovi. Vyslechne ji, uklidní a dokáže i vyhodnotit, zda se rozhodla správně, nebo jestli zase náhodou neudělala nějakou hloupost. Časem to bude muset říct i Plamovi, ale teprve až pomine zlost, kterou momentálně pociťuje.

„Netrap se,” pocítila na svém rameni lehký dotyk dívčí ruky, „každý má občas špatný den. Zase bude líp.”

Hanka pohlédla do soucitných očí Anděly a moc nechybělo, aby se rozbrečela. Pak ale zahlédla zvědavou Patrikovu tvář, zatnula zuby a potlačila slabost. Statečně absolvovala celou návštěvu mezi draky, aniž uronila slzičku.

Po návratu ze školy už Nika a Hanku očekávali ve stromovém domku oba kluci. Sváťa držel v ruce dort s nápisem *BLAHOPŘEJEME K ÚSPĚCHU.*

Teprve teď se Hanka rozbřečela a utekla do své ložnice. Nik chtěl jít za ní, ale Rafan ho zadržel.

„Nech ji vybrečet. Až bude chtít útěchu, vrátí se mezi nás sama,” řekl, „zatím nám aspoň prozrad, co se přihodilo.”

„Nevím,” pokrčil rameny Nik, „u toho testu byl každý sám. Z nějakého důvodu neuspěla. Nikomu ale nic neřekla.”

„To není možné,” zamračil se Sváťa, který sloupl z dortu část čokoládové polevy s nápisem a likvidoval ji vlastními silami, „ona je fakt dobrá. Muselo se stát něco mimořádného.”

„Třeba jí to opravdu docela obyčejně nevyšlo,” namítl Nik.

„Chceš se vsadit?” ušklíbl se Rafan.

„S vámi? Ani náhodou!” zavrtěl hlavou ochránce a posadil se v naději, že Hanka přijde na večeři a najde v sobě sílu mluvit o neúspěšné zkoušce.

„Niku, ty jsi ještě tady?” podivila se dívka, když sešla do společné místnosti, a dokonce se na něj maličko usmála.

„Mám o tebe starost,” vstal od stolu, přistoupil k Hance a setřel jí slzu z tváře. Vypadala tak smutně a křehce, že ji objal a cítil, jak se k němu zoufale přitiskla. Chvíli tak stáli uprostřed místnosti. Rafan strčil do zamračeného Sváti, který na ně upřeně zíral, a gestem ho poslal, aby na stůl naservíroval večeři.

Najedli se mlčky, ale Hanka cítila, jak moc jsou zvědaví. Byla vděčná, že na ni nedotírají. Nechtělo se jí do toho, ale komu jinému by se měla svěřit, když ne jim. Tiše začala líčit, co ji u draků potkalo. Nejdřív naslouchali s vlídným pochopením, ale když jim došlo, co se přihodilo, zhrozili se nad tou nespravedlností.

„Rozhodla ses dobře,” prohlásil Rafan, když skončila, „každá jiná volba by byla horší.”

„Hodně záludná rána pod pás,” mračil se Sváťa, „co říkal Plam?”

„Ještě nic neví,” vzdychla Hanka, „bála jsem se, jak zareaguje.”

„Zachovala ses velmi rozumně,” přikývl i Nik, „mrzí mě, že ti to u draků nevyšlo.”

„Díky,” usmála se na něj.

Jakmile Nik odešel, přinutil Rafan Hanku, aby zkontaktovala Plama a všechno mu sdělila. Drak, jindy mírný a klidný, se tentokrát rozzuřil přesně tak, jak Hanka očekávala. Všichni tři měli co dělat, aby mu vysvětlili, že je v jejich zájmu, aby se o incidentu pokud možno nikdo nedozvěděl. Nakonec Plamovi dovolili informovat Karmaneudunu. Doufali, že bude dračice natolik moudrá, aby nezpůsobila zbytečný poprask. Hance se ulevilo. S lítostí přijala fakt, že se letos k drakům nedostane.

„Můžeš jít se mnou k jednorožcům,” lákal ji Sváťa.

„Nebo se mnou k sirénám,” nabízel Rafan.

„K jednorožcům se zkoušky dělají dřív. A navíc je u nich báječně. Hlásí se k nim asi pětatřicet lidí,” pokračoval Sváťa a Hanka se obávala, že nedá pokoj, dokud ji nepřesvědčí. Dnes na něj ale neměla sílu. Zívla a předstírala, že jde spát.

Sváťa jí opravdu nedal pokoj a hučel do ní každou volnou chvíli. Nejhorší bylo, že i Nik naznačoval, jak by ho potěšilo, kdyby dívka studovala u jednorožců. Třetí den se Hanka vzdala a souhlasila.

Zašla se svou novou přihláškou ke studiu za Ferinovou a setkala se s vlídným pochopením.

„Přiznám se, že jsem něco podobného čekala,” usmála se profesorka, „ve tvé situaci je logické zvolit právě tuhle variantu. Jak už asi víš, ve středu ráno máte sraz s panem profesorem Smítkem. Přeji ti mnoho štěstí.”

„Děkuji,” pokusila se Hanka o úsměv. Tentokrát jí bylo úplně jedno, jestli uspěje nebo ne.

Ve středu se s profesorem sešlo třicet sedm studentů, protože se k nim připojil i Nik. Hanka z toho měla nepokrytou radost, ale Sváťa se mrzutě mračil. Průchod

veřejnými bránami proběhl neuvěřitelně hladce. Sváťa si ale dobře všiml, že Nik vždy promluvil se správcem brány a hned poté měli všude přednost. Profesor Smítko byl spokojený. Kousek za veřejnou bránou Druidský háj na ně čekal jednorožec, kterého Hanka hned poznala.

„S'faideo, moc ráda vás vidím. Je pro nás velkou ctí, že nás doprovodíte právě vy,“ pozdravila průvodkyni obřadně i nadšeně zároveň.

Průvodkyně vycítila, tak jako to dokázali všichni jednorožci, že Hanka mluví upřímně. Potěšilo ji to: „Také tě ráda vidím, H'anarjo. Myslím, že se na tebe moc těší tvoji rodiče, a hlavně bratr.“

Potom se otočila k profesorovi, všechny zdvořile uvítala a otevřela bránu přímo do lesa jednorožců.

„Mám pocit, jako bych se vracel domů,“ zašeptal Sváťa, když se rozhlédl po známé planině, kde tvořila příroda a zdejší tvorové vzácně harmonický celek. Někteří spolužáci tu ještě nikdy nebyli. Zvědavě se rozhlíželi a vzrušeně si mezi sebou špitali.

„Naslouchající ctihodný B'hara vám teď vysvětlí, jak bude zkouška probíhat,“ řekla S'faidea a ukázala na statného jednorožce, který k nim přistoupil, vyměnil si pár zdvořilostí s profesorem a oslovil žáky.

„Doufám, že pro vás dnešní den bude příjemným zážitkem. Dovedu vás na místo, kde je připraveno malé občerstvení. V pořadí, které určí váš učitel, budete postupně po jednom přicházet na místo zkoušky. Asi jste zvědaví, o co půjde. Zavedeme vás k jedné povadlé rostlině a vy se pokusíte zjistit, co jí schází. Nebudete časově omezeni, závisí na vás, jak dlouho ji budete zkoumat. Ničeho se neobávejte, nechceme, abyste rostlinu uzdravili, stačí nám jen váš názor na to, proč není v pořádku. To je vše.“

„Ne abys ji hned prvním pohledem uzdravil,“ drcla Hanka loktem do kamaráda, „to by ti pak mohli říct, že už všechno umíš a nemusíš tu studovat.“

„Myslíš?“ zarazil se Sváťa.

„Ale ne. Dělán si legraci. Pro tebe to bude hračka.“

„Myslel jsem si totéž o tobě, když jsi šla k drakům. Asi se člověk nemá radovat předčasně,“ prohlásil zamýšleně.

„To byla úplně jiná situace. Jednorožci jsou až úzkostlivě slušní a zdvořilí.“

„A co když úkol uzdravit rostlinu je jen část zkoušky,“ vmísil se do hovoru Nik, „není za tím ještě něco jiného, co nám neřekli?“

Hanka se zamyslela. Nik měl pravdu. Zadání bylo tak jednoduché, že by se dalo zvládnout i bez magie. Kdoví jaký se v tom může skrývat háček.

„Hlavně si uvědomte, že jednorožcům nejde lhát,“ upozornila kamarády, „když člověk něco neví, neměl by si vymýšlet. Je lepší být k nim poctivý a říkat, jen co si opravdu myslíte. Mám s nimi už pár zkušeností a musím přiznat, že mě vždy mile překvapili, když jsem řekla nepříjemnou pravdu nahlas, místo abych zatloukala a mlčela.“

„Jsem z toho nesvůj,“ přiznal Sváťa.

„Jsi dobrej, nemusíš mít strach,“ vzala ho Hanka kolem ramen. Vděčně se na ni podíval.

„Nějak mi vyschlo v puse, pojďte omrknout, co je k občerstvení,“ vyzval je Nik, když dorazili na místo, „jestli to bude zase podle abecedy, máme spoustu času, než na nás dojde.“

Odhadl situaci přesně. Svlékli si teplé kabáty a usadili se na trávníku pod stromem. Bylo tady teplo a slunečno navzdory počasí, které v současnosti panovalo v Santareně. Hanka jednorožce podezřívala, že kvůli nim magicky vylepšili pouze tohle místo, aby se při zkoušce cítili příjemně.

Stůl na občerstvení byl plný lahůdek a nápojů. Vybrali si nejlákavější kousky, ale Hanka sáhla po nevábňě vypadajících stvolech vodních rostlin. Ze zkušenosti věděla, že jsou vynikající a osvěžující. Kamarády však nepřesvědčila, zvolili raději známou zeleninu a ovoce.

„Jsem tady poprvé a musím přiznat, že je tu opravdu nádherně,” vzdychl blaženě Nik, když se uvelebil a začal chroustat jablko.

„Souhlasím,” přikývla Hanka, „nikde jinde není takový úžasný klid.”

„To je způsobeno harmonií a rovnováhou,” přitakal Sváťa, „jednorožci jsou mistry v udržení rovnováhy. Fascinuje mě, jak lehce dokážou otevřít a zavřít bránu, aniž by po jejich magii zůstala jediná stopa.”

„To je fakt,” souhlasila Hanka, „když vidím R’íhana, jak odchází, skoro to vypadá, že mizí rovnou ve vzduchu.”

„Vidím, že i já bych se od nich mohl ještě učit,” prohodil Nik.

„Proč ne. Když uděláš zkoušku, budeš mít šanci,” usmála se dívka.

„Neblázni,” zasmál se ochránce, „to by mi v práci neprošlo. U jednorožců jsi v naprostém bezpečí, tady bych neměl co dělat.”

Sváťa se po Nikově poznámce rozzářil a hned se na něho začal tvářit vlídněji.

„Copak jsi v naší třídě opravdu jen kvůli mně?” podivila se Hanka.

„Já myslel, že to víš,” byl překvapený Nik.

„Předpokládala jsem, že něco hrozí škole.”

„Vždyť ano. Jako žákyně jsi součástí santarenské školy. Kdyby se tě pokusil napadnout nějaký trouba, mohl by být nebezpečný nejen tobě.”

„To znamená, že vlastně ohrožuju školu, protože do ní chodím?”

„Pleteš si pojmy, děvče. Ty nejsi zodpovědná za pitomce, kteří se snaží zbohatnout na tvůj úkor. To oni jsou rizikový faktor, kvůli kterému na tebe dávám pozor.”

„Ale stejně...” zachmuřila se Hanka.

„Nedělej si vrásky,” naklonil se k ní Nik a začal si hrát s jejími dlouhými vlasy, „prozatím se stejně nedá nic dělat.

Věř mi, já to zvládnou, nic se nestane ani tobě, ani nikomu dalšímu ve vaší škole. Za nic nemůžeš a nezasloužíš si všechny ty starosti kolem.”

Když Sváťa zahlédl, jak Nik dívku pohladil po tváři a ona mu na jeho gesto odpověděla zamilovaným úsměvem, jeho nálada zase o stupeň poklesla.

Na louku se postupně začali vracet uchazeči, kteří měli svůj úkol za sebou. Živě mezi sebou diskutovali a dohadovali se, jak asi dopadli. Jednorozčci totiž všem řekli, že podrobné vyhodnocení se dozvědí až po skončení celé akce. Kluci s Hankou se snažili řeči svých spolužáků neposlouchat, ale stejně neunikli tomu, jak se všichni podívovali mimořádně snadné úloze. Začali jim závidět, že ji mají za sebou. Konečně došla řada i na ně.

„Připraví se Svatopluk Vron,” vyvolal Smítko jejich kamaráda.

Hanka s Nikem se také zdvihli. Věděli, že půjdou hned po něm. Posadili se poblíž profesora a dívali se, jak Sváťa prochází bránou. Teď začala být nervózní i Hanka.

Sváťa se vrátil poměrně brzo a jen rozpačitě pokrčil rameny. Hanka prošla bránou a S'faidea jí pokynula, aby přistoupila blíž. Ukázala gestem na keř rostoucí v puklině skály. Dívka k němu poklekla a dotkla se povadlých lístků. Evidentně rostlině chyběla voda a možná neměla ani dostatek živin. Zkontrolovala magickým zrakem, není-li keř nemocný plísní nebo napadený parazity. Nic ale nenašla.

Na to, v jakých podmínkách keř rostl, vlastně vypadal docela dobře. Hanka měla cukání mu ke kořenům přihodit trochu zeminy, ale uvědomila si, že jim kromě dotyku nedovolili jakoukoliv manipulaci. Začala přemýšlet. Určitě už na tomhle místě roste dlouho, proč najednou není v rovnováze? Znovu použila magický zrak a hledala nějaké cizí ovlivnění. Když nic nenašla, vzdychla a otočila se na S'faideu.

„Zdá se, že má málo vody a živin. Ačkoliv jsem se snažila, žádný jiný důvod, proč vadne, jsem neobjevila.”

„V pořádku, to stačí. Můžeš poslat dalšího,” pokynula Hance, aby prošla bránou zpět na louku mezi ostatní.

Jako poslední vstoupil na místo zkoušky Nik. I on se podíval na keř, ale ani se ho nedotkl, ani se ho nepokusil zkoumat.

Otočil se k jednorožci a podíval se na S'faideu přímo: „Jsem ochránce a mým úkolem je dohlížet na bezpečí Hanky a těch, kdo jsou jí nablízku. Pracuji ve škole v utajení, proto jsem dorazil až sem. Nechci ale urážet vaši inteligenci nějakým předstíráním. Je jasné, že u vás studovat nebudu, protože mezi jednorožci bude Hanka v naprostém bezpečí, pokud ji vaši učitelé přijmou.”

„Ráda vás poznávám, Niku,” odpověděla S'faidea vlídně, „myslím si, že pro naši H'anarju vybrali dobrého strážce. I vás bychom rádi přijali ke studiu, kdybyste chtěl. Ale obávám se, že H'anarja není ještě dost vyžralá, aby ocenila vědomosti jednorožců. Stále ještě touží poznávat svět a netuší, že poznávat sama sebe je také zajímavé. Nebudeme bránit jejím touhám, ať už si zvolí jakoukoliv cestu. Věříme, že moudrost a čas ji jednou přivedou i k nám.”

„Děkuji, že pro nás máte pochopení,” uklonil se Nik, „budu ve střehu, aby se Hance ani jejím přátelům nic zlého nestalo.”

„Ano,” potřásla hřívou S'faidea, „máš teď svůj úkol. Ale kdybys projevil někdy zájem, moje nabídka, abys u nás studoval, platí. Přístup blíž.”

Když se Nik přiblížil na dosah, dotkla se S'faidea jeho ruky. Na zápěstí se mu objevil jako vlas tenký modrý proužek.

„Nyní smíš otevřít bránu na území jednorožců, budeš-li to někdy potřebovat, nebo v případě, že se rozhodneš u nás studovat. Očekávám ale, že tuto výsadu nezneužiješ.”

„To je pro mě velká čest,“ zamrkal překvapeně mladý ochránce, „vaše důvěra mě zavazuje a dám si velký pozor, abych ji nezklamal.“

V okamžiku, kdy Nik prošel bránou zpátky, všichni na pasece zpozorněli, protože byl poslední ze zkoušených. Nyní by se měli dozvědět, jak dopadli.

Mezi stromy se objevil B'hara a zvolna došel k profesoru Smítkovi. Chvilku si povídali o něčem, co ostatní neslyšeli.

Nakonec profesor vytáhl seznam žáků, napsal si do něj pár poznámek a spokojeně přikývl. B'hara se otočil k uchazečům o studium.

„Těší mě, jak velký zájem jste projevíli o studium u nás. Naše zkouška byla zdánlivě jednoduchá, ale my klademe hlavně důraz na vztah k rostlinám a na čistou a zvědavou mysl. Nyní si vás zavolám jednotlivě a každému podrobně vysvětlím, díky čemu uspěl, nebo proč jsme jeho žádost zamítli.“

Žáci po jednom začali přicházet před B'haru. Někdo se vracel radostně, ale několik spolužáků při návratu zamračeně hledělo k zemi. Pak došlo na Sváťu. Přistoupil k jednorožci a s obavou se na něj zadíval.

„Nechybělo mnoho, abychom tě odmítli, i když jsi byl při své předchozí návštěvě u nás tak úspěšný. Stejně jako ostatní jsi dnes rychle zjistil, co rostlině schází. Pátral jsi po nemoci a po škůdcích, což bylo v pořádku. Ale nic víc ve tvé mysli nebylo. Usoudil jsi, že je to obyčejný keř, který potřebuje přesadit. V této chvíli bylo naše rozhodnutí na stupni: neuspěl. Pak ses ale dotkl povadlých listů keře a pomyslel sis: Kvůli nám tu, chudáčku, strádáš, místo aby tě někdo zalil a pomohl ti. Navzdory zákazu cokoliv s rostlinou dělat, jsi keři předal zlomek životní energie. Možná sis ani neuvědomil, co děláš. Šlo sice o přestupek proti pravidlům, ale rozhodli jsme se dát ti šanci, protože jsi projevil své kladné city k rostlině. Takže jsi přijat.“

„Děkuji,“ rozsvítil se Sváťovi na tváři úsměv.

Hanka příliš nedoufala, že by mohla uspět, ale přece jen byla zvědavá, co jí jednorozec poví. Přistoupila k němu a zdvihla oči.

„Mile nás překvapilo, s jakým zájmem jsi zkoumala povadlou rostlinu. Podobně jako ostatní tví spolužáci jsi odhalila, co keři schází. Navíc tě ale zajímalo, zda pohodu rostliny někdo nenarušil ovlivňováním. Odhalila jsi něco, co jsi nám při zkoušce neřekla?”

„Na místě zkoušky ne, dodatečně mě však napadlo... Ale nejsem si jistá, zda je zdvořilé tu myšlenku říkat nahlas.”

„Zajímalo by mě, co tě napadlo.”

„Mám podezření, že jste se s rostlinou domluvili, aby s vámi spolupracovala v době zkoušky a tvářila se povadle. Já vím, je to poněkud přitažené za vlasy, ale neumím si představit, že byste kvůli nám úmyslně ublížili rostlině.”

„Skvělá úvaha! Škoda žes to neřekla při zkoušce, dostala bys nejvyšší ohodnocení.”

„Asi jsem moc pospíchala, abych měla zkoušku za sebou. Raf taky říká, abych víc přemýšlela.”

„Má pravdu. A teď pošli dalšího.”

Na závěr předstoupil ke zhodnocení Nik. B'hara promluvil i na něj.

„Znamení pro H'anaríju nejsou v tomto roce příznivá, tvůj úkol může být náročný. Nepolevuj v pozornosti a ochraňuj pečlivě členku našeho stáda. Máme o ni starost.”

„Udělám vše, co bude v mých silách,” přikývl mladík, „a děkuji za vaše vlídné přijetí.”

Jednorozec přikývl a slyšení bylo u konce. Ostatní netrpělivě čekali, až budou moci vyrazit domů. Profesor Smitko ze zvyku kontroloval, zda má všechny žáky, když se náhle na pasece objevil R'íhan. Přistoupil k němu a zdvořile ho pozdravil.

„Jestli dovolíte,” pokračoval, „rád bych si tu chvíli nechal Hanku a její dva kamarády. Zajistím, aby se dostali v pořádku domů.”

„Ale samozřejmě, u vás jsem si jistý, že se jim nic nestane a že se o ně řádně postaráte,” uklonil se s úsměvem učitel.

„Mnohokrát děkuji,” uklonil se i R'íhan.

Hanka se Svátou a Nikem sledovali, jak ostatní odcházejí, několik spolužáků se zvědavě ohlédlo. Hanka jim zamávala a pak se otočila ke svému otci.

„Už jsem si myslela, že vás dnes ani neuvídím.”

„Nebylo by vhodné narušovat průběh zkoušky, čekali jsme, až skončí, abychom tě aspoň na chvíli uvítali doma.”

R'íhan před nimi otevřel bránu, kterou prošli na známou louku. L'gala a P'ujibo už na ně čekali. Hanka se s nimi radostně pozdravila a představila jim Nika. Sváta se nadšeně vítal s P'ujibem. Čtyřnohý kamarád neskrýval radost, že se zase blíží doba, kdy budou několik měsíců trávit společně.

„Přijali mě ke studiu,” oznámila Hanka rodičům a čekala, že je to potěší. Kupodivu byli rozpačití.

„Ano. Slyšeli jsme, že jsi zkoušku zvládla výborně,” přikývla L'gala, „ale tvoje duše se trápí kvůli drakům. Pověz nám, co se stalo.”

Hanka zesmutněla a začala poctivě líčit události včetně svých úvah, které ji vedly k rozhodnutí přiznat neúspěch. Nik sledoval, jak jednorožci pozorně naslouchají, a cítil vlnu útechy a pochopení, kterou k Hance vysílali. Připadalo mu skoro nevhodné, aby byl přítomen tak ryze soukromé rodinné chvílce. Ale tím, že ho jako posluchače nevyloučili z diskuse, mu vlastně vyjádřili velkou důvěru.

„Moudré rozhodnutí,” přikývl R'íhan, když skončila.

„Ale není to spravedlivé,” namítl Sváta.

„Život je málokdy spravedlivý,” odpověděl mu jednorožec, „většina rozhodnutí, která musíš učinit, jsou kompromisy mezi lepší a horší variantou. A mnohdy se stane, že ta lepší varianta vede k horšímu výsledku. Takže se předem nedá určit, co bude či nebude dobré. Osobně si

myslím, že tato událost, která se dnes jeví jako velká nespravedlnost, může se v budoucnu otočit ve prospěch Hanky.”

Nik byl překvapený, jak Sváťa naprosto bez obalu komunikuje s jednorožci. Sám měl zábrany mluvit, neboť se obával, že by je mohl nějakým slovem urazit. R’íhan se k němu otočil a ochránce si teprve teď všiml tmavé skvrny na jeho krku. Ještě nikdy neviděl jednorožce, který by nebyl celý sněhově bílý.

„Nemusíš se bát slov, která se rodí v tvé mysli,” vlídně mu řekl R’íhan, „tady jsi u nás doma a my tě ani v nejmenším nepodezíráme ze špatných úmyslů. Můžeš mluvit bez zábran. Naše dcera H’anaríja nás už dokonce vychovala i k tomu, že humor přijímáme jako pozitivní záležitost, která uvolňuje napětí okamžiku. I my se učíme při komunikaci s lidmi víc chápat jejich vyjadřovací způsoby.”

„To je pravda,” přikývla Hanka a rovněž se obrátila na Nika, „s mými rodiči můžeš mluvit úplně o všem. Akorát si člověk občas musí přiznat svou hloupost a chyby.”

„Zatím jsem neměl příležitost si takhle důvěrně a soukromě povídat s jednorožci, takže tápu, co se sluší a co ne. Opravdu nerad bych se dopustil nějakého prohřešku.”

„Ale, Niku, tady žádné zábrany mít nemusíš. Pokud se chceš na něco zeptat, něco říct, máš k tomu ideální příležitost,” usmála se dívka.

„Skutečně bych se rád na něco zeptal,” pousmál se ochránce, „bylo mi řečeno, že mohu otevřít bránu k jednorožcům, ale zároveň mi bylo naznačeno, abych této výsady nezneužil. Zajímalo by mě, co by jednorožci vnímali jako zneužití.”

„Páni,” vykulil překvapeně oči Sváťa, „oni ti dovolili přijít až sem?”

„Z praktické stránky bude v pořádku, pokud sem například doprovodíš Hanku nebo se přijdeš na něco

závažného zeptat. Jako zneužití by se hodnotilo, kdybys přivedl kamaráda, abys mu ukázal, kde a jak žijí jednorozci. Rozumíš pravidlům, nebo je mám ještě upřesnit?" odpověděl mu jednorozec.

„Díky. Přesně tohle jsem potřeboval vědět.“

„Jinak skvrna na mém krku je otisk dračí tlapy a na jeho historii, jestli ji ještě neznáš, se můžeš zeptat Hanky," dodal s nádechem humoru R'íhan.

Nik se začervenal a nejraději by se v rozpacích zahrabal pod zem.

„To víš, táta umí číst myšlenky," smála se Hanka, když si všimla Nikovy reakce.

„Možná tu a tam zaslechnu jen ty nejsilnější, které se derou na povrch," potřásl hřívou jednorozec, ale dívka si myslela své. Byla však natolik moudrá, že nahlas otcovo vyjádření nezpochybnila.

„Mohl bych s vámi mluvit malou chvilku soukromě?" zeptal se v duchu Nik jednorozce.

R'íhan se podíval po svém synovi, Hance a Svátovi: „Běžte se proběhnout, my si ještě potřebujeme s ochráncem popovídat.“

„Ctihodný B'hara mi řekl, že znamení pro Hanku nejsou letos příznivá. Víte o tom něco víc?"

„Ano, ale je to složité. H'anaríja je živél. Její cesta je plná křížovatek, na kterých ona sama určuje další běh svého osudu. Nedokážeme předpovědět, co se stane a co ne. Nejbližší rok je plný nepříznivých signálů. Doufal jsem, že při studiu u nás bude v bezpečí, ale bohužel se ukazuje, že je to ta nejrizikovější varianta. Netuším proč a mám velké obavy. Kdyby mohla studovat jinde než tady, její vyhlídky by se zlepšily. Opět netuším proč, ale znamení z našeho Posvátného háje se nemýlí.“

„Ještě by se mohla ucházet o studium u sirén, tam se dělají zkoušky tenhle pátek," zamyslel se nad možnostmi Nik.

„Nevím, jestli by tam chtěla,” zapochyboval R'íhan.
„Rozhodnout to nemůže nikdo jiný, jen ona. Stojí na křižovatce a ani my nedokážeme odhadnout, kam směřují jednotlivé cesty.”

„Navrhnu Rafovi, aby se ji pokusil zlákat k sirénám, ale za úspěch neručím. Možná byste jí mohl naznačit, že netrváte na jejím studiu u vás, protože je před ní ještě mnoho let, kdy to u jednorožců může dohonit.”

„Snad máš pravdu. Necháme ji, ať se rozhodne po svém. Už jsme si s L'galou zvykli, že máme lidskou dceru. Máme ji rádi a bojíme se o ni. Snaž se jí nezlomit srdce.”

„Prosím?” zarazila Nika poslední slova.

„Bude moc a moc smutná, až tvůj úkol skončí a ty odejdeš.”

„Ale já ji jen chráním. Je to přece ještě malá holka.”

„Malá holka s rozbouřenými city. Buď opatrný, abys ji neporanil víc, než je nutné.”

„Myslel jsem, že je to jen součást naší hry na utajení. Netušil jsem...”

„Dej na ni pozor,” vlídně pokýval hlavou R'íhan, „máme k tobě důvěru.”

To už se ale vracela rozesmátá dvojice s poskakujícím mladým jednorožcem. Slunce se pomalu sklánělo k obzoru a byl čas se vrátit do Santareny. Rafan a Zachariáš jsou určitě netrpěliví a zvědaví na novinky. Hanka si všimla, že je Nik trochu zaražený a odtazitý. Zdálo se, že má starosti. Hned vypadal o něco starší než dřív. Neměla však čas nad tím přemýšlet, chtěla se rozloučit s rodiči a s P'ujibem. Asi je zase brzo uvidí, ale člověk nikdy neví... Překvapilo ji, když ji otec při loučení ujistil, že netrvají na tom, aby studovala mezi jednorožci, a že je jen na ní, pro co se ve škole rozhodne. Možná by měla využít příležitost podívat se i jina.

Potom je Nik odvedl bránou rovnou k jejich stromovému domku v Kouzelných zahradách. Mezitím se setmělo a padla na ně únava. Sváťa se těšil na večeri a na postel, zatímco

Hance stále vrtalo hlavou, proč jí otec řekl na rozloučenou, aby uvažovala i o studiu jinde. Jednorožec nikdy nic neříkal bez důvodu. Co ho mohlo přimět k takovému vyjádření? U rodičů by jí přece nebezpečí nehrozilo. Měla pocit, že se poslední dobou kolem ní dějí věci, o kterých jí neříkají všechno.

„Propána, co jste dělali?“ ozvalo se Sváťovo vyjeknutí z domku, když vstoupil dovnitř. Hanka s Nikem se nacpali rychle za ním. Viděli však jen trpaslíkova záda a Rafan si právě stahoval nohavici. Pak se Zachariáš obrátil k nim a Hanka spatřila na jeho čele krvavý šrám a zahnědlé ruce si utíral do hadru.

„No, co koukáte? Pořezal jsem se při holení,“ zabručel Zachariáš.

„A koho jsi holil?“ zdvihl obočí Nik. Trpaslík se zašklebil a mrkl na něj jedním okem. „Jak jste uspěli u zkoušek?“

„Super. Všichni jsme přijati,“ usmál se Sváťa, „doufám, že pro nás máte aspoň večeři, když ne dort.“

„Žádný strachy, tentokrát bude po večeři slavnostní zmrzlina,“ píchl ho prstem do břicha trpaslík, „akorát se musím nejdřív trochu umejt.“

I Hance po zelenině u jednorožců už poněkud vyhládlo, takže se chopila prostření stolu a servírování. Když se Rafan přemísťoval ke stolu, viditelně kulhal. Vzápětí se k nim připojil i trpaslík s Nikem a rozproudila se zábava, jako by se nic nestalo. Příjemně se najedli a oslavili úspěch zmrzlinovým pohárem s jahodami.

Po odchodu Zachariáše a ochránce se Rafan ztěžka přesunul do křesla. Sváťa se před něho postavil a káravě se na něj zadíval.

„Vyhrň kalhoty, brácho, a ukaž mi nohu,“ nařídil staršímu kamarádovi přísně.

„To nestojí za řeč,“ mávl rukou Rafan.

„Pozítří jdeš na zkoušky k sirénám, tak koukej spolupracovat a nemel! Než vlezeš s poraněním do slané vody, měl bys ho mít aspoň zacelené.”

Hanka uklízela nádobí a tvářila se, že ji dialog kamarádů nijak zvlášť nezajímá. Ale jakmile byla noha obnažená, natáhla krk, aby se koukla, co vlastně Rafanovi je. Uviděla hlubokou sečnou ránu, namazanou nějakým Zachariášovým sajrajtem. Sváťa se proti zraněnému posadil na židli a začal s léčením. Dívka je nerušila. Šla se umýt a připravit do postele. Věděla, že Svátův zákrok bude trvat dlouho a že ani jeden z chlapců o její pozornost v této chvíli nestojí.

Ráno Rafan téměř nekulhal. Hanka došla k názoru, že Sváťa je možná lepší léčitel než jeho otec. Uvědomila si, že se ani nepochlubil, co mu řekli o zkoušce. Vtom dorazil Nik a Hanka na Svátu přestala myslet.

Ve škole bylo živo. Pro ty, kdo byli přijati na jinodruhovou školu, byl tento týden posledním ve školních lavicích. Bylo běžně zavedenou praxí, že nebudou mít únorové prázdniny, ale získají pár volných dní na konci ledna. Pro ostatní žáky se nic neměnilo.

U oběda se na Hanku obrátil Rafan.

„Mám k tobě prosbu,” začal a dívka zpozorněla, protože takový úvod nebyl pro jejího kamaráda typický, „chtěl bych, abys mě doprovodila k sirénám.”

„To myslíš vážně?” zarazila se.

„Velice vážně,” přikývl.

Hanka se tázavě podívala po Nikovi, ale ochránce s plnou pusou jen pokrčil rameny.

„Už jsem přijatá k jednorožcům. Nechápu, jaký máš ke své prosbě důvod. A pak - profesori by změnu asi nedovolili,” namítla.

„Dovolili, jestliže se přihlásíš ke zkoušce. Není nutné, abys ji udělala, jen tam se mnou pojed'. Prosím.”

Hanka měla opět pocit, že jí uniká cosi podstatného. Ale fakt, že Rafan o něco prosí, ji nutil k zamyšlení. Málokdy po

ní něco chtěl a mnohokrát jí pomohl. Nik se tváří jako by neslyšel... Není ani pro, ani proti... Asi by Rafanově prosbě měla vyhovět. Nebude ji to stát víc než jeden den a půjde svým způsobem o zajímavý zážitek.

„Dobře, ať je po tvém,“ přikývla. Nik s Rafanem po sobě mrkli a v Hance vzklíčilo podezření, že se na ni domluvili. Sváťa v tom s nimi asi nejel, protože se znechuceně dloubal v moučníku, jako by mu nechutnal.

Profesorka Ferinová se zatvářila překvapeně, když za ní Nik s Hankou přišli, aby se přihlásili i k sirénám. Kývla na souhlas, ale vypadala zvědavě.

„Koukám, že se nemůžete nabažit zkoušek. No co, u jednorožců máte místo jisté, tak proč si nevyzkoušet i něco jiného. Proti pravidlům to není. Navíc je letos o sirénskou školu poměrně malý zájem, takže spolu s vámi k nim pojede pouze osm uchazečů. V pátek ráno je sraz u veřejné brány, odkud se přesuneme do Dubovníku a tam si nás u správce vyhlídkového podmořského tunelu vyzvedne někdo z jejich školy, jak jistě víte od Rafaela.”

Poděkovali a vyrazili na poslední hodiny ve zdejší škole. Všechno probíhalo v pohodě, akorát Nik byl trochu nervózní.

Děsivé vize

Ráno Hanka překvapeně vykulila oči, když viděla, že je doprovází i Zachariáš. „Mám v Dubovníku nějaké jednání, tak se svezu s vámi,“ řekl na vysvětlenou a vzal si s sebou bytelnou hůl. Sváťa šel s nimi až k bráně. Pak Hance a bráchovi popřál hodně štěstí a s povzdechem zamířil ke škole.

„A kdo s námi vlastně jede? Vždyť já ani pořádně neznám základní informace,“ postěžovala si Hanka Rafanovi.

„Klid! Jede s námi Lívía, učitelka sirénštiny.“

„A to půjdeme do vody ve svém oblečení? Nebude to hloupé? Možná jsem si měla na sebe vzít něco jiného. Nějak mi ráno nedošlo, do jakého prostředí se chystáme...“

„Bez obav! V Dubovníku se převlékneme do jejich oblečení, správce prý má na výběr všechny velikosti. A naše šaty nám schová, než se vrátíme.“

Všichni uchazeči přišli včas a cesta do Dubovníku proběhla hladce. Zato v přístavu byl nával. S tím si však poradil Zachariáš. Zařval „s dovolením“ a jako válečný stroj jim uvolňoval cestu. Lidé kolem něj odlétali na stranu a santarenská skupinka za ním pohodlně kráčela mezi davem. Jeden muž se jim pokusil zastoupit cestu, ale trpaslíkova hůl se mu čirou náhodou zabodla do břicha takovou silou, že jen hekl a odstoupil.

Za chvíli byli z nejhoršího venku. Trpaslík jim popřál hodně štěstí a vyrazil směrem k tržišti. Ostatní společně s učitelkou zamířili ke vchodu do podmořské vyhlídkové trasy. Těsně před vstupem zabočila profesorka doleva a zabušila na neoznačené dveře. Otevřel jí rozčuchaný chlapík a pustil je dál. Lívía je vedla dlouhou chodbou až do kanceláře správce. Pozdravila se s ním a dostala klíč od převlékárny.

Bylo vidět, že tu učitelka není poprvé. Zkušeným okem změnila postavy svých svěřenců a vybrala jim vaky

s oblečením. Kluky poslala do vedlejší místnosti a dívky se převlékaly společně s ní. Hanka zírala na přiléhavou lehkou látku. Nebo to nebyla látka? Trochu jí to připomínalo šupiny. Po přitisknutí na tělo přilnul materiál jako druhá kůže. Stejně jako ostatní dívky pozorovala učitelku, jakým způsobem se úbor navléká. Jako první se natahoval trikot s polovičními rukávy a dlouhými nohavicemi, které ovšem nezakrývaly intimní partie. Přes něj si dívky přetáhly krátké kalhoty ve stejné barvě, ozdobené průsvitnou lehounkou sukýnkou. Učitelka každé z nich upevnila kolem výstřihu jakýsi podivný pružný náhrdelník a ujistila se, že na všech místech dobře přilnul. Hanka odmítla odložit amulet, ale učitelka si poradila. Odsunula koženou šňůrku dál od krku a bublinový náhrdelník přimáčkla na určené místo.

„Ještě musím zkontrolovat naše kluky,” prohlásila a odešla vedle.

Holky stěží zadržovaly smích, když se vrátila a přivedla spolužáky. Kluci vypadali podobně jako dívky, akorát bez sukýnek.

„K výbavě patří ještě ploutve a rukavice, ale ty dnes navlékat nebudeme. Nejspíš by vám při plavání víc překážely, než pomáhaly. Ovšem ty z vás, kteří tady budou studovat, čeká rychlokurs pohybu, kde se je naučíte správně používat.”

„A to půjdeme bosí?” nakrčila nosík jedna dívka.

„Věř mi, Beato, že je to nejlepší. V botách bys mezi sirénami působila komicky.”

„Komicky už si připadám,” šklebila se dívka, ale dál neprotestovala.

„Používají sirény někdy nějakou taštičku nebo kapsičku?” dotazoval se Rafan, nevěděl, kam schovat tulíka.

Lívia se zamyslela a potom ze skladu přinesla opasek.

„Tohle je pracovní opasek sloužící při sběru mušlí. Snad bude vyhovovat, co říkáš?”

„Určitě,” přikývl Rafan.

„Jen nevím,” rozpačitě si třela ret učitelka, „jak na tvého tulíka připevnit vzduchovou bublinu, aby mohl dýchat.”

„S tím si nedělejte starosti,” usmál se Rafan, „já ani Plavík žádnou vzduchovou bublinu nepotřebujeme. Umíme dýchat pod vodou.”

„Opravdu?” povytáhla obočí. Pak se otočila k ostatním a dala pokyn k odchodu. Šli chodbou k nápusťní komoře. Lívía otevřela kohoutek a kolem nohou se jim začala zdvihát hladina vody.

„Nyní dobře poslouchejte, co musíte za okamžik udělat. Nejdřív si na svém náhrdelníku stiskněte oba výstupky v úrovni klíční kosti. Kolem hlavy se vám vytvoří vzduchová kapsa, která vám umožní dýchat pod vodou. O obnovu kyslíku se starat nemusíte, zařízení si ho z vody magicky generuje samo a zároveň automaticky hlídá, zda je váš vzduch ve správném dýchatelném poměru k hloubce, kde se nacházíte. Dále sáhněte k bokům, tam těsně nad pasem ucítíte dvě destičky. Lehce je přejeďte dlaní tak, aby začaly mírně hřát. Zajistí vám správnou váhu a odolnost proti tlaku v hloubce. Pokud by vám z nějakého důvodu dělalo potíže hovořit sirénštinou nahlas, můžete použít jen psychickou formu rozhovoru.”

Voda už jim sahala k pasu, když začala Beata panikařit.

„Ne, já to nezvládnou! Pusťte mě ven! Já pod vodu nechci. Ne, já tam nechci!”

Učitelka vzdychla a přepnula zpětný chod. Voda ustupovala, ale rozrušená dívka se přesto nemohla uklidnit.

„Počkejte tady, hned se vrátím,” nařídila studentům Lívía, když voda odtekla a ona mohla dívku odvést pryč.

Po návratu se na ně starostlivě podívala: „Vy ostatní to zvládnete?”

Všichni přikývli. Voda znovu začala stoupat a Lívía jim zopakovala pokyny. Nakonec voda zaplnila celou komoru a oni se vznášeli ve vodě. Ještě jednou je všechny zkontrolovala a otevřela vstup do podvodního tunelu

vedoucího k moři. Zvolna proplavali k jeho vyústění, kde na ně čekaly dvě sirény a srdečně je zdravily.

Vyplavali na volné moře. V okamžiku, kdy už nedohlédli na dno, se ocitli před vodní bránou. Tvářila se tak trochu jako vodní vír s lehce mihotavými magickými okraji. Siréna jim vysvětlila, že musí zamířit přímo do jeho středu a plout směrem, kde ucítí nejmenší odpor vody. Hanka se ve vodním prostředí cítila nejistě a rozhodně se nehrnula do akce jako první. Když Rafan viděl, jak dívky váhají, zkontroloval tulíka a vyrazil do víru. Záhy jim zmizel z očí. Hanka mu v této chvíli záviděla, že nemusí mít vzduchovou bublinu jako oni. Litovala, že se profesorky nezeptala, zda se bublina nemůže porušit nárazem nebo špatným zacházením. Před sirénami se ale vyptávat nechtěla, aby nevypadala jako srab. Sebrala odvahu a vyrazila za Rafanem.

Vynořila se v modrozeleném příšeří a překvapeně se rozhlédla. Všude kolem ní se vznášely sirény a zvědavě si ji prohlížely.

„Hanau, vítám tě, Hanau,“ uslyšela zpěvnou sirénštinu a jedna malá vodní dívka, která se lадně vlnila hned vedle Rafana, se k ní nadšeně vrhla a pohladila ji po ruce. Teprve v té chvíli jí došlo, o koho jde. Omaula! Tady ve škole by jí nečekala. Jemně se dotkla jejích vlasů a neumělou sirénštinou ji ujistila, jak ráda se s ní setkává. Vodní dívka začala vesele brebentit. Pochopit, o čem mluví, ale bylo nad Hančiny síly. Rafan jí přispěchal na pomoc a poslal jí do mysli stručný překlad. Omaula radostně líčila, jak ji Delfita hned poslala do školy, aby dohnala, co jí chybělo v její samotě. Byla mezi svými vrstevníky velice šťastná a doufala, že se k nim do školy dostane i Hanka a Rafan a budou mít možnost se setkávat častěji.

Mezitím propluli vírem i ostatní uchazeči a profesorka. Sirény je zavedly do zvláštního korálového světa, kde se nacházely studijní prostory, oddělené rostlinnými závoji a osvětlené řasami vpletenými do stěn. Nakonec je pozvaly

na místo připomínající zahradu. Tady sirény zastavily. Zahradou se proháněla drobná hejna rybek. Malé vodní dívky vytvořily skupinku a na pokyn jedné ze svých učitelek začaly zpívat. Zvuk se pod vodou nesl velice zvláště. Podmanivý nápěv připoutal pozornost naslouchajících a navzdory tomu, že to byl jen zvuk, vlnily se v něm barvy a směs dojmavých emocí od zádumčivého smutku až k zurčící radosti. Zpěv skončil a Hanka pocítila lítost, že ta krása nemá pokračování.

Vzápětí ke skupince uchazečů připluly malé sirény a nesly občerstvení. Drobné barevné balonky ukrývaly nápoj. Učitelka si vybrala žlutý balonek a brčko. Nejdřív ho strčila skrz bublinu do pusy, lehce foukla, aby vypudila mořskou vodu a druhý konec zasunula do balonku. Napila se, vytáhla brčko z pusy a pak z balonku. Ostatní ji pozorovali a pokusili se její systém napodobit. Hanka si při tom sice cucla i mořské vody, ale nápoj byl lehce nasládlý a velice chutný.

Následoval dlouhý projev, v němž jim ředitelka školy ctihodná Sipiliana nastínila, jak bude pro ně výhodné studovat právě u sirén a co všechno si mohou z celé řady zajímavých oborů vybrat. Kdyby jim Rafan nepřekládal, asi by Hanka a Nik z jejího projevu zachytili s bídou sotva deset procent informací. Tulík se nudil a zkoušel, jak nejlépe používat při plavání svůj dlouhý ocásek. Proplouval střídavě mezi žáky a mezi malými sirénami a zachycoval se drápky za šupinaté oblečení. Sirény uvítaly vzrušující povyražení a pokoušely se Plavíka dotknout nebo ho chytit. To ovšem bylo něco pro tulíka, který honičky a chytání zbožňoval. Jeho dovádění viditelně rozptylovalo i přednášející. Hanka se bála, že se některá z učitelek rozčílí, ale nestalo se tak. Sipiliana se zničehonic rozesmála, prohodila několik slov a ukončila projev prohlášením, že je čas začít.

Každý z uchazečů byl přiveden k jedné vodní sasance, kde se usadil. No, usadil... Voda s člověkem jemně kolébala a usazení nebylo stabilní.

„Vaším úkolem je,” překládal jim Rafan, „vybrat si jednu korálovou rybku a přilákat ji do své sasanky. Je zcela na vás, jaký zvolíte přístup. Času máte tolik, kolik budete potřebovat, můžete zkoušet nejrůznější magické i nemagické varianty a vůbec nevádí, pokud vám to hned napoprvé nevyjde. Nuže, můžete začít.”

Hanka se chvíli rozhlížela kolem sebe a musela uznat, že se jí tu líbí. Barvy korálů a rybek byly okouzlující. Zálibně sledovala malá hejna a přemýšlela, jakou rybku se má pokusit přilákat. Potom jí padl zrak na jednu obzvlášť pohyblivou, která nejčastěji vybočovala mimo hejno.

„Koukám, že jsi pěkná rebelka,” oslovila ji v duchu, „možná jsi stejně svéhlavá a ukvapená jako já. A možná i tobě hrozí nějaké nebezpečí. Podívej se na moji krásnou prostornou sasanku. Její žahavá vlákna tě ochrání a pomohou ti přežít. Pojď se na svůj útulek podívat, ať víš, kam se máš schovat, až se objeví nepřítel.”

Hanka se snažila svou myšlenkovou řeč proložit obrázky a sama byla zvědavá, zdali rybka aspoň trochu na soustředěnou informaci zareaguje. Její jednoduché roztěkané vědomí ale nevypadalo, že by se nechalo přesvědčit. Náhle se rybka otočila a bleskurychle vplula do sasanky před Hankou. Ta jen překvapeně zamrkala, jak rychle splnila úkol.

„To bylo velice dobré,” ozvalo se za ní a dívka překvapeně zjistila, že ji oslovila sama Sipiliana, „až neuvěřitelně dobré. Měla bys docela určitě studovat psychickou manipulaci. Už dlouho jsem nebyla svědkem tak výrazného talentu pro tento obor jako u tebe. Budeš-li souhlasit, stanu se tvou osobní učitelkou. Víím, že je to tu pro vás trochu stresující kvůli pobytu ve vodě, ale letos jsme připravili odpočinkový prostor podobný vašim podmínkám, abyste se tu cítili lépe. Jsi přijata a doufám, že k nám opravdu nastoupíš.”

„Vy se mnou mluvíte naším jazykem,” podivila se Hanka.

„Zpočátku, než si lépe osvojíš sirénštinu, tě mohu vyučovat i takto. Už se těším na naši vzájemnou spolupráci,” řekla dívka. Hanka neměla to srdce jí sdělit, že tu původně nechtěla studovat a že dosud není rozhodnutá. Rozhlédla se po ostatních. Nikdo z jejích spolužáků zatím neuspěl. Všimla si sirén, které je pozorovaly, a připomnělo jí to jednorozce. Možná i tady hrají roli detaily, které nevypadají na první pohled důležité. Co by se asi stalo, kdyby rybku někdo polapil a nacpal ji do sasanky ručně? Vtom si všimla tulíka, který oddělil jednu rybku od hejna a hnal ji směrem k Rafanovi. Hanka měla chuť se zasmát nahlas. Než dvakrát mrkla, byla zděšená rybička v sasance. Nakonec proč ne? Copak sirény neřekly, že mohou zvolit jakoukoliv taktiku? V duchu Rafanovi poblahopřála. I k němu hned přistoupila jedna ze sirén, aby si s ním promluvila. Vida, zdá se, že i on bude mít svou osobní podvodní učitelku, pomyslela si vesele dívka. Jedna z malých sirén jí podala občerstvení v balonku. Tentokrát se napila bez problémů.

Ani na okamžik se nenudila. Sledovala spoluuchazeče o studium, jak se snaží vyplnit zadání sirén. Nik se na rozdíl od ostatních o splnění úkolu nesnažil. Zvědavě pozoroval okolní prostředí podobně jako Hanka. Z toho usoudila, že považuje zdejší školu za bezpečný úkryt, a jestliže se pro ni dívka rozhodne, on s ní v podvodním světě nezůstane.

Kromě Nika vzdali zadaný úkol ještě další dva uchazeči. Ostatním se nakonec přece jen podařilo rybku do sasanky nalákat. Sirény jim nadšeně gratulovaly a každý ze čtyř úspěšných žáků získal jednu osobní učitelku z řad dospělých sirén.

„A nyní vám ukážeme prostor, který jsme připravily pro vás, suchozemce, abyste se u nás cítili lépe a mohli odpočívat a spát ve svém prostředí. Na uvítanou na vás čeká malé pohoštění,” vyběhla je Sipiliana, aby ji následovali, a vedla skupinku ke skalnatému tunelu nedaleko školních podvodních zahrad.

Proplavali do prostorné jeskyně, jejíž větší část byla naplněna vzduchem a bylo do ní možné pohodlně vystoupat po několika schůdcích. Žáci se svou učitelkou vyšplhali na vzduch a s úlevou vypnuli vzduchové bubliny. Bylo báječné zase normálně dýchat a posadit se na připravené polštářky z usušených travin nebo chaluh. Na nízkých stolcích čekaly naservírované pochoutky, převážně mušle s různými přílohami. Zdálo se, že veškeré potraviny pocházejí z nepřeborného bohatství mořského dna. Hanka opatrně ochutnala a s překvapením zjistila, že jídlo vůbec není špatné. Na rozdíl od svých spolužáků se mnohých zábran zbavila už u jednorozčů. Nyní si vybírala kousky ryb, maso korýšů a nevyhýbala se ani rostlinným zeleným chaluhám. Zlákání jejím příkladem i ostatní ochutnali z nabídky na stole.

Tulík však občerstvením nadšený nebyl. Nedůvěřivě očíhával sousta, která se mu snažili podstrčit. Několikrát se otřepal z vody a vydal se na průzkum okolí.

Hanka s Rafanem se po chvilce vypravili za ním. Našli kolem jeskyně menší pokojíky, asi na spaní, které zatím nebyly nijak vybaveny. Všude kromě pokojíků vládlo tlumené světlo.

„Až se zabydlíme, bude tu útulněji, než jsem se odvážil doufat,” konstatoval Rafan spokojeně. Vrátili se zpět i s tulíkem, který ke svému zklamání nic zajímavého neobjevil.

Učitelka se pomalu zvedala k odchodu, když Rafan najednou zavrával, nohy mu podklesly a vlastně měl kliku, že právě pod ním byl jeden z měkkých polštářků, na který se svezl. Oči upřené do prázdna Hance prozradily, že jde nejspíš o jedno z jeho vidění. Podle kamarádovy reakce se jednalo o mimořádně silnou vizi.

„Říkal, abychom na něj nesahali, dokud se sám neprobere,” zadržela Hanka učitelku, která se k němu řítila, aby ho zkontrolovala, „jinak se mu udělá zle.”

„Jsi si jistá?” nedůvěřivě se na ni zadívala Livia.

Rafanovi se začala chvět víčka a konečky prstů. Tak silné záškuby u něj zatím Hanka neviděla. Tulík mu vyšplhal za krk a přitiskl svou hlavičku k jeho tváři.

„Plavíku, můžeme mu nějak pomoci?“ oslovila Hanka tichounce tulíka.

„Vy nic! Plavík pomáhá,“ odpověděl stručně.

Za několik vteřin se Rafan uklidnil a krátce nato ztěžka otevřel oči. Uviděl starostlivý Hančin pohled, ale neměl sílu se usmát.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se znepokojená učitelka.

„Za chvíli budu v pohodě,“ odpověděl Rafan. Pak vzhlédl a spatřil sirénu, která se rozhodla mu dělat osobní učitelku. Vystoupila na vzduch, tentokrát měla na hlavě vodní bublinu ona. Položila mu ruce na ramena a Rafan cítil, jak se uvolňuje napětí ve svalech a rozjasňuje se mu v hlavě.

„Děkuji, Zivalíjo,“ řekl v sirénštině a usmál se.

„Viděl jsi něco důležitého?“ zajímala se siréna.

„Bojím se, že ano.“

„Chceš o tom mluvit?“

„Budu muset. Ale jen se svými dvěma přáteli, kterých se to týká, s učitelkou a s vámi.“

„Dobrá, pojďte se mnou dolů. Ostatní spolužáci mohou ještě chvíli zůstat a odpočívat.“ Lívia pokynula dětem, aby počkaly, až se vrátí.

Rafan, Nik a Hanka ji doprovodili do vody, kde se jich ujaly sirény. Zavedly je do druhé jeskyně naplněné vzduchem, ta ale neměla žádné suché dno. Jen pár ohlazených kamenů vyčnívalo nad hladinu. Mohli se na ně usadit, ale nohy dál zůstaly ve vodě.

„Uvítám, když vy a ctihodná Sipiliana budete svědky toho, co musím říct,“ požádal Rafan sirény, když se jeho přátelé vyloupli z dýchacích bublin.

Hanka s obavou zaznamenala jeho sevřené rty, které věštily nepříjemnosti. Bylo jí jasné, že neuslyší nic veselého.

Vzpomněla si na poslední Rafanovo vidění, kdy se Sam ocitl na hranici smrti. Bude to tentokrát stejně zlé, nebo horší?

Rafan chvíli seděl mlčky, jako by hledal vhodná slova, pak vzdychl a začal.

„Je mi líto, sestřičko,“ otočil se na Hanku, „ale musím říct naplno vše, co jsem viděl.“

Dívka přikývla a po něžném oslovení se připravila na nejhorší.

„Dnešní vidění bylo jiné než jindy. Skládalo se ze tří obrazů a všechny vypadaly pravdivě. První se odehrál tam, co bydlíme. Můj mladší bratr ležel na zemi, z úst se mu valily krvavé bubliny a bezvládnou Hanku odnášel bránou neznámý muž. Než prošel, vyslal proti mně smrtící kouzlo a já věděl, že moje obrana nebude stačit. Zatímco jsem umíral, vidění pokračovalo druhým obrazem. Ocitl jsem se na místě, kam jezdíme na prázdniny. Nedaleko klece s tleskavcem leželo rozervané Nikovo tělo a těžce poraněná Hanka se snažila k němu připlazit. Za ní stál stejný muž, jako byl v mém prvním vidění, a se zájmem ji pozoroval. Třetí místo jsem nepoznal. Někde v terénu ležel na zemi mrtvý jednorozec se skvrnou na krku, vedle něj mrtvá Hanka a nad nimi nařikal drak. Myslím, že to byl Plam. U Hančina těla klečel již zmíněný muž a mračil se.“

Rafan se chvilkami zadržával a občas si rukou nervózně rovnal mokré vlasy.

„Obvykle vidím jen jeden obraz. Nevím, proč byly tentokrát hned tři najednou. Jsem z nich zmatený.“

„Dar vidět budoucnost,“ promluvila Sipiliana, „nebývá nejpříjemnějším darem, ale může být užitečný. Někdy zjevuje věci, kterým se nedá zabránit, ale v tomhle případě šlo o takzvané vrstvené vidění. Budoucnost se teprve utváří a může se měnit v závislosti na vašich rozhodnutích. Máte k dispozici tři verze velice nebezpečné životní křižovatky při setkání s nepřátelsky jednajícím kouzelníkem.

Předpokládám, že jsi viděl nejzávažnější důsledky vašich

budoucích kroků. Tobě se ale dostalo varování, což znamená, že volba ještě nebyla učiněna a můžete se vyhnout rizikovým místům z vize.”

„Chcete naznačit, že už bychom neměli vkročit ani domů, ani do útulku?” vyděsila se Hanka.

„Přesně tak,” přikývla vážně siréna, „přijmeme-li teorii, že muž, kterého viděl tvůj kamarád, tě z nějakého důvodu hledá a že nemá přátelské úmysly, zdá se, že je stále ve hře varianta, jak se setkání s ním vyvarovat.”

„Ale brácha žádnou takovou neviděl.”

„Správně. Viděl jen ty, při nichž někdo z vás zaplatil nežádoucí setkání životem. Osobně jsem přesvědčena, že existuje i cesta bez osudných následků. Proto radím vyhnout se všem místům z vrstvené vize. Alespoň do té doby, než zjistíte, kdo je onen muž a proč vás ohrožuje. Co myslíš, jak bude postupovat nepřítel, který tě chce za každou cenu najít?”

Siréna se sice dívala na Hanku, ale odpověděl Nik.

„Existence muže je pravděpodobná. A hledat bude nejspíš tam, kde se Hanka pohybuje. V Santareně kolem školy a bydlíšťe, v útulku, na území jednorozců, případně v blízkosti jejího dračího přítele.”

„Nebo tam, kde se zrovna pohybujeme já a Sváťa,” dodal Rafan.

Hanka si po jeho slovech uvědomila, v jaké pasti se ocitla. Jestliže nemá ohrozit bezpečí svých přátel a musí se vyhnout všem jmenovaným místům, nemá kam jít. Zatraceně vysoká cena za to, že jednou na tržišti ukázala prstem na únosce draků. Nebo že by za vším vězel Hodal Pohromak?

Úplně nejhorší by bylo, kdyby za její hloupost zaplatil některý z jejích kamarádů či známých životem. Potlačila pocit sebelítosti a rozhodla se udělat cokoli, aby se Rafanovy vize nenaplnily. Ohrozit kamarády a přátele nesmí! Ale co dál?

Nik se k ní otočil a uvažoval nahlas: „O tom, že jsi dnes mezi sirénami, skoro nikdo neví. To bychom asi dokázali utajit, protože všichni předpokládají, že pojedíš k jednorožcům, kde jsi úspěšně složila zkoušky. Problémem jsou akorát uchazeči, kteří přišli dnes s námi. Ti jsou zranitelní.”

Sipiliana se zadívala na Nika a najednou se jí tvář rozjasnila úsměvem: „Ty nejsi žák! Kdo vlastně jsi?”

„Jsem ochránce a mým posláním je zajistit dceři jednorožců bezpečí.”

„Přeješ si, abychom ji schovaly u nás?” zeptala se ho Sipiliana přímo.

„Zvažuji tuto možnost.”

„Budeme rády, když u nás zůstane, ale bylo by dobré, aby si ostatní uchazeči mysleli, že odešla a už se nehodlá vrátit,” podotkla siréna, „potom o Hance budou vědět jen ti, kteří k nám dorazí studovat.”

„Ano, to je přesně ono,” zajásal Nik a otočil se k Hance. „Dokážete s bratrem sehrát před ostatními scénku ve smyslu: Do vody už mě nikdy nedostaneš?”

„To si piš,” zašklebil se Rafan a spiklenecky na Hanku mrkl.

Nik se obrátil ještě k Lívii, která se nedůvěřivě dívala z jednoho na druhého: „Na vás mám, paní učitelko, také prosbu. Zopakujete prosím vše, čeho jste tady byla svědkem, paní profesorce Ferinové a zástupkyni ředitele? Před ostatními prosím pomlčte o místě, kde se Hanka momentálně nachází. Budete tak laskavá?”

Spokojil se s jejím příkývnutím a hned začal plánovat podrobnosti, kterými bylo nutné před spolužáky zamaskovat dívčin tajný pobyt u sirén. Vzápětí vydal pokyn, že je čas spustit představení.

Jakmile se vrátili k ostatním, Rafan se mračil a Hanka se tvářila uraženě. Vodní bránou propluli zpět do Dubovníku a nakonec ulehčeně vystoupili z vody a šli do převlékárny.

Ještě na chodbě se Hanka s Rafanem do sebe pustili. Zatímco se ostatní převlékali, řvali na sebe tak, aby všichni široko daleko slyšeli, oč jde.

„To, že jsem tě doprovodila až sem, neznamená, že se nechám na čtyři měsíce uvrtat pod vodu! Co si myslíš? Jsi hrozný sobec. Když chceš mermomocí k sirénám, tak prosím, ale já jedu k jednorožcům!” soptila Hanka.

„Nevím, kdo je tady sobec,” zvýšil hlas i Rafan, „a už vůbec nevím, co na těch chlupatých kopytnatcích vidíš. Jsi blázen, když nechceš k sirénám!”

„Nechci a basta! Pod vodu už mě nedostaneš ani třemi páry koní!”

„No jo, dlouhý vlasy, krátkej rozum!”

„Trhni si!”

Všichni se bavili pohledem na Hanku a Rafana, takže Nik nepozorovaně vyklouzl ven a poslal dovnitř Zachariáše, který přešlapoval před vchodem a čekal, až je bude moci doprovodit domů. V rychlosti mu vysvětlil situaci a dlužno říci, že trpaslík ihned pochopil, oč běží, a rád se zapojil do hry.

Vtrhl do chodby, seřval Hanku i Rafana a ráznými štulci je zahnal do převlékárny.

„Omlouvám se,” řekl učitelce, „jsou někdy hrozně nevychovaní. Ale já už je postavím do latě. Můžete ostatní odvést domů, já dohlédnu na ty své rošťáky a do Santareny je dnes raději vezmu sám.”

„Jak myslíte,” přikývla učitelka a popohnala ostatní žáky k východu.

Trpaslík vstoupil do převlékárny. Rafan už byl oblečený, ale Hanka jen smutně seděla na lavici. Věděla, že je čas opět se ponořit do vody a doplavat tunelem zpět k siréně, která na ni čeká. Ani trochu se jí do moře nechtělo. Zachariáš ji objal a pohladil její vlhké vlasy.

„Neboj se, ty to zvládneš a my se postaráme, aby se tady nahoře nikomu nic nestalo,” uklidňoval ji.

„Vydrž,” mrkl na ni Rafan, „příští týden se vrátím. A když se ti bude večer stýskat, ozvi se.”

„Jasně,” zašklebila se Hanka, „tak já běžím, aby mě neviděl správce. Vezmu si s sebou svoje oblečení. Snad je budu mít kde usušit. Přece jen bych aspoň při spaní mohla vypadat jako člověk.”

Zamávala jim a rychle, než ztratí odvalu, se rozběhla chodbou ke komoře. Napustila vodu a vplavala do tunelu. Když už měla pocit, že ji opouštějí síly, objevila se před ní Sipiliana. Hanka si musela stále dokola opakovat, že je to nutné, aby se nenaplnily hrozivé Rafanovy vize.

Siréna ji zavedla do jeskyně, kterou dnes už viděla. Teď měla v jedné malé místnosti lůžko z travin a suchou pokrývku, jídlo a pití, a ve sklenici světélkující živočichy, kteří tu sloužili jako lampička. Ani netušila, jestli už je večer. Nebyla tu ani obloha, ani okna. Rozhodila své mokré oblečení, vyždímala si vodu z vlasů, svlékla šupinatý úbor a zalezla do suchého lůžka. Měla v plánu ještě zkontaktovat své přátele, ale teplo a únava se proti ní spojily a uvrhly ji do hlubokého zdravého spánku.

„Jsi vzhůru? Hanau, jsi vzhůru?” probudila ji měkká zpěvná sirénština.

No, jestli jsem nebyla, tak teď už zaručeně jsem, zavrčela v duchu, když si promnula oči a uvědomila si, kde je. Cítila se odpočatě a probudil se v ní zvědavý a vzrušující pocit z nového dobrodružství.

„To jsi ty, Omaulo?”

„Jasně,” ozvalo se a následovala drmolivá sirénština, ze které nebyla Hanka schopná pochytit, o co jde.

„Pomalu prosím,” naléhavě přerušila malou sirénu, „já hovořím jen trochu a rozumím málo.”

„Oblékni se,” začala Omaula vyslovovat zvolna a zřetelně, „Sipiliana chce s tebou mluvit. Rozuměla jsi mi?”

„Ano. Díky, takhle je to lepší.”

Hanka se oblékla, smotala si vlasy, aby ji nešimraly na krku, a rozhodla se zapnout vzduchovou bublinu už na suchu, aby si vlasy nezmáčela jako včera. Pak kývla na Omaulu a opatrně se zeptala na hygienické zvyky sirén. Ta se zasmála a pak pomocí gest dívce vysvětlila, jak si má počínat a ukázala jí správné vodní proudy. Nakonec se smály obě dvě a v dobrém rozmaru dorazily na místo schůzky.

Sipiliana tam nebyla sama. Vedle ní se vznášela jejich stará známá Delfita Marela, a když se o ni Omaula mazlivě oťrela, pohladila vlídně malou sirénu po vlasech.

„Doufám, že tě netížily zlé sny,” pátravě se na lidskou dívku zadívala Sipiliana.

„Ne. Vyspala jsem se výborně, děkuji,” usmála se Hanka.

„To je dobře,” pokračovala siréna, „mám pro tebe malý návrh. Tady ctihodná Delfita Marela se nabídla, že do doby, než sem dorazí vaši studenti, tě vezme spolu s Omaulou k sobě domů a trochu tě seznámí s prostředím, ve kterém žijeme. Budeš-li mít zájem, pomůže ti i s výukou sirénštiny. Co ty na to?”

„To je skvělý nápad!” zajásala Omaula, ale pak se pod přísným pohledem Delfity stáhla, jen oči jí zářily jako dvě hvězdy.

Už kvůli tomu Hanka souhlasila. Malá siréna byla tak milá a bezprostřední, v její společnosti bude pobyt určitě zábavnější než ve zdejší škole. Šla si sbalit oblečení, které ještě neuschlo. Rozloučily se se Sipilianou a vyplavaly na volné moře.

„Tak co říkáš,” otočila se siréna na Omaulu, „troufneš si otevřít tunel k nám domů?”

„Opravdu smím?” zaradovala se vodní dívenka.

Delfita jí pokynula, aby se do toho dala. Nejdřív se objevil vodní vír, který stále zrychloval. Když rychlost přesáhla možnosti sledování, ustálil se kolem něj kruh změněného vodního prostoru. Vodní brána byla otevřena.

„Jdi první,“ kývla siréna na Omaulu a pak se otočila k Hance, „a ty ji následuj, ať se nám neztratíš.“

Ocitly se ve vodě teplejší a světlejší než byla v okolí školy. Všechny barvy tu vypadaly mnohem zářivěji.

Omaula je vedla k masivu skal, do kterých se dalo proplout úzkou štěrbinou. Za ní se rozevřel pohled na korálovou zahradu ohraničenou skálami, kam oko dohlédlo. Pestrobarevné rybky se míhaly kolem a uprostřed si hráli dva delfíni, ke kterým se Omaula radostně hrnula. Vesele se obeploovali v kruzích. Malá siréna je přilákala až k Hance a ukázala jí, jak se má chytit za ploutev, aby ji přátelští mořští savci mohli povozit.

Delfita je chvilku nechala dovádět a potom je zavolala k sobě. Nejdřív dostala pokyny v sirénštině Omaula. Hanka sice zachytila slova jako spaní, klid, ale celkový smysl rychle mluvené řeči jí unikal. Pak její malá přítelkyně zmizela a Delfita se obrátila k Hance.

„Během dní, které u nás strávíš, bych si představovala rozvržení našeho času asi takhle: ráno společná snídaneň, potom mám nějaké povinnosti, takže tě do oběda svěřím do péče Omauly. Odpoledne se budeme asi tři hodiny věnovat mentálním praktikám a výuce. Taky mi pomůžete se sběrem potravy a s péčí o její zdroje. Pokud bys měla nějaká přání nebo připomínky, určitě mi to řekni.“

„Díky, zatím mi nic neschází, jste moc laskavá,“ poděkovala Hanka.

„Dobrá. Tak pojd' se mnou, ukážu ti tvůj soukromý prostor,“ vybídla dívku a vyplula směrem, kde před chvilkou zmizela Omaula.

Proplavaly mezi několika špičatými útesy a ponořily se do překrásné modré jeskyně. Uvnitř vystoupaly na suchou skálu. Vedla odtud příkrá chodba vzhůru a ústila v útulnou jeskyňku, kde právě Omaula rovnala vysušené traviny, aby měla Hanka na čem spát.

„Ještě donesu větší světlo,“ slíbila malá siréna.

„Běž se podívat až nahoru,” vybídla Hanku Delfita.

Dívka poslechla. Chodba se zužovala a za posledním záhybem Hanka vystoupila na denní světlo. Před ní se rozevřela asi třímetrová upravená skalní plošina, kam už nedosahovaly vlny. Nastavila tvář slunci a mírný vánek vonící mořem jí čechral pramínky vlasů, které vyklouzly z jejího účesu. Moře se táhlo, kam až dohlédla, narušené jen několika útesy - nádherný pohled. Umiňovala si, že se sem určitě musí podívat při východu nebo západu slunce. Zpět do modré jeskyně se vracela skoro s lítostí. Delfita už byla pryč, na Hanku čekala jen Omaula.

„Matka doporučila, abych tě učila plavat,” řekla pomalu a podala Hance ploutve a rukavice s blánami. Přesunuly se do volného moře, kde Omaula dívce navlékla na nohy ploutve a ukázala, jak je k sobě zaháknout. Potom jí pomalu předvedla, jak se pohybovat, aby maximálně využila síly ploutve. Hanka se snažila ze všech sil, ale stále se cítila neobratně. Omaula z toho měla legraci, ale nevzdávala snahu naučit suchozemskou dívku aspoň trochu plavat. Když se k nim připojili delfíni, bylo hned veseleji.

Po návratu domů na oběd cítila Hanka namožené svaly.

Po jídle je Delfita zavedla ke kruhu, jehož se obě dívky chytily. Hanku začaly brnět ruce. Kruh pravděpodobně obsahoval zvláštní druh energie. Na pokyn sirény se vnořily do relaxační hladiny vědomí a poslouchaly Delfitin hlas.

„Dcery moje, následujte můj hlas a mou mysl a zaposlouchejte se do dávných bájí našeho lidu...”

Hanka překvapeně zjistila, že zpěvu rozumí, přestože se jednalo o sirénštinu. Nějakým zvláštním způsobem se v její hlavě jednotlivá slova spojovala s použitými výrazy a obtiskovala se do dívčiny mysli. Siréna zpívala o časech, kdy sirény bloudily vodami a byly vyháněny mořskými živočichy z každého místa, které se jim líbilo. Pak se ale zrodila královna Monogalinea, která hovořila všemi jazyky světa a uzavřela smlouvu s vládcem vod. Od té doby se

před národem sirén otevřely nejkrásnější kouty podmořských krajin.

Hanka okouzleně naslouchala a v průběhu písně úplně zapoměla, že se jedná o jazyk, který nezná. Na konci báje jen smutně vzdychla. Ale výuka nekončila. Nyní po nich Delfita požadovala, aby s ní opakovaly úryvky písně. Omaule to šlo pochopitelně mnohem lépe než Hance, ale siréně to nevadilo a ochotně napovídala oběma dívkám.

Zbytek odpoledne věnovaly sběru chaluh a úklidu chaluhového pole. Zdálo se, že je to nenáročná práce, ale večer byla Hanka tak unavená, že opět usnula dřív, než se jí podařilo kontaktovat své přátele. Pokusila se sice o spojení s Plamem, ale jakmile zklidnila svou mysl, propadla se do spánku. Dokonce ani R'íhan neměl šanci dát jí dobrou noc.

Probudila se čilá a odpočatá. V trvalém přítmí jeskyně nedokázala odhadnout čas, rozhodla se proto vyšplhat na skálu nad mořem a podívat se ven. S překvapením zjistila, že teprve začíná svítat. Usadila se na skálu a čekala na východ slunce.

„Plame, jsi vzhůru?“ zkusila opatrně kontakt.

„Samou starostí o tebe pomalu ani nespím... Konečně ses ozvala!“ zazněla odpověď, ale Hanka vycítila, že spal a že ho vzbudila. Její dračí přítel k ní byl vlídnější, než by k němu byla ona, kdyby ji vytrhl takhle časně ze spánku.

„Jsem v pořádku a momentálně bydlím s Omaulou u sirény Delfity Marely kdesi uprostřed moře. Jak se máš ty?“

„Prima. Trénujeme létání a chystáme se v únoru znovu na dračí festival do Poluty. Snad to letos dopadne lépe než posledně.“

„Dráp je opravdu tak dobrý?“

„Létá obratněji než kdykoliv dřív, všichni ho tu mají rádi a nikomu už nevadí, že mu chybí oko. Stačí se na něj podívat a musíš ho mít ráda. Hodně se změnil od doby, co

jsme s ním měli potíže. Ztráta paměti pro něj byla hotové požehnání.”

„Jsem ráda, že to dobře dopadlo.”

„Taky se zakoukal do jedné dračice. Na festival pojedou spolu, já budu zase jen přívažek. Ale už se v létání lepším. Kdoví, třeba i já budu jednou soutěžit.”

„Když budeš trénovat, proč ne. Jinak je u draků všechno v pořádku? Žádný únos nebo něco, o čem se nemluví?”

„Zatím je u nás všude klid. Jediný rozruch je mezi lidmi. Hovoří se o podivné epidemii. Draky ale tahle nemoc nepostihuje.”

„Ano, o tom vím, ale zprávy moc podrobností neuvádějí.”

„A jak se ti líbí u sirén?”

„Něco líbí, něco nelíbí. Jako všude. Asi bych se měla ještě zkontaktovat s otcem, pomůžeš mi?”

„Vždycky a s radostí, vždyť víš.”

Hanka oslovila R'íhana jménem. S jednorožcem to bylo zvláštní. Všechny ostatní přátele mohla díky dračí části své osobnosti kontaktovat pomocí jejich psychického krystalu. Každý ho měl: lidé, kouzelný džin, draci... Ale jednorožce musela oslovit kdesi ve svém nitru. Nikdy ho neviděla jako ostatní. Měla pocit, jako by hovořila sama k sobě. Slyšela ho ve své mysli a mohli ho slyšet i ostatní, s nimiž byla ve spojení, ale jeho krystal se nikdy neobjevil. Jednorožec přesto slyšel.

„H'anarjo, jsi v pořádku?” ozval se okamžitě po oslovení.

„V tom nejlepším. Promiň, že jsem se neozvala dřív.

Chtěla jsem, ale byla jsem večer příliš unavená.”

„Rád tě slyším!” Z jeho slov byla cítit úleva.

„Mám ti vyprávět, co se stalo?”

„Byl u nás ochránce Nik a všechno nám pověděl.”

„To je dobře. Asi bych ještě neměla dost sil vyprávět vám to sama.”

„Jsi silnější, než si myslíš,” vlídně podotkl jednorožec, „jen osud ti v poslední době trochu komplikuje život.”

„Jsi hodný, že mé zbrklosti říkáš osud,” zasmála se Hanka.

„Mohla bys pro mě něco udělat?” zeptal se opatrně.

„Co máš na mysli?”

„Mohla by ses spojit s Rafaelem a zprostředkovat mi jeho vize?”

Hanka ztěžka polkla. Otec po ní chtěl, aby znovu prožila ten děsivý okamžik, kdy obrazy věštily zkázu její a jejích kamarádů. Uvědomila si ale, že ani jednorožec v obrazech nedopadl dobře. Navíc by teď vize musela vnímat na vlastní oči, aby mu je mohla zprostředkovat. Na druhou stranu připustila, že by ji otec nežádal, kdyby to pro něj nebylo důležité.

„Pokusím se Rafa zavolat.”

Kamarád ještě tvrdě spal, takže trvalo poměrně dlouho, než zareagoval. Po jeho krystalu přebíhala světelná šmouha. V ní se skrývala tulíková osobnost. Hanka by nedala moc za to, že právě on Rafaela vzbudil.

„Sice tě moc rád slyším, ale nemohla jsi počkat na nějakou přijatelnější hodinu?” zíval v krystalu kamarád.

„Promiň. Večer bývám tak unavená, že se nezmůžu ani na přání dobré noci.”

„Tak jo, povídej, jak se máš.”

„To až potom. Vlastně jsem tě vzbudila kvůli R'íhanovi. Otec by si chtěl prohlédnout tvé vize. Pamatuješ si je?”

„Do nejmenší podrobnosti,” zvažněl kamarád, „co mám udělat?”

„Promítněš obrazy do mé mysli, kde si je otec může prohlédnout.”

„Hančo, jsi si jistá... Je to opravdu nutné?”

„Nepožádal by o nic, co není důležité.”

„Tak dobře. Připrav se na nejhorší,” zavrčel Rafan, zavřel oči a jeho krystal se rozsvítil energií. Hanka se v mysli natáhla a dotkla se krystalu. Zaplavily ji obrazy v pořadí, jak o nich Raf vyprávěl.

Viděla Svátů ležet na zemi s hlubokou ranou v hrudi a muže, který ji pevně svíral a snažil se ji protáhnout bránou. Rafan k němu běžel vstříc své smrti. Druhý obraz ji šokoval. Vidět rozervané Nikovo tělo a sebe s tělem pokrytým ranami bylo skoro k neunesení. Za ní stál opět podivný muž z prvního vidění. Třetí místo se nacházelo na území jednorožců. Hance se zdálo, že ho poznává. Ležel zde mrtvý R'íhan, hned vedle něj ona a nad jejím tělem bědoval Plam. Neznámý muž tentokrát nepůsobil děsivě, spíš smutně a jako by s ním nebylo něco v pořádku.

S úlevou vydechla, když přenos skončil. V modrozeleném krystalu se pohnula Rafanova tvář a vůbec nevypadala vesele. Ve stejné chvíli je oba zasáhla vlna lásky, přátelství a útěchy. Jednorožec jim tím děkoval za to, že mu vyhověli. Vtom si Hanka povšimla, že se poblíž kamarádova krystalu cosi zatřepetalo. Tentokrát si ale byla jistá, že nejde o tulíka. Někdo je poslouchal a možná viděl i přenášené vize. Vyděsila se. Vtom ale zasáhl Plam a vetřelce zhurta oslovil.

„Kdo jsi?“ zviditelnil magickou fixací obláček, který se snažil vytrádit.

Jeho zuřivost obláček vyděsila. Pípnul nesmělým a vyděšeným hláskem: „Omaula.”

Hance se ulevilo. Malá zvědavá siréna ji asi přišla vzbudit, a když ji viděla komunikovat, byla zvědavá. Její zvědavost je stále silnější než rozum, pomyslela si Hanka. Je nepoučitelná navzdory tomu, že už jednou byla za podobný prohřešek tvrdě potrestaná.

„Popovídáme si později,” řekla Hanka všem svým přátelům a ukončila s nimi spojení.

Omaula byla schovaná za ohybem skalního tunelu a nyní vystoupila k Hance na plošinu zalitou sluncem. Poklekla před ní.

„Pro to, co jsem udělala, není omluva. Odejdu sama.” Siréna byla vážná a v očích měla stejný bezbřehý smutek,

jak si ho Hanka pamatovala z doby, kdy se ji pokoušeli s Mojeranovými kluky zachránit z vyhnanství.

„Počkej, Omaulo, já asi nerozumím úplně přesně tomu, co říkáš. Kam odejdeš?“

„Pryč ode všech. Sirény mají jediný trest: vyhnanství.“

„I za malé přestupky?“

„Za malé přestupky je to vyhnanství na půl dne nebo den. Za větší, jako jsem dnes udělala já, je to napořád.“

„Máš pocit, že šlo o velký přestupek?“

„Vstoupit tajně do hovoru je tabu. Omlouvám se. Netušila jsem, že jde o tak vážné věci.“

„Počkej, mluv pomalu, abych ti dobře rozuměla. Já nechci, abys byla trestána. Nic se nestalo. Jsi má přítelkyně a já ti věřím. Všechno je v úplném pořádku.“

Omaula vzhlédla. V jejím výrazu došlo k proměně a místo smutku se jí nyní v tváři zračil úžas. Upřela na Hanku své zářivé oči.

„Budu tvá sestra,“ prohlásila. Na jednom místě uvolnila svou vodní dýchací bublinu a vytrhla si několik vlasů.

Uvázala je dívce kolem zápěstí a uklonila se jí.

„Dobře,“ přikývla Hanka s rozpačitým úsměvem, „potom i ty budeš má sestra.“

Napodobila vodní dívku a rovněž uvázala pár svých vlasů kolem jejího útlého zápěstí. Omaula jí oplátila úsměv a objala ji. Když se obě vrátily do modré jeskyně, Hanka si uvědomila, že si svůj první pohled na východ slunce ani pořádně nevychutnala.

Delfita si vlasů na jejich zápěstí všimla, chápavě se usmála, ale nekomentovala to. Další dny ubíhaly podobně jako první, akorát Hanka stále lépe rozuměla sirénštině. Lekce po obědě byly mimořádně účinné a Omaula už téměř neslyšela žádost, aby mluvila pomaleji a srozumitelně. Delfíni je povozili po nejkrásnějších místech v okolí a Hanka se dozvíдалa další a další podrobnosti ze života sirén. Překvapilo ji, že rybí maso jedí u sirén jen děti ve vývinu,

přesněji řečeno ty, které ještě rostou. Dospělí jedinci se živí výhradně rostlinnou stravou. Omaula ji také pečlivě seznamovala s nebezpečnými a jedovatými tvory moře, kterým je lépe se vyhnout, a vyprávěla o několika divokých bouřích, po kterých byl úklid obytných prostor a sběrových oblastí zatraceně nepříjemný. Hanka se postupně v plavání natolik zlepšila, že Omaule bez problémů stačila v běžném provozu.

Poslední den je Delfita vzala na společný oběd k příbuzným. Omaula se těšila na sestřenky, a hlavně na jídlo. Tvrdila, že teta Bufa umí báječně připravovat a kombinovat potraviny.

Hanka se ale cítila poněkud nesvá, protože byla celou dobu středem pozornosti. I když už se naučila svou vzduchovou bublinu ovládat natolik, že kousky jídla strkala skrz ni do úst poměrně elegantně, aniž by se celá upatřila, přece jen jí po několika soustech přešla chuť; sirénské děti na ni při každé akci nepokrytě zvědavě zíraly. Mluvit se snažila co nejméně, aby se neztrapnila. Nakonec všeobecná pozornost polevila a ona si mohla vyměnit pár slov s Omaulou.

Po návratu domů si oddechla. Delfita je poslala sbírat mušle, což byla snadná záležitost a mohly se přitom vyhřívat v mělkých, sluncem prohřátých vodách.

„Pověz mi, Omaulo, kolik dětí má tvoje teta?”

„Zatím žádné.”

„Žádné? Vždyť jich tam bylo plno!”

„Ona je bona, vychovatelka, chápeš? Má děti ráda a bere si je k sobě.”

„Všimla jsem si, že jí ryby.”

„No jasně, přece čeká miminko.”

„Aha. A prozradíš mi, kdo je otec? Jak se přihodí, že má siréna dítě?”

„Přece z jeskyně.”

„Prosím?”

„No, abych se přiznala, tak ještě přesně nevím. Až budu mít pocit, že chci postoupit mezi dospělé, navštívím jeskyni poznání, kde se všechno potřebné dozvím. Sirény mívají většinou jen jedno dítě, výjimečně dvě. Když některá z nás usoudí, že nastal její čas, a zatouží po potomkovi, navštěvuje jeskyni do té doby, než otěhotní.”

„Zajímavé. A vždycky se narodí dívka?”

„Mezi sirénami neexistují muži.”

„To je divné. Přece u všech živočichů bývá matka i otec.”

„Nevím, jak je to u nás, možná jsme oba dohromady. To by ses musela zeptat matky, já se ještě necítím na návštěvu jeskyně. U nás se na tohle téma moc nemluví.”

Hanka sice byla zvědavá, ale Delfity se sama zeptat neodvážila. Omaula to u večere udělala za ni. Delfita se chvilku zamyslela, zrak jí sklouzl na pramen vlasů na Hančině zápěstí a nakonec pokrčila rameny.

„Tak trochu teď patříš do rodiny, když jste si s Omaulou vyměnily sesterský slib. Vysvětlím ti, jak to u nás chodí, ale slíbíš mi, že o tom nikde nebudeš lehkovážně hovořit.”

„Slibuji,” přikývla Hanka.

„Každé společenství sirén má svoji jeskyni dospělosti. Tam se mladé dívky dozvídají, jak funguje náš koloběh rozmnožování. O rituálech hovořit nebudu, na jejich pochopení a poznání máte obě dost času. Jde o to, že každá ze sirén se alespoň jednou za život na jedno roční období stane mužem v tom smyslu, aby napomohla narození nových dětí. Toto roční období stráví v jeskyni dospělosti a sirény, které zatouží po dítěti, ji tam navštěvuují. V dalším ročním období ji vystřídá jiná siréna a ona se opět vrátí ke své ženské podstatě. Vidím vám na nose, na co se chcete zeptat... Ano, už jsem byla i já mužem a strávila jsem jedno roční období v jeskyni. Díky tomu mám nárok mít dítě, až se rozhodnu. Stačí vám toto vysvětlení?”

„Stačí. A děkuji za důvěru,” řekla Hanka.

„To jsem ráda,” usmála se Delfita, „a teď se běžte vyspat, zítra časně ráno se obě musíte vrátit do školy.”

Tentokrát si Hanka západ slunce vychutnala do posledního okamžiku. Přijala otcovo přání na dobrou noc a taky ještě zkontaktovala své kamarády. Sváťa byl u rodičů a chystal se na cestu k jednorožcům. Litoval, že s ním Hanka nebude, ale byl rád, že se jí u sirén docela líbí, když už nemá na výběr. Rafan právě vybíral věci, které si vezme s sebou, a zeptal se Hanky, co jí má přivést. Velice se podivil, když zjistil, že nejvíc si přeje jablka, čokoládu a preclíky. Při té příležitosti dívce sdělil, že na Nikovo naléhání opustili se Zachariášem Santarenu a museli se ubytovat v Dubovníku. Hanka se sice na Nika přímo nezeptala, ale Rafan poznamenal, že se s ním zítra potká, protože je mladý ochránce doprovází k sirénám společně s učitelkou.

„To je fajn. Ráda ho uvidím,” odpověděla a její srdce se třepotalo radostí nad tou zprávou, „ale na tebe se těším taky, bráško.”

„Zlatý voči,” zasmál se Rafan, „já tě znám. Když máš nablízku Nika, nevšimla by sis, ani kdyby se objevil sám Plam ve své dračí velikosti.”

„Hele, nech si ty narážky, buď tak hodný!”

„Taky se na tebe těším,” zasmál se Rafan a odpojil se.

Hanka se protáhla, zívla a seběhla ke svému lůžku z travin. Podezívala sirény, že pro ni vybraly traviny s uklidňujícími účinky, protože na nich spala hluboce a beze snů.

Mezi sirénami

Ráno ji Omaula musela vzbudit. Delfita trvala na tom, aby se před odchodem nasnídaly, i když byly dívky už nervózní a chtěly vyrazit. Přes všechna zdržení dopluly na místo dřív, než dorazili studenti ze Santareny. Delfita zašla pozdravit Sipilianu, dotykem se rozloučila s oběma děvčaty a zmizela.

Zanedlouho přivedla jedna ze sirén skupinku lidí. Bylo jich méně, než v jiných letech. Kromě Rafana se k podvodnímu studiu rozhodly už jen dvě jejich spolužačky. Hanka připlavala blíž a nadšeně objala Rafana i Nika. Hned se ale musela stáhnout, aby nenarušovala uvítací proslov. Po něm byli lidští hosté zavedeni k vyzdobenému místu se slavnostním pohoštěním. Hanka se připojila k ostatním a uvědomila si, jakou má výhodu, když už se umí pohybovat s ploutvemi.

Během pohoštění se osobní učitelky jednotlivých lidských žáků začaly se svými svěřenci domlouvat na termínu podrobnější konzultace a vyzvídaly, jestli se uchazeči o studium rozhodli pro některý z nabízených oborů. Rafan se zeptal, jestli je možné jako hlavní obor studovat vizualizaci budoucnosti. Siréna přisvědčila a doporučila, aby si přibral i stabilizaci prostředí. K Hance připlula Sipiliana a položila jí tutéž otázku.

„Já vlastně ani nevím pro co mám vlohy. Uvítala bych, kdybyste mi nějaký obor doporučila vy.”

„Dáš-li na mou radu, bude pro tebe nejvhodnější manipulace a ovlivňování mysli. Máš slušné předpoklady v dosahu mysli, ale trochu ti chybí preciznost a jemnost. Ale to se poddá. Kdybys nebyla proti, mohly bychom vyzkoušet i vizualizaci minulosti nebo studium proměn.”

„Ráda zkusím, co je v mých silách.”

„Dobře, jsme domluvené. Odpoledne spolu uděláme pár testů a já podle výsledků připravím tvůj denní rozvrh,” usmála se na ni Sipiliana a odplula k další studentce.

„Tak co, jak přežíváš?“ přitočil se k ní Nik.

„Zvykám si a celkem to jde. Ale co bude dál? Kdy se budu moct vrátit do Santareny, do útulku nebo k rodičům?“

„Snažíme se najít muže z Rafaelova vidění, ale zatím jsme neuspěli. Nikdo ho nezná. Věřím, že to zvládneme dřív, než vaše zdejší studium skončí.“

„Přála bych si, abys mohl zůstat s námi,“ vzdychla Hanka.

„Tady jsi v bezpečí a já jsem užitečnější na souši. Přisahám, že toho lumpa, kvůli kterému jsi uvízla pod vodou, najdu. Pak už nebude hrozit, že se vyplní vize tvého přítele.“

„Buď opatrný,“ nabádala ho Hanka, neboť měla stále před očima obraz Nikova rozervaného těla z Rafanova vidění, „možná je ten neznámý nebezpečnější, než si myslíš.“

„Neboj se o mě. Spíš dávej pozor na sebe, ať se zase nepřimotáš do nějakého maléru. Já budu trochu z ruky, abych tě z něj mohl vytáhnout.“

„Budu si hrát na hodnou holčičku,“ ušklíbala se dívka.

„No, hlavně aby ti to vydrželo,“ zasmál se Nik, „naštěstí tu máš aspoň Rafa, aby na tebe dohlédl.“

„Bude se mi stýskat,“ vzdychla Hanka, když zahlédla učitelku, jak dává Nikovi znamení, že je čas se vrátit do Dubovníku.

„Tak se drž,“ objal ji Nik a Hance se ze směsice štěstí a lítosti až zatočila hlava.

Dívala se za ním, jak odplouvá v doprovodu učitelky a sirény. Zaplavil ji smutek z představy, že ho několik měsíců neuvidí. Snad bude ta dlouhá doba stačit i na odhalení neznámého, který byl podle předpovědi tajemnou hrozbou nejen pro ni, ale i pro její blízké. Kdo to je? Najal si ho únosce draků, nebo ji ohrožuje z jiného důvodu? Kéž by věděla víc. Někdo ji zatahal za ploutev na noze.

„Nech už toho zírání do prázdna,“ zazněl jí v mysli Rafanův hlas, „přesunujeme se do jeskyně.“

Spatřila, že vleče nepromokavé zavazadlo značných rozměrů, kterého si dřív nevšimla. Možná ho sem dopravily z Dubovníku sirény. Popadla pytel za druhý konec, aby s ním kamarádovi pomohla. Vjeskyni měli oba co dělat, než ho vytáhli z vody. Další dvě studentky už tu byly a zabraly si pokojíky na jednom konci jeskyně, takže Hance a Rafanovi nezbylo, než dovléct zavazadlo na druhý konec, kde za ohybem našli další dvě lůžka.

„Co v tom máš?“ byla zvědavá Hanka.

„Doufám, že všechno potřebné. Věci na spaní, nějaké ručníky, jablka, čokoládu, několik knih,“ rozkládal věci do skalních prohlubní, které měli poblíž lůžek, „šachy, sušenky... Hej! Plavíku, ty lumpe, nech ty sušenky, vždyť jsi ráno snědl skoro půl balíčku! Bude ti zle.“

Hanka se zasmála, když viděla, jak tulík hbitě uhnul, aniž pustil ukořistěné sušenky z tlapek. Hned se zapojila do honičky, kterou stejně neměli naději vyhrát. Ale aspoň se příjemně zahřáli.

Nakonec Rafan vybalil osobní krabičky s drobnostmi. Hanka pohládila svou dračí sponu do vlasů. Do zdejších podmínek sice moc vhodná nebyla, ale ráda ji měla u sebe. Teď už jejich nový příbytek začal maličko připomínat domov. Jen škoda, že nebyla v dosahu podobná vyhlídka jako u Omauly. Hanka se s velkou chutí zakousla do jablka a rozmýšlela se, zda k němu nebude přikusovat i čokoládu. Nakonec nápad zavrhla a čokoládu schovala na večer.

Odpoledne jim ještě vyučování nezačalo, čekalo je totiž přezkoušení ze schopností. Hanka dostávala různé úkoly, jako zaslechnout, co si myslí krab, jakou náladu má travina a podobně. Po chvíli u ní převážil pocit, že nemá nejmenší předpoklady pro navržený obor. Jediné, v čem se dokázala trochu orientovat, bylo odhalování přeměn. Magický zrak měla docela slušně trénovaný, i když zatím v trochu jiném směru, než požadovala siréna. V závěru odpoledne dostala seznam školních aktivit. Během dopoledne se bude učit

společně se sirénami. Převážně se jednalo o trénink soustředění, ponoření do relaxačních hladin mysli, nácvik přesnosti při použití magických schopností. Po obědě měla naplánovány dvě individuální lekce ve vybraném oboru. Jednou týdně byl odpolední čas věnován pohybovým aktivitám. Každý sedmý den, kdy měly sirény školní volno, byl pro lidské žáky připraven program, který jim umožní poznat krásy podmořského světa i jeho nebezpečí.

Večer se v jeskyni Hanka seznámila s dívkami, které se sem přihlásily ke studiu. Gertruda a Rea se poznaly také až tady a první večer pod vodou se cítily unaveně, nepohodlně a bylo jim chladno. Nabídla jim kus čokolády a tulík hned využil jejich společného rozhovoru a prozkoumal podrobně i prostory, kde se spolužačky zabydlely. Pak se milostivě nechal hladit a drbat, což dívky potěšilo. Hanka jim stručně vysvětlila, jak to u sirén chodí, a slíbila, že jim ráno s Omaulou ukáže, jak správně plavat s ploutvemi. Když mezi ně přišel i Rafan s Hančinou sponou narafičenou ve vlasech, dostaly dívky takový záchvat smíchu, že nemohly přestat. Tím opadly poslední zábrany a začali se kamarádit.

Zhruba týden trvalo, než si zvykli na nový způsob života. Vyučování u sirén je příjemně překvapilo. Vždy bylo spojeno s nějakým příběhem, bájí nebo jinou mnemotechnickou pomůckou, která usnadňovala zapamatování. Vylepšení relaxačních schopností jim umožnilo i lepší využití magie. S postupem času zjistili, že vodní prostředí svědčí vizuálním efektům. Dokonce i Hance se poměrně brzo podařilo vyvolat obraz z blízké minulosti. Odhalování proměn jí šlo, ale jejich tvorba nikoliv. Na to byla nadaná hlavně Rea.

Rafan o svém studiu moc nemluvil, ale vypadal celkem spokojeně. Občas si oba povídali se Svátou, který byl u jednorožců bezvýhradně nadšen. Na rozdíl od nich mohl aspoň občas navštěvovat domov a pak jim líčil, jaká je s Aničkou legrace a jak už Girův Péta hezky chodí. Trochu

mu záviděli, protože se jim stýskalo po slunci a denním světle.

Jednou večer Hanka Rafana poprosila o jablko. Natáhl se do skalní prohlubně, aby se podíval, jestli ještě nějaké zbylo. Pak mu pohled padl na skříňku s drobnostmi. Něco bylo jinak. Při pozornějším pohledu zjistil, že jeho bílá lastura změnila barvu.

„Co tam máš?“ zdvihla se Hanka, když viděla, jak se kamarád zarazil a na něco se soustředěně dívá.

Ukázal jí mlčky perleťovou lasturu.

„Co s tím? To jsi našel?“ nechápala dívka.

„Ne. Tahle je od Delfity Marely.“

„Ale ta byla bílá, ne?“

„No právě!“

„Bude chtít splátku, kterou jí dlužíš,“ pochopila konečně, co jí kamarád ukazuje. „Vypadá to tak.“

„Zeptám se Omauly, jestli něco neví.“

„Ne,“ zavrtěl Rafan hlavou, „to není dobrý nápad. Raději počkáme, až se přihlásí sama Delfita.“

„Jak myslíš,“ pokrčila rameny Hanka.

Delfita Marela se opravdu přihlásila. Začátkem března si Hanku, Rafana a Omaulu zavolala Sipiliana a oznámila jim, že na žádost Omauliny matky jim uděluje tři dny mimořádného volna. Pak pro ně otevřela vodní bránu, kterou propluli do teplých vod Omaulina domova.

Tady na ně čekala Delfita a srdečně je uvítala. Potom poslala dívky, aby Rafanovi ukázaly zdejší okolí. Byla to příjemná změna, ale Hanka byla zvědavá, oč půjde.

Po společném obědě poslala Delfita Omaulu, aby vyřídila vzkazy několika sirénám. Když zůstala s Rafanem a Hankou sama, otočila se s vážnou tváří k Rafanovi.

„Ráda bych si u tebe vybrala splátku dluhu, pokud budeš souhlasit.“

„Ano, lastura mi prozradila, že nastal čas splatit, co vám dlužím. Řekněte, co mám udělat. Jsem připraven.“

„Víš, není to jednoduché. Nejdřív ti vysvětlím, oč jde. Na posledním setkání sirén nás jedna skupina, žijící v moři nedaleko Dubovníku, požádala o pomoc při řešení problému, který jim v poslední době dělá starosti. Na jejich území vznikla z neznámého důvodu nerovnováha mezi rybami a jedovatými řasami. Abych byla přesnější, řasy je příliš mnoho a těch, co je likvidují, naopak málo. Od nepaměti jsou tyto řasy požírány rybkami, kterým říkáme berserety. Kromě jedu je v řasách něco, co tyto rybky potřebují ke svému životu. Navíc dokážou jed v řasách přeměnit na zbraň, kterou používají proti predátorům. Abych to vysvětlila: berserety jsou na první pohled bezbranné malé rybičky, ale pokud je nějaká jiná ryba z neznalosti pozře, jejich jed se jí dostane do tlamy a ona z něj zešílí. Začne bezhlavě útočit na všechno ve svém okolí, na ryby, na rostliny, ba i na kameny. Někdy se omlátí o útesy, jindy napadne ryby ze svého hejna a začne je zabíjet. Berserety jsou tím rámušem varovány a většina z nich má čas utéct nebo se schovat.”

„Vzpomínám si na ty rybky,” řekla Hanka, „pamatuješ, Rafe, na chlapíka, co nám povídal o rybách v podmořském tunelu?”

„Chlapíka si pamatuju, ale na to, co povídal o rybách, už moc ne.”

Hanka si pomyslela, že to opravdu bude náročná splátka, jestliže bude Delfita po jejím kamarádovi chtít, aby vyřešil něco, s čím si neporadily ani sirény.

„Samozřejmě po tobě nechci řešení celého problému,” pokračovala siréna a Hanka znejistěla, zda také nečte myšlenky jako jednorozci, „ale moc by nám pomohlo, kdyby se tvůj tulík dokázal rybek zeptat, co se s nimi děje. Na místě jich zůstalo už jen pár a jsou nesmírně plaché, což není normální. Jakmile se přiblíží některá ze sirén, dávají se na bezhlavý úprk.”

„No, pokud neutečou i před námi, můžeme se o to pokusit,” přikývl Rafan, když si předtím vyměnil pohled s Plavíkem.

„Kdyby se vám podařilo něco zjistit, znamenalo by to velkou pomoc pro naše sestry. Pokoušely se zmírnit růst řas magicky, ale po vyprchání použitého kouzla zdvojnásobily rostliny rychlost růstu a vytlačují postupně ostatní vegetaci. Také vylučují nepatrné množství toxinů, které působí dráždivě. Nejen že způsobují kožní problémy, ale slabší jedinci mají občas i potíže psychického rázu. Jestli to tak půjde dál, budou si muset zdejší sirény hledat jiný domov.”

„Uděláme, co bude v našich silách,” odpověděl Rafan a podíval se na tulíka, který zcela viditelně rozuměl a také přikyvoval.

Mezitím se vrátila Omaula.

„Výborně,” usmála se Delfita, „zítra ráno vyrazíme na místo a pokusíme se najít nějaké berserety. Dnes mám ještě práci, takže vás svěřuji do péče své dcery Omauly. Předpokládám, že s ní se nudit nebudete.”

Opravdu se nenudili. Už na ně čekali delfíni, kteří si chtěli hrát, a nakonec je vzali s sebou na projíždku podvodními krajinami. Omaula jim dokonce ukázala jeskyni ztroskotanců, kde byly rozpadlé pozůstatky člunu, staré a dlouho nepoužívané ohniště nebo zbytky prutů na ryby. Omaula to považovala za poklady, ale Hanka s Rafanem ji vyvedli z omylu.

Druhý den je Delfita zavedla k sirénám žijícím nedaleko Dubovníku. Vody tady byly chladné a ještě temnější než ve škole. Možná by zdejším sirénám přestěhování prospělo, pomyslela si Hanka, když se rozhlédla kolem sebe.

Delfita je představila mladší siréně, které říkali Mamája. Byla velice bezprostřední, milá a upovídaná. Vlastními slovy jim vylíčila totéž, co už věděli od Delfity, a ukázala, o které řasy se jedná. Bylo jich opravdu hodně. Věnovala se jim celý

den. Společně proplouvali podmořskou krajinou v okolí jejího bydliště, ale nezahlédli ani jedinou berseretu.

„Bud' jsme dnes měli mimořádnou smůlu, nebo už tu žádné berserety nezbyly,” vzdychla Mamája, když se večer loučili a domlouvali se, že zopakují pokus ještě druhý den.

Nazítří už s nimi nešla ani Delfita, ani Omaula. Hanky s Rafanem se ujala opět Mamája a společně opatrně prozkoumávali terén. Po obědě se na ně usmálo štěstí - spatřili pár hledaných rybek. Mamája jim chtěla nabídnout krmení, ale sotva to rybky zahlédly, vyplašeně prchaly.

„Nechápu to,” pokrčila siréna rameny, „dřív nám ožužlávaly prsty, když jsme jim něco podobného přinesly, a teď se děsí všeho kolem sebe. Moc by mě zajímalo, co se jim stalo, co změnu v jejich chování způsobilo. Ale dnes už se bohužel nic nedozvíme. Škoda. Doufaly jsme, že to vyjde.”

„No jo, zítra zase musíme do školy,” konstatovala lítostivě Hanka.

„Ale poslední březnový týden máme volno,” zamyslel se Rafan, „možná bychom se mohli vrátit a zkusit to znovu. Nebude to moc pozdě?”

„S řasami už se potýkáme půl roku, takže pár týdnů navíc snad žádnou změnu nepřinese. Nejhorší je, že netušíme, co se s berseretami stalo. Jestliže nám budete chtít věnovat týden vašeho volna, budeme vašimi dlužníky,” položila si dlaň na srdce Mamája.

„To nestojí za řeč,” usmál se Rafan.

Na večeři se vrátili k Delfitě a Omaule. Zklamaně jim vyprávěli, jak se nepodařilo berserety kontaktovat, ani když je konečně objevili.

„Považuji tvůj dluh za splacený,” otočila se Delfita na Rafana.

„Ale vždyť jsme ničeho nedosáhli,” namítl.

„Věnovali jste nám své síly i čas, takže dluh je smazán. Jestliže jim budete chtít pomáhat o prázdninách, budou sirény kolem Mamáji dlužit službu vám.“

„Jenže ony o nic nepožádaly, to byl můj nápad,“ namítl Rafan.

„Jak myslíš. Ale už jsem ti jednou vysvětlila, že přijetí dluhu je mezi sirénami něco jako pečeť přátelství. Budou dotčeny, nepřijmeš-li nabídnutý závazek.“

„Dobře, ještě to zvážím.“

„Věřím, že se rozhodneš správně,“ kývla Delfita spokojeně, „a já budu počítat s tím, že u nás strávíte své prázdniny. Nedojde-li k nějakým změnám, vyzvednu si vás společně s Omaulou.“

Pak odvedla všechny tři bránou zpět do školy.

Následující týdny Hanka hodnotila jako docela zajímavé. Zvykla si na nové prostředí a studium se přesunulo z oblasti nácviku soustředění do oblasti praktické výuky. Sirény jim dokonce nabídly speciální kurs, kde se naučí vytvořit a použít vodní bránu, což všichni přijali s velkým nadšením.

Jediné, co Hance kazilo náladu, bylo to, že se zatím nepodařilo vyřešit její situaci na souši. Hrozba Rafanových vizí byla stále aktuální. Obávala se, že se nebude moci vrátit na břeh ani v době, kdy skončí zdejší studium. Rafan na tohle téma mluvit nechtěl, takže jediný, s kým si o tom mohla po večerech povídat, byl její dračí přítel Plam. Dívka Rafana podezírala, že jí o svých viděních neříká všechno. Vzhledem k tomu, že měl vizualizaci jako svůj studijní obor, čekala, že bude sdílnější. Měla obavu, že stále vidí situace, které nejsou příznivé. Byly chvíle, kdy se musela hodně bránit pokušení vyzkoušet na svém kamarádovi ovlivňovací kouzla. Jenže dát v sázku důvěru přítele by bylo to poslední, co by chtěla riskovat. Tolik rozumu ještě měla.

Nebyla si jistá, jestli se těší na prázdniny. Tentokrát by dala přednost návratu k jednorozcům nebo do útulku. Zatoužila běhat po trávě v obyčejných šatech a zalétat si na

prkně. Když pro ně ale Delfita večer před prázdninami přišla, potlačila své pocity a poslušně následovala svého kamaráda a Omaulu.

Měla by být ráda, že s ní Rafan zůstal, a ne se utápět v sebelítosti! Přesto si nemohla pomoci a celý večer se usmívala, jen aby zakryla, jak je jí smutno. Do postele zapadla brzo a doufala, že ji smutek do rána přejde.

Probudila se časně. Potichu, aby nevzbudila Rafana, se přesunula na skalní terasu, kterou osvětlovaly ranní paprsky. Posadila se a přemýšlela, co si počne, když bude nucena zůstat ve světě sirén. Nechybělo mnoho, aby znovu sklouzla do sebelítosti. Pohled na vlnící se hladinu jí však dělal dobře. Vzpomněla si na L'galu, jak ji učila předat smutek plynoucí vodě. I tady moře odnášelo nepříjemné myšlenky a uklidňovalo mysl. Když pro ně přišla Omaula, cítila se už docela dobře.

Byla by se tak možná cítila i nadále, kdyby Rafan u snídaně neřekl tu větu: „Uvítal bych, kdybys netrvala na tom, že mě doprovodíš. Mohla bys zůstat s Omaulou tady a bavit se.”

„Jak po mně můžeš něco takového chtít!” zasyčela výhruzně a její dobrá nálada byla rázem tatam.

„Hm, bál jsem se, že to budeš brát takhle.”

„Rafe! Proč to po mně chceš?”

„No, proč asi? Mám strach, že by se ti mohlo něco přihodit.”

„Zase vize?”

„Ne, to nemůžu tvrdit. Jen mám takové divné mrazení v zádech.”

„Víš co? Běž se s tím svým sýčkováním bodnout. Já jdu s tebou!”

„No tak jo, když jinak nedáš. Už se nerozčiluj,” pokrčil rezignovaně rameny.

Za dva dny oba na tenhle rozhovor zapomněli. Hodně času trávili plaváním a zkoumáním zdejšího okolí. Během

pobytu u Mamáji se nic zvláštního nepříhodilo. Číhali společně na berserety poblíž Dubovníku a tulík kolem nich kroužil ve stále větších a větších kruzích.

Čtvrtý den s nimi Omaula na číhanou nešla. Jako naschvál, nebo možná právě proto se jim konečně podařilo objevit malé hejno. Hanka se pokoušela nenápadně rybky uklidňovat, aby se k nim tulík mohl nepozorovaně přiblížit. Opatrně kolem nich kroužil a nakonec se mu podařilo dostat přímo do hejna. Berseretám zřejmě nepřipadal nebezpečný, vůbec se před ním nesnažily schovat. Nějakou dobu se Plavík vznášel mezi korálovými útesy spolu s rybkami. Hanka s Rafanem si vyměnili vítězný pohled. Přece jen se jim to podařilo!

Během návratu u Plavíka vyzvídali, co zjistil, ale ten jen rošťácky plaval od jednoho ke druhému a dělal drahoty. Ohromně ho bavilo, jak na něj oba dorážejí.

Když je Mamája viděla tak rozzářené, svítla naděje i v jejích očích. Nejdřív je pozvala k jídlu, ale bylo vidět, že se nemůže dočkat informací. A nebyla sama.

I Hanka s Rafanem čekali, co tulík siréně poví.

„Ta rybka prozradila, co mohla. Ona bojí sirén,“ začal Plavík, když dojedli.

„Proč by se bála?“ podivila se Mamája.

„Siréna krmit berserety a lákat na útesy u břehu. Hodně jídla a dobré jídlo. Berserety stěhují hejno tam, kde potrava. Hodně jídla, hodně rozmnožují. Ráj pro berserety ale není bez chyby. Siréna dává potravu, ale jednou přinese síť a celé hejno najednou pryč. Znovu potrava, znovu velké hejno a znovu síť. Několik rybek má strach a prchá zpět sem, kde sice jen málo chutné řasy, ale žádná síť. Teď ale velký strach, když se objeví siréna.“

„Tohle všechno že ti rybka pověděla?“ užasli Rafan a Hanka.

„Já se ptám, ona vysílá obrazy. Všechno se vyjasňuje.“

„Rozumíte tomu?“ otočil se Rafan na zamračenou Mamáju.

„Abych řekla pravdu, nerozumím. Pokud tvůj tulík mluví pravdu, a já se obávám, že ano, děje se tu něco velice podivného. Zdráhám se uvěřit, že by některá siréna úmyslně narušila rovnováhu mořského dna.“

Mamája se podívala na ostatní družky, které stejně jako ona zvědavě naslouchaly, a pokrčila rameny. Sirény se dívaly jedna na druhou a nakonec jejich zrak tázavě spočinul na viditelně nejstarší siréně.

Ta chvíli váhala, než začala pomalu mluvit: „I mezi sirénami se může najít jedinec, který nejedná v zájmu všech. Před několika lety jsem slyšela o skupině vodních lidí, kteří vyhostili svou družku kvůli sobeckému jednání.“

„Myslíš, že by za tím mohla být ona?“

„Netuším. Jen jsem si na ni vzpomněla, když byla řeč o divném chování sirény.“

Rozproudila se diskuse, nakolik je tahle možnost reálná a jakým způsobem nejasné dohady prověřit. Pár hlasů bylo proti, protože se hlídkování v blízkosti břehu zdálo být nebezpečné. Další ale namítaly, že je načase něco podniknout.

„Můžeme si jít ještě zaplavat?“ zeptala se Omaula, která dopoledne pomáhala připravovat jídlo a mrzelo ji, že tulíkův úspěch přišel zrovna v okamžiku, kdy ona u toho nebyla.

Mamája přikývla a doporučila jim, ať neplavou daleko.

Malá siréna vystřelila od stolu tak rychle, že jí Hanka s Rafanem ani při nejlepší vůli nestačili. Byla přímo nabitá energií. Vzápětí na ně ale počkala a vyzvíдалa, ve kterém místě bázlivé berserety objevili. Zavedli ji tam, ale po rybkách nebylo ani stopy.

„Mohli bychom se podívat trochu blíž k pobřeží,“ navrhla Omaula.

„Nemyslím, že je to dobrý nápad,“ protestoval Rafan, ale podvodní kamarádka už ho neslyšela. Vyrázila naznačeným

směrem a jim nezbylo než ji následovat. Po chvíli se dostali do mělkého moře a proudění vody je strhávalo rovnoběžně s pobřežím. Omaula se stále držela kus před nimi.

„Měli bychom se vrátit,“ kývla na ni Hanka, když se k ní dostali na doslech.

„Jasně. Ale nejdřív se povozíme v proudu a podíváme se tamhle k tomu ostrůvku. Bydlí tam jen ptáci a jsou nádherní. Hrozně mě baví pozorovat, jak loví ryby.“

„Omaulo...“

„No jo, já vím. Slibuji, že hned potom se vrátíme.“

Doplavali do blízkosti ptačího ostrova a museli dát Omaule za pravdu. Ptáci se nořili do vody jako živá torpéda a šikovnější při tom dokázali chytit pomalou nebo nepozornou rybku.

Náhle vzal Rafan Hanku za rameno: „Tulík tvrdí, že nás někdo sleduje.”

„Toho bych si musela všimnout,” rozhlédla se pozorně Omaula, ale nikoho neviděla. Plavík však trval na svém.

„Vrátíme se,” rozhodl Rafan autoritativně.

„Mám udělat bránu?” zeptala se malá siréna.

„Ano. A pospěš si, prý je jich víc a blíží se. Plavík je přesvědčený, že nám hrozí nebezpečí,” přikázal Rafan.

Omaula začala tvarovat vodu do víru a nakonec ji roztáhla do brány. V okamžiku, kdy chtěli proplout, brána vybuchla takovou silou, až je mohutná nárazová vlna všechny omráčila.

Šťastný nález

Štítár se nespokojeně zamračil, a když vyslechl poslední novinky od svých zpravodajů, došel k názoru, že co si neudělá sám, to nemá. Doufal, že odměna vypsaná na hlavu té holky, co ho na tržišti poznala a poštvála proti němu bandu ochránců, bude dostatečná. Jenže lumpové, zdá se, už nejsou tak dobří, jako bývali. Kolikátý už je to nezdařený pokus? Copak vážně není nikdo schopný najít a zneškodnit jednu malou hloupou holku? Připustil, že ji asi hlídají schopní lidé. Ale každá ostraha má přece svou slabinu! Dokonce zklamal i Hodal, a to už je co říct. Rozhodně ho nelitoval, když zjistil, že ho brácha dočasně zbavil magické svéprávnosti. Měl si dát větší pozor!

Štítár neměl v úmyslu zopakovat Hodalovu chybu a zaplést se do lovu dívky osobně, ale vážně uvažoval, že odměnu za její hlavu zdvojnásobí, aby motivoval další zájemce. Poslední dobou ta malá mrcha někam zmizela, a nedařilo se zjistit kam. Nakonec nad záhadou mávl rukou a rozhodl se věnovat své nové hračky. Strčil hlavu do laboratoře a rozhlédl se.

„Alonzo? Jsi tady?”

„Co se děje? Potřebujete něco?”

„Samozřejmě že potřebuju. Chci po tobě šipku, která dokáže proniknout dračí kůží a dopravit náš jed do krevního oběhu.”

„Myslím, že by stačilo se trefit do oka nebo do tlamy.”

„Hlupáku! Když po tobě jde drak, nemáš moc času na míření.”

„Žádná šipka vystřelená kuší nemá dostatečnou rychlost. Co takhle přidat trochu magie?”

„Jejich magické štíty jsou lepší než kůže. Musíme najít něco účinnějšího.”

„Má to ale háček.”

„Prosím?”

„Zatím nemáme dost jedu, abychom mohli šipku zkusit na drakovi. Z těch rybiček se ho vymačká hrozně málo.“

„Než něco vymyslíš, bude jedu určitě už dost.“

„Pokud přestanete s pokusy na lidech, tak možná jo.“

„Nebud' drzý a radši se věnuj práci,“ zavrčel Šítár

a zalitoval, že je ten chlap tak nenahraditelný. S chutí by mu ukázal, kde je jeho místo. Zatím ho však potřebuje, proto mu jeho řeči musí strpět. Jestli se jejich experiment podaří, může drakům vrátit úder, který mu nedávno zasadili. Sice jim unikl, ale přišel přitom o spoustu zajímavých drobností, a hlavně o svůj domov, který tak pracně budoval. Představa pomsty byla příjemná. Až bude připravený, spočítá to černým i zeleným. A zbude-li trochu jedu, mohl by zkusit proniknout přímo do sídla Bdělého. To by teprve byla třešnička na dortu! Laskal se vzpomínkou, jak se mu nedávno podařilo infikovat přímo ochránce. Škoda že všechno jde tak pomalu.

Prošel jeskyní, chodbou ve skále a vyšel na mořskou pláž. V tomhle nepřístupném koutě útesů bylo málo pravděpodobné, že by potkal někoho cizího. Slunce celý den svítilo a kámen, na kterém obvykle sedával, byl příjemně vyhřátý. Měl rád teplo. Udělal si pohodlí, vytáhl doutník a zapálil si ho. Čekal, až se objeví jeho přítelkyně, a mezitím pozoroval moře a ptáky. Když dokouřil, vstal a zbytek z doutníku odhodil daleko do vody. U nohou mu vlnky olizovaly vyhlazený písek. O kousek dál ale narušovalo písečnou rovinu hrdlo nějaké láhve. Zvědavě odhrábl vlhký nános písku a v ruce držel podivnou modrozelenou zazátkovanou láhev. Byla prázdná. Nejdřív ji chtěl zahodit, ale na láhvi bylo něco divného. Uvědomil si, že téměř pulzuje magií. Šítára se zmocnilo vzrušení. Snad to není?

Vytrhl špunt a s nadšením pozoroval, jak se před ním z mlhy zhmotňuje tělo elementála.

„Co poroučíš, můj pane?“ zeptala se bytost.

„Kdo jsi?“ zeptal se pro jistotu kouzelník a v očích mu jiskřilo poznání.

„Jsem kouzelný džin. Nyní jsi můj pán a můžeš mi poručit, co chceš.“

„To je skvělé,“ zamnul si ruce muž, „opravdu dokážeš splnit každé přání?“

„To zdaleka ne, můj pane, ale budu se snažit.“

„Můžeš na sebe vzít nějakou méně nápadnou podobu?“

Džin se proměnil do podoby Šítára.

„Ale ne,“ zamračil se kouzelník, „mohl bys být trochu vyšší, světlé vlasy, široký obličej, svalnaté ruce a nohy, na sobě třeba pískové kalhoty a modrou košili. Jo, to už je lepší. Jak se jmenuješ?“

„Nevím, pane.“

„Nevadí, budu ti říkat Jime. Umíš čarovat?“

„Nevím, pane, nepamatuji si na nic ze své minulosti, možná ano.“

Šítár sáhl do kapsy a vytáhl zlatý peníz: „Zkus ho rozmnožit. Asi takhle.“

Kouzelník teď držel v ruce dvě mince. „Kolik kusů si přeješ, můj pane?“

„Dvacet.“

Než dořekl, měl Šítár plné ruce mincí. „Učíš se rychle,“ usmál se a zastrčil mince zpět do kapsy.

„Ještě ti mohu splnit nějaké přání, pane?“

„Posaď se, trochu si popovídáme. Zajímá mě spousta věcí. Můžeš lhát nebo zabíjet?“

„Budeš-li si to přát, pak mohu.“

„Když se tě na něco zeptám, odpovíš mi vždycky pravdivě?“

„Tobě, pane, nesmím lhát ani ti ublížit.“

„Výborně! A co já? Mohu ti lhát nebo tě zabít?“

„Lhát mi můžeš, jak je ti libo. Zabít mě sice nedokáže nikdo, ale můžeš mě zapudit.“

„Čím bych tě zapudil, kdybych chtěl?“

„Stačí říct: Přeji si, abych už nebyl tvým pánem.”

„Nic jiného tě nezapudí?”

„Budu zapuzen, pokud nebudu moct splnit příkaz, který mi dáš.”

„A sakra! Tohle je trochu záludné, to bych nerad. Dobrá, když bude něco nad tvé síly, přijdeš ke mně a řekneš, že to nejde, ale nechceš být zapuzen. Jistě se nějak domluvíme.”

„Jak si přeješ, můj pane.”

„A neříkej mi pane, říkej mi mistře.”

„Jak si přeješ, můj mistře.”

„To zní taky hloupě. Oslovení pane bude asi nejlepší! Ale bez přívlastků!”

„Jak si přeješ, pane.”

„Dokážeš být neviditelný?”

„Jen pro ty, kdo neovládají magii.”

„A co draci?”

„Ti moji podstatu odhalí jediným pohledem.”

„A co lidé, kteří mají sedmý smysl?”

„Ochránci a zdatnější mágové mě poznají.”

„Dokázal bys ochránce zabít?”

„Musel bych ho napadnout ze zálohy. Jakmile ale použije hůl moci, může mě zbavit magie a vyhostit.”

„Vyhostit? Co to znamená?”

„Pošle mě bez magie zpět k mému pánovi. Po nějaké době se moje magie zase obnoví.”

„Zabít tě nemůže?”

„Ne, pane.”

„Dokážeš číst ostatním myšlenky?”

„Když mi dáš příkaz, pane, pokusím se o to.”

„Za chvíli se setkám s jednou sirénou, budeš mi myšlenkovým přenosem říkat, co si myslí. Uvidíme, jak ti to půjde.”

„Jak si přeješ, pane.”

Ještě chvíli Šítár vyzvídala, jakými způsoby džin dovede opatřit peníze a drahokamy, co všechno umí magicky

rozmnožit, jestli potřebuje odpočívat a umí ovlivňovat osoby a jak rychle je schopen obnovovat magii.

Pak se z vln vynořila siréna a přicházela k nim. Od té doby, co ji Šítár naučil pomocí kouzla dýchat venku bez bubliny, vypadala mnohem lépe. Sice se nikdy neusmívala, ale kouzelníkovi se zdálo, že ho ráda vidí. Nejdřív si důkladně prohlédla jeho společníka a mírně povytáhla obočí.

„Zdravím tě, Šítáre. Nemohu uvěřit svým očím. Ty máš kouzelného džina?“

„Dnes mám šťastný den, Lesibo. Příjemně jsem si zakouřil, našel láhev a teď mám dokonce potěšení si s tebou popovídat,“ odpověděl muž.

Džin k němu vyslal myšlenku: Myslí si, že jsi zdvořilý, ale pochybuje, že by tě těšil hovor s ní. Ona si však s tebou povídá ráda. Zdá se, že jsi jediná osoba, která jí občas dělá společnost.

„Také mám šťastný den, když tě vidím,“ řekla nahlas.

Chvíli si povídali o rybkách a spokojeně konstatovali, že prospívají dobře. Berserety se vesele rozmnožují a pravidelně se objevují při krmení. Siréna kouzelníka upozornila, že jí dochází krmivo, a Šítár slíbil, že zařídí nový příděl. Pak siréně vyprávěl veselé historky, které zaslechl na tržišti. Nakonec sáhl do kapsy a podal jí plátěný pytlík s ořechy. Siréna poděkovala a tentokrát se i nepatrně pousmála.

Džin hlásil: Je velice šťastná, že jsi nezapomněl na její oblíbenou pochoutku, ale moje přítomnost ji znervózňuje. Obává se, jestli se jí nechceš zbavit jednou provždy.

„Jsem rád, že mi pomáháš, Lesibo, takže se uvidíme zase za týden. Kdyby se něco zvláštního stalo, stačí shodit tamhle ten viklan a já přijdu, jak nejdřív budu moci. Opatruj se.“

„Ty také, Šítáre, budu se těšit.“

Siréna zmizela v moři a kouzelník s džinem se vydali zpět do jeskynního komplexu, plného chodeb a místností. Na

zamaskovaných místech byly zkratky vytvořené pomocí zafixovaných bran. Kouzelný džin si spokojeně uvědomil, že se dostal do rukou skutečně schopného mága a byl připravený mu ze všech svých sil pomáhat.

Šítár si ho všude začal vodit s sebou a nejčastěji po něm chtěl, aby mu tlumočil myšlenky lidí kolem něj. Jednou kouzelník načapal sluhu při krádeži vína.

„Odpusťte mi, pane, je to poprvé,” žadonil přistižený.

„Lžeš! Kolikrát už jsi kradl?” uhodil na něj Šítár.

„Teprve podruhé, moc se omlouvám, pane, už se nic podobného nestane,” málem mu líbal boty sluha.

Džin zatím vyslal zprávu o jeho myšlenkách: Kradl už mnohokrát, sám neví kolikrát, a myslí si, že jste nafoukaný boháč, kterého oblafne.”

„Máš pravdu, už se to nestane,” zabodl do hříšníka tvrdý pohled kouzelník a kývl na džina, „Jime, zabij ho.”

„Jak si přeješ, pane,” odpověděl kouzelný džin a zlomil muži vaz. Mág se spokojeně ušklíbl.

„Hod' ho do krabí jámy,” řekl, „stejně jako sluha za moc nestál.”

Občas byl Šítár nucen stýkat se i s lidmi z města. Raději by se jejich společnosti vyhnul, ale když chtěl mít klid ve svém současném bydlišti, byl nucen hrát roli podivínského milovníka moře, který zkoumá podmořský život a nechce být ve svém soukromí rušen.

Hledal mezi měšťany někoho, kdo má dostatečně velký vliv, ale nedostatečně vyvinutý sedmý smysl. Takový člověk by ho mohl zaštitit před nežádoucími zvědavci a mohli by si být vzájemně prospěšní.

Zdálo se, že nejvhodnějším kandidátem by byl Seladonin, který se sem se synem nedávno přestěhoval a vystavěl luxusní palác v nejlepší čtvrti Dubovníku. Jeho aktivity nebyly vždy nejčistší. Oficiálně provozoval domy nabízející potěšení bohatým pánům, ale proslýchalo se, že obchoduje s lidmi, a dokonce prý i s dětmi. Byl natolik mocný a bohatý,

že každého, kdo mluvil nahlas, dokázal umlčet. Přesně tento druh moci Šítár potřeboval. Přemýšlel, jak s ním navázat známost. Nakonec mu pomohlo, že si jeho syn zamiloval plachtění na moři.

Způsobit kolizi lodě nebyl pro kouzelného džina velký problém. Stačil silný poryv větru, který plachetnici otočil dnem vzhůru. Čirou náhodou byl na moři i Šítár, který mladíka i dívku, s níž byl na výletě, zachránil a svou magií vrátil jejich plachetnici do správné polohy. Nakonec kouzelný džin zbavil lodní útroby mořské vody. Mladí lidé projevovali vděčnost a nadšení nad magickými schopnostmi svých zachránců.

Když odpluli do přístavu, Šítár si zamnul ruce: „Doufám, že mi u táty umete cestičku. Pro jistotu jsem ještě klukovi sebral vestu, kde měl všechno, oč nechtěl přijít: prachy, pár drahých kamenů, hodinky, a dokonce i krabičku se zasnubním prstenem. Nechal do něj vsadit moc krásný a drahý diamant, bude ho určitě mrzet, že o něj přišel.”

„Hádám dobře, pane, že mu ho budeš chtít vrátit?” zeptal se džin.

„Jsi blízko, Jime. Ale ten, kdo mu ho vrátí, budeš ty. Odneseš vestu k nim domů, zkontroluješ, aby všechno vypadalo naprosto neporušené a aby hodinky fungovaly. Pokusíš se předat nález přímo Seladoninovi a použiješ ovlivnění, aby nás pozval na večeři. Za záchranu jeho syna i za vestu, kterou vracíme, si přece zasloužíme nějaké uznání. Doufám, že mu to dojde i bez ovlivňování, ale kdyby ne, nějak si s tím porad.”

„Ano, pane.”

Večeře se uskutečnila přesně, jak Šítár očekával. A nezůstalo u jedné. Seladonin velice rychle pochopil, jak mu může být užitečný někdo s výrazně vyvinutým sedmým smyslem a mnohaletými zkušenostmi. Společnou řeč našli skoro okamžitě, ale důvěra se rodila pomalu.

Jednou si z takové návštěvy kouzelník přinesl domů přetržený kožený náramek. Když byl s kouzelným džinem o samotě, vytáhl ho z kapsy a podal mu ho.

„Co říkáš, Jime, dokážeš ho opravit?“

Kouzelný džin pozorně prohlédl poškozený magický předmět. Prohlížel si linie magického ovlivnění a nejasně si uvědomil, že už někdy dřív něco podobného v ruce držel. Spojil přetržený pruh kůže a obnovil linie tak, jak mu napovídala paměť.

„Nejsem si jistý, zda je opravený správně. Musel bych mít v ruce nepoškozený vzor, abych se trefil přesně,“ řekl, když předmět vracel svému pánovi.

„Hned to vyzkoušíme,“ rozhodl kouzelník a zavolal starou pomocnici z kuchyně. Prsten na její ruce signalizoval, že má aspoň základní magické vzdělání. Tvářila se nevrle.

„Potřebuji tvoji pomoc,“ řekl Šítár a navlékl ženě opravený náramek.

Nejdřív se tvářila překvapeně, potom vyděšeně a nakonec se chytila za srdce a skácela se na zem.

„A sakra,“ zaklel kouzelník, „je mrtvá. Buď jsi ho špatně opravil, nebo má náramek jiné účinky, než mi Seladonin řekl.“

„Jsem přesvědčený, že je opraven správně,“ namítl džin. „Udělej mi duplikát,“ požádal ho kouzelník. Džin poslechl.

„Nemůžeš pracovat potichu? Nechci na sebe upozorňovat. Takovýhle magický randál by mohl někoho vyburcovat k pozornosti.“

„Duplikovat realitu potichu není v mých silách, jedná se o značné narušení rovnováhy a musím vynaložit hodně magie,“ bránil se džin.

„No dobrá, беру to na vědomí. Tuhle mrtvolu vrať jejím příbuzným, že dostala infarkt, a dej jim odškodné, ať nedělají zbytečný rozruch.“

Dva dny poté vzal Šítár oba náramky a vyrazil k Seladoninovi. Jima nechal v laboratoři, aby dohlédl na výrobu jedu z pochytaných rybiček.

Tentokrát se kouzelník a boháč sešli v jednom nenápadném stavení, které zvenku vypadalo jako škola pro dospívající slečny. Dívky tam skutečně vyšívaly, učily se vařit, tančit, masírovat, aranžovat květiny a vůbec vše, co by mohly do budoucna potřebovat. Měly bílé blůzky a barevné, pestře zdobené sukně. Na pravé ruce nosily nenápadný kožený náramek. Byly uctivé, milé a poslušné.

„Ty náramky stojí celý majlant, takže musím na holkách vydělat co nejvíc,“ řekl Seladonin, když vstoupili do jeho pracovny, „naštěstí je ještě dost mužskejch, co si rádi připlatí, když dostanou hezkou poslušnou ženu nebo služku.“

„Zkusili jsme rozbítý náramek opravit,“ řekl Šítár a podal předmět jeho majiteli, „ale neměli jsme představu, jak funguje originál, takže si nejsem jistý, zda bude fungovat správně.“

„To hned ověříme,“ řekl Seladonin a zazvonil. Do místnosti vstoupila stará žena s uhrančivýma očima: „Přejete si čaj?“

„Přiveď Marii.“

Žena zmizela a po chvíli se vrátila s vyšší štíhlou dívkou. Vypadala moc hezky, až na vlasy. Byly hnědé s příjemně rezavým nádechem, ale celé okousané, na jedné straně dokonce chyběl celý vyškubnutý chomáč.

„Vyměň jí náramky,“ nařídil Seladonin.

Šítár magickým zrakem sledoval, co žena dělá. Dívka neměla prsten, ale sedmý smysl docela určitě vykazovala. Žena ji posadila na židli a velmi nevybíravým způsobem ji zbavila magie. Děvče zalapalo po dechu. Žena jí sundala náramek a nahradila ho opraveným. Po chvilce se dívka vzpamatovala a na pokyn se postavila.

„Musíš lépe pečovat o své vlasy, jinak se do výběrového oddělení nedostaneš,” pokáral ji Seladonin.

„Ano, pane.”

„Nebo bys chtěla raději na plantáže?”

„Ne, pane.”

„Tak se trochu snaž.”

„Ano, pane.”

„Zdá se, že je opravený dobře,” řekl, když žena dívku odvedla.

„A tenhle je jiný?” ukázal Šítár na sundaný náramek.

„No, na první pohled se to nepozná, ale mám různé druhy. Některé jsou transportní, některé věrnostní, ale tady většinou pracuji s typem zaručujícím poslušnost. Občas se mi do ruky dostanou holčiny, co mají stopy sedmého smyslu, a na ty pak potřebuji náramky, které ještě navíc potlačují magii. Jsou nejdražší a bohužel i nezákonné.”

„Abych řekl pravdu, taky mám raději ochránce hodně daleko od těla,” ušklíbl se souhlasně kouzelník.

„Jsem rád, že si rozumíme,” usmál se Seladonin.

„Budete-li cokoliv potřebovat, stačí říct,” řekl při loučení Šítár.

Chystal se doma pochválit kouzelného džina za dobře odvedenou práci a přemýšlel, jestli se má dál patlat s berseretami. Vždyť by bylo jednodušší říct Jimovi, aby získaný jed znásobil magicky. Avšak vzhledem k jeho magické hlučnosti by asi bylo lepší, kdyby akci provedli někde mimo domov. O své současné bydlení by nerad přišel. Pláž u moře vůbec není špatná. Velké tržiště má skoro u nosu a přátelství s osamělou sirénou taky není k zahození. Kdyby se mu k tomu všemu ještě podařilo dostat na kobylku drakům, nemělo by to chybu. Zvláště teď, když má k dispozici kouzelného džina. Stačí věci dobře naplánovat a postupně dosáhne všeho, po čem zatouží.

V dobré náladě dorazil domů, takže ho nepříjemně zaskočilo, když zjistil, že siréna vyhlásila poplach. Seběhl na pláž, kde na něj Lesiba už netrpělivě čekala.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Někdo čmouchá kolem berseret. Necháme to být, nebo zasáhneme?“

„Co jsi viděla?“

„Malou sirénu a dvě lidská mláďata. Stále se sem vracejí.“

Šítár se zamyslel: „Nezdá se mi pravděpodobné, že by mohli na něco přijít.“

„Jenže oni ráno mluvili s berseretami, které unikly při posledním zátahu.“

„Jsi si jistá?“

„Viděla jsem to. Ale než jsem mohla něco udělat, ztratili se. Dnes se vrátili a courají se tu po okolí.“

„Dobře. Raději je zlikvidujeme.“

„Kdybyste tu malou sirénu nezabili, nechala bych si ji na převýchovu,“ skoro prosebně navrhla Lesiba.

„Proč ne, jestli tě to potěší, zkusíme ji chytit živou,“ pokrčil lhostejně rameny kouzelník.

Šítár zavolal džina a poslal ho napřed, aby se sirénou našel vetřelce. Potom houkl na muže, který měl na starosti člun s rychlým magickým pohonem, aby okamžitě vyplul. Než stihl nasednout, byl kouzelný džin zpět se zprávou, že je našli, a ukázal jim směr.

„Lidi zlikviduj a sirénu chyť pro Lesibu živou,“ nařídil kouzelník, jakmile dopluli blíž, „pospěš si, mám pocit, že si nás všimli.“

„Jasně, pane.“

Džin vyrazil tak rychle, že předhonal i sirénu.

„Je pozdě, ta malá dělá bránu,“ vykřikla Lesiba vztekle.

Džin natáhl ruku a nechal bránu explodovat. Bublíny po výbuchu zakryly, kam to koho odhodilo. Dokonce i džin se sirénou byli odmrštěni o kus zpátky. Teprve když se voda

trochu rozjasnila, uviděl džin, že Šítár vytahuje do lodky bezvládnou dívku. Chtěl mu pomoci, ale kouzelník jen odmítavě mávl rukou.

„Pomoz Lesibě chytit malou sirénu a potom najdi toho kluka a zabij ho.”

Džin kývl a chtěl splnit rozkaz, ale kouzelník ho zarazil.

„Ne, počkej. Měním příkaz. Postarej se, aby zůstal pod vodou bez vzduchu a bez kouzel aspoň hodinu. Přesuň ho někam daleko na moře, kde je dostatek žraloků, a sešli na něj iluzi, že je malá rybka. Hlavně po sobě nenech žádnou stopu, kdyby sem ty parchanty někdo přišel hledat. V okolí nesmí zůstat ani náznak, že tu byl někdo zabit. Jasně?”

„Jak si přeješ, pane.”

Kouzelný džin vyrazil za malou sirénou, ale tu už našla Lesiba. Držela vítězoslavně svou bezvládnou kořist a právě otvírala bránu, ve které se obě ztratily. Žádnou pomoc nepotřebovala.

Džin začal hledat mladíka. Vlna ho odmrštila hodně daleko. V kapse měl nějaké magické zvířátko, ale ani to nevykazovalo známky vědomí. Přesně podle pokynů vyrazil na moře a za hodinu odvěkl bezvládné tělo dostatečně daleko. Vybral místo, kde se proháněli dva obrovští žraloci, a seslal iluzi. Ale jediná malá rybka, na kterou si vzpomněl, byla bersereta. Bylo zvláštní, že mladík byl stále naživu, přestože mu k dýchání nepomáhala ani vzduchová bublina, ani žádné kouzlo. Přemýšlel, jestli by ho neměl usmrtit, ale to mu v upřesněných pokynech pán nenařídil. Nechal ho proto být a rozhodl se vrátit k Šítárovi. Měl však divný pocit. Marně se snažil zjistit proč.

„Tak co?” zeptal se kouzelník, když se džin vrátil.

„Vyřízeno, přesně jak jsi chtěl, pane,” odpověděl džin.

„Výborně. Zkontroluj laboratoř a zastav se u Lesiby. Byl bych klidnější, kdyby té malé vymazala paměť. Promluv si s ní o tom a pokus se ji přesvědčit.”

„A co ta dívka?” zeptal se z náhlého popudu džin.

„Má do krve sedřenou tvář. Odvezl jsem ji k Seladoninovi. Dostala náramek, co jsi nedávno zduplikoval.”

„A přežila to?”

„Samozřejmě. Před navlečením ji zbavili magické energie, což je hlavní podmínkou úspěchu. Seladonin měl z mého dárku velkou radost. Holka má sice ohavně napuchlý obličej, jak nabourala při výbuchu hlavou do korálu, ale to se časem zahojí. Až se vzpamatuje, zajdu jí pro jistotu vymazat paměť.”

„Dobrý nápad, pane.”

„Jo, abych nezapomněl,” podal Šítár džinovi malou krabici, „tady jsou její školní hodinky a amulet. Zaříd', ať to zmizí. Hodinky už stejně nebude potřebovat a amulet je, zdá se, nějaký divnej magický kámen. Nechci, aby tu zbylo cokoliv, co by někdo mohl hledat.”

„Zařídím, pane.”

Kouzelný džin prošel laboratoří, zkontroloval nejnovější vzorky jedu a provázen nepřátelským pohledem vědce pokračoval chodbou k pláži. Rozhodl se nejdřív zničit nebezpečný obsah krabice. Vysypal si nežádoucí drobnosti do dlaně. Kámen mu upadl do písku. Zdvihl ho, a když se předmětu dotkl dlaní, zažil šok. Jako by se s ním zatočil svět.

V jediném okamžiku ho zaplavily vzpomínky na všechno, co prožil. S hrůzou si uvědomil, komu teď slouží. Pociťoval nevolnost při myšlence, že právě on překazil Hance a jejím přátelům útěk před smrtelně nebezpečným zločincem. A Rafaela nechal napospas žralokům! To musí okamžitě napravit! Pán mu nařídil zajít za sirénou. Dobrá, vezme to oklikou.

Viděl, jak siréna vytváří vodní bránu a byl si jistý, že ji dokáže udělat taky. Místo, kde nechal Rafana, si pamatoval. První vytvoření brány mu sice trvalo trochu déle, ale zvládl to. Za okamžik byl na místě. Uvědomil si, jaké štěstí bylo, že

zvolil iluzi právě berserety. Nebezpečné rybky se predátoři ani nedotkli. Zato je začínalo zajímat divné zvířátko, které kolem rybky plavalo. Kouzelný džin odehnal žraloky o kus dál.

Tulík se probral dřív než jeho lidský společník a zmateně plaval kolem a strkal do Rafana, aby ho probudil. Když zahlédl džina, naježil se. Ten však na sebe vzal svou bývalou podobu Vrona a Plavík se trochu zklidnil. Pustil ho k Rafanovu tělu, ale i nadále ho nedůvěřivě sledoval. Vron sejmul z chlapce rybí iluzi a prohlédl jej. Na hlavě našel velkou bouli, která zřejmě způsobila bezvědomí, a začal s jejím léčením. Brzo se dostavil výsledek. Rafan vzdychl, chytil se za hlavu a otevřel oči.

„Sakra, mám halucinace,” prohlásil, když před sebou spatřil Vrona. Vzápětí se musel bránit Plavíkovu nadšenému dorážení.

Kouzelný džin ukončil léčebné působení a čekal, až se mladík vzpamatuje.

„Vrone?”

„Jsem rád, že žiješ, Rafe.”

„Někdo tě našel? A poslal mi tě na pomoc?” rozzářila se mladíkova tvář úsměvem.

„Našel. Ale je to bohužel horší. Můj pán mě poslal, abych tě zabil.”

„Cože?”

„Našel mě Šítár.”

„To ne!” vyděsil se Rafan. „Znamená to, že mě opravdu musíš zabít?”

„Naštěstí ne. Dostal jsem pokyn, abych tě nechal pod vodou. Kromě tebe by se každý jiný utopil. Ale to můj nový pán neví. Potom se mi do ruky dostal můj paměťový kámen.”

„Hanka ho... Co je s Hankou? Žije?”

„Ano. Ale zase jí navlékli protimagický náramek a chystají se jí vymazat paměť.”

„Do háje! Pomůžeš jí?“

„Budu chránit její život svým životem.“

„Snaž se jí pomoci tak, abys umřít nemusel. Kde vlastně je?“

„To...“ odmlčel se džin, „nemůžu říct, i kdybych sebevíc chtěl, to bych zradil svého pána.“

„Chápu,“ podíval se na džina nešťastně Rafan. „Aspoň mi ukaž, jak teď u svého pána vypadáš. Pochybuji, že bys měl tuhle starou podobu.“

Kouzelný džin se proměnil a Rafan zalapal po dechu.

„Co se děje?“ nechápal Vron. „Co je špatně?“

„V téhle podobě jsem tě totiž viděl. Měl jsem několik vizí z budoucnosti. V každé z nich jsi někoho zabil. Mě, R'íhana, Nika, v jednom dokonce i Hanku.“

„To bych přece neudělal,“ polekal se džin, „určitě bych ji poznal.“

„I na dálku? Bez dotyku?“

„Snad ano. Ačkoliv, dokud mi chyběla paměť... Vlastně máš pravdu. Málem jsem vás zabil oba dva. Jsem pro vás nebezpečný.“

„To možná ano, ale zatím žijeme. Vlastně setkání s tebou proběhlo mnohem lépe, než ve všech mých vizích. Mám ale strach o Hanku. Někdo vypsál odměnu na její život. Nebyl to náhodou tvůj současný pán?“

„O ničem takovém zatím nemluvil. Navíc ji osobně viděl, když ji vytáhl z vody. Že by ji nepoznal? I když říkal, že měla do krve sedřenou tvář. Nemusel ji poznat...“

„A co Omaula?“

„Kdo?“

„Ta malá siréna, co byla s námi. Je hrozně zvědavá a podnikavá. Doufám, že ji nezabili. Taková chytrá a veselá vodní holka, bylo by jí škoda.“

„Ujala se jí jedna osamělá siréna, která žije u pobřeží. Štítar mě poslal, abych té malé vymazal paměť.“

„To je ale pech, že tě musel najít právě on!“

„Nemohu s tím nic udělat. A co ty? Dokážeš se odsud sám dostat?“

„Víš co? Nestarej se a mysli si, že mě sežraly ty bestie, co kolem nás krouží. A běž už, ať tě pán nehledá.“

„Máš pravdu. Tumáš,“ strčil džin Rafanovi do ruky krabičku, „pán nařídil, abych to dal pryč.“ Pak vytvořil vodní bránu a bez ohlédnutí se přesunul do místa, kde s oblibou setrvala Lesiba.

Informace o Rafanových vizích Vrona znepokojila. Moc dobře si uvědomoval, že mu pán může nařídít cokoli. Hance přísahal, tam měl šanci odmítnout a umřít. Ale co když mu Šítár nařídí zabít někoho, kdo je Hance blízký? Dokáže odmítnout, nebo poslechne? Nebyl si jistý sám sebou.

„Jime? Jsi to ty?“ ozvalo se za ním. Uviděl Lesibu. Vypadala spokojeně.

„Jak se daří malé siréně?“

„Je to divoch, nechce si nechat říct. Asi jí opravdu budeme muset vymazat paměť.“

„Ano. Šítár mě poslal, abych tě přesvědčil, že to tak bude lepší.“

„Ty tohle kouzlo umíš?“

„Jistě.“

„Tak pojd' se mnou,“ požádala ho a vedla k jeskyni, která měla magicky zapečetěný vchod. Siréna ho pustila dovnitř.

„Moc pěkná jeskyně,“ pochválil její výběr džin.

„Dej se do práce,“ pobídla ho siréna, „já zatím zajdu obstarat chaluhy a jídlo do zásoby.“

Džin přistoupil k malé siréně a ta se na něj vrhla, aby mu vyškrábala oči. Chytil ji za ruce.

„Rafan říkal, že jsi chytrá, tak to teď dokaž.“

Vykulila na něj oči: „Vy jste ho viděl? Zachránil se?“

„Sežrali ho žraloci.“

„Co chcete udělat se mnou?“ polekala se. Nebyla si jistá, co si má o této bytosti myslet. Člověk to nebyl, ale netušila, co je zač.

„Poslali mě, abych ti vymazal paměť.“

„Ne, prosím. To ne,“ škemrala Omaula.

„Je tu jeden problém. Potřebuji, abys pomohla Hance.“

„Moc ráda. Kde je?“

„Blízko. Víc ti říct nemohu. Dokážeš před Lesibou předstírat, že máš vymazanou paměť?“ Siréna se zamyslela a pak přikývla: „Ona touží, abych byla její dcera. Pokusím se jí vyhovět.“

„To bys měla, zachránila ti život, přála si, abychom tě nezabýjeli.“

„Fakt?“

„Myslím, že se cítí osamělá.“

„Naši lidé se zmiňovali o jedné siréně, kterou vyloučili z našeho společenství. Třeba je to ona.“

„Možná. Ale teď mě poslouchej,“ řekl džin a začal dívku poučovat, jak se má chovat a co má říkat, nebude-li si vědět rady. Varoval ji, aby se nepokoušela o útěk na vlastní pěst, a slíbil, že jí dá vědět, až to bude bezpečné. Do té doby je nutné, aby všechno pečlivě sledovala a dozvěděla se co nejvíc o lidech, se kterými je Lesiba ve styku.

„Naši mě budou hledat,“ řekla Omaula.

„Je ve tvém zájmu, aby tě nenašli.“

„Jak to?“

„Jinak přijdou o život a ty si to pak budeš celý život vyčítat.“

„Já se bojím.“

„Chceš tedy raději vymazat paměť? Bude to pro tebe jednodušší.“

„Ne. Já to zvládnu. Už jsem byla v horším průšvihů.“

„Opravdu?“ podivil se tentokrát džin.

„Hanka byla mezi těmi, kdo mi pomohli. Teď je řada na mně, abych jí to splatila.“

„Pozor, už se vrací tvá nová matka, která tě zachránila, když tě našla zraněnou. Měla jsi nehodu, při které jsi ztratila paměť, to je teď nová legenda tvého života. Já jsem se pokoušel pomoci ti vzpomenout si na minulost, ale nepodařilo se. Tak se připrav.“

Siréna vplula dovnitř, odložila vak s potravou a kývla na džina, aby s ní šel ven.

„Hotovo?“

„Snažil jsem se jí vštípit nový život jemně, abych příliš nenarušil její psychiku. Kdyby se ukázalo, že ještě nějaké vzpomínky zůstaly, přijdu raději ještě jednou a prohloubím působení.“

„Děkuji,“ řekla Lesiba, „pozdravuj Šítára a vyříd mu, že na obvyklou schůzku přijdu.“

„Vyřídím,“ kývl džin a vyrazil za svým pánem. Nebyl si jistý, zda bylo moudré svěřit svůj osud do rukou malé sirény, ale nyní měl mnohem lepší pocit než před chvílí.

Nestačí jen přežít

Rafan osaměl. Přemýšlel, jak se co nejbezpečněji dostat zpět k sirénám. Volat o pomoc nechtěl, aby se neprozradil před těmi, kdo ho chtěli zabít. Rozhodl se celou vzdálenost doplavat. Tulík byl schopen určovat směr, takže se neprodleně vydali na cestu.

Čekali je dlouhé putování. Jediné jejich štěstí bylo, že oba uměli dýchat pod vodou a že se od sirén naučili, jak to v podmořském světě chodí. Dokázali u skal najít vyvěrající prameny sladké vody, věděli, které rostliny jsou jedlé, i když bez chuťové úpravy to žádná sláva nebyla. Trvalo jim dva a půl dne, než se dostali do oblasti školních pozemků. Odtud už je učitelky dopravily bránou přímo do školy.

Konečně se mohli s tulíkem pořádně najíst a velice toužili po odpočinku na suchu.

Sirény však byly rozčilené a naléhaly, aby okamžitě vyprávěli, co se stalo. Zpráva o zmizení jejich žáků dorazila i sem. Velice je znepokojovalo, že se objevil pouze zraněný a vyčerpaný Rafan. Měly na něj tisíce otázek, ale odpovědi se nedočkaly. Rafan se choval krajně nedůvěřivě. Během cesty využil času k přemýšlení a hned po příchodu požádal, aby do školy nejdřív pozvaly Delfitu Marelu, jejich třídní učitelku ze Santareny a ochránce Dominika. Teprve potom jim všechno poví. Netvářily se na jeho požadavek zrovna nadšeně, ale souhlasily.

Původně plánoval odpočinek, než sem pozvané osoby dorazí. K jeho překvapení ale sirény přivedly všechny požadované osoby do tří hodin.

Podle toho, jak se Delfita Marela zatvářila, když ho uviděla, hádal, že jí nikdo neprozradil, proč se má dostavit. Rozhlédla se po nejbližším okolí, ale Rafan jen mlčky zavrtěl hlavou. Naděje, která zaplanula v jejích očích, rychle pohasla.

Ale to už k nim dorazili i lidé. Sirény rozhodly, že se bude schůzka konat v jeskyni. Připravily lidem na sezení polštářky z travin a družkám, které lidský jazyk neovládaly, rozdaly tlumočníky v podobě amuletu. Rafan se rychle pozdravil s Nikem a s profesorkou Ferinovou, která byla ze zdejšího prostředí trochu nervózní.

Za chvílku bylo v jeskyni plno a Sipiliana dala pokyn, že mohou začít. Rafan kývl a vzal si slovo.

„Nejsem si jistý, kolik toho kdo víte, takže to raději vezmu od začátku. Snažili jsme se s Hankou a Omaulou objasnit podivné chování berseret ve vodách nedaleko Dubovníku. Strávili jsme u pobřeží několik dní. Během posledního pobytu ale vzniklo podezření, že nás někdo sleduje, proto jsem nařídil návrat domů. Omaula vytvořila bránu. Ale těsně před tím, než jsme do ní vstoupili, brána vybuchla. Předpokládám, že to způsobil jeden z našich pronásledovatelů, aby nám zabránil v úniku. Omráčilo nás to. Probral jsem se daleko od pobřeží, když mě jeden muž přišel zkontrolovat. Slitoval se nade mnou. Řekl, že Hanka i Omaula jsou naživu. Jen nejspíš přijdou o paměť. Omauly se prý ujala osamělá siréna. Hance navlékli protimagický náramek. A to je všechno, co vím.”

„Kdo byl ten muž, který ti to řekl?”

„Netuším, jak se jmenuje. Jistě chápete, že jsem vám právě sdělil důvěrná fakta. Nemohu ohrozit jeho postavení podrobnějšími informacemi. To, že mě nechal naživu, značně komplikuje jeho pozici. Jeho pánem je totiž Šítár.”

Nik a profesorka ztuhli, sirénám však sdělené jméno viditelně nic neříkalo.

„Tak ji nakonec dostal,” tiše konstatoval Nik rozčarovaný skutečností, že Hanku přes veškerou snahu nedokázali ochránit.

„Zatím není jisté, jestli ji Šítár poznal, možná ano, možná ne,” odpověděl mu Rafan.

„Musíme se vypravit do Dubovníku a obě dívky najít,” rozhodla Delfita Marela.

„To není dobrý nápad,” ozval se Nik, „musím vás upozornit, že vám hrozí setkání s mimořádně zdatným kouzelníkem, který nebere vůbec žádné ohledy. Pravděpodobně nikoho nezachráníte a samy budete mít ztráty na životech. Být vámi, podobný krok bych velice důkladně zvážil.”

„Ale přece je tam nenecháme...”

„To rozhodně ne, jen se nutně potřebuji poradit se staršími ochránci.”

„Máme čekat a nechat to na vás?” zamračila se siréna nespokojeně.

„Požádám Bdělého, aby s vámi situaci probral,” podíval se na ni přísně Nik, „to by vás uspokojilo?”

„Měly bychom informovat i další sirény,” navrhla Sipiliana.

„Tyto informace jsou přísně důvěrné,” zamračila se na ni Delfita, „nechceme přece ohrozit bezpečí zajatých dívek. Jsem proti návrhu zasvětit do situace další jedince. Navrhují počkat na konzultaci s Bdělým.”

Sirény vedle ní souhlasně pobrukovaly.

„Oceňuji váš mimořádně rozumný přístup,” řekl Nik diplomaticky, „teď mi dovoluňte se vzdálit. Začneme s mými zkušenějšími kolegy co nejrychleji hledat východisko.”

„Všechno podstatné už bylo řečeno. Končím naše setkání. Rafael si asi bude chtít popovídat se svou učitelkou a s ochráncem. Dopřejme jim soukromí. Také si potřebuje odpočinout. Děkujeme za informace a doufáme, že se obě žákyně vrátí do školy co nejdřív,” zakončila schůzku Sipiliana a po chvíli už lidé zůstali v jeskyni sami.

„Když jsem před dvěma dny mluvil s R’íhanem, bál jsem se něčeho podobného. Jednorožec tvrdil, že Hanka je mrtvá nebo vážně zraněná. Nevyčetl mi, že jsem s ní u sirén nebyl, ale já si to vyčítám,” povzdechl si Nik.

„Jestli žije, nic není ztraceno,“ položila mu ruku na rameno Ferinová, „náramek už zná, vyrovná se s jeho nošením, a navíc je v ní zatraceně houževnaté jádro. Paměť se dá vrátit. Jen ji musíme najít.“

„Co Zuřivý plamen?“ zeptal se Rafan.

„Ani mi nemluv. Dva dny už mě Karmaneuduna kamenuje dotazy, co se stalo,“ otočila oči v sloup profesorka.

„Mám ještě jednu informaci,“ ztišil hlas Rafan a oba návštěvníci se k němu zvědavě naklonili, aby lépe slyšeli, „vím, kdo je muž z mých vizí.“

Profesorka i ochránce se na něj překvapeně a se zájmem zadívali.

„Je to Vron ve své nové podobě. Vrátil se a bohužel ho našel právě Šítár, což je zatraceně nepříjemný problém. Ta lepší zpráva je, že si pamatuje na své předchozí existence a je rozhodnut Hanku hájit i za cenu svého života. Mě sice nezabil, ale je otázka, jak se zachová k jiným, až mu jeho nový pán vydá přímý rozkaz.“

„No nazdar, to nám ještě chybělo,“ vzdychl Nik.

„Budeme se muset poradit s Demitem,“ prohloubila se Ferinové vráska na čele, „tohle rozhodně nebude jednoduché.“

Třidní profesorka se zvedla a vklouzla do vody. „A co nového doma?“ zadržel ještě mladého ochránce Rafan.

„Seznámil jsem se s vaší kamarádkou Paulou,“ odpověděl mu Nik.

„Přijela do Santareny?“ podivil se.

„To ne. Ale Zachariáš od ní dostal dopis. Zemřela jí matka a její mladší sestra náhle beze stopy zmizela. Vzal jsem si v práci volno a s trpaslíkem jsme za ní zajeli. Je na tom dost bledě. Se svou prací sice všechny uživí, ale dělat dětem maminu? Je nespravedlivé, aby taková krásná milá holka měla na bedrech tolik starostí.“

„A našli jste její sestru?“

„Nenašli. Je to divné. Právě jsme se chystali se Zachariášem jít na výzvědy do nejbližšího města, když mě odvolali k tobě.”

„To mě mrzí.”

„Však on si trpaslík určitě poradí. Rozhodl se Paulu přestěhovat i s rodinou k sobě, ale ona se bez sestry nechce hnout z domova.”

„Nemohl bych také pomoci?” nabídl se Rafan.

„Na to zapomeň,” přísně ho sjel pohledem Nik, „ty budeš pokračovat ve studiu a zatím se nebudeš nikde venku ukazovat, aby nezjistili, že jsi přežil.”

Rafan se po něm vyčítavě podíval, ale nic nenamítal. Najednou na něj dolehla únava z prožitého stresu, z cesty i z beznadějně situace, která je všechny zaskočila.

„Hlavu vzhůru, uděláme všechno, co půjde,” plácl Nik Rafana po zádech, když vstával, „ale už musím jít. Drž se, kámo.”

Ještě podrblal tulíka, který zvědavě vykoukl z kapsy, kde během rozhovoru dřímá.

Sotva se uklidnily vlnky po Nikově odchodu, zapadl Rafan na lůžko a prospal celých dvanáct hodin.

Kdo jsem?

V suterénu bylo vlhko a chladno, přestože venku se o slovo hlásilo jaro. Lehce oprýskaný patrový dům měl u vchodu ceduli *RODINNÁ ŠKOLA MADAM SUE* a pod tím bylo dopsáno menšími písmeny „pro nemajetné dívky”. Místní lidé se domu zdaleka vyhýbali. Kdo znal madam Sue, dobře věděl, že vypadá jako stará zuřivá dračice v lidské podobě. Ani dívky nepůsobily nejlepším dojmem. Nikdy se nesmály a kdykoliv se objevily na veřejnosti, vypadaly jako pobledlé rusalky bez vlastní vůle. Ty poslušné bydlely v pokojích s okny a učily se, jak se postarat o svého muže nebo potěšit pána, který by je vzal do služby.

Ty vzpurné byly ubytované v rozsáhlých prostorách suterénu. Tady je hlídalo několik starších žen. Vlídností příliš neoplývaly a trestaly sebemenší provinění či neposlušnost.

Zkušenosti s nimi měla i Marie. Dívka sice aktivně neodporovala, ale vždy si našla nějakou možnost, jak zhoršit svůj vzhled. Kaštanové vlnité vlasy hrající ve světle do měděných odlesků mohly být její velkou chloubou. Dívka je ale nosila zacuchané, potřhané i vyškubané. Ačkoliv její zápěstí obepínal náramek poslušnosti, nikdo ji nedonutil řádně pečovat o svůj zevnějšek. Stále nebyla připravená na přechod do vyšších pater. Bylo jí kolem třinácti čtrnácti let, ale vypadala starší.

Před dvěma dny do jejího pokoje přinesli holku v bezvědomí. Odhadovala, že je asi stejně stará jako ona, možná o málo starší. Napuchlou tvář měla do krve sedřenou a na hlavě velkou bouli. Stará Sue přinesla umyvadlo s vodou a nařídila Marii, aby dívce přikládala studené obklady. Nebyla to dvakrát příjemná služba. Nemocná několikrát zvracela a chvílemi blouznila. Marie ji musela umývat častěji, než jí bylo příjemné.

Druhý den při výměně studeného obkladu se nemocná konečně probrala. Zmateně se rozhlédla, zaostřila na svou ošetřovatelku a zašeptala: „Paulo?“

„Já nejsem Paula. Jmenuji se Marie,“ opravila ji dívka a dodala, „po mamince. A jak se jmenuješ ty?“

„Já... Kde to jsem?“ zamumlala nemocná a zase se jí začaly zavírat oči.

Znovu se probrala při dalším přikládání obkladu v přítomnosti staré Sue, která dívku nekompromisně postavila na nohy a za pomoci Marie ji odvedla do sprchy. Po umytí na ni navlékla ústavní šaty. Nemocná si všechno nechala bez protestů líbit. Sue podala Marii hřeben, aby dívce rozčesala mokré zacuchané vlasy.

Stará žena zatím s přísným nevlídným pohledem zkoumala nový přírůstek do dívčí školy. Holka byla dobře živená i stavěná. Usoudila, že by mohla vypadat slibně, až se jí vyléčí sedřená tvář.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se, když byla Marie hotová s česáním.

Dívka zamrkala, rozhlédla se a nešťastně pokrčila rameny.

„Neumíš mluvit?“ zamračila se na ni žena.

„Umím, ale nemůžu si vzpomenout. Já... Vlastně si nepamatuju vůbec nic.“

„Tak si koukej rychle vzpomenout!“ vzala ji Sue za bradu a zadívala se jí do očí.

„Já opravdu nevím,“ vyhrkly dívce slzy.

„Až jí uschnou vlasy, vem ji zpátky do pokoje,“ obrátila se žena na Marii, sebrala dívčiny civilní špinavé šaty a odešla.

„Opravdu si na nic nevzpomínáš?“ zeptala se Marie tiše a začala si hřebenem zacuchávat vlastní dlouhé vlasy.

Dívka nešťastně zavrtěla hlavou. Pak se zamyslela a zvedla oči. „Jak jsem se sem dostala? A jak to, že ta pani neví, kdo jsem?“

„Prý tě zachránili z moře. Neměla jsi u sebe nic, podle čeho by zjistili, jak se jmenuješ.“

„Aha. A kde jsme teď?“

„V rodinné škole pro nemajetné dívky.“

„Třeba mě někdo bude hledat.“

„Raději si nedělej iluze, že by tě mohl najít,“ usklíbala se Marie.

„Třeba si časem vzpomenu...“

„Víš co? Raději pojď do pokoje, tam ti vlasy uschnou rychleji. Nemáš hlad?“

„Ani ne. Spíš žízeň.“

„Napij se vody. Tady v koupelně teče docela dobrá.“

„Bolí mě tvář,“ dotkla se dívka obličeje. Zrcadlo tu nikde nebylo, aby se podívala, jak vypadá. Pod prsty cítila hrbolaté strupy, horkost a citlivá místa.

„Musíš si ještě chvíli dávat obklady, aby se ti rány zahojily.“

„Hm. Pověz mi, jaké to tu je? Co se tu vlastně učí?“

„Vařit, šít, pracovat na zahradě... Samé praktické věci.“

Pomaloučku se vrátily do pokoje, kde už mezitím někdo převlékl dívčinu postel.

Marie přistrčila ke své spolubydlící umyvadlo: „V tomhle si máčeš obklady a dávej si je na tvář. Já musím jít pomáhat do kuchyně. Ne abys vyšla sama ven.“

„Stejně bych nejspíš nikam nedošla. Jsem hrozně unavená a všechno se se mnou točí.“

„To je určitě od té boule na hlavě. Radši si lehni,“ řekla Marie a odešla.

Dívka poslechla, ale moc klidu si neužila. Znovu se objevila madam Sue, tentokrát v doprovodu velkého světlovlasého muže. Poručila dívce, aby se posadila a začala se jí znovu vyptávat, jak se jmenuje, kde bydlí, na její příbuzné a známé. Nenechala se odradit ani krčením ramen, ani dívčíným nešťastným bezradným pohledem. Vzápětí se tázavě ohlédla po svém společníkovi.

„Opravdu nic nepředstírá,” odpověděl na nevyslovenou otázku, „snaží se ze všech sil, ale není schopná si vybatit nic ze své minulosti.”

„No, možná je to pro ni lepší,” přikývla spokojeně madam, „jak jí budeme říkat?”

„Záleží na vás. Může to být třeba Miriam, Helena nebo Hana.”

„To první se k ní nehodí, Helenu tu už máme, takže bude Hana,” souhlasila žena.

„Vyzkoušíme to,” usmál se muž, sáhl do kapsy a otočil se k dívce, „dala by sis jablko, Hanko?”

„Ano, ráda. Děkuji,” vzala si od muže nabídnuté ovoce a pomyslela si, že to musí být neobyčejně vlídný a milý člověk.

„Předpokládám, že Šítár bude spokojený,” otočil se muž na madam Sue a políbil jí vráscitou ruku. Žena se pousmála. Kývla na Hanku, že si zase může lehnout, a oba návštěvníci odešli. Hance chvíli trvalo, než dochroustala sladké šťavnaté jablko. Přemýšlela o muži, kterého právě viděla. Něco na něm jí připadalo známé. Díval se na ni tak vlídně. Kdyby si jen mohla vzpomenout alespoň na něco...

Během dalších dnů se její zdraví zlepšovalo. Rychle si zvykla na jméno i na zdejší pravidla. Zapojili ji do kuchyňských prací. Zjistila, že jí práce docela jde a dokonce ji i baví. Zato na šití byla levá. Madam Sue ji raději zařadila do služeb na zahradě. Bydlela stále v suterénu společně s Marií, která však měla zahradu zakázanou. Hanka nechápala proč.

„To kvůli mým vlasům,” vysvětlila jí spolubydlící, „málo o ně pečují, proto mi zakázali chodit ven, dokud se nepolepším.”

Marie sáhla po hřebenu a začala vlasy rvát tak silně, až je trhala.

„Počkej, takhle ne, musíš jemněji,” chtěla ji učesat Hanka, ale setkala se se zuřivým odporem.

„Ne, musím víc a lépe,” opakovala skoro hystericky Marie a dál cupovala své nádherné vlnité vlasy, „nechci, aby mě nahoře učili tančit a vyšívat. Líbí se mi v suterénu.”

„Opravdu?” podivila se Hanka.

„To si piš! Sem dolů nás aspoň nechodí okukovat mužští. Nesnáším ty jejich pohledy. Jsou hloupí a nechutní.”

„Oni se k nám do školy chodí dívat?”

„Jo. A když se jim některá holka líbí, odvedou si ji.”

„A co kdyby s tím nesouhlasila?”

„Copak tady jde s něčím nesouhlasit? Ale neboj se, dokud se ti nezahojí tvář, nahoru tě nepošlou.”

„Víš, mně se tu líbí. Možná jsem žila v nějakých podobných nebo horších podmínkách. Tady je všechno srozumitelně zorganizované a pracovat mě baví.”

„Máš kliku, že jsi přišla o paměť.”

„Copak ty tu nejsi dobrovolně?”

„Nemohu o tom mluvit,” odvrátila se smutně Marie a přestala odpovídat. Hanka ji soucitně pohladila po rameni a nechala ji být. Dost dobře nechápala, co ji trápí.

Vlídny světlovlasý muž za ní chodil jednou týdně a vždyjí přinesl dvě jablka. Hanka se o ně dělila s Marií. Paměť se jí stále nevracela. Pomalu se tím přestala zabývat.

To je ona!

Jim Vron se ve své současné existenci pohyboval na hranici toho, co chtěl a co musel. Nelíbilo se mu to. Když zjistil, že Šítár má v úmyslu použít zkoumaný jed proti drakům, zhrozil se. Šílený drak by mohl znamenat velký problém. Nyní po něm chtěl kouzelník zbraň, která by bezpečně pronikla dračími šupinami. Naštěstí ani on neznal materiál, který by něco takového umožnil.

Šupina z dospělého draka byla vřdycky nejodolnější materiál, jaký kdy člověk viděl. Šítár plánoval výlet, na kterém džin znásobí množství jedu, které se zatím podařilo z usmrcených berseret získat. Věděl, že nebude moci odmítnout. Obával se problémů, které z toho vzejdou.

„Mám pro tebe úkol,“ oznámil mu Šítár, když se kouzelný džin dostavil po zavolání do jeho pracovny.

„Poroučej, můj pane, jsem ti k službám.“

„Moji zvědové jsou úplně k ničemu. Nemůžou najít jednu malou holku. Chci, abys mi ji našel ty.“

„Koho mám najít, pane?“ zeptal se Vron a věděl skoro jistě, co uslyší.

Šítár džinovi poslal do myšlenek Hančinu podobu.

„Tahle holka se mi už podruhé postavila do cesty a já nestrpím, aby se to stalo ještě jednou. Vypsal jsem na její hlavu odměnu, ale zatím se hlásili samí ňoumové, kteří neuspěli. Dospěl jsem k názoru, že si to zkrátka musím zařídit sám. A ty mi ji najdeš!“

„Jak poroučíš, pane.“

„Jakmile zjistíš, kde je, přijdeš mi to říct. Rozumíš?“

„Nejsem si jistý, co po mně chceš, pane. Ty přece víš, kde ta dívka je.“

„Cože?“

„Daroval jsi ji Seladoninovi.“

„Co tím chceš říct?“

„Ta dívka, co ztratila paměť, je totožná s tou, kterou hledáš.”

Kouzelník na džina chvíli nevěřícně zíral, pak se ušklíbl a zavrtěl udiveně hlavou.

„Jak to, že jsem ji nepoznal? Nejspíš proto, že mě ani ve snu nenapadlo, že mi ji osud přihraje rovnou do rukou... To je ale ironie. Chtěl jsem ji zabít, a zatím ji vlastní rukou zachráním před utopením.”

Kouzelník začal nervózně přecházet po místnosti a džin s obavou vyčkával, jak se situace vyvine.

„Jenže má cenu ji zabíjet, když si na nic nepamatuje? Vlastně už jsem se pomstil. Je bez magie, bez budoucnosti... Musím Seladonina požádat, aby ji co nejrychleji prodal někam daleko, kde po ní zmizí i poslední stopa. Pořád si na nic nevzpomíná?”

„Ne, pane, zatím si nevzpomněla vůbec na nic.”

„Dobře. Pro jistotu ji stále sleduj.”

„Ano, pane.”

Vron si oddechl. Musel Šítárovi říct, kde Hanka je, to odmítnout nedokázal a lhát nemohl. Kdyby ale kouzelník trval na jejím usmrcení, znamenalo by to konec džinovy existence a dívce by tím nejspíš nepomohl. Musí rychle něco udělat. Co kdyby si to Šítár rozmyslel? Situace začíná být kritická. Sám ale zradit svého pána nemůže. Musí vymyslet něco, co by Hance pomohlo, a pánovi neublížilo. Dlouho přemýšlel. Ale ať to vzal z jakékoliv strany, jako jediná možnost se jevila malá siréna. Jestliže jí pomůže utéct, snad Hance přinese naději na záchranu.

Příští dny začal ve volné chvíli pracovat na svém plánu. Do blízkosti pobřeží nalákal několik žraloků. Nenápadně je krmil a čekal na den, až se siréna sejde s Šítárem. V tom okamžiku se vypravil za Omaulou. Jako vždycky špehovala Lesibu. Džin ji potichu odchytil a odtáhl z dosahu i doslechu.

„Je čas utéct,” řekl jí, „jestli Hanku někdo co nejdřív nenajde, nejspíš to s ní nedopadne dobře. Nemohu ti dát

další informace, ani nechci vědět, co všechno víš ty, jen budu kryt tvůj útěk. Jsi připravená?”

„Celou dobu jsem připravená. Mohu začít vytvářet bránu?”

„Dej se do toho,” řekl Vron a kryl magické ozvěny použitého kouzla. Jakmile malá siréna zmizela, zavedl žraloky k hejnu berseret, které po jeho zásahu neměly svou obvyklou podobu. Žraloci se na ně hladově vrhli a po chvílce z nich byly tři šílené bestie, které se pustily do svých společníků i samy do sebe. Najednou bylo všude kolem plno krve, ale džin už byl na souši a věnoval se kontrole laboratoře. Předpokládal, že je malá Omaula v bezpečí svého domova a že díky zmatku ve zdejších vodách bude nemožné zjistit, kam se poděla. Doufal, že ho nepošlou, aby ji našel.

Omaula se vynořila poblíž domova. Kdyby nebyla sirénou, rozplakala by se úlevou. Skoro tři týdny si hrála na ztrátu paměti a předstírala vděčnost za záchranu. Nikdy ale nemohla k Lesbě cítit to, co ji spojovalo s Delfitou Marelou. Delfita byla její opravdovou matkou, i když neměly stejnou krev.

Rychle proplula celým domovským komplexem, ale mámu nenašla. Uvědomila si, že bude potřeba otevřít ještě jednu bránu směrem ke škole. Zatím ještě nikdy nemusela kouzlo zopakovat tak brzo po prvním použití. Ale nedá se nic dělat, musí to zkusit. Kdoví jestli Hančina záchrana nezávisí právě na její rychlosti.

Za okamžik se vynořila ve škole. Chtěla začít hledat ředitelku, ale tu přilákala ozvěna otevřené brány.

„Omaulo, holčičko, ty ses vrátila,” objala ji siréna bez ohledu na etiku, „ani nevíš, co jsme se tě nahledali.”

„Ale vím, viděla jsem vás, ale nemohla jsem se ozvat. On tvrdil, že když se ozvu v nepravý čas, zabijí vás.”

„Hlavně že jsi živá a zdravá. Teď už se o tebe postaráme. Musím dát vědět Delfitě.”

„Hledala jsem ji doma, nebyla tam,“ tázavě se na učitelku podívala Omaula.

„Všichni hledají tebe a Hanku. Jsou v terénu.“

„Asi bych jim měla něco o Hance říct. Můžete jim poslat zprávu? On tvrdil, že to spěchá.“

„Kdo on?“

„Pomocník kouzelníka. Chtěli po něm, aby mi vymazal paměť, ale on to neudělal. Varoval mě a řekl, jak se mám chovat, aby se na nic nepřišlo. Teď přišel a nařídil, abych utekla, protože Hance hrozí něco špatného.“

„Ty víš, kde Hanka je?“

„Přesně ne, ale...“

Nedořkla, protože ředitelka ji popadla za ruku a vyrazila s ní ke své pracovně. Omaula ještě nikdy uvnitř nebyla. Kromě obvyklých živých závěsů a ochočených rybek tu bylo na stěně několik zrcadel. Magie z nich vyzařovala na dálku. Přistoupila k tomu, pod nímž byl ornament propletených lidských rukou, a přejela po něm dlaní. Zrcadlo se zamžilo a nějakou dobu se vůbec nic nedělo. Náhle se projasnilo a ukázalo lidskou pracovnu. Uprostřed ní stála žena, kterou Omaula znala hlavně z Hančina a Rafanova vyprávění. Říkali o ní shodně, že je to vynikající třídní učitelka.

„Srdečně vás zdravím,“ řekla, „omluvte prosím mou nedokonalou sirénštinu.“

„I já vás zdravím. Pravděpodobně pro vás mám informaci. Sama ještě nevím, do jaké míry pro vás bude zajímavá, ale Omaula říká, že to spěchá. Proto volám okamžitě. Rozumíte dobře sirénsky, nebo mám zavolat překladatelku?“

„Rozumím mnohem lépe, než mluvím. O co jde?“

„Ještě mi dovolu dotaz. Už jste našli Hanku?“

„Nemáme tušení, kde je, přestože ji hledají naši nejlepší stopaři. Doufáme, že je naživu, ale nedokážeme si to nijak ověřit.“

„V tom případě pro vás bude svědectví malé Omauly zajímavé,” vybídla Sipiliana Omaulu, aby přistoupila k zrcadlu.

„Vlastně mi řekl, abych utekla, jinak Hanka špatně dopadne,” spustila malá siréna, protože nevěděla, odkud má začít. Pak si uvědomila, že začala z nervozity drmolit a že by měla zpomalit.

„Kdo ti to řekl?” zeptala se lidská učitelka.

„Kouzelníkův pomocník. Nevymazal mi paměť kvůli tomu, abych pomohla Hance. Byl divný. On sám mi neprozradil nic, ani co Hance hrozí. Jen chtěl, abych utekla a řekl, že bude krýt můj útěk.”

„Rozumím. Nesměl nic říct. Možná doufal, že něco užitečného víš ty.”

„Snažila jsem se naslouchat všemu, o čem se mluvilo. Říkali: ta bez paměti, a měli na mysli Hanku. Kouzelník ji daroval muži, o němž mluvil jako o Selovi. Siréna mu říkala Seladonin. Musí bydlet v Dubovníku podobně jako kouzelník. Hovořili o honosném domu, který postavil. Hanku prý ale poslali do školy. Slovo škola vyslovovali pohrdavě - měla jsem pocit, že se jedná o nějakou divnou školu. Ale nemohla být daleko, protože často opakovali, že kontrola holky bez paměti nepřinesla nic nového.”

„Jsi velice šikovná siréna, Omaulo, tohle by nám mohlo pomoci.”

„Ještě něco. Často se mluvilo o jedu, o berseretách a o šílenství, ale přesně nevím, o co jde. Prý ten jed už vyzkoušeli na lidech. Siréna, u které jsem byla, chodila krmit početné hejno berseret. Občas některé zahнала do sítě a lidé je odnesli. Víc toho asi nevím.”

Profesorka v zrcadle se mírně usmála: „Moc ti děkuji. Hned všechny informace předám lidem, kteří tebe a Hanku hledají.”

„Bude-li něco nového, dejte nám prosím vědět,” požádala profesorku Sipiliana.

„Samozřejmě,” přikývla Ferinová a spojení přes zrcadlo se rozplynulo.

Když Omaula s ředitelkou vypluly ven, čekalo tam na ně spoustu sirén a mezi nimi v první řadě i Rafan. Malé siréně bylo jasné, že se nevyhne podrobnějšímu líčení svých zážitků. Pak se dopředu prodral někdo další. Byla to Delfita. Beze slova Omaulu objala a ta jí oplátila stejně srdečným přitulením. Konečně byla opravdu doma!

Zatímco malá siréna líčila všem, kdo naslouchali, co se s ní poslední tři týdny dělo, nastal v lidském světě poplach.

Ferinová narychlo svolala do školy pátrače. Dostavil se dokonce i Demit a R'íhan. Vyprávěla jim, co se právě dozvěděla.

„Zatracenej džin, copak nemohl padnout do lepších rukou?” vrčel Zachariáš, kterého na schůzku přivedl Nik, „bude muset stát proti nám. To je proklatě nepříjemná komplikace.”

„Ale pomohl siréně k útěku,” namítl Mojerana, který přišel s Demitem.

„Stejně by bylo lepší se s ním nepotkat,” ušklíbl se trpaslík.

„S tím souhlasím,” přikývl Demit, „ale pojďme k věci. Jméno Seladonin se už objevilo v souvislosti s pátráním po jiné dívce. Je docela dobře možné, že zmíněný muž provozuje podezřelé aktivity s nedospělými dívkami. To bychom měli rychle zjistit.”

„To už je zjištěné,” namítl trpaslík, „je potvrzeno, že láká mladá děvčata na dobře placenou práci ve městech, a pak se po dívkách slehne zem. Rovněž odvádí dospívající holky z charitativních domovů. Ty pochopitelně nikdo nikdy nehledá. Je opatrný a bude těžké ho nachytat při prodeji děvčat, ale s Nikem na tom pracujeme. Jestli je pravda, co nám řekla jedna bláznivá ženská, dává holkám náramky poslušnosti a tím zaručuje zákazníkům, že jim prodané osoby neutečou. Vlastní několik lodí a pravděpodobně

převáží dívky dostatečně daleko, aby se vyhnul prozrazení. Možná i Hanku čeká nějaká podobná cesta, proto dal džin signál, že hrozí nebezpečí.”

„Omaula o Hance mluví jako o dívce, která ztratila paměť, budete muset být opatrní při jejím kontaktování. Mohlo by se stát, že vás nepozná a prozradí těm, kdo ji drží,” podotkl jednorožec.

„Problém je, jak ji najít,” vzdychl Nik, „možná bych mohl v Dubovníku předstírat, že jsem bohatý mladík, který by rád našel poslušnou ženu.”

Mojerana se usmál a trpaslík se nepokrytě zachechtal: „Asi by ti neuvěřila ani vlastní babička! Na to zapomeň.”

„Máš snad lepší nápad?”

„A co takhle zvrhlej trpaslík?”

„Vážně bys dokázal těm děvčatům ubližovat?”

„Ale houby! Znal jsem ovšem jednoho trpaslíka, který požadoval, aby všichni jeho sloužící trvale chodili po kolenou. Věříš, že u něj nikdo nechtěl sloužit?”

„To museli chodit po kolenou i venku?”

„No jasně. Proto u něj nikdo dlouho nevydržel. Tahle úchylka by mohla vypadat věrohodně, co říkáš?”

„Možná...”

„A ještě lepší by bylo, kdybys mi dělal sloužícího. Co říkáš, Niku? Zvládl bys to?”

„Cože? Chodit po kolenou? Spadl jsi z višně?” protestoval mladý ochránce.

„Já to vidím jako skvělý nápad,” podíval se na něj Mojerana, „má logiku, je natolik pikantní, že se to po městě rychle rozkřikne, a bude přirozené, že se o divném trpaslíkovi doslechne každý, kdo má co nabídnout.”

„Velice zajímavá výzva, Niku,” přidala se na jejich stranu i Ferinová.

„Přijdu o kolena,” zatvářil se nešťastně ochránce.

„Kolena nebudou nejhorší, co tě čeká,” podíval se mu do očí Demit, „daleko víc bude bolet ztráta důstojnosti, i když

půjde jen o představení pro lidi. Jistě vás budou sledovat, takže nebude možný ani odpočinek v soukromí. Věřím, že tě Zachariáš nebude trápit zbytečně, ale snadné to rozhodně nebude.”

Nikovi bylo jasné, že Bdělému odmítnout nedokáže. Jestliže i on si myslí, že by bláznivý nápad mohl vést k úspěchu, nezbyvá nic jiného, než se k výzvě postavit čelem. Nik váhavě přikývl a Demit se pousmál.

„Věřím vám. Zachraňte naši dceru,” řekl jednorožec, „pomohu vám aspoň s finanční stránkou.”

Na stole se před trpaslíkem objevilo deset kamenů, za které by mohl žít do konce života bez práce. Pak se R’íhan obrátil k Nikovi, sklonil hlavu a dotkl se rohem jeho nohou:

„Abys to zvládl bez velké bolesti.”

„Díky,” řekl Nik, „zkusíme ji najít.”

„Štěstí vás provázej,” mávl rukou Demit, kývl na pozdrav a odešel.

„Zajdu s vámi do Dubovníku a domluvím vám uvedení do společnosti,” navrhl Mojerana.

„Taky znám ve městě pár obyvatel,” nesouhlasně se zamračil trpaslík.

„Ale tenhle kontakt se ti bude líbit,” ušklíbl se Mojerana, „tak co, půjdeme?”

„Mám otevřít bránu k pobřeží, nebo někam nahoru?” zeptal se Nik.

„Nahoru.”

Prošli bránou a před nimi se otevřel výhled na město a na moře. Vánek nesl pachy moře až sem.

„Nuže, na kolena, slouho,” zašklebil se trpaslík na Nika.

„Cože? Hned teď?” zaúpěl Nik a poslechl. V nové pozici si připadal neobyčejně hloupě. Hořce zalitoval, že se nechal přemluvit.

„Náš kontakt bydlí v uličce za rohem,” ukázal Mojerana doleva a všichni tři pomalu vyrazili. Nik skřípal zuby a v duchu proklínal Zachariášův nápad. Došli k malému

domku s perfektně udržovanou zahradou. Mojerana zatáhl za zvonek. Ze dveří se vynořila malá obézní žena s pronikavými očima.

„Ahoj, Doroto, jak se máš?“

„Co to s sebou vláčíš za exoty, Mojo?“

„Rád bych tě seznámil s roztomilým trpaslíkem, který by potřeboval luxusní bytěček s komfortní obsluhou. Máš něco volného?“

„To záleží na...“ žena naznačila finanční gesto.

Trpaslík kývl na Nika a ten se po kolenou přiblížil k ženě a do dlaně jí vložil nejmenší diamant z jednorožčova daru.

Žena ho pozorovala s pobavením. Při pohledu na kámen však povytáhla obočí. „Pojďte dál,“ kývla na ně.

Vstoupili dovnitř a užasli, hlavně trpaslík. Žena byla očividně milovnice zbraní. Druhý pohled jim prozradil, že to nejsou jen tak obyčejné kousky, ale skutečné skvosty. Zachariáš okamžitě v některých exponátech odhalil práci svého lidu. Žena se mu opravdu začala líbit. Nakoukla do dalších dveří a na někoho zahalekala. Posadili se do křesel u stolu, s výjimkou Nika, který zůstal klečet vedle Zachariáše. Paní Dorota jeho pozici nijak nekomentovala. Po chvíli mladá dívka přinesla občerstvení. Trpaslík si ji zálibně prohlédl. Jakmile si žena všimla jeho zájmu, ihned ji poslala pryč.

Chvíli nezávazně klábosili o poměrech v Dubovníku, o tržišti, na kterém se dá koupit mnohé, ale ne všechno. Popíjeli výtečnou kávu a Zachariáš nabídl jeden zákusek i Nikovi.

„Umí váš sluha řídit koně?“ zeptala se Dorota. „Je obstojně učenlivý, myslím že to zvládne,“ odpověděl trpaslík.

„Dám vám během vašeho pobytu k dispozici dvoukolku s dobrým koněm, abyste se nemusel každý den škrábat do kopce k naší vile. Tady je klíč od vrat a od domu. Mám ještě zjednat někoho, kdo by vám uklidil?“

„To by bylo výborné,“ přikývl trpaslík, „rovněž bych ocenil přítomnost kuchaře. Tenhle můj ňouma moc vařit neumí. A kdybyste se doslechla o někom, kdo by chtěl ke mně do služby, pošlete ho za mnou.“

„Chcete se usadit ve městě?“

„Ale kdepak. Mám namířeno do Trpasličích hor na severu. Jen je tam nouze o dobré služebnictvo. To bych si potřeboval obstarat tady. A platím dobře.“

„Ale Trpasličí hory nejsou zrovna vlídný kraj, nevím, jestli seženete někoho, kdo by s vámi šel.“

„Jak říkám, platím víc než dobře. Mám ale speciální podmínku. Všichni, kdo jsou vzrůstem vyšší než já, musí v mé přítomnosti chodit po kolenou. Občas to někoho odradí, ale já na tom trvám.“

„V tom případě vážně nevím, koho seženete. Váš požadavek se lidem nebude líbit.“

„Ani za...?“ trpaslík se naklonil k paní domu a pošeptal jí zbytek věty do ucha.

„Cože? Opravdu jim platíte tolik?“ podivila se Dorota a pohlédla na vousatého mužíka téměř s úctou.

Vzápětí do místnosti vstoupil mladík a oznámil, že je vše připraveno.

Mojerana se zdvihl a doprovodil Zachariáše s Nikem ke dvojkolce.

„Dobře poříďte,“ popřál jim, rozloučil se a zmizel v přílehlých uličkách.

Nik vyšplhal na kozlík, chopil se opratí a s úlevou si narovnal bolavé nohy. Zachariáš si nechal vysvětlit cestu a nezvykle uctivě se rozloučil s paní Dorotou. Kůň byl naštěstí poslušný a klidný, takže na místo dorazili bez úhony. Zachariáš odemkl vrata a nechal Nika dojet až k vile, obklopené zahradou. Z obytných prostor byl mimořádně krásný výhled na přístav a moře. Krátce po nich dorazila i služebná a kuchař s tím, že jsou jim k dispozici po celou dobu pobytu. Nik nešťastně vzdychl, protože v jejich

přítomnosti musel dál hrát svou nezáviděníhodnou roli. Ale na druhou stranu děkoval osudu, že mají k dispozici dopravní prostředek, protože cestování pěšky po kolenou by asi dlouho nevydržel. Trpaslík mu sice obstaral na nohy kožené návleky s vycpávkami, ale i tak!

Jezdili společně po Dubovníku, vymetali hospody a snažili se pochytit všechny zdejší drby a zajímavosti.

Už druhý den věděli, kde bydlí Seladonin, ale usoudili, že by si ještě měli dát načas a počkat, až je osloví sám. Zachariáš sázel na boháčovu hamižnost a rozhazoval peníze na všechny strany. Několik lidí se pokusilo o službu u něj, ale chození po kolenou nevydrželi ani tři dny. Trpaslík si všude nahlas stěžoval, jak jsou lidé zhýčkaní a nic nevydrží.

Jednoho dne Nik přibrzdil a otočil se na trpaslíka: „Vidíš toho světlovlasého muže v modré košili?”

„Jasně. Co je s ním?”

„To je muž z Rafanovy vize.”

„Opravdu? Seš si jistý?” ožil Zachariáš.

„Stoprocentně.”

„Tak mi zastav, půjdu se projít. Ty zatím zajed' na trh pro ryby. A ne abys koupil chobotnice, ty já nerad.”

Trpaslík vystoupil a vyrazil za mužem, kterého mu Nik ukázal. Ochránce z toho neměl nejlepší pocit. Báł se, aby trpaslík neprovedl něco, co by je prozradilo.

Zachariáš se pokusil velkého světlovlasého muže dohnat. Muž se po něm ohlédl a mírně zrychlil, ale zmizet z dohledu se nesnažil. Z toho trpaslík usoudil, že o něm džin ví, ale nechce s ním mluvit. Měl pocit, že ho někam vede. Vlastně bylo logické, že jim džin nemůže pomáhat přímo. Tímhle způsobem by však aspoň mohl naznačit, kde mají hledat. Postupně se dostali do starší zástavby, kde se muž zastavil před jedním domem. Znovu se ohlédl a vstoupil dovnitř. Trpaslík si důkladně prohlédl budovu a pokračoval nenápadně v cestě. Tohle bude práce pro Mojeranu. Určitě

dokáže zajistit nenápadné sledování objektu. Na tržišti mu nechá vzkaz, aby se u nich večer zastavil.

Nik zatím nakoupil a liboval si, že může chodit normálně. Vesele dorazil domů a udivil služebnictvo, že umí chodit po svých.

„Mysleli jsme si, že jsi mrzák,” přiznal kuchař, když přebíral ryby.

„Zatím nejsem, ale než mi skončí služba, možná budu.”

„A proč to děláš?”

„Za dva roky služby si vydělám tolik, že si budu moct pořídit malý obchod a domek. To už za dočasné nepohodlí stojí, ne?”

„Páni! To je opravdu slušný výdělek. Ale za jakou cenu! Já bych do toho nešel.”

Nik vycítil, že se sloužící v jejich domě nemohou dočkat, až o té podivné situaci povědí svým známým doma a v hospodě. Přesně takový druh propagace potřebovali nejvíc.

Následující den se události začaly odvíjet jedna za druhou jako na běžícím pásu.

Od Mojerany přišla blesková zpráva, že sledování potvrdilo množství dívek v domě, který hlídali. Vzápětí dorazil vzkaz od Doroty, že je trpaslík pozván na oběd, který Seladonin pořádá pro zájemce o dobře vychované služebné. K jejich vile, kde bydleli, se začali courat noví uchazeči o zaměstnání. Nik doufal, že se konečně věci pohnou kupředu.

Nemá mě rád

Hance už se tvář skoro zahojila. Momentálně byla se svým životem spokojená. Nejraději pracovala na zahradě nebo v kuchyni, kam ji většinou posílali. Pokusy o vyšívání dopadly katastrofálně a s tancem to bylo ještě horší.

Akorát ji mrzelo, že mezi ní a Marií vládlo napětí. Nechápala, čím se její spolubydlící trápí, a měla zlost, že jí to Marie nechce vysvětlit. Nosila jí ze zahrady zeleninu a ovoce a marně se snažila přijít na důvod, proč na ni dívka hledí napůl něžně, napůl útrpně.

Jednoho dne ráno pro ně madam Sue přinesla čisté šaty určené pro sváteční příležitosti. Marie se vyděsila. Začala panikařit, ale madam ji velice rychle uklidnila. Dohlédla, aby se obě umyly, učesaly a náležitě oblékly. Nespustila je z očí. Odvedla obě nahoru mezi ostatní dívky. Všude bylo cítit nervozitu a nejistotu očekávání toho, co se má stát.

Hluk na chodbě prozradil, že návštěva, na kterou všichni čekali, konečně dorazila. Dívky dostaly do rukou tácky s občerstvením a na pokyn pomalu vstupovaly do jídelny a nosily na stůl chlebíčky a nápoje.

Hanka svírala mísu s ovocem a Marie za ní balancovala s několika sklenicemi. Další dívka nesla dva džbány vína.

U stolu seděl Seladonin, kterého většina dívek znala. Jako obvykle s ním dorazili jeho dva osobní strážci a dnes přivedl hosta, podsaditého malého trpaslíka, který se dychtivě rozhlížel. Zacuchané vousy a uhrančivé oči Hanku zaujaly. Bylo na nich něco zvláštního, něco osobitého.

„Panebože, snad si nás nevybere,“ zašeptala za ní zděšeně Marie.

Několik dívek zatančilo, ale nezdálo se, že by se hostu líbily. Jen mávl rukou a taneční skupinka byla odeslána pryč. Zbýlým dívkám nařídili, aby se posadily ke stolu a občas se jich někdo na něco zeptal. Hance se zdálo, že ji trpaslíkovy

oči pozorují víc než ostatní. Počet dívek se postupně snižoval, až nakonec zbyly jen dvě.

Muži dojedli, víno jim zvedlo náladu a Hanka doufala, že se blíží konec návštěvy. Madam Sue odvedla svoje svěřenky vedle. Jenže místo převlékání do ústavních šatů Hance a Marii poručila obléknout vestu a do ruky jim vtiskla skromné zavazadlo.

„Máte velké štěstí,“ oznámila jim slavnostně, „dostáváte se do rukou bohatého pána, u něho se jistě budete mít dobře. Odveze si vás do své země, tak se mu snažte ve všem vyhovět, ať nám neuděláte ostudu.“

„Já s ním nechci,“ vzlykla Marie.

„Ty s ním chceš jít!“ poručila přísně Sue. „Slyšela jsi mě!“

„Ano, madam, chci jít,“ odpověděla tiše a rezignovaně pod vlivem náramku poslušnosti. „No proto!“

Hanka se na nic ptát neodvážila. Nějak si nedovedla představit, co je v následujících chvílích čeká. Kdoví co po nich bude jejich nový pán chtít. Kéž by to byla práce na zahradě nebo v kuchyni, pomyslela si a odvrátila pohled od vyděšených očí své spolubydlící. Madam Sue obě postrkovala ke dveřím na chodbu, kde na ně čekal dobře naladěný trpaslík.

„Žádné strachy, děvčata, dnes se povezete jako královny,“ zasmál se a otevřel dveře na ulici, kde čekal kůň s vozíkem.

„Poslouchejte na slovo svého nového pána,“ nařídila madam Sue a Hanka měla pocit, že se jí ženin příkaz zařizl až do mozku.

„Tak, holky, rychle si nastupte, dneska řídím já,“ zahalekal Zachariáš a kývl na pozdrav Seladoninovi a madam Sue. Pak práskl do koní a vyrazil k pronajaté vile. Tentokrát koně moc nešetřil. Zastával názor, že šťastné náhody je třeba zužitkovat co nejrychleji a nenechat si je proklouznout mezi prsty.

Ani ve snu ho nenapadlo, že jejich plán může vyjít na dvě stě procent. Celou dobu, kdy vyjednával o koupi dívek, trnul v obavách, aby něco nepokazil nebo aby nedal najevo přílišný zájem, a nevzbudil podezření. Seladonin byl protřelý lump, který sice miloval peníze, ale ne za každou cenu. Kdyby zavěťřil sebemenší ohrožení, byla by celá jejich komedie k ničemu. Museli podat prvotřídní herecký výkon, aby jim na návnadu skočil tak rychle. Možná jeho rozhodnutí pozvat trpaslíka na oběd urychlil fakt, že se do jeho pronajaté vily začali hrnout další a další uchazeči o službu. Vidina peněz leckoho zaslepila natolik, že byl ochoten potlačit důstojnost, aby uspěl. Jiné zas k tomu dohnala nouze a starosti. Takové si bral Zachariáš na zkoušku a po dvou dnech je propustil s královskou odměnou. To se brzo rozkřiklo, takže Nik měl plno práce s odmítáním nových zájemců. Nyní byl nejvyšší čas zmizet ze scény. Ale nejdřív bylo potřeba dotáhnout představení do konce. Určitě neuškodí vzbudit zdání, že obě děvčata zmizí spolu s ním někam hodně daleko.

„Tak jsme doma, krasotinky,” zahalekal Zachariáš, když zastavil před vilou, „račte vystupovat.”

Dívky poslechly a čekaly, co se bude dít.

„Ty zatím pohlídej koně,” nařídil Marii a kývl na Hanku, „no a ty pojď za mnou dovnitř, pomůžeš mi se zavazadly.”

Kráčela mu v patách a marně se snažila vzpomenout, jestli už ho někdy někde neviděla. Trpaslík se zastavil v kuchyni a podal kuchaři zapečetěný váček.

„Za chvílku odjíždíme, dobře za námi zamkni. Klíče a váček předej paní Dorotě, že se uctivě poroučím. Máš pro nás přichystané jídlo na cestu?”

„Samozřejmě, pane, bylo mi ctí pro vás pracovat,” sáhl kuchař pro tašku, kterou trpaslík vrazil Hance do ruky.

„Vaříš dobře, velice dobře, byl jsem s tebou spokojený,” kývl uznale Zachariáš a podal muži malý drahokam, „možná se někdy vrátím a zkusím tě přetáhnout do svých služeb.”

„Ušetři si cestu, pane. Nic ve zlém, ale mám bolavá kolena a tvé podmínky bych nemohl přijmout.“

Zachariáš po něm pobaveně loupal okem a ušklíbl se. Potom zavedl Hanku do pokojů, kde čekal Nik.

„Tak co? Byla tam?“ zeptal se ochránce, sotva trpaslík otevřel dveře.

Oslovený se na něj zašklebil a ustoupil stranou. Hanka vstoupila do pokoje a taška s jídlem jí vypadla z rukou.

„Hanko! Haničko, holka moje zlatá, ani nevíš, jak jsem rád, že jsme tě našli,“ rozzářil se obličej mladého ochránce, když rozpráhl náruč.

„Niku, můj bože, Niku,“ zalily se Hance oči slzami, když se objali. Sotva ho zahlédla, měla všechny své vzpomínky zpět. Jako by se právě probudila ze špatného snu. Nikova přítomnost a jeho nadšení ze shledání ji zahltilo přemírou štěstí.

„No to mě podrž. Ke mně se chová jako k cizímu a tobě hned vletí do náruče,“ zabručel trpaslík, ale neměl k dojetí daleko.

„Zachariáši,“ běžela to Hanka napravit, „jak jsem jen na tebe mohla zapomenout?“

„A už si pamatuješ všechno? Nebo jenom něco?“

„Všechno, úplně všechno,“ odpověděla trpaslíkovi, ale oči měla pouze pro Nika.

Pak se zarazila. Dotkla se náramku a fascinovaně zírala na prázdné pravé zápěstí. Sáhla si ke krku a zneklidněla.

„Nemám hodinky!“ olízla si rty. „Ani amulet...“

„Hlavně že jsi živá a v pořádku. Ostatní už se nějak vyřeší,“ pohladil ji Nik, „měli jsme o tebe velký strach.“

„Hele, mladej, přestaň řečnit, seber zavazadla a mizíme. Dokud jsme tady, nemůže Mojerana spustit akci. Tak sebou hod,“ připomněl Zachariáš Nikovi, že není čas na lelkování. „Navíc tě venku čeká ještě jedno překvapení.“

„A co tohle?“ natáhla Hanka ruku s náramkem, který blokoval její magii.

„Ještě chvíli vydrž. Dokud to máš na ruce, žádný kouzelník nemá šanci tě najít. Jakmile budeš v bezpečí, sundáme ho,“ trpaslík jí znovu vrazil do ruky tašku s jídlem.

„Budeme hrát až do konce?“ zeptal se Nik neochotně.

„Bylo by to lepší. Ale nechám to na tvém rozhodnutí,“ odpověděl mu vážně Zachariáš.

„Tak jo,“ vzdychl nešťastně mladý ochránce a natáhl si na kolena kožené chrániče.

„Co to dělá?“ podivila se Hanka, když viděla, jak se po kolenou vydal k domovním dveřím.

„No, vlastně to dělá pro tebe,“ ujistil ji tiše Zachariáš, „ale není čas na povídání. Všechno se dozvíš později.“

Málem zakopli o Nika, který se udiveně zastavil mezi dveřmi. Zíral na dívku, která držela koně a mračila se na celý svět.

„Překvápko, co?“ zachechtal se krátce trpaslík.

„To snad není možný! Ona tam byla taky?“

„Aspoň vidíš, že sis svá kolena neničil nadarmo.“

Nik se vyhoupl na kozlík, kývl na Hanku, aby si k němu přisedla, a ohlédl se dozadu. Trpaslík se uvelebil na polstrovaném sedadle a Marie dosud váhavě přešlapovala u dvířek. Teprve důrazná pobídka ji přiměla k nastoupení. Potom Nik mlaskl na koně a vyrazili nejkratší cestou k přístavu.

Hanka se musela důkladně držet, aby na hrbolatém povrchu cesty nesklouzla ze svého místa. Jednou ji na poslední chvíli zachytila Nikova pevná ruka. Pocit štěstí se rozlil do všech jejích končetin. Už dlouho nebyla tak šťastná jako v tuto chvíli. Zase byla sama sebou, tedy až na protimagický náramek, který hyzdil její zápěstí, měla vedle sebe nejužasnějšího ochránce, co existuje, a jsou na cestě domů.

Nik zajel až těsně k molu, kde čekala obchodní loď.

„Já nikam jet nechci,“ zašprajcovala se Marie, když měla vstoupit na palubu.

„Okamžitě si nastup,“ podíval se jí do očí Zachariáš.

Hanka se k nim vrátila, vzala Marii za ruku a postrčila ji k lodi: „Ničeho se neboj, nemohla ses dostat do lepších rukou. Všechno bude v pořádku.”

„Dej signál Mojeranovi, ať spustí akci,“ zaslechla ještě trpaslíka, jak houkl na Nika.

Loď zřejmě čekala jen na ně, neboť okamžitě odrazila od břehu a nabrala vítr. Obě dívky u zábradlí sledovaly vzdalující se pobřeží. Hanka chtěla promluvit, ale ochránce zavrtěl hlavou a prst na rtech naznačil, že tady není vhodné místo. Dokonce ani neměl snahu uložit přinesená zavazadla. Z toho Hanka usoudila, že budou asi brzo přestupovat.

„To stačí,“ prohlásil Nik po půlhodině plavby. „Tak se do toho dej,“ kývl trpaslík a pobral všechna zavazadla.

„Hanko, Marie, pojdte obě ke mně a chyťte se mě za ruku,“ nařídil ochránce a zachvění vzduchu Hance prozradilo, že otvírá bránu. Uvědomila si, že Nik bude muset při průchodu chránit ji i Marii, aby se v pořádku dostaly na druhou stranu. Všechno, co následovalo, šlo hrozně rychle. Mladík je protáhl skrz magický průchod a vzápětí se ocitli v blízkosti lesa. Zachariáš proklouzl za nimi. Hanka nechápala, kde jsou, ale Marie se rozhlédla a překvapeně se otočila k Nikovi.

„Já jsem doma! Vy jste mě vzali domů?”

„Počkej, uklidni se. Nebylo by dobré, kdyby ses ukazovala lidem. Někdo si tě tu vytipoval a zdejší síť lumpů pravděpodobně stále existuje. Chvilku mě poslouchej, abys pochopila, oč jde. Pokoušíme se Paulu přemluvit, aby se přestěhovala do Santareny. Jenže ona bez tebe odmítá odejít. Já za ní teď skočím a přivedu ji, abychom si mohli nerušeně promluvit. Souhlasíš?”

Marie si prohrábla vlasy a usmála se: „Dobře, já tu počkám.”

Trpaslík se posadil do trávy a dívky ho následovaly.

„Poslyš,“ oslovila ho Hanka, „sice tuším, co je účelem téhle návštěvy, ale malé vysvětlení by rozhodně nebylo na škodu.“

„Zajímá tě, jak jsme se měli my suchozemci, zatímco ses plácala pod vodou?“ ušklíbl se dobromyslně Zachariáš.

„Před nějakým časem přišel na Vronovu adresu dopis od Pauly. Otevřel jsem ho, a protože je to tvoje nejlepší kamarádka, začal jsem do jejích starostí strkat svůj nos. Neměla to, holka, jednoduchý. Jakmile umřela nemocná matka, začala se starat o své sourozence. Živila se hlavně jako léčitelka a občas prodávala byliny. Napsal jsem jí, jestli se nechce přestěhovat ke mně a pomáhat mi v podnikání. Jenže vzápětí dorazila zoufalá odpověď, že někdo unesl její sestru Marii a stěhování nepřipadá v úvahu, dokud nezjistí, co se s ní stalo. Oslovil jsem Nika, aby mi píchнул, a začali jsme hledat.“

„Já vlastně ani nevím, kdo a jak mě unesl,“ vložila se do hovoru Marie, „něčím mě omámili a probrala jsem se až ve sklepe s náramkem na ruce.“

„No vidíš, ten náramek! Tobě už ho můžeme sundat,“ pokynul jí Zachariáš, aby mu podala ruku. Otevřel kapesní nůž a přeřízl ho.

„Díky,“ zašeptala, „omlouvám se, že jsem tak vyváděla. Bála jsem se vás.“

„Po tom, co jsi prožila, ani není divu,“ přikývl Zachariáš a pokračoval ve vyprávění. Dívky napjatě naslouchaly a ani si nevšimly, že se vrátil Nik a připlížil se jim za záda.

„Já vlastně ani netušila, že jste trpaslík, Paula o vás vždycky mluvila jako o Zachovi, který je ten nejlepší chlap, kterého kdy potkala. Představovala jsem si vás jako hezouna v nejlepších letech,“ smála se Marie, když se konečně vysvětlilo, kdo je kdo.

„A teď ti nepřipadá jako hezoun?“ zasmál se za nimi Nik, až sebou obě dívky leknutím trhly.

Hned za Nikem se objevil pobledlý Paulin obličej, lemovaný známým rezavým odstínem dlouhých vlasů. Na Paulině tváři rozkvetl široký úsměv, a když jí do náruče vletěla Marie i Hanka, objala je obě zároveň.

„Paulo, neviděla jsem tě celou věčnost. Je z tebe krásná ženská,” konstatovala obdivně Hanka, když si prohlédla svoji kamarádku. Zdála se být bledší, pohublejší, ale o to víc vynikly její nádherné starostlivé oči.

Trpaslík vrazil Paule do ruky tašku s občerstvením. Otevřela ji a podělila jídlem všechny přítomné. Marie neustále jevila snahu se tulin k sestře. Paula si k ní přisedla blíž a vzala ji kolem ramen. Zachariáš obdařil Hanku spikleneckým pohledem a znovu začal mluvit o stěhování. Tentokrát Paula naslouchala s veškerou pozorností a nakonec váhavě přikývla.

„Asi máš pravdu, v Santareně budou mít děti lepší přístup ke vzdělání a bude to tam pro nás jednodušší... a nejspíš i bezpečnější. Taky ti musím splatit všechno, co pro nás děláš.”

„Výborně, takže jsme domluvení,” usmál se trpaslík a významně pohlédl na mladého ochránce.

„Budu vás v Kouzelných zahradách často navštěvovat,” dotkl se Pauliných vlasů Nik.

Paula k němu zvedla zářivý pohled a Hance ztuhl úsměv na rtech. Nevěřicně sledovala, jak na sebe ti dva hledí. Podobné vzájemné pohledy znala víc než dobře. Úplně stejně na sebe koukali Rafan s Andělou. Měla pocit, že se zámek jejich nejkrásnějších snů bortí v samých základech. Nik a Paula. Proč zrovna oni dva! Oba je má tak ráda...

Copak nevidí, jak moc jí ublížili? Sklopila oči, aby nepoznali, jak jí je. Cítila se zrazená a nejraději by se sebrala a utekla do lesa. Chtělo se jí křičet, protestovat, brečet, ale zároveň jí bylo jasné, že by tím nic nezměnila.

„Nechceš jabko?” oslovil ji trpaslík.

Vděčně přijala ovoce a byla ráda, že může něčím zaměstnat ruce a pusy.

„A co teď bude s Hankou?“ zeptala se Zachariáše Marie.

„Osudový úsek života má šťastně za sebou, takže se tiše vrátí do školy, aby dokončila studium,“ odpověděl. „Ještě dnes večer ji tam Nik doprovodí. Ani ty zatím nemůžeš zůstat doma. Nechceme, aby se rozkřiklo, že jsi zpět. Budeš muset jít se mnou do Santareny. Pomůžeš mi vybrat bydlení pro vaši rodinu.“

„Ráda,“ usmála se Marie, „jsem tak šťastná, že jsem se dostala pryč od madam Sue. Budu vám pomáhat se vším, co bude potřeba.“

„To rád slyším,“ zabručel trpaslík.

Když se najedli, sbalil Zachariáš zbytek potravin do tašky a přistrčil ji Paule: „Zpátky to nepotáhnu. Co nesníte, to vyhod. Raději bychom odtud měli zmizet.“

„Ani neumím vyjádřit, jak jsem vám vděčná,“ potřásla mu rukou Paula.

Pak objala Marii. Otevřela náruč i Hance, ale hned vycítila, že něco není, jak má být. Pohladila ji tedy aspoň po rameni.

„Hodně štěstí,“ popřála jí, „uvidíme se v Santareně.“

Nakonec podala ruku Nikovi a do Hančina nitra se opět plnou silou zabodl osten žárlivosti, když se ti dva na sebe zamilovaně usmáli.

Po chvíli je ochránčova brána vyklopila na pobřeží. Hanka místo nepoznávala, ale asi bylo předem domluvené, protože je zde očekávaly dvě sirény a Rafan.

„Hanau, sestřičko, to je skvělé, že se vracíš,“ vítala ji Omaula a Delfita se k ní sklonila a pohladila ji. Pak ji vzala za ruku a jedním pohybem stáhla z jejího zápěstí kožený proužek. Podala ho Nikovi. Hanku zaplavila ohromná úleva, když se k ní vrátil sedmý smysl v plné síle. Jako ozvěnu vnímala úlevný výdech R'íhana a nesmírně něžný a jemný dotek svého dračího bratra Plama. Byl to balzám na její

rozbolavěnou duši. Usmála se dojatě na sirény i na svého staršího kamaráda.

„Takhle dlouho se courat za školou, to se dělá?“ zašklebil se na ni Rafan a rovněž ji uvítal přátelským objetím. Následně se v jeho ruce objevila krabička. Otevřel ji a strčil Hance pod nos.

„Rafe! Kdes to vzal? Vždyť to jsou moje hodinky. A amulet!“ zajásala.

„Neboj se, všechno ti postupně povyprávím. Měli jsme strach, jestli nás poznáš. Říkali, že jsi ztratila paměť.“

„Jak vidíš, už jsem ji zase našla.“

„Měli bychom jít,“ přerušila je Delfita, „nebylo by vhodné, aby nás zahlédly nepovolané oči.“

„Má pravdu, nejvyšší čas se rozloučit,“ přikývl trpaslík.

Hanka ucítila na tváři jeho vousy, když jí vtiskl pusou vonící po tabáku. Mnohem chladněji se rozloučila s Nikem a po tváři jí přeběhl úsměv, když zahlédla Rafanovo udivené zdvihnuté obočí. Všichni se za ní dívali, když vstupovala se sirénami a kamarádem do moře. Marie jí naposled zamávala.

Společně doplávali do školních vod. Už dávno bylo po vyučování a vládl tu nezvyklý klid. Uvítala je pouze ředitelka. Přesvědčila se, že je všechno v pořádku, a poslala své žáky odpočívat.

Rafan s Hankou vystoupili z vody do vzdušné části jeskyně a odběhli se převléknout do suchého. Sotva začala dívka vyprávět o všem, co si pamatovala, připojily se k nim i Gertruda a Rea, aby si poslechly, co spolužačku potkalo. Nedostatečně usušený Plavík se Hance nacpal do klína, kde začal okamžitě dřímát. Když Hanka skončila, byl nejvyšší čas jít spát. S úlevou se zavrtila do měkkého lůžka a s tulíkem v náruči usnula.

Krátce poté, co se Plavík přestěhoval zpět k Rafanovi, začaly se Hance zdát neklidné sny. Z jednoho obzvlášť děsivého, plného mrtvých jednorožců, se vzbudila uprostřed

nocí. Bála se znovu sklouznout do spánku, aby hrozný sen nepokračoval. Zkoušela přemýšlet o škole, o sirénách, ale to jí dlouho nevydrželo, protože vzpomínky na Nika zatlačily do pozadí všechno ostatní. Ať se snažila, jak snažila, nemohla překousnout fakt, že se Nik během doby, kdy ji hledal, zamiloval do Pauly. Bolelo to. Bolelo to víc, než čekala. Copak neví, jak moc ho má ráda? Slzy jí stékaly po tvářích a neubránila se ani tichému vzlyku. Znovu se jí podařilo usnout, ale moc si nepomohla, do snu jí vstoupila Paula obklopená hroznem jedovatých hadů. Nik se jí snažil osvobodit a hadi se mu zakusovali do celého těla.

Ráno si připadala unavenější než včera. Musela se hodně přemáhat, aby se zapojila do vyučování a usmívala se na sirény, které projevovaly upřímnou radost z jejího návratu.

Těšila se na nejbližší volné dny, které stráví u Delfity. Zvědavá byla hlavně na Rafanovo vyprávění, které kamarád stále odkládal. Z toho usoudila, že má na srdci něco, co není určeno pro uši jejich spolužáků. Tím napínal její zvědavost až do krajnosti.

Naštěstí byla Sipiliana trpělivá učitelka a shovívavě přehlížela Hančinu roztěkanost. Spíš se věnovala opakování probraného učiva. Nejvíc času Hanka trávila nacvičováním relaxačních hladin vědomí.

Několik večerů zabralo podrobné líčení jejich zážitků Plamovi, Svátovi a R'íhanovi. Jednorožce k Hančinu překvapení nejvíc zajímal muž, který jí do rodinné školy nosil jablka. Když o něm s otcem podrobněji mluvila, najednou její vzpomínky zapadly do sebe a ona si uvědomila, kdo to byl. Ten světlovlasý muž spojoval všechny tři Rafanovy vize, kvůli kterým uvízla pod vodou u sirén. To on ohrožoval na životě ji a její nejbližší. Přitom působil tak sympaticky. Zatoužila si o něm promluvit s Nikem. Ach jo, zatracený Nik! Zrádná vzpomínka jí zase vehnala slzy do očí. Do háje! Jako by nebylo kolem slané vody dost! Proč je člověk bezmocný vůči vlastním pocitům! Ucítila otcovo jemné pohlázení.

Ukončila kontakt a rozbřečela se naplno. Naštěstí už ostatní spali a nikdo ji neviděl.

Konečně tu zase bylo pár volných dní. Delfita přišla osobně a Sipiliana je všechny provázela bránou až k jejímu domovu. Že by i ředitelka působila pod vodou jako ochranka? Omaula vysvětlila Hance a Rafanovi, že sirény posílily magický štít kolem obytné části jejich podmořského domova. Dokonce se tu motalo víc delfínů než obvykle. Ti ale na ochranku nevypadali.

Hance už chyběly zdejší podvečery a pobyt na útesu nad mořem, kde mohla pozorovat barevnou hru světel na obloze a na hladině. Cítila, jak voda odplavuje smutky a vnáší do její mysli klid.

Rafan jí dopřál čas k rozjímání, ale nakonec vyšplhal za ní. „Tak co? Máš chuť si popovídat?“ zeptal se a položil dívce do vlasů tulíka.

„Jasně. Na tuhle chvíli čekám celou věčnost,“ kývla Hanka, aby se posadil, a odchytila Plavíka dřív, než stihl smotat její dlouhé vlasy do hnízda.

„Nechtěl jsem mluvit před ostatními.“

„A proč? Jak to s tebou vlastně bylo? Tebe a Omaulu nechtyli?“

„Vidím, že budu muset vzít vyprávění pěkně od začátku. Smrtící setkání jsem přežil jen díky Vronovi a díky náhodě, že dostal včas do ruky tvůj paměťový amulet. No a tebe zase našli díky zajaté Omaule.“

Když uviděl, jak na něj Hanka vykulila oči, zasmál se a pustil se do popisu událostí od chvíle, kdy jejich skupinku omráčil výbuch podvodní brány.

„A já ho nepoznala!“ vydechla Hanka, když kamarád skončil a pověděl jí, u koho se Vron v současnosti ocitl. „Zatraceně! Nemohl si vybrat jiného pána?!“

„Dobře víš, že nemohl. Mám ale pocit, že se naše vyhlídky díky vrácené paměti, otočily k lepšímu. Už mě

nepronásledují děsivé sny. Také vize během vyučování jsou příznivější, i když faktor nebezpečí přetrvává.”

„To máš kliku. Mně se teď každou noc zdají sny o Paule a Nikovi a bývají dost hororové.”

„Jen tak mezi námi, co jste si provedli s Nikem, že ses na něj mračila?” zeptal se zvědavě Rafan.

„Nic,” odtáhla se Hanka.

„Hele, ségra, jsi stejně čitelná jako Plavík, když se dostane k sušenkám. Nedělej fóry a vysyp, o co jde!”

Hanka se kousla do rtu a pak řekla chraptivě: „Nik se zamiloval do Pauly.”

Rafan povytáhl obočí: „A Paula?”

„Je z něho vedle.”

„Odtud tedy vítr fouká...” přikývl chápavě, ale na rtech mu pohrával špatně skrývaný úsměv. To se Hanky dotklo a její city zaplavil nekontrolovatelný vztek.

„Jak já ji nenávidím! A jeho taky!” vyhrkla a rozbřečela se.

Rafan vzdychl a čekal, jestli ji záchvat přejde. Když nepřestávala, otočil si Hanku proti sobě, vzal ji za bradu a zadíval se jí přímo do očí.

„Hele, nech toho, nebo tě škrtnu ze seznamu svých kamarádů. Nevadí mi, že brečíš, ale svoje vzteklé výkřiky laskavě koriguj! Uvědom si, že pro Nika jsi malá holka, kterou musí chránit, možná trochu kamarádka, ale nic víc. Kdybys nebyla zaslepená svými bláznivými hormony, musela by sis toho všimnout už dávno. A Paula je přece tvoje nejlepší kamarádka. Její život není procházka růžovou zahradou, takže si trochu toho citu rozhodně zaslouží. Měla bys jí přát štěstí.”

Hančiny slzy tekly Rafanovi na ruku. Vztek z jejích očí vyprchal a vystřídal ho zoufalý smutek.

„Já to tak přece nemyslela. Mám je oba ráda,” pípla sotva srozumitelně.

„Já vím. Ale někdy se špatně berou zpět slova, která vyhrkneš nahlas. Příště se nejdřív zamysli, než pustíš něco

z huby na procházku,” ušklíbl se smířlivě kamarád a podal Hance tulíka. Plavík okamžitě zamířil na Hančino rameno a nenápadně zachytával svými drápkami pramínky jejích vlasů. Otrla si oči a pokusila se o úsměv. Hned jí bylo o něco líp. Asi jsem potřebovala dostat vynadáno, pomyslela si.

V následujících týdnech neměla moc času na teskné myšlenky, protože škola stále zvyšovala požadavky na jejich úsilí zvládnout učivo. Květnové týdny utíkaly rychleji než předchozí.

Občas si večer povídala s Plamem, ale někdy se jí stalo, že únavou usnula uprostřed rozhovoru. Drak si ji dobíral, že poslední dobou nic nevydrží. I on ale býval vyčerpaný, když se připravoval na zkoušky z letové nebo magické specializace. Hodně zabrat mu dalo zvládnout kouzlo brány. Při testech musel bránu vytvořit rychle, přesně, a ztratit co nejméně osobní magie. Nedisponoval takovým množstvím magické dračí síly jako ostatní, proto měl z testu strach.

Nakonec všechno dobře dopadlo a Plam Hance hrdě oznámil, že dostal oprávnění používat kouzlo brány.

„No vidíš, jak jsi dobru,” blahopřála mu dívka, „doufám, že si před tebou neudělám ostudu, až dojde na mě. Podvodní brána prý je snazší než vzduchová, ale taky musíme pořádně trénovat, abychom to nezvorali, až budeme před zkušební komisí.”

„Jsem si jistý, že testem projdete. Naučit se podvodní bránu bylo správné rozhodnutí. Cestovní kouzla jsou užitečná. Moje matka říká, že bez nich není kouzelník správným kouzelníkem.”

„Já vím,” vzdychla Hanka, „ale občas se toho sejde tolik najednou...”

V půlce června čekaly studenty závěrečné zkoušky. Hanka měla obavu nejen ze zkoušek, ale i z toho, co přijde potom. Podle informací od Ríhana byl sice zadržen Seladonin a část jeho přísluhovačů, ale nepodařilo se dopadnout Šítára ani džina. Prý ochránci dávají pozor, ale

dosud se nikde neobjevila vyšší magická aktivita, která by je nasměrovala. Dubovník je pečlivě sledován, ale prozatím marně.

Pozitivní zprávy přišly akorát od Zachariáše, který vzkazoval, že Paula už bydlí s celou svou rodinou v Domově snů, kde působí zároveň i jako správce. Hanka jí trochu záviděla pobyt v rozkvetlých zahradách, už by ráda vyměnila podvodní školu za sluneční svit. Svět sirén nebyl špatný, ale vzduch je vzduch.

Když se blížily zkoušky, sirény jim vysvětlily, že proběhnou v podmořském labyrintu, a dovedly žáky, kterých se to týkalo, na zmíněné místo, aby si mohli prohlédnout komplex propojených jeskyní. Chodby byly tak rozsáhlé a propletené, že by nebylo divu, kdyby v nich někdo zabloudil. Hanku prohlídka rozhodně neuklidnila. Představa, že se tu bude motat a navíc plnit zadané úkoly, se jí nezamlouvala. Ani Rafan a jejich dvě spolužačky se netvářili dvakrát nadšeně. Sirény je ale uklidňovaly, aby si nedělali starosti, že zkoušky určitě zvládnou. Navíc je bude neustále sledovat jedna z učitelek a hodnotit jejich pohyb, orientaci a přístup k jednotlivým úkolům. Nikdo se nemůže ztratit, ani kdyby chtěl. Proplétali se labyrintem a postupně připustili, že je to hezké a zajímavé místo, jen představa zkoušky trochu kazila celkový dojem.

Po návratu se Omaula důkladně na všechno vyptávala. Ji zkouška čeká až za několik let, ale byla zvědavá, jak se člověk cítí těsně před ní.

„Jak se cítím? Vím, že nic nevím,“ podívala se na ni Hanka rezignovaným pohledem. „Ale budu se snažit. Prosím šťastnou náhodu, aby mi byla nakloněna.“

„Jo, to je přesný,“ kývl Rafan, „ale nejdřív nás čeká atestace z podvodní brány. Už zítra! Co kdybychom si šli ještě zatrénovat?“

„Zase?“ ohrnula nos Omaula, „vždyť to umíte i poslepu.“

„Hele, vám sirénám se zdá kouzlo jednoduché, ale my ho nemáme zažité jako ty,“ souhlasila Hanka tentokrát s kamarádem. Rafan poslal tulíka i pro Reu a Gertrudu a všichni několik hodin poctivě trénovali. Získali tak den před atestací dobrý pocit, že nic nezanedbali.

Zkouška byla nakonec až neuvěřitelně snadná. Nikdo nezkoumal, jakým způsobem bránu vytvořili, důležité bylo, jestli fungovala.

„A není potřeba potom vodu nějak ošetřit, aby se vrátila do původního stavu?“ zajímala se Hanka, když jí oznámili, že je plně způsobilá používat k přesunu pod vodou kouzlo brány.

„Voda se léčí sama, pokud ji nespoutáš dodatkem setrvačnosti,“ odpověděla jí Sipiliana, „tento dodatek ale patří mezi elitní kouzla, na něž se studuje někdy až dvacet let a musíš být uznána celou zemí radou sirén jako způsobilá čarodějka.“

„A vy to umíte?“ odvážila se zeptat dívka.

„Ano. Ve zdejší škole jsme tři, které máme tuto výsadu,“ odpověděla ředitelka hrdě. „A pokud je mi známo, i Delfita ovládá řadu elitních kouzel. V její přítomnosti se nemusíte bát žádného nebezpečí. Kdyby se přiblížil někdo nežádoucí, ochrání vás.“

Jednoho večera při rozhovoru na dálku se Svátou se kamarád Hanky zeptal, zda sleduje události, o kterých informují školní hodinky.

„Mám tolik práce, že na zprávy vůbec nemám čas.“

„Výmluva! Kdybys chtěla, čas bys našla,“ zasmál se Sváta, „ale možná by tě zajímalo, že nemoc, která se objevila v Dubovníku, se nyní vyskytla také mezi zelenými draky. Víš, co to znamená?“

„Nemoc?“ nemohla se Hanka rychle zorientovat, o čem její kamarád mluví.

„Přece ta, která se projevuje dočasným nebo trvalým zešílením.“

„No a co já s tím?”

„Už si nepamatuješ, co dokáže udělat jed z berserety? Copak Omaula nevyprávěla o berseretách, které zmizely a pak se objevily v blízkosti Dubovníku? Přece jsi tam taky byla.”

„Ty myslíš...?” pochopila konečně dívka, o čem Sváta mluví.

„Myslím, že to zapadá do sebe. Výskyty šílenství v Dubovníku, Šítár je viděn v Dubovníku! Vás chytili, když jste se zajímali o berserety. No a teď Šítár zmizel a výskyty šílenství se přesunuly také jinam. Já bych ho začal hledat mezi draky.”

„A Vron je možná s ním. Neměla bych ho zkusit kontaktovat?”

„Zbláznila ses!” vyděsil se kamarád. „To ať tě ani nenapadne! V současnosti je, ať chce nebo ne, tvůj nepřítel. Čím méně o tobě ví, tím lépe.”

„Nemůžu si na tu myšlenku zvyknout. Pořád mu věřím.”

„Věř hlavně nám, prosím,” velice vážně a naléhavě řekl Sváta a Hanka pocítila autoritu vycházející hlavně z jeho vědomostí a instinktu.

„Nikomu nemohu věřit víc než vám,” souhlasila.

„Mám o tebe strach. Hlavně se nikam nepouštěj sama,” neodpustil si obvyklou poznámku, než ukončili spojení.

Když Hanka vylíčila Rafanovi Svátovu teorii, chvíli mlčky přemýšlel a nakonec se smutně usmál.

„Brácha má pravdu a asi se dostal k podstatě věci blíže než kdokoli jiný. Rozvinuli jeho teorii dál, máme proti sobě kouzelníka, který má nevyřízený účet s draky. Nejdřív je unášel a chtěl ovládnout jejich mysl, což se mu nepodařilo. Jeho útočiště poblíž rezervace bylo při jeho pronásledování zničeno. Zdá se, že zakotvil poblíž Dubovníku. Podle Omaulina svědectví se spřátelil s vyhoštěnou sirénou a s její pomocí začal experimentovat s jedem berseret. Zkoušel ho

na lidech, proto ta zdánlivá epidemie v přístavu. Jestli teď ohrožuje zelené draky, měla bys před ním varovat i černé.”

„Promluví s Plamem. Neuškodí, když budou dávat pozor, jestli se u nich nemotá někdo podezřelý,” souhlasila Hanka. Rozhodla se nic neodkládat a promluvila si s dračím přítelem hned.

Plam ji vyslechl a uznal, že jejich teorie zní pravděpodobně. Slíbil, že promluví s matkou. Chápal moc dobře, že Hančina budoucnost závisí na tom, zda se podaří dopadnout Šítára a džina. Kdyby se ti dva dostali do rukou černým drakům, byl by jejich osud nejspíš zpečetěn i přes džinovy schopnosti. Ovšem Plam měl podobně jako Hanka na džina spoustu dobrých vzpomínek z doby, kdy ho Vron vychovával. Ijemu se přičilo postavit se proti bývalému příteli. Bylo to složité. Vsadil na moudrost své matky a odebral se za ní.

Našel Karmanedunu v knihovně, jak zamračeně probírá svitky. Když vstoupil, odsunula je za sebe. Plam z jejího gesta usoudil, že si nepřeje, aby zjistil, co čte. Ani mrknutím nedal najevo, že si něčeho všiml. Jeho zvědavost ale prudce vzrostla. Začal matce s nevinným pohledem líčit, o čem s Hankou hovořili. S uspokojením pozoroval, že dračici zaujal.

„To má logiku,” přikývla, smetla ocasem svitky pod spodní polici a sáhla do horního regálu pro jednu zaprášenou knihu.

Plam natáhl hlavu, aby si mohl přečíst název. Lexikon jedů. Matka zalistovala a otevřenou knihu položila na stůl. Drápem ukázala na jeden odstavec.

„Berserin,” četl Plam, „jed, zasahující mozkovou činnost, pochází z mořských ryb. Způsobuje halucinace a silné pocity úzkosti. Velmi vzácný. Nevyskytuje se v takovém množství, aby mohl drakům ublížit. Jako protijed se používá určitý druh mořských řas. O který druh jde, sirény tají.”

„Vzhledem k tomu, že Šítárovi slouží kouzelný džin, měla bych tuhle teorii raději prověřit. Jakkoliv se zdá nepravděpodobná, byla by chyba situaci podcenit. Zítra osobně navštívím zelené draky a mrknu se na jejich novou nemoc. Možná se zastavím i u lidí. Vrátním se asi za tři dny.“

„Můžu Hance říct, že to prověřuješ?“ zeptal se Plam.

„Proč ne. Možná by mohla u sirén zjistit, jestli je těžké připravit protijed, o kterém se zmiňuje lexikon. Kdybychom její teorii potvrdili, protijed by se hodil,“ odpověděla jeho dračí matka.

Hned další večer Plam Hance vylíčil, jak jejich teorie Karmaneudunu zaujala. Hanka přibrala do kontaktu i Rafana a Sváťa. Všichni byli překvapeni, že jejich slova vzala černá dračice tak vážně.

„Ptal jsem se R'íhana. Řekl mi o jedu něco podobného,“ řekl Sváťa, „ale informaci, z čeho se míchá protijed, neměl. Asi bude opravdu potřeba zeptat se sirén.“

„Já se zeptám,“ slíbil Rafan.

Jak se následně ukázalo, sirény s protijedem žádné tajnosti nedělaly. Jeho výroba byla jednoduchá. Vyráběl se z řas, které sloužily berseretám jako potrava, a z několika dalších rostlinných přísad. Sirény dokonce nabídly, že jim během týdne připraví větší várku, aby bylo možné protijed okamžitě použít, kdyby se ukázalo, že kouzelník rybí jed opravdu používá jako zbraň.

Karmaneuduna mezitím navštívila spřátelené zelené draky a zajímala se o neobvyklou nemoc, která se u nich v poslední době objevila.

„Jed? Nesmysl,“ vrtěl hlavou dračí léčitel, „všichni postižení to měli z jídla. Určitě šlo o nějaký nakažený dobytek nebo něco zkaženého.“

„Ale příznaky odpovídaly jedu, o kterém jsem se zmínila,“ namítala dračice.

„To je naprostá hloupost! Copak si myslíte, že by někdo krmil naše býky rybami? Navíc vás ujišťuji, že kdyby se tu motal někdo cizí, věděli bychom o něm jako první.“

Karmaneuduna vzdychla, pokrčila rameny a pomyslela si, že nemá cenu plýtvat slovy. Tady už se víc dozvědět nemohla.

Spojila se s Demitem. Nebyla si jistá, zda se jí také nevysměje, ale Bdělý ji překvapil.

„Ano, berserin,“ pokýval uvážlivě hlavou, „zpočátku jsme přemýšleli i o něm. Ale kde by se ho na souši tolik vzalo? Jak by ho ti lidé mohli dostat do těla? Pro jistotu jsme nenápadně prověřili rybáře, jestli některý z nich nevykazuje nepřátelské chování vůči svému okolí a tajně neloví nebezpečné rybky. Nic! Nikde se do jídla nedostala jediná bersereta. Proto jsme začali zdroj nemoci hledat jinde. Bohužel marně. Poslední dobou ale epidemie v Dubovníku ustoupila sama od sebe. Takže poslední informaci o berseretách jsme neprověřovali.“

Karmaneuduna mu nastínila teorii, která i ji vyhnala do terénu.

„Šítár? Šimon Tatar,“ řekl zamyšleně, „z Dubovníku zmizel. V jeho domě jsme nějaký jed opravdu našli, ale nikoho z nás nenapadlo, že by se mohlo jednat o berserin. Raději jsme nalezené svinstvo rychle zlikvidovali. Ale možná si ukryl další zásobu jinde. Faktem je, že by mohl s pomocí kouzelného džina nadělat pěknou neplechu kdekoliv široko daleko. Zkusím se po něm znovu podívat, ale nic neslibuji. Je kluzký jako úhoř a umí se mimořádně dobře maskovat. Snad by ho mohly prozradit džinovy magické aktivity. Řeknu kolegům, aby na podobné magické výkyvy dávali pozor.“

„Jsem potěšena, že informaci neberete na lehkou váhu,“ řekla spokojeně dračice.

„Co jste říkala o protijedu?“ zeptal se stařík.

„Sirény slíbily, že nám během týdne jednu várku připraví,“ odpověděla.

„Výborný nápad! Stejně jsem se u nich chtěl zastavit, tak to vezmu jedním vrzem. Až ho budu mít, přinesu vám ho a podělíme se. Jeden nikdy neví, kdy se může hodit.“

„S vámi je radost spolupracovat,“ usmála se Karmaneuduna.

„Nápodobně, mladá dámo, nápodobně,“ zamrkal na dračici stařík a zmizel.

Netrvalo ani týden a Demit splnil slovo. Donesl dračici spoustu lahvíček s protijedem. Při té příležitosti se zastavil i u lidských studentů, kteří se před zkouškami potili v dračí škole. Byli zdeptaní, takže se jim snažil dodat odvalu. Učitelé je nešetřili a každou chybu komentovali nevybíravými pohrdavými poznámkami na adresu lidské neschopnosti. Přítomnost Bdělého žáky potěšila a jeho vlídný hlas přinesl do jejich dní vzácnou chvilku, kdy po dlouhé době pocítili trochu sebevědomí.

V době, kdy byla matka pryč, prozkoumal Plam svitky zakutálené do kouta pod policemi. Byl zvědavý, co před ním chtěla dračice skrýt. Čekalo ho však zklamání. Svitky obsahovaly většinou odborná pojednání o tom, jak je možné přenést magické schopnosti z jedince na jiného jedince a jak docílit trvalé výměny. Texty se zabývaly teoriemi a dokonce i etickými aspekty při použití nebezpečných přenosových kouzel. Plama čtení složitého pojednání brzo přestalo bavit a nechápal, proč to matku zajímá. Mávl nad tím tlapou a netušil, že právě tyhle svitky úzce souvisí s jeho blízkou budoucností.

Karmaneuduna po jejích přečtení usoudila, že jediný, kdo jí může pomoci v plánovaném záměru, je Hor. Očekávala, že nebude snadné dračího samotářského kouzelníka přesvědčit, aby pro ni hnul drápem. Věděla o něm mnohé, ale neměla v povaze používat vydírání. Respektovala jeho rozhodnutí žít a studovat mimo dračí komunitu. Bylo tu ale něco, čím si zatím nebyla zcela jistá. Navzdory tomu, že si Hor vybral samotu, využíval někoho, kdo ho zásoboval.

Původně předpokládala, že pro něj tuhle službu vykonává její syn Zuřivý dráp. Ten je ale delší dobu ze hry. Kdo je nyní kouzelníkovým dodavatelem? Měla podezření na Šítára, ale důkaz pro to neobjevila. Asi bude muset Hora navštívit osobně. Čeká ji složité vyjednávání. Možná uspěje, možná ne. Měla by si s sebou vzít pár věcí, které by mohla drakovi nabídnout jako dar. Obávala se však, že tentokrát nemá nic opravdu cenného.

Končiny, kde Hor přebýval, působily nehostinně. Jako obvykle mu poslala krátký mentální vzkaz, že přichází. Zvolna přistoupila k jeho temné jeskyni a hlasitě pozdravila. Zevnitř se ozvalo zuřivé hrdelní zavrčení. Znepokojeně ustoupila od vchodu s pocitem, že asi přichází nevhod. Vzápětí se z jeskyně vyřítila černá obrovitá postava, což ji udivilo. Hor opouštěl temnotu jeskyně jen vzácně. Vtom ji zahlédl, zuřivě zaklapal čelistmi a trhl hlavou, až se sliny rozlétly kolem. Rozběhl se k ní. Otevřela za sebou bránu, aby odtud co nejrychleji unikla, ale náhle ji osvítilo poznání. Je šílený! Anebo možná otrávený... Hbitě odšpuntovala jednu z několika lahviček s protijedem, které měla mezi připravenými dárky, a hodila ji do jeho široce rozevřené tlamy. Vzápětí proskočila bránou pryč. Oddechla si, když se ani po chvíli Hor neobjevil vedle ní. S jeho velikostí a silou se měřit nemohla. O kouzlech nemluvě.

Nějakou dobu vyčkávala a potom se rozhodla vrátit k jeskyni. Velice opatrně nakoukla skrz bránu a oddechla si, když nikoho před jeskyní nezahlédla.

„Jsi tady, kouzelníku?“ zeptala se opatrně.

Když nedostala odpověď, nakoukla do jeskyně.

„Jdi pryč,“ zahučel chraplavý hlas ze tmy, „nemám náladu na návštěvy, necítím se dobře.“

„Možná bys měl zkusit vypít ještě jednu dávku,“ navrhla Karmaneuduna a postavila protijed na podlahu jeskyně. Couvla ke vchodu a vyčkávala. Slyšela, jak se drak sune

a poté se ozvalo cinknutí, jak prázdná lahvička zazvonila o skálu, když ji upustil.

„Přijdu jindy, až ti bude líp,“ řekla do ticha a obrátila se k odchodu.

„Počkej. Zdá se, že tvůj lék zabírá. Už mi to zase začíná myslet. Pro začátek bych rád slyšel, kdes vzala medicínu, kterou zrovna potřebuji. Nelíbí se mi myšlenky, které se mi honí hlavou.“

„Netuším, co tě napadlo,“ zareagovala rychle, aby stihla odpovédět dřív, než ji vyhodí. „Můj lék byl protijed. A u sebe ho nosím kvůli podezření, že nějaký lump z Dubovníku experimentuje s jedem získaným z berseret. Nyní ho, jak se zdá, testuje na zelených a černých dracích a zkouší, jaká dávka je zbaví smyslů.“

„Někdo z Dubovníku?“ ozval se zamyšleně a méně agresivně dračí kouzelník.

„Mám podezření na Šítára, ale důkazy prozatím nemám.“

„Hm. Asi nejsi daleko od pravdy. Jedy jsou zbraň slabých a bezmocných. Draka by něco takového nenapadlo. Drak by použil kouzlo nebo sílu. Ale stejně pořád nechápu, proč použil jed na zvířata v mé blízkosti...“

„A co když byl nastražen na nás? Létáme sem občas lovit,“ zamračila se znepokojeně Karmaneuduna.

„Nechám si to projít hlavou, až mi bude líp. Proč jsi za mnou přišla? Kvůli tomu jedu?“

„Ne. Jsem tady, abych tě požádala o pomoc v jisté osobní záležitosti.“

Dračice se odmlčela a byla zvědavá, jak kouzelník zareaguje na její prosbu.

Po chvílce ticha Hor vzdychl: „Dobře. Vyslechnu, co si přeješ.“

„Než začnu mluvit, uvítala bych, kdybys zastavil Šítára.“

„Copak jsem honící pes? Toho ňoumu si chyťte sami. Kromě maskovacích fíglů a bran moc kouzel neumí. Nestojí

mi za námahu. Radši konečně pověz, co jsi chtěla,” zavrčel podrážděně.

„Vlastně nic. Asi je zbytečné ztrácet čas. Stejně mi nepomůžeš.”

„Zkus to. Třeba uslyším něco, co mě bude zajímat.”

Karmaneuduna vylíčila dračímu mágovi, co má v úmyslu, a Hor zvědavě naslouchal. Plán černé dračice ho vzrušil. Kouzlo, vlastně celý rituál kouzel, který po něm žádala, patřil k nejnáročnější magii. Neuvěřitelná výzva! Zvládnout něco takového si vyžádá veškeré jeho umění a síly. Ještě než domluvila, věděl, že bude souhlasit. Tohle by si nenechal ujít ani za nic. Dračice ho opět překvapila.

„Dobrá, jsem připraven ti vyhovět, ale musíte všichni přijít sem ke mně do akustické jeskyně. Bude pro takovou akci nevhodnější. Souhlasíš?”

„Souhlasím. Ale ráda bych měla tvůj slib, že nikdo nebude ohrožen na životě.”

„Nebude, připravím rituál pečlivě. Podmínkou však je, aby sem ti dva přišli dobrovolně a s otevřenou myslí.”

„Jistě. Jsem si vědoma, jak je to důležité,” usmála se spokojeně Karmaneuduna. Dosáhla svého překvapivě snadno.

Před odchodem postavila na polici několik plných lahviček ze svých zásob a mrkla na mága: „Jen pro jistotu, kdybys zase snědl něco nevhodně okořeněného.”

Drak ji vyprovodil před jeskyni, což považovala za neobvyklou čest. Teď ještě zařídit všechno ostatní a konečně se snad aspoň jeden její syn stane plnohodnotným jedincem.

Zkoušky

V dalších dnech Hanka neměla čas trápit se starostmi o svou budoucnost, blížila se doba zkoušky. Nervozita stoupala každým dnem a nejen mezi lidmi, ale i mezi sirénami, na které čekalo totéž.

A bylo to tady! Ráno je sirény slavnostně dovedly k labyrintu. Učitelky doprovázející žáky při zkoušce už čekaly na místě a zpívaly slavnostní hymnus. Když se na závěr písně jejich uvítací řada rozestoupila a uvolnila výhled na prostranství za nimi, mohli žáci zahlédnout dvanáct kalichů. V každém plavala jedna barevná rybka a u každého byla cedulka se jménem zkoušeného. Ředitelka Sipiliana studenty nechala, aby si všechno v klidu prohlédli. Pak je vlídným hlasem oslovila.

„Milí žáci a hlavně žákyně, dnešek je pro vás důležitý den. Začíná čas velké zkoušky. Co bude vaším úkolem? Základní zadání je jednoduché. Vypustíte svou rybičku z kalichu, požádáte ji, aby vám ukázala cestu, a spolu s ní doplavete k cíli, kde čeká podobný kalich s vaším jménem. Jakmile do něj rybka vpluje, vaše zkouška končí.”

Ředitelka se rozhlédla a spokojeně zjistila, že všichni žáci dávají pozor na každé její slovo.

„Aby to nebylo příliš jednoduché, zkomplikovaly jsme vaši cestu překážkami, které musíte překonat. Můžete si však vybrat, jestli se pustíte delší trasou se snadnějšími překážkami, nebo kratší trasou, kde budou úkoly složitější. Stačí jen rybičce sdělit, kudy chcete jít.”

„Možná byste měla našim uchazečům vysvětlit bodový systém,” připomněla jedna ze sirén.

Sipiliana přikývla a pokračovala: „Každý z vás má v této chvíli padesát bodů. O dvacet z nich můžete postupně přijít při narůstajícím zpoždění proti stanovenému limitu. O dalších dvacet budete přicházet, pokud při vaší cestě utrpíte nějakou škodu vyloučením nebo poškozením naší fauny a flóry našeho

labyrintu. Dalších deset vám můžeme odebrat při obzvlášť špatném využití magie. Kromě těchto padesáti bodů je ve hře ještě padesát bodů, které vám naopak můžeme přičíst. Dvacet jich získáte při dokončení zkoušky. Dalších dvacet lze získat za kreativitu a profesionální přístup k úkolu. A deset je možné získat za obzvlášť zdařilý čin nebo kouzlo. Nejlepší z vás tedy mohou získat až sto bodů. Na úspěšně složenou zkoušku vám ale bude stačit, dosáhnete-li aspoň šedesáti bodů.”

„A jaký je časový limit, paní profesorko?”

„Máte tři hodiny, abyste se zdárně dostali do cíle. Je to podstatně víc času, než bude většina z vás potřebovat. Krátkou trasu můžete stihnout dokonce za půl hodiny.”

„A když se na trase potkáme? Co máme dělat?”

„Kdyby k tomu náhodou došlo, potom ustoupí ten, kdo na problematickém místě zaváhal nebo si není jistý dalším postupem, a pustí rychlejšího účastníka před sebe. Třeba mu pomůže pohled na spolužáka, který problém, u něhož jste se setkali, zvládne.

Pokud nemáte dotazy, povím vám ještě o jedné zvláštnosti, kterou naše trasa má. Všichni budete muset dřív nebo později proplout duhovou jeskyní. Na jejím dně uvidíte do kruhu složené kameny. Mezi nimi vyvěrá teplý magický pramen. Nese v sobě oko času. Kdo z vás bude chtít nahlédnout do své budoucnosti, musí položit ruce na dva zelené valouny v kamenné obrubě. Tahle záležitost není součástí zkoušky. Vy sami se musíte rozhodnout, zda tam chcete nahlédnout, nebo ne. Oko času vám může ukázat něco hezkého, ale není vyloučeno, že uvidíte něco děsivého, nebo svou smrt. I to už se nám tady stalo. Proto dobře zvažte, jestli se opravdu chcete podívat.

„A paní profesorko, je stoprocentní to, co uvidíme?” zeptala se jedna z žákyň.

„Nic není stoprocentní, to bys jako siréna měla vědět. Víím dokonce o případu, kde se vidění v duhové jeskyni

mýlilo. Ale i přesto je zdejší oko času mimořádně přesné. Víím, že je lákavé nahlédnout kupředu, ale někdy je lépe žít v nevědomosti. Zamyslete se nad tím a jednejte moudře. Nyní začneme. Udělejte si pohodlí, protože někteří z vás budou muset čekat poměrně dlouho, než na ně dojde řada. Jakmile uslyšíte své jméno, vypustte svou rybku.”

„To se jí snadno řekne, udělejte si pohodlí,” zabublal Rafan, když první zkoušená siréna vyrazila do neznáma, „jsem tak nervózní, že mě z toho nejspíš klepne.”

„Ty a nervózní,” podivila se Hanka, „já myslela, že trému mám vždycky jenom já.”

„Jak vidíš, má ji občas každej. Podívej, přinesli nám dokonce občerstvení.”

„Teď bych nepozřela ani sousto,” zavrtěla hlavou dívka.

„Hana Vronová,” ozvalo se.

„A je to tady! Drž mi palce,” řekla stísněně.

„Pokud je zrovna nebudu potřebovat k něčemu jinému... Ale jinak zlom vaz, sestřičko,” postrčil ji Rafan kupředu.

Hančina rybka byla žlutá s modrým pruhem. Bála se, že bude složité se s ní domluvit, ale asi to nebyl obyčejný podmořský tvoreček. Jejich kontakt byl překvapivě jasný a srozumitelný. Hanka požádala o krátkou trasu a vzápětí vplula za rybkou do chodeb labyrintu. S odstupem ji následovala jedna učitelka, která ji nikdy neučila. Rybka plula širokou chodbou, náhle se však zastavila a otočila se čelem ke skále, jako by chtěla zahrnout, ale žádnou odbočku vidět nebylo. Hančinou myslí blikl pokyn, že má úkol.

Dívka prohlédla stěnu, dokonce ji prohmatala, ale setkala se jen s pevnou skálou. Namáhala svůj magický zrak, ale neviděla žádné skryté dveře ani zablokovaný otvor.

Že bych nezvládla hned první úlohu, polekala se. Kratší trasa obsahuje složitější úkoly, musím přemýšlet s klidem a dobře se dívat, opakovala si a začala pečlivě studovat prostor kolem sebe, neuvidí-li něco neobvyklého, co by ji napovědělo. Vtom jí oko padlo na nenápadný výklenek

s rovnou tyčkou uvnitř. Bylo tam přesně tolik místa, aby se tyčka dala sevřít v dlani. To bude ono! Hmátla dovnitř a zkusila zatáhnout. Nic. Trochu zalomcovala a zjistila, že se dá tyčkou otočit doleva. Otočila jí a zamaskované skalní dveře se před ní otevřely. Nebylo na nich nic magického. Dívce připadalo jako podraz, že na ně sirény při magické zkoušce narafičily něco takového. Rybka ji vedla dlouhou, řasami osvětlenou chodbou do další, menší jeskyně. Tady bylo hned jasné, kudy se pustit dál, ale překážkou byl žralok, který před otvorem hlídal a vypadal značně mrzutě a našťavaně. Jakmile se přiblížila Hančina rybka, vyrazil proti ní, ale pak sebou škulbl, jako by ho něco drželo. Vztekle švihl ocasem.

Hanka automaticky použila oči i magický zrak zároveň. Tentokrát odhalila tři tenká magická vlákna, která nebezpečného tvora držela. Umožnila mu pohyb na vzdálenost asi tří metrů, ale k chodbě, kudy se měla vydat, dosáhl bez problémů.

„Nemůžeš ho odlákat?“ zeptala se rybky, ale bylo jí jasné, že takhle snadné to asi nebude. Asi by ho dokázala omráčit nebo ochromit. Ale co kdyby sirény takový způsob považovaly za ublížení? Znovu se podívala na vlákna a vzpomněla si, jak v přístavu přitahovali loď k molu. Možná by něco podobného šlo udělat magicky i s vlákny. Jeden výčnělek skály si o to přímo říkal. Magickým tvarováním ho trochu upravila a pak už stačilo odlákat žraloka kousek doleva a zaklesnout uvolněné vlákno. Otvor před nimi byl volný. Rybka do něj radostně vplula a dívka za ní.

Pokračovaly k dalšímu otvoru, kde rybička zastavila. Tady přes něj v kolísavém proudění vlála rostlinná vlákna. Hanka měla nutkání je jen odstrčit rukou, ale vzhledem k tomu, že rybička čekala, tušila zradu. Možná jsou vlákna nějakým způsobem nebezpečná nebo žahavá. Ale ani podrobné magické zkoumání v nich neodhalilo nejmenší zlomek magie. Že by šlo zase o něco ryze fyzického? Začala

prohlížet okolí a tady magii našla. V otvoru na dně trčel magický špunt. Dívka použila svůj sedmý smysl, aby ho uvolnila. Z otvoru se vyhrnul silný proud vody a vlákna se v jeho toku přitiskla ke stěně. Při troše opatrnosti se mohl člověk protáhnout otvorem, aniž by se jich dotkl, což Hanka i rybka udělaly.

Za otvorem se chodba točila vzhůru a Hance připadalo, že plavou až k hladině. Ale asi se jí to zdálo. Rybička několikrát zatočila a zarazila se u vchodu do jeskyně, kam právě vplouvala jedna ze zkoušených sirén.

„Musíme chvíli počkat,“ signalizovala rybka Hance. Dívka mlčky přikývla, ale minuty před jeskyní jí připadaly jako věčnost. Náhle se z otvoru vynořila siréna, která tam před chvílí vplula, a v šoku divoce gestikulovala a bezděčně si trhala zelené vlasy.

„Proč já hloupá se dívala! Tohle ne! Tohle ne!“ vykřikovala zmateně.

Její rybička kolem ní kroužila a snažila se ji obrátit zpět do jeskyně, naznačovala, že plave špatným směrem. Hanka se po siréně soucitně ohlédla a oslovila svou rybku: „Neměly bychom jí pomoci?“ Pak se z jeskyně vynořila učitelka, která vodní dívku doprovázela, a zvolna se pustila za ní.

„To není naše starost,“ signalizovala rybka Hance a ta si uvědomila, že kdyby bylo nejhůř, učitelka šokované malé siréně pomůže.

Následovala tedy svou rybí průvodkyni do jeskyně. Hned věděla, kam přišla. Vlastně to bylo zřejmé už z chování sirény před nimi. Jeskyni prostupovalo bílé světlo, které se v kamenech na stěně lomilo do duhových odlesků. Vypadalo to úchvatně, ale zároveň i strašidelně. Jako by se člověk najednou ocitl v úplně jiném světě. Na dně Hanka uviděla kamenný kruh se dvěma zelenými oblázky. Váhavě nad ním proplula a zvažovala, jestli to, co potkalo žákyni před ní, nemělo být varování. Ale pak si řekla, že není padavka, aby nezvládla pohled na vlastní smrt. S myšlenkou na hrozící

nebezpečí žila už dlouho, snad neuvidí nic, co by ji mohlo zvlášť překvapit nebo ranit. Odhodlaně zamířila ke kruhu. Ucítila teplé proudění vody a dotkla se rukama obou barevných kamenů.

V dalším okamžiku se propadla do jiné jeskyně. Byla obydlená a zařízená, po vodě nikde ani památky a z prvního pohledu bylo jasné, že tu přebývá drak. Rozhlédla se. Vtom nízkým vchodem vstoupila do místnosti dračice. Dívka poznala Karmaneudunu a usmála se na ni.

„Jsem ráda, že jsi úspěšně dokončila základní vzdělání,“ blahopřála jí dračice, ale vzápětí nasadila přísnější pohled a pokračovala, „trochu jsi dospěla a jsem přesvědčena, že právě teď nastal čas k akci, kterou jsem naplánovala už před několika lety. Doufám, že mou žádost neodmítneš. Přeji si, abys mému synovi vrátila, co je jeho...“

Hanka pocítila, jak se jí obavou sevřelo srdce. Vidění skončilo. Krev jí vzrušením pulzovala rychleji, než bylo příjemné, měla z té scény velice rozporuplné pocity. Rybce chvíli trvalo, než se jí podařilo přilákat Hančinu pozornost a upozornit ji, že musí pokračovat v cestě.

Konečně se Hanka vzpamatovala a následovala průvodkyni skrz jeskyni k druhému východu. Naštěstí chvíli plavaly bez překážek, takže se mohla oklepat z dojmů, které v ní vidění zanechalo. Chodba se zvolna rozšiřovala a na jejím konci si hráli dva žraloci. Hanka se vyděsila a rychle sáhla po magii, ale její rybka nejevila strach. Dívka se přinutila k soustředění, a když se pozorně podívala magickým zrakem, musela se zasmát. Byla to jen děsivá iluze, ve skutečnosti tu plavaly malé neškodné korálové ryby. Moc nechybělo a zasáhla je ochromujícím kouzlem. Ještě že ho nespustila! Začala pocíťovat únavu a přemýšlela, jak dlouho ještě bude její cesta trvat.

Rybka ji dovedla ke stěně plné otvorů. Hanka je spočítala a zjistila, že je jich dvacet.

„Jeden z nich nás bezpečně dovede do cíle naší cesty,“ oznámila jí malá průvodkyně, „ostatní jsou nebezpečné nebo nás zavedou k cíli velkou oklikou.“

Hanka zamyšleně plavala kolem otvorů a přemýšlela, jak odhalit ten správný. Byla si jistá, že jim tady profesorky nechaly nějaké vodítko, ale nedařilo se jí ho objevit. Vtom doplavala na místo Rea. Hanka ustoupila a nechala spolužačku, aby si vybrala cestu před ní. Rea dlouho neváhala. Obepmula otvory a do jednoho vplula. Po chvílce ji následovala i její dozorující siréna. Byl to jediný otvor, který nevykazoval žádnou magii. Hanka však měla dojem, že je to jen vějíčka pro spěchající. Jestliže je správná cesta má dovést rovnou do cílového prostoru, Hanka by v ní spíš čekala ukrytou bránu. Jak ji ale najít? Do prostoru doplavala další spolužačka, tentokrát z rodu sirén. Hanka jí uvolnila prostor a zatím přemýšlela, jak odhalit druh kouzla za nabízejícími se otvory. Pak dostala nápad. Odplula kousek stranou a nasbírala několik malých oblázků. Zkoušela, jestli je dokáže magicky přesunovat a zároveň sledovat. Zdálo se, že to půjde. Siréna si mezitím také vybrala otvor a zmizela. Hanka vytipovala tři otvory s největším magickým vyzařováním a postupně skrz ně protlačila kamínek. V jednom se oblázek rozžhavlil, ve druhém se začal motat ze strany na stranu a teprve ve třetím ucítila Hanka tah a ztratila s kamínkem kontakt. Byla si jistá, že právě tady je brána. Rozhodla se to risknout. Kývla na svou rybí průvodkyni a vplula do otvoru. Zaplavil ji známý pocit a vzápětí ji druhý konec brány vyplivl do korálové zahrady.

Řada průsvitných kalichů signalizovala, že její úvaha byla přesná. Ohlédla se po své rybce, zda ji následovala. Rybka proplavala až sem, ale nyní vypadala, že má v úmyslu se schovat, aby nemusela zpět do kalichu. Hanka jí to však nedovolila. Ne nadarmo studovala předmět ovlivňování mysli. Jedním okem udržovala kontakt s rybičkou a druhým hledala své jméno na vizitkách u kalichů. Když ho našla,

zavedla rybku nekompromisně na její místo. Jakmile byla její průvodkyně uvnitř, oslovila ji siréna, která sledovala její cestu a výkony.

„Blahopřeji. Tvá zkouška je u konce. Výsledek se dozvíš večer společně s ostatními.“

„Děkuji,“ kývla Hanka a zamířila naznačeným směrem k odpočinkovému prostoru pro žáky, kteří už skončili. Zatím tu odpočívaly jen dvě sirény. Obě se široce usmívaly. I Hanka byla nanejvýš šťastná, že má zkoušku zdárně za sebou. Byla si skoro jistá, že uspěla. Vybrala si nápoj s ovocnou příchutí a usadila se do hebkých travin. Zavřela oči, aby ze sebe nechala odplynout napětí, a dovolila vodě, aby ji měkce kolébala.

Jeden po druhém přicházeli další zkoušení. Rafan dorazil našťvaný a udýchaný. Vybral si podobně jako většina ostatních otvor bez magie, což znamenalo nemalou okliku, než se mu podařilo doplavat do cíle. Rea dorazila ještě o něco později než on. Při pohledu na Hanku se rozmrzele mračila. Jako poslední doplávala siréna, kterou Hanka potkala u duhové jeskyně a která prožila při svém vidění nepříjemný šok. Stále vypadala přešlá a jako duchem nepřítomná. Ostatní kamarádky ji obklopily a něžně ji utěšovaly.

„Tak co? Díval ses do oka času?“ zeptala se Hanka Rafana.

„Navzdory všem moudrým radám jsem se podíval. Svou smrt už jsem jednou viděl, tak jsem to risknul.“

„A co bylo?“

„Nejdřív ty!“

„Ne. Já o svém vidění musím nejdřív přemýšlet. Pak ti ho vylíčím. Možná večer nebo zítra.“

„Ty mě napínáš! Nějaký další průšvih?“

„Snad ano, snad ne, ještě nevím. No tak jo, radši ti všechno povím hned. Viděla jsem Karmaneudunu.“

Prohlásila, že musím jejímu synovi vrátit, co je jeho. Nevím, jak to myslela. Co jsi viděl ty?”

„Já měl krásnou vizi. Snad první krásnou vizi ve svém životě. Vracel jsem se domů a naproti mi vyběhla rozzářená Andy. Oči jí svítily jako hvězdy. Políbila mě a zašeptala, že pro mě má překvapení. Zeptal jsem se jaké a ona odpověděla, že už nejsme sami dva, ale tři, a přitiskla si mou dlaň na své břicho. Byl to neuvěřitelně opojný okamžik štěstí, že se bojím, jestli ho budoucnost nezhatí.”

„Věřím, že ne. Přece se máte rádi. Zasloužil sis příznivé vidění. Mám občas špatné svědomí, že jsi kvůli mně musel nazírat tak děsivé věci jako minule.”

„Ne abys Anděle něco řekla! Tohle vidění si nechám jako svůj osobní poklad. Pokud se někdy splní, budu se pokládat za šťastného člověka a chystám se v ten okamžik tvářit naprosto užasle a překvapeně.”

Všichni doplávali do školních prostor, kde je učitelky opustily a odebraly se k poradě. Naštěstí nečekali na jejich návrat dlouho. Profesorky slavnostně vpluly před své žáky a Sipiliana si vzala slovo.

„Jistě jste unavení, nebudu vás dlouho zdržovat. Prošli jste všechny, tedy, chci vlastně říct prošli jste všichni a já vám gratuluji k úspěšně zakončenému studiu. Jen krátce vyzdvihnu několik vašich úspěchů, které jsme ocenily bodovým bonusem...”

Hanka nevěnovala učitelce mnoho pozornosti, dokud nezaznělo její jméno.

„...nepospíchala a dala přednost zdržení kvůli přemýšlení nad problémem. Svou úvahou našla správné řešení, ale jelikož její smysly nestačily na přesnější určení, poradila si jinak a musím říct, že docela nápaditě. Takže zdánlivé zdržení se nakonec proměnilo v její výhodu. Za přemýšlení, nápaditost a opatrnost získává bonusových deset bodů.”

„Ani jsi sem nechtěla a teď jsi za hvězdu,” plácl ji Rafan přátelsky po zádech, když konečně po dlouhém dni vylezli z vody.

Ale co bude dál, ptala se v duchu sama sebe Hanka. Pro všechny ostatní tady pobyt končí a čeká je radostný návrat domů, ale co ona?

Večer se společně s Rafanem zkontaktovala se všemi kamarády a blízkými, aby se pochlubili úspěšně zakončeným studiem. Nakonec nejdéle klábosil Rafan s Plamem, protože přišla řeč na Andělu. Než se vypovídali, Hanka téměř spala, třebaže se snažila jejich spojení udržet. Nakonec se nad ní slitovali a Plam jí něžně popřál dobrou noc.

Další den se všichni lidé, včetně jejího bratra, sbalili a vyrazili do Santareny. Hanka je vyprovodila společně se sirénami a zamávala jim na rozloučenou. Smutek a stesk po stromovém domku a známých místech na ni dolehl plnou silou. Přesto se snažila usmívat, aby si nevykoledovala soucitné pohledy Omauly a spolužaček.

Po obědě ji přijela vyzvednout Delfita. Omaule ještě škola neskončila, ale její matka usoudila, že odvede Hanku k sobě hned a nebude čekat na konec školního roku. Všechno, co bylo třeba, Hanka zvládla a Delfita pro dívku na následující tři dny vymyslela speciální program. Hančiny věci vzala k sobě a dívku skrz bránu přenesla na zvláštní místo.

„Sem vodíme mladé sirény těsně před jejich dospělostí,” vysvětlila Hance. „Mohou tu zůstat jen tři dny. Během stanovené doby se pohybují v prostoru zdejších perlorodkových polí a hledají perly pro svůj náhrdelník dospělosti. Délka náhrdelníku vypovídá o schopnostech dívky. Své náhrdelníky si schováváme a navlékáme je jen při zvlášť slavnostních příležitostech. Říkala jsem si, že by sis také zasloužila svůj odznak dospělosti. Pokud o něj ovšem stojíš.”

„Určitě ano, vážím si toho, co jste mi umožnily poznat,“ přikývla Hanka a pomyslela si, že cokoli bude lepší než trápení nad skutečností, že nemůže domů do Santareny.

Delfita se spokojeně usmála a nechala dívku v podmořském táboře pro mladé sirény.

Tři dny dívka podobně jako ostatní hledala mezi perlorodkami ty, které obsahovaly perly vhodné na náhrdelník. Po šetrném vyjmutí perly musely místo ní vložit do těla perlorodky jiný kousek perleti, aby tvořil základ pro další perlu. Vlastně byla docela zábava hledat nejkrásnější kousky. Hanka se tu cítila dobře a vkládala do činnosti všechny své schopnosti a pozornost. Na konci třetího dne měla nejdelší šňůru z těch nejdokonalejších perel.

Delfita pro ni přijela a s uznáním si prohlížela ozdobu na jejím krku.

„Jsou krásné a zasloužíš si je,“ přikývla, „a teď půjdeme ke mně domů. Večer na tebe čeká ještě jedno malé překvapení.“

Hanka se těšila na známý útes nad mořskou hladinou. Vyběhla na něj při nejbližší příležitosti. Nadechla se čerstvého vzduchu vonícího solí a rybinou. Vystavila svou zmáčenou pleť slunci a vychutnávala jemné doteky podvečerního vánku. Delfita pro ni měla pochopení a nerušila ji. Dívka se uvelebila tak pohodlně, jak jen na skále dokázala, přimhouřila oči a vzpomínala na své kamarády. Do školní slavnosti zbývá jen pár dní. Touhle dobou se do Santareny postupně vracejí všichni, kdo studovali na jinodruhových školách, a sdělují si své zkušenosti. Bylo by fajn být s nimi.

Najednou jí něco vyskočilo na nohu. Než se stačila leknout, poznala tulíka. Plavík vyšplhal na její břicho, natáhl se, nahnul hlavičku a řekl: „Žádný strach, jenom návštěva.“

Hanka se zdvihla, ale to už se v chodbě objevil Nik, za ním se na skalní plošinu protáhl rozesmátý Sváťa, pak Rafan

a nakonec se objevila Paula. Všichni se hrnuli Hanku obejmout. Tak tomuhle říká Delfita malé překvapení!

„Jak to tu zvládáš?“ pohladila ji po rameni Paula a zdálo se, že ani žádnou odpověď neočekává.

„Pozdravuje tě Zachariáš, Sidi, Mojerana, prostě všichni, kdo tě znají,“ usmál se Nik.

Pak přistoupil k Hance Sváťa. Rozzářeně si ji prohlížel a nesměle a něžně ji objal: „Taky ti mám vyřídít, že na tebe stále myslí R'íhan, L'gala, P'ujibo a další.“

„Čím tě tam krmili?“ zasmála se Hanka. „Mám pocit, že jsi za dobu, co jsem tě neviděla, vyrostl.“

„Zato ty jsi pohubla,“ kriticky prohlédl její tělo Sváťa.

„Jak tě sem dostali?“ podivila se Hanka. „Nebo ses konečně naučil plavat?“

„Jó, když si moje vyvolená hraje na sirénu uprostřed moří, musí se namočit i rytíř v brnění,“ sehrál mladší kamarád rytířský výstup zakončený poklesem a políbením ruky. Rafan pobaveně pozoroval, jak ho Hanka přátelsky plácla přes ruku a rozcuchala mu vlasy.

„Je tady nádherný výhled na moře,“ vzdychla zasněně Paula a Hanka zahlédla, jak ji Nik nenápadně vzal za ruku. Stáli těsně u sebe, pozorovali západ slunce a všechno ostatní kolem pro ně přestalo existovat. Rafan za jejich zády otočil oči v sloup a spiklenecky se na Hanku zašklebil. Musela se zasmát jeho grimase. Závist, kterou v sobě pocítila, odsunula stranou. Kývla na kluky a společně se nenápadně přesunuli chodbou do jeskyně. Paulu s Nikem nechali, aby si společnou chvílku vychutnali beze svědků.

„Promiň,“ otočil se na Hanku Rafan, „neměl jsem to srdce jim říct, aby sem nejezdili.“

„V pořádku, já to zvládnou,“ usmála se Hanka, „Jsem moc ráda, že jste mě navštívili. Zůstanete aspoň do zítřka?“

„Snad nás nechceš vyhnat tak brzo,“ ohradil se Sváťa, „zůstaneme až do školního představení. Jednou se přece musím naučit pořádně plavat, ne?“

„Opravdu?“ rozzářila se dívka.

„A pak se společně vypravíme do školy na představení,“
přikývl Rafan, „přece tam letos nemůžeme chybět!“

„Já půjdu s vámi taky?“ ujišťovala se Hanka opatrně.

„No jasně. Na slavnosti se sejdou všichni tvoji ochránci
a patroni, aby zajistili, že se tam nic neseeme.“

„Zachariáš už brousí sekeru,“ podotkl pobaveně Sváťa.
„R'íhan je z něj nervózní.“

„No a potom,“ pokračoval Rafan, „si uděláme výlet na
území draků. Karmaneuduna nás pozvala na dva týdny
k sobě domů.“

„Ale to jsi říkat neměl, to mělo být překvapení,“ řekl mu
vyčítavě Sváťa.

„Ségra se přece potřebuje na něco těšit,“ namítl Rafan,
„víš, jak dlouho se neviděla s Plamem?“

Tohle bylo na Rafanovi nejlepší. Hanka oceňovala, jak
vždycky dokázal vyhmátnout, co člověka zvedne a dodá mu
energii. Ačkoliv na to nevypadal, uměl se vcítit do svých
přátel. Lítost neuznával, spíš zastával názor, že když
nepomůže podaná pomocná ruka, je nejlepším prostředkem
pomocný pohlavek. Byla ráda, že se tentokrát rozhodl pro
pomocnou ruku.

Další dny prožívali vesele a bezstarostně. Nikdo
nehloubal nad vzdáleným nebezpečím, žádné zkoušky je
nestrašily ve snu, vlastně už pro ně nastaly prázdniny.
Ochotně pomáhali sirénám sbírat chaluhy, bez odmluv se
nechali zapojit do údržby podmořského obydlí a vůbec jim
nevadil ani velký úklid naneseného písku. Za pár dní z nich
opět byla veselá sehraná parta.

Hanka si ale všimla, že Nik občas není ve své kůži. Když
si myslel, že se na něj nikdo nedívá, tvářil se smutně
a zamyšleně. Zpočátku se jí zdálo nevhodné se ho ptát, ale
jednou večer ho našla samotného na své oblíbené skalní
plošině. Vstal, aby jí uvolnil její místo, ale Hanka ho zarazila.

„Nemusíš odcházet, klidně zůstaň. Pošli smutek k vodě a bude líp.”

„Jasně, zase bude líp.”

„Co tě trápí, Niku?”

„Stýská se mi,” odpověděl mladý ochránce a zavrtěl hlavou, „myslel jsem, že mi nebude vadit, až k tomu dojde, ale zmýlil jsem se.”

Hanka tiše čekala, jestli bude pokračovat a vysvětlí, oč jde.

„Junis mi při poslední návštěvě dala najevo, že si nepřeje mě následovat. Její kvanteří dušička už patří Pétovi. Nevadí mi, že s ním chce zůstat. Jen mi občas chybí. Vždyť jsi ji znala. Byla hodná a něžná. Jako bych přišel o kousek sama sebe. Víím, že mi čas pomůže, ale zřejmě ne hned.”

„Třeba někde najdeš jiného společníka,” pokusila se Hanka o útěchu.

„Neměl bych spíš utěšovat já tebe?” vzdychl Nik, usmál se a protáhl se zpět do jeskyně. Hanka ho provázela posmutnělým pohledem a na chvíli zalitovala, že není tou, která mu svou přítomností může zvednout náladu. Nyní je na Paule, aby ho pohladila a přitiskla se k němu.

Den ve škole

V den školní slavnosti vstávali brzo, hlavně Hanka se nemohla dočkat, až se dostane na břeh. Doufala, že je Nik vezme k Zachariášovi. „Spadla jsi z višně?“ zasmál se ochránce. „Jdeme rovnou na náměstí k učitelské přenosové kabině.“

„A to mám jít na slavnost v hadrech, které na sobě mají mapy od soli a voní rybinou!?“ zamračila se dívka.

„Neboj,“ pohladila ji po rameni Paula, „něco jsem ti zabalila a Zachariáš vezme balíček s sebou do školy. Tam se v pohodlí převlékneš. Budeme tam brzo, stihneš si umýt i vlasy.“

„Ještě že tak! Kdybys na to nemyslela ty, chlapi by mě klidně nechali jít v šupinovém návleku. V něm bych nejspíš vůbec nevylezla mezi lidi.“

„Což by mělo své bezpečnostní výhody,“ konstatoval pořádkář Nik a raději se klidil z dosahu dívek, aby si nevysloužil šfouchanec pod žebra.

Sirény se s nimi srdečně rozloučily, dokonce je přišla vyprovodit i delegace ze školy, ve které pochopitelně nemohla chybět kamarádka Omaula.

„Dávej na sebe pozor, sestřičko,“ řekla dojatě.

U správce podmořského tunelu se převlékli a vyšli na slunce. Hanka neměla mnoho času na rozhlížení, protože Nik vzápětí otevřel bránu do Santareny. Ocitli se ve známém parku. Brána pro učitele byla jen pár kroků odtud. Nebyla opatřena kabinkou jako vstupní prostory pro žáky a jejich doprovod, ale Hanka cítila, že patří mezi luxusnější brány s ochranou.

Prošli skrz ni do prostoru školy. Vzápětí narazili na Zachariáše, jak si povídá s Ferinovou. Trpaslíkovi se při pohledu na ně roztáhla tvář do úsměvu. Takový úsměv u něj snad Hanka ještě nikdy neviděla. Běžela ho obejmout. Spokojeně se nadechla známého tabákového oděru.

„Prý sis vedla velice dobře,” potřásla jí rukou profesorka, „jsem ráda, že ses v pořádku vrátila.”

„Pro nás máš taky věci na převlečení?” vyzvídal Sváťa u Zachariáše.

„No jasně. Zástupkyně ředitele byla tak laskavá, že nám pro dnešní den zapůjčila k užívání rohový pokoj, kde jste bydleli loni. Tam se můžete osprchovat i převléknout. Věci máte uvnitř.”

„To je servis jako pro vzácnou návštěvu,” ušklíbl se Rafan.

„My se jdeme hodit do gala, než se sem nahrnou davy,” rozhodla Hanka, popadla za ruku Paulu a vyrazila k budově.

„A my bychom se mohli mrknout po nějakém občerstvení,” navrhl Sváťa. „Holky nás stejně nepustí do koupelny dřív než za hodinu, tak bychom ten čas mohli smysluplně využít.”

„Copak? Sirény ti nedaly snídani?” zasmál se trpaslík.

„Chaluhy načerveno, chaluhy nazeleno, už by to chtělo malou změnu, vid', Plavíku?” mrkl na tulíka, který nadšeně přikyvoval a přestěhoval se na Sváťovo rameno. Co se týče jídla, i tulík považoval Sváťu za odborníka a byl ochoten vyrazit za občerstvením v jeho společnosti.

„Teda, nečekal bych, že tě brácha utáhne na vařené nudli,” podíval se na svého malého chlupatého společníka vyčítavě Rafan. Tulík místo odpovědi jen vesele zašvitořil a zůstal u Sváti, který se na kamaráda vesele zašklebil a vyrazil s Plavíkem na rameni k zahradám.

„No tak to vidíš,” vzdychl Rafan a otočil se na Zachariáše, „na to, že se ten mrňous živí hlavně magií, je zatraceně mlsnej.”

„Běžte si také vybrat něco dobrého,” usmála se Ferinová, „my s Nikem máme ještě jednání, tak nás omluvte.”

Hanka s Paulou si zatím užívaly luxusu civilizace. Teď, když mýdlem voněla nejen jejich pokožka, ale i vlasy, cítily se báječně. Navzájem si rozčesávaly mokré prameny vlasů

a Paula se Hance svěřovala, jak se jí nádherně změnil život po přestěhování k trpaslíkovi.

„Prohlásil, že i já mám nárok na trochu zábavy, dokud jsem mladá, a sehnal nám báječnou paní na výpomoc. Děti si svou novou chůvu zamilovaly na první pohled. Však je taky nestoudně rozmazluje! Ani nevíš, jaká je to úleva, když nemusím každý den vařit. Práce v Domově snů mě baví. Najednou je pro mě všechno mnohem lehčí. A navíc je tu Nik. Máš vůbec představu, jak je krásné zamilovat se?“

To si piš, že mám představu, odpověděla Hanka v duchu a byla ráda, že jí Paula rozčesává vlasy a nevidí jí do obličeje. Ještě pořád v ní jedním drápkem vězela neopětovaná láska, a zatraceně bolelo, když se jí nejlepší, ale nic netušící kamarádka začala zpovídat.

„On je úžasnej, vzdělanej, a přitom vůbec není namyšlenej. Snaží se mi pomáhat s dětmi i se vším ostatním. Taky je něžný a ohleduplný. Nikoho lepšího jsem v životě nepotkala. Přála bych si, aby naše společné chvíle trvaly věčně.“

„Au,“ vykřikla Hanka, když Paula narazila na obzvlášť zacuchané místo.

„Promiň, já nerada. Asi tě moje řeči o Nikovi nudí, omlouvám se. Ale jsi má nejlepší kamarádka, snad chápeš, že si potřebuji s někým popovídat.“

„Slyšela jsem, že se mu stýská po Junis,“ pokusila se Hanka převést hovor na méně choulostivé téma.

„Opravdu?“ podivila se Paula. „Mně tvrdil, že se s jejím odchodem vyrovnal.“

„Mám trochu špatné svědomí,“ vzdychla Hanka, „vlastně se mu odcizila v době, kdy mě hlídal před vražednými útoky. Mrzí mě to.“

„Co blbneš? Ty děláš, jako kdyby jeho kvanteřice umřela. Vždyť znáš mužský... Občas přehánějí. Nelam si zbytečně hlavu. Junis je u Petříka, kterého miluje, má se skvěle a Nik ji může vidět, kdykoli si vzpomene. Průšvih je, když umírá dítě

nebo někdo blízky, a ty mu nemůžeš pomoci. Tohle za žádnou tragédii nepovažuji. No řekni sama. Zvlášť když ten, koho máš ráda, je u někoho, koho má taky v lásce. Tohle se podle mě dá zvládnout úplně snadno.”

Paulin realistický pohled na situaci působil na Hanku jako hojivý balzám. Okamžitě jí odpustila řeči o Nikovi a bylo jí líp. Kamarádčinu radu vlastně mohla v pohodě vztáhnout i na sebe. Paula má pravdu, tohle se dá zvládnout. Byla by hloupá, kdyby se kvůli svým poblázněným citům připravila o nejlepší kamarádku, kterou pro její schopnost proplouvat životem s nadhledem a humorem stále obdivovala.

Někdo zaklepal na rám dveří: „Už můžeme dál?”

Rafan se Svátou obhlédli zkušeným okem situaci a spokojeně na sebe mrkli.

„Koupelna je volná, přišli jsme akorát,” usoudil Sváta a šel prohrábnout zavazadlo, aby našel své věci.

„Nik nepřijde?” zajímala se Paula.

Rafan se mrkl na hodinky: „Asi za půl hodiny sem dorazí nejen Nik, ale i Diana Rena, Ferinová, Zachariáš, Svátův otec, Hančin otec a já nevím, kdo ještě. Doufám, že se sem všichni vejdem.”

„Cože, už za půl hodiny?” vyděsila se Paula. „Musíme sebou hodit!”

„A jak sem dostanou R’íhana?” podivila se Hanka.

„Copak R’íhan, ten se sem vejde poměrně snadno. Doufám, že sem nepozvali i Karmaneudunu,” ušklíbl se Rafan.

Měli co dělat, aby se zvládli převléknout a upravit. Špinavé šaty nacpali do vaku a Paula dokonce stihla uklidit pokoj, kde se měli návštěvníci sejít.

Obě profesorky dorazily přesně a spolu s nimi i jednorozec a trpaslík. Po chvilce se objevil Nik a v patách mu kráčel sám Demit.

Hanka si umiňovala, že při setkání s jednorožcem zachová před ostatními dekorum, ale když se její čtyřnohý otec objevil a uvítal ji svým nezaměnitelně vstřícným kontaktem, neudržela se a objala ho. Hned se omluvila za své nepatřičné způsoby, ale cítila, že je R'íhan jejím jedním potěšen a nic jí nevyčítá.

Vzápětí hladinu pozornosti narušilo další divoké setkání.

Místností se přehnal živá smršť v podobě několika tulíků. Byli tak rychlí, že v prvním okamžiku je nebylo možné spočítat.

„Omlouvám se,“ pokrčil rameny Demit, „myslel jsem si, že by měl Plavík zase jednou vidět své potomky. Jsou bohužel trochu divocí. Nejspíš jsem se jako vychovatel příliš neosvědčil.“

Chumel malých tvorečků se na chvíli zastavil. Konečně se dalo spočítat, že jsou čtyři. Plavík olizoval ucho jednoho ze svých dětí, zatímco na špičku jeho ocásku útočil další tulík. Ohnal se po něm a znovu vypukla honička, v níž nebylo možné postřehnout, kde kdo momentálně je.

„Už jsou skoro stejně velcí jako rodiče,“ zasmála se Hanka, když ji mrňousci použili jako odrazový můstek při úprku přes vršek nábytku, „v tom chumlu ani nepoznám, který z nich je Plavík.“

Tulíci skákali i po hlavách ostatních a šplhali po závěsech.

„Nebojíte se, že je někdo adoptuje, když jsou pořád mezi lidmi?“ zeptala se Demita profesorka Ferinová.

„Mám říct pravdu? Modlím se, aby už je někdo adoptoval. Lumpík a Lotranda mi nedopřávají ani chvilku klidu. Ale zdá se, že jsou zatraceně vybíraví. Ještě nikdo je...“ Demit se zarazil. Dva tulíci se v té divoké honičce srazili uprostřed skoku. Jednoho z nich stařík bleskurychle zachytil, ale na druhého nedosáhl. Tady prokázal svůj postřeh Nik. Sklouzl do kleku a chytil druhého dřív, než mohl narazit na ostrou hranu krbových kamenů.

„A dost!“ nařídil Demit. Tulíci se pokorně se svěšenými ocásky došourali k jeho nohám. Nik rozevřel dlaň, aby pustil Lotrandu, kterou zachránil před bolestivým pádem. Ta se ale vyšplhala Nikovi na rameno, usadila se tam a začala si česat pomuchlaný kožíšek. Nik se zářivě usmál, potom se však s obavou podíval po Demitovi.

„Já být tebou, tak se moc neusmívám,“ zabodl do něj oči stařík, „Lotranda je nejneposlušnější a nejdivočejší tulík, jakého jsem kdy potkal. Nebudeš to s ní mít lehké.“

„On ji..., ona ho..., ona si ho vybrala?“ zamrkala překvapeně Hanka a taky se rozzářila. Tohle Nikovi moc přála. Tulík se určitě rychle a účinně postará, aby se mladému ochránci přestalo stýskat po Junis. Vzpomněla si, jak i ji Plavík vždycky utěšoval, když jí bylo zle. Tulíci jsou v podobném případě k nezaplacení. Paula přistoupila k Nikovi a podržala Lotrandu pod krkem. Ta si dívku prohlédla, mrskla ocáskem a nastavila i druhou stranu krku.

„Hodně štěstí, Lotrando,“ přikývl Demit a vzdychl, „stejně nechápu, jak si tihle malí vybírají své lidi. Lotranda zná Nika už dlouho. Jak je možné, že se rozhodla právě teď a tady?“

„Možná proto, že Nik nedávno přišel o Junis,“ řekla Hanka tiše, aby ji slyšel jen Demit.

„Ale ta neumřela, pokud vím,“ namítl stejně tiše stařík.

„To sice ne, ale přilnula v době, kdy mě Nik hlídal, k jeho synovci.”

„Aha, to by bylo možné,” podrbal se ve vousech. Pak sáhl do kapsy a každému tulíkovi podal oříšek. Pokynul jim, aby se přesunuli do kouta a v klidu tam zůstali. Jen Lotranda odmítla opustit Nikovo rameno. Drobila mu slupky na triko a mladík se blaženě usmíval. Hanku opět bodl střípek závisti, když viděla, jak Paula slupky z jeho trika láskyplně sbírá.

„Dojemné, co?” přistoupil k Hance Rafan, vrazil jí do ruky jablko a zaclonil jí výhled na Nika.

Ušklíbla se na něj a zakousla se do šťavnatého ovoce. Pak se ohlédla po Svátovi. Právě seděl na bobku u tulíků a podstrkoval jim sušenky. Rafan sledoval její pohled a pobaveně zamrkal.

„Jestli chce ukecat Lumpíka, aby se k němu přidal, má to marné. On nemá šanci tulíka získat.”

„Proč myslíš?” zarazila se Hanka nad jistotou, s jakou její kamarád tvrzení pronesl.

„Tulík je problematické stvoření. Ačkoliv nemá rád zlo, žíví se temnou stránkou magie. U Sváti by navzdory stálému přísunu sušenek strádal hladem. Náš bráška je příliš čistý a dobrý, než aby mohl poskytnout domov tulíkovi.”

Hanka si pomyslela, že je to nespravedlivé, ale vtom už jejich pozornost přitáhla Diana Rena. Netrpělivě jim připomněla, že se sešli kvůli něčemu jinému, než je umístování tulíků do rodin.

„Ještě chybí Dundar,” podotkl Nik.

To už ale jmenovaný vstoupil do dveří společně s profesorem Smítkem. Sváťa šel otce uvítal. Dundar se na něj usmál a vzal ho přátelsky kolem ramen. Potom se ale zamračil, když uviděl, že tu je i Zachariáš. Mezi nimi stále přetrvávala jistá nevraživost.

„Nyní jsou zde všichni zákonní zástupci Vronových - Hanky, Rafaela i Svatopluka. Můžeme začít,” kývla na

přítomné profesorka Ferinová a předala slovo zástupkyni ředitele.

„Jak možná víte, proběhl včera slavnostní ceremoniál při příležitosti ukončení základního studia žáků čtvrtých ročníků. Jisté okolnosti vám nedovolily se slavnosti zúčastnit, proto tuto důležitou kapitolu vašeho života uzavřeme dnes tady. S vašimi zákonnými zástupci, aby i oni byli svědky vašeho úspěchu. Podařilo se vám bez problémů složit zkoušky na jinodruhových školách. Prohlašuji vaše základní vzdělání za ukončené a jménem celého učitelského sboru vám blahopřeji.”

Profesorka Ferinová přistoupila k Rafaelovi, potřásla mu pravicí, pogratulovala mu a požádala ho, aby jí podal levou ruku. Dotkla se jeho prstenu maličkým stříbrným párátkem, tedy asi ne párátkem, ale Hance to tak přišlo na mysl. Totéž zopakovala u ní a u Sváti. Hanka zkontrolovala svůj prsten a zjistila, že jí na něm po dotyku hůlky přibyl maličký diamant.

„Nyní se vás musím zeptat, jestli máte zájem u nás pokračovat v dalším studiu,” vzala si znovu slovo Diana Rena, „pokud ano, ponecháme vám zatím současný model školních hodiniek. Jestli však máte jiné plány, vyměníme vám je za všeobecný model, protože tyhle hodinky by vám po ukončení studia na naší škole přestaly fungovat a byli byste bez možnosti sledovat zprávy a nové informace z magického světa. Jaké je vaše rozhodnutí?”

„Budu pokračovat ve studiu,” přikývl Rafan.

„Já také,” přidal svůj hlas bez zaváhání Sváfa.

„I já chci pokračovat,” odpověděla váhavě Hanka, „ale nevím, jestli mi to okolnosti umožní.”

„Prozatím stačí tvoje přání dál studovat,” přikývla zástupkyně, „kdyby se něco změnilo, budeme to řešit individuálně. Končím oficiální část našeho setkání. Máte někdo nějaký dotaz?”

„Nikdy jsem tu nepotkala žádného studenta vyššího ročníku. Kde vlastně studium probíhá?“ zeptala se Hanka.

„Kousek proti proudu řeky jsou prostory určené pro žáky na středním stupni. A docela určitě jsi je potkala, jen tě nenapadlo, že jsou ve vzdělání výš než ty. Chodí sem na jídlo, sportovat nebo se bavit, jejich vstup není omezený. Naopak pro žáky základního stupně je vstup na pozemky pro pokročilé studenty zakázán. Spolu s lidmi tam občas potkáš i jinodruhové studenty. Ti ale na pozemky základní školy nechodí.“

Diana Rena se rozhlédla a dodala: „Je čas, abychom se vypravili na slavnost a hezky si ji užili. Tuláci jsou viditelně celí nervózní z toho, že se museli chovat tiše. Nebudu vás proto zdržovat. Přeji hezké prázdniny.“

Smítko a Ferinová se rovněž rozloučili a spolu se zástupkyní odešli.

Sváťa je chtěl následovat, ale Demit ho zadržel.

„Ještě malý moment. Než se rozejdeme, rád bych s vámi probral pár bezpečnostních opatření. Jak jistě víte, kouzelníku Šítárovi pomáhá v současnosti kouzelný džin, což komplikuje Hančinu ochranu. Sice se prozatím zdá, že má kouzelník v hlavě jiné starosti, než pátrat po ní, ale riziko stále trvá. R'íhan mě požádal, abychom ji i nadále hlídali. O tom se chci teď a tady s vámi všemi domluvit. Zaslechl jsem, že vás k sobě na nějaký čas pozvala Karmaneuduna. Je to pravda?“

„Ano,“ přikývl jednorozec, „dračice pozvala všechny tři, aby u ní strávili první dva týdny prázdnin, a zaručila se za jejich bezpečnost. Dovolil jsem to.“

„A vy?“ otočil se Demit na Dundara a Zachariáše.

„Slíbil jsem, že Svátu pustím, i když nejsem dvakrát nadšený,“ zašklebil se chlapcův otec, jako když ho bolí zuby.

„Důvěřuji slovu dračice,“ kývl i Zachariáš, „ale po návratu bych ochranu Hanky i já považoval za nezbytnou.“

„Výborně, jsme domluveni,” usmál se Demit, „Niku, dávám ti dva týdny dovolené, pak budeš pokračovat v dohledu.”

Mladý ochránce kývl a spiklenecky zamrkal na Paulu.

„Na co ještě čekáte?” rozhlédl se Demit po přítomných a hvízdal na tulíky. „Jdeme se nablábnout a slavit.”

„Konečně, málem jsem dostal hlad,” hrnul se ke dveřím Sváťa.

Jako poslední zbyla Hanka s jednorožcem.

„Slavnost není nic pro mě, raději se vrátím domů. Jsem přesvědčený, že útok ve škole nehrozí a večer si vás vyzvedne Karmaneuduna. Dobře se bavte a snažte se vyjít s draky v míru.”

„Jsi ten nejlepší otec, jakého jsem si mohla přát,” dotkla se Hanka jeho hřívou, „máš pro mě tolik pochopení, lásky, jsem ráda, že mám rodinu právě u vás.”

„To rád slyším. Snažím se tvou svobodu příliš neomezovat, chápu, že jako člověk máš jiné touhy a potřeby než my. Hlavně na sebe dej pozor. Měj na paměti, že jsi člen našeho stáda a máš jistou odpovědnost za to, že mezi draky a jednorožci nevypukne žádný svár. Važ dobře své jednání a slova, až tam budeš.”

„Budu to mít na paměti,” přikývla vážně a vyšla s otcem z budovy do zahrad. Doprovodila ho k louce jednorožců, kde se rozloučili. Pak se vydala hledat mezi davem lidí své přátele. Konečně se cítila svobodná. Procházela se mezi spolužáky a jejich blízkými, dýchala vzduch prosycený známými vůněmi a trochu ji bolely svaly, protože na chůzi jsou potřeba jiné než na plavání.

Zachariáše našla snadno u stolku, kde se dospělým podávala medovina. Chvíli si povídali, když se objevil Sváťa, zatáhl Hanku a trpaslíka ke stolům s nejrůznějšími lahůdkami a ukazoval, co je nejlepší.

„Kdes nechal Rafa?” divila se Hanka.

„Hádej. Je to ale tak triviální, že ani hádat nemusíš,“ zašklebil se. Bylo jasné, že jde o Anděla.

„Jen aby nás našel,“ pokrčila rameny Hanka.

„Neblázni. Draky přehlédnout nemůže.“

„A co tvůj táta? Neztratil se ti?“

„Ani náhodou. Sedí v hledišti s profesorem Smítkem a mám pocit, že si spolu náramně rozumí. Kdybych zůstal s nimi, ani bych si zdejší hostinu neužil. No řekni sama. Není to skvělá změna proti jídelníčku jednorožců nebo sirén?“

„Změna to je,“ musela přiznat.

„Kdoví čím nás budou krmit draci. Musím se trochu slušně najíst aspoň dnes.“

„Neměli bychom už jít do hlediště?“ zeptal se trpaslík.

„Asi jo,“ souhlasil Sváťa a zamířil k místu, kde seděl otec.

Vybrali si volná místa na druhém konci řady, aby trpaslík a Dundar seděli co nejdál od sebe a nedošlo mezi nimi ke střetu. Sotva si Hanka udělala pohodlí, ozval se v její mysli známý hlas.

„Tak už jsme s matkou tady, sestřičko,“ oznámil jí Plam, „ale klidně se dívej, tentokrát na sebe budeme mít spoustu času.“

„Ani nevíš, jak se těším,“ poslala mu aspoň pohlázení myšlenkou a na oplátku ucítila známé fouknutí do vlasů.

Vzápětí začalo představení. Byla rozhodnutá si tentokrát vychutnat divácký zážitek se vším všudy.

Malý začarovaný jednorožec se ztratil rodičům. Protože jeho roh ani magické schopnosti nebyly kvůli zakletí vidět, nebyl mezi ostatními koňmi k rozpoznání. Příběh se věnoval spíš zoufalému pátrání ve všech dostupných koutech země než černé magii. Nakonec se ukázalo, že jediný, kdo může ztracené mládě najít, je malý zlatý drak z dalekých krajín. Kdepak se asi autoři inspirovali? Že by znali Plamínka? Hance se představení líbilo a Sváťa byl přímo nadšený. Nadskakoval obdivem při každém vydařeném efektu. Hanka

se tiše usmívala, ale i ona cítila radost při pohledu na úspěch třetáků.

Podívaná skončila rychleji, než by si přála. Jeviště se zahalilo do tmy. Podle obrovského potlesku se dalo soudit, že i ostatní diváci byli s letošním představením spokojeni.

„Tak pojd', je čas jít,“ vzal ji kolem ramen Zachariáš, zatímco se Sváťa loučil s otcem.

Draky nebylo možné přehlédnout. Kolem nich se tlačil chumel lidí, kteří měli zájem je pozdravit a prohodit s nimi pár slov.

Nakonec se tu sešli i naši tři kamarádi. Hanka si všimla, jak Rafanovi září oči štěstím. Jeho vztah s Andělou se nejspíš vyvíjí slibně, pomyslela si.

Potom se protlačila k Plamovi. Povyrostl, co ho neviděla. Stále byl o odstín tmavší než ostatní černí draci, ale šupiny měl nádherně lesklé. Zdejší světla se v nich odrážela barevnými a zlatými odlesky. Začínal působit impozantně.

Otočil k ní hlavu a řekl v myšlenkách: „U řeky máte člun, přejedte na druhou stranu a počkejte na nás v dračí jeskyni. Pokusíme se přijít co nejdřív.“

Hanka tlumočila kamarádům jeho žádost. Netěšilo je, že musí šplhat do dračí jeskyně.

„Cože?“ protestoval Sváťa. „Vždyť už je tma. Než se tam doškrábeme, bude půlnoc.“

„Neremcej,“ napomenul ho Rafan, „měsíc krásně svítí, aspoň si protáhneme tělo.“

Vyrazili hned a do jeskyně se dostali dřív než draci. Usadili se na skálu u vchodu, odkud byl skvělý výhled na draky i na osvětlenou školu, kde doznívala oslava. Zdálo se, že chumel kolem draků značně prořídil.

Hanka upozornila Plama, že jsou na místě a čekají. Za chvilku spatřili, jak se oba draci vznesli, zakroužili nad školou a zamířili ke skále.

U Plama doma

Konečně mohla Hanka Plama obejmout, aniž by se provinila proti etickým pravidlům. Společně prošli bránou na dračí území a další brána je dovedla až do domova Karmaneuduny a jejího syna. Tam už měli jediné přání. Zjistit, kde budou spát, a po mimořádně namáhavém dni konečně zavřít oči.

Druhý den se probudili až v poledne, a to jen díky tulíkovi, který se vedle nich nudil. Jeho dovádění je vyhnalo z postelí. Příjemně překvapeni byli jídlem. Karmaneuduna najala lidského kuchaře, aby jim dopřála stravu, na kterou jsou zvyklí. Sváťa se s ním ihned skamarádil a okamžitě začal upravovat naplánovaný jídelníček k lepšímu.

Plam se jim smál, jací jsou sedmispáči. Krátce po obědě se objevil Nik a donesl jim zavazadla a jejich supervolonová prkna. Hanka přemýšlela, jak zvládl všechno pobrat, ale nebyla vhodná chvíle se zeptat. Jeho tulinka Lotranda dělala opravdu čest svému jménu. Za tu chvíli, co byla ve společnosti Plavíka, se ani na okamžik nezastavila. Při jejich dovádění byly ohroženy všechny volně ložené věci. Nikovo napomínání se míjelo účinkem.

Jedno supervolonové prkno podal mladý ochránce i Svátovi, který nevěřicně zíral na nevyžádané sportovní náčiní. „To má být vážně pro mě?”

„A jak by ses tu asi chtěl pohybovat? Snad si nemyslíš, že tě Plam bude nosit na zádech?” smál se Nik jeho nešťastnému pohledu.

„Neboj se,” utěšovala ho Hanka, „taky už jsem na prkně nestála ani nepamatuju. Budeme si létání opakovat spolu.”

„A neměli bychom si zatrénovat hned?” lákal je Plam.

„Jsem pro,” souhlasil Sváťa, „vyprovodíme Nika a já prkno vyzkouším. Ale ne abyste se mi smáli!”

Když se mladému ochránci podařilo polapit Lotrandu, zamávali mu a popřáli hezkou dovolenou. Hanka naskočila

na prkno a téměř okamžitě se jí vrátily všechny vzpomínky i dovednosti. Vylétla za Plamem a oba vykroužili vysoko nad zem. Rafan vzdychl a zůstal při zemi, aby dělal společnost svému bratrovi. Během příjemného odpoledne udělal pokroky v létání dokonce i Sváťa. Pokud nechtěl sedět doma, až si kamarádi s drakem vyrazí ven, nezbyvalo mu nic jiného.

Večer se v knihovně sešli i s Plamovou matkou. Zajímalo ji, zda budou pokračovat ve studiu a jaké mají plány do budoucna.

„Ještě nevím,“ pokrčil rameny Sváťa, „jestli se mám věnovat léčitelství, nebo se po ukončení studia zkusit ucházet o místo učedníka u druidů. Obojí mě láká a baví.“

„Věnuj se léčitelství, to bude potřeba vždycky,“ řekl praktický Rafan, „já se asi pokusím o kariéru ochránce. Mojerana tvrdí, že pro to mám předpoklady. Hanku by, pokud vím, chtěl naverbovat taky.“

„Opravdu si myslíš, že máš na to, abys byla ochráncem?“ zeptala se dračice Hanky přímo.

„Já nevím, snad ano. Obávám se, že žádné výrazné předpoklady pro některý z oborů, které jsem studovala, v sobě nemám.“

„Rozhodla jsem se, že vás budu sponzorovat i v dalším vašem studiu, budete-li to potřebovat. Draci by měli mít přátele mezi vzdělanými lidmi.“

„A nebude ostatním drakům vadit, že jsme u vás na prázdninách?“ vyzvídal Sváťa.

„V současné situaci se draci snaží do přilehlých vesnic nalákat víc lidí. V minulém období se jich příliš mnoho odstěhovalo jinam, do bezpečnějších končin. Bez jejich zkušeností s chovem dobytka máme ale problém se uživit. Divoké zvěře není v okolí tolik a stěhovat pryč se nám nechce. Takže momentálně se nikdo neproviní proti etice, když komunikuje s lidmi. Naopak. V této době je to žádoucí,“ vysvětlila dračice.

V následujících dnech poznali spoustu novinek. Plam jim ukázal významná místa jejich hnízda. Snad nejzajímavější připadala hostům knihovna. Strávili tu několik dní, a kdyby dali na názor Sváti, už by se ani nikam jinam nedostali. Jednou je dračice vzala dokonce na planinu drahokamů. Za to, co se tu válelo po zemi, mohli všichni draci žít v luxusu po několik staletí.

Hanku potěšilo, že se nesetkala s Drápem. Plam jí prozradil, že ho matka pro jistotu poslala na dva týdny k zeleným drakům s nějakým tajným posláním.

V polovině druhého týdne Hance Plam oznámil, že se s ní chce matka setkat ve své pracovně. Odvedl ji tam a postrčil ji dovnitř. Dívka zdráhavě vstoupila. Dračice ležela na koberci a listovala si v knize. Pokynula jí, aby se posadila na koberec k ní.

„Jsem ráda, že jsi úspěšně dokončila základní vzdělání,” oslovila ji přívětivě dračice, hned ale trochu zvažněla a pokračovala, „trochu jsi dospěla a jsem přesvědčena, že právě teď nastal čas k akci, kterou jsem naplánovala už před několika lety. Doufám, že mou žádost neodmítneš. Přeji si, abys mému synovi vrátila, co je jeho.”

Hanka ztuhla. Oko času v duhové jeskyni bylo skoro přesné. Jedinou nesrovnalost viděla v tom, že dračice už v pracovně byla, místo aby vešla až po ní. Znovu ji zaplavil pocit napjatého očekávání.

„Vím, že má žádost zní trochu podivně. Vlastně ani nejde o žádost jako spíš o prosbu. Nemohu tě k ničemu nutit, protože jediná možnost, jak akci uskutečnit, je tvoje zcela dobrovolné rozhodnutí. Vím, že máš Plama ráda a on k tobě cítí totéž. To by mělo celou situaci usnadnit.”

„Ale já nic jeho nemám... Co mám vlastně vrátit?” nejistě namítla Hanka.

„V době tvého dětství došlo k neblahým událostem, při kterých sis s mým synem vyměnila část své osobnosti. U tebe to tolik nevádí, ale on je mezi draky vlastně něco jako

mrzák. Pomohlo by, kdybys přistoupila na můj návrh a vrátila mu chybějící kousek jeho osobnosti, aby mohl být zase sám sebou. Od momentu, kdy jsem zjistila, že k výměně došlo, si velice přeji, aby se vše podařilo srovnat zpět do normálu. Zaslouží si šanci být plnohodnotným drakem. Tolik jsem si přála mít šťastné, normální děti, ale...”

Dračice se odmlčela, a Hanka si dokázala přesně doplnit nevyřčená slova. Kvůli ní byl Plam jiný než ostatní a kvůli ní přišel Dráp o oko a část paměti. Pocítila výčitky svědomí vůči dračici i jejím synům. Stále však nechápala, co má Karmaneuduna na mysli, když po ní chce, aby vrátila drakovi, co je jeho.

„Co mám udělat? Já vůbec netuším, jak se dá přesunout část osobnosti,” řekla nahlas.

„Opravdu bys byla ochotná mému synovi vrátit jeho chybějící dračí část?” ujišťovala se dračice tiše a s nadějí.

„Pro jeho dobro to udělám ráda.”

„Jsi statečná dívka, vážím si tvého vztahu k mému synovi. Jsem šťastná, že se věci konečně pohnuly správným směrem. Aspoň částečně tě zasvětim do toho, jak by měl návrat osobnosti proběhnout.”

Krátce Hance vysvětlila, o co požádala nejmocnějšího dračího kouzelníka, kterého zná. Snažila se dívku moc nevyděsit, ale i tak viděla narůstající Hančiny obavy.

„Až výměna skončí, zavazuji se ti po pravdě říct všechno, co si budeš přát,” slíbila slavnostně Karmaneuduna, „možná tě bude zajímat pár informací z minulosti. Mám na mysli tvé dětství a tvou skutečnou rodinu. Není pro mě snadné o tom s tebou mluvit, takže náš rozhovor raději odložíme, až bude po všem.”

Dívčiny obavy se rázem proměnily ve zvědavost. Dračice ví o její skutečné rodině! Ale proč se o tom celé roky ani nezmínila? Jaké informace před ní tak dlouho tají? Opět pocítila strach.

„A co na to říká Plam?” zeptala se Hanka.

„Víš co? Zavoláme ho,“ odpověděla dračice a za malou chvíli se dostavil do pracovny i její syn.

„Jsem tady. Přeješ si něco, matko?“

„Jen jsem ti chtěla oznámit, že Hanka souhlasí s procedurou, která má vylepšit tvé smysly. Půjde s námi do jeskyně kouzelníka Hora a podstoupí rituál, který je nezbytný. Spolu s ní máš velkou šanci na úspěch.“

„S Hankou se rád pustím do jakéhokoliv dobrodružství,“ zamrkal na Hanku Plam.

„A kdy dračího kouzelníka navštívíme?“ zajímalo dívku.

„Přesuneme se k němu zítra po večeři. Plam tě upozorní, až bude čas.“

„Mohu o tom říct kamarádům?“

„Nechci vám nic zakazovat. Ale musím tě upozornit, že je s sebou vzít nemohu, ani kdybych chtěla. Snad bys jim podrobnosti měla sdělit, až se vrátíš. Aby se o tebe zbytečně nebáli.“

Hanka přikývla, ale nebyla si jistá, jestli má dračici poslechnout. Zatajit tak neobvyklou záležitost před svými nejbližšími je na pováženou.

Celý večer byla nesvá a roztěkaná. Marně kluci vyzvídali, co se dělo v pracovně. Nakonec ji nechali být. Když jí R'íhan jako obvykle dával dobrou noc, i z jeho kontaktu vycítila zvědavost. Jednorozec na ni ale nikdy nenaléhal. Respektoval její soukromí a vždy počkal, až sama usoudí, že je čas se svěřit. Byla si jistá, že by jí otec nedovolil zúčastnit se dračího rituálu, dokud by přesně nevěděl, jak proběhne. Ale protože už dračici slíbila, že s Plamem půjde, nepřála si dostat se s R'íhanem do sporu. Nechtěla zažít situaci, kdy by musela přímo porušit otcův zákaz. U jednorozců je neposlušnost závažný prohřešek. Kdoví co by se dělo pak.

Hanka dlouho nemohla usnout. Nedařilo se jí spojit věci do celku. Asi by přece jen měla promluvit s kluky. Občas mají jasnější myšlení a Rafan si skoro vždycky dokáže dát dvě a dvě dohromady. I Sváťa už dokázal, že umí přemýšlet.

Člověku se vždycky lépe uvažuje, když se ho to přímo netýká. Proč jí vlastně dračice neřekla hned, co se před lety přihodilo? Kdyby věděla, při jaké události si s Plamem vyměnila část osobnosti, mohlo by to být na závadu při plánované akci? K čemu tolik tajností? Plamovi věřila bezvýhradně, ale může důvěřovat i jeho matce? Uprostřed soustředěného uvažování usnula.

Do spánku se jí vloudil sen. Ocitla se sama uprostřed pustiny, bez magie, a musela prchat před Zuřivým drápem.

Probudila se celá zpocená. Najednou si byla jistá, že to otci prostě říct musí. Rychle ho zkontaktovala, dokud měla dost odvahy.

R'íhan nebyl nadšený, že ho ruší v tak nevhodnou hodinu, ale byl ochoten ji vyslechnout. Hanka mu poctivě vylíčila celý rozhovor a přiznala se, že mu chtěla celou událost zamlčet.

„Cesta lidského myšlení bloudí spletitými a klikatými uličkami,“ podotkl zasmušile jednorozec, „asi nikdy nepochopím, co vás vede ke zbytečným tajnostem. Bojíš se mě, nebo sama sebe?“

„Už jsem přislíbila dračici účast. Bojím se, že mi to zakážeš.“

„Bojíš se právem. Co jsem slyšel, se mi ani trochu nelíbí. Nezapomeň na skrytý blok v tvé mysli. Dalo nám hodně práce vystavět ochranu kolem její nevléčené části. Co když dračí mág probudí tvou noční můru? Jsi připravena žít bez magie?“

„Já nevím...“

„Dcero moje, máš neuvěřitelnou schopnost komplikovat život nejen sobě, ale i svým blízkým. V tuto chvíli si s tebou opravdu nevím rady.“

„Už jsem se rozhodla, že tam půjdu.“

„Nutíš mě, abych řekl ano. Kdyby se ale něco stalo, povolají jednorozci k odpovědnosti mě a já budu potrestán“

za špatný úsudek a ohrožení tvého života. Uvědomuješ si, co po mně žádáš?”

„Neměla jsem ti nic říkat...”

„Dcero,” zavibroval svou břitkostí R’hanův přísný hlas tak prudce, že se Hanka chytla za hlavu, aby se jí jednorožcovým zařváním a následným leknutím nerozskočila. Ještě nikdy na ni nezvýšil hlas, takže utrpěla nemalý šok ze zjištění, že i její čtyřnohý otec se umí naštvat.

„Dcero, jednám s tebou jako s dospělým jedincem, tak se už nikdy nechovej jako čerstvě narozené hříbě!”

„Omlouvám se,” pípla nesměle Hanka.

„Podívej, já ti nemohu zabránit v tvém rozhodnutí, musím respektovat slovo, které jsi ve své bláhovosti dala. Mám ale podmínku. Oba své kamarády musíš vzít s sebou. Nevím jak Rafael, ale Svatopluk je magicky velice nadaný a já se pokusím s ním udržet kontakt, abych aspoň věděl, co se děje.”

„Karmaneuduna řekla, že s námi nikoho vzít nemůže,” namítla nesměle Hanka.

„Jste tam tři mladí kouzelníci. Prokažte tedy své kvality a poradte si bez její asistence! Na téhle podmínce trvám,” pokračoval R’han v přísném tónu a pak rázně přerušil spojení, aniž by se s Hankou rozloučil obvyklým vlídným dotekem.

Musela jsem ho ale sakra naštvat, pomyslela si Hanka trpce. Otcova úsečná komunikace ji bolela víc, než kdy dokázaly pohlavky sester v Útulném domově, kde vyrůstala. Cítila se mizerně. Měla velikou chuť odložit řešení nepříjemné situace na později, ale rozum ji nabádal, že žádné později nebude lepší, než je současná chvíle.

Ač nerada, vyplížila se na chodbu a zamířila do malé sluje, kde spali kluci. Její příchod je neprobudil. Posadila se na Rafanovu postel, zpod deky vykoul Plavík. Potěšeně začířikal a vyšplhal jí na rameno.

„Co je, Plavčo, proč mě rušíš?“ zamumlal znechuceně Rafan a otevřel jedno oko. Vzápětí otevřel i druhé a zívl na celé kolo.

„Děje se něco, kvůli čemu se musím rychle vzbudit?“ zeptal se Hanky.

„Můžeš se vzbudit i pomalu, ale bdělost by byla žádoucí,“ odpověděla. Pak si přesedla na postel ke Svátovi a zalomcovala mu ramenem. Ten na rozdíl od Rafana vyletěl z postele a okamžitě byl ve střehu.

„Brzdi, brácho,“ napomenul ho starší kamarád a zašklebil se na Hanku, „jediný, kdo nás momentálně ohrožuje, je jedna bláznivá ženská, která nemůže spát.“

„Když já měl hrozný sen,“ promnul si oči Sváťa a posadil se s úlevou na svou postel vedle Hanky.

„No, já taky,“ s pochopením přikývla Hanka.

„Upřímnou soustrast. Já se své sny u sirén naučil ovládat,“ konstatoval spokojeně Rafan, ale tázavě se zadíval na dívku. „Kvůli snu nás asi nebudíš, že?“

„Nemohl bych se připojit do diskuse?“ ozval se Hance v hlavě Plamův hlas. „Víš, když na tebe tvůj otec zařval, probudilo mě to a cítím, že máš starosti. Mrzí mě, že jdeš dřív za klukama než za mnou.“

„Plam se taky probudil,“ oznámila kamarádům.

„Dneska ho můžeš pozvat mezi nás,“ navrhl Rafan.

„Raději přijďte vy ke mně,“ odpověděl drak, když mu tlumočila vzkaz, „můj pokoj je dost daleko od matčina, nebudeme nikoho rušit. U vás by mě mohla vyhmátnout a vynadat mi, že nedodržuji noční klid.“

Kluci na sebe hodili trika a kalhoty a za chvíli tiše vstoupili do Plamova soukromého prostoru.

Magická lávová lampa tlumeně osvětlovala pokoj a házela po stěnách přízračné narudlé stíny.

„Příjemně strašidelné a naprosto stylové pro spikleneckou noční schůzku,“ spokojeně se ušklíbl Rafan.

Sváťa ospale zívl, udělal si pohodlí na Plamově měkkém koberci.

„Hanko, jestli nezačneš hned mluvit, asi tu během dvou minut znova usnu,” prohlásil.

Dívka se posadila vedle něj a stručně jim vylíčila rozhovor s otcem.

„A co je to za rituál?” zajímalo Rafana. „A proč nás tam Karmaneuduna nechce vzít?”

„Matka říkala, že nebylo snadné dračího mága přemluvit, aby kouzlo uskutečnil. Asi mu slíbila, že dovede jen mě a Hanku. Prý jde o posílení mých dračích schopností. Ona se pořád nemůže srovnat s faktem, že nejsem stejný jako ostatní draci. Tenhle rituál by to prý měl vylepšit. Jenže část mé osobnosti se nalézá v Hančině mysli. Aby se kouzlo podařilo, musí u toho být se mnou také ona,” vysvětlil kamarádům drak.

„Aha,” zamračil se Sváťa, „ale jestli nás s sebou nevezme tvá matka, jak se tam dostaneme? Nikdo z nás ještě kouzlo vzdušné brány neovládá.”

„Asi budu muset vysvětlit Karmaneuduně, že bez vás nepůjdu,” pokrčila rameny Hanka a udělalo se jí mdlo při představě, jak se bude s dračicí dohadovat.

„Ne,” odmítl její nápad Plam, „to příliš zavání vydíráním a na to je matka alergická. Musíme vymyslet něco jiného.”

„Kouzlo neviditelnosti?”

„Fixace brány?”

„Kontaktovat Nika, aby nám pomohl?”

„Požádat nějakého Plamova kamaráda, aby nás tam nenápadně hodil?”

„Žádného kamaráda, který by tohle pro mě udělal, nemám,” zavrčel nespokojeně mladý drak a odfrkl si, „ta kouzla jsou moc složitá a chtějí po ochránci, aby si znepřátelili uznanou starší, by bylo poněkud ožehavé.”

„Když jsi tak chytřej, rychle něco vymysli,” mračil se Rafan, ačkoliv v duchu uznával, že drak má pravdu a že navržené možnosti nejsou reálné.

„No, snad by tu jedno řešení bylo,” prohlásil tiše Plam a všichni na něj zvědavě pohlédli. „Řeknu ve vhodné chvíli matce, že si potřebuju odskočit, a vrátím se pro vás já sám.

Bránu už umím a myslím si, že dost dobře. Otevřítji směrem domů by neměl být problém, zbývá jen domluvit místo, kde budete čekat. Rychle se protáhnete za námi a pak už stačí trocha opatrnosti, aby si vás matka nevšimla. Co vy na to?”

„Tahle varianta vypadá schůdně,” přikývl Rafan.

„A nepůjde matka s tebou?”

„Když si chci odskočit? Blázníš? Ani náhodou,” zasmál se Hančině otázce Plam.

„Nic moc,” pokrčil rameny Sváťa, „ale lepší přesun vymyslet nedokážu. Snad mi R’íhan poradí, kdyby bylo nejhůř. Nechce se mi věřit, že by nám to prošlo, aniž by si kouzelník něčeho všiml.”

„Bojíš se, Svatoušku?” popíchl ho Rafan.

„Jasně že jo. A jestli ty ne, tak nejsi normální, brácho.”

„Jo, taky mám stažený žaludek, ale je to výzva. Trocha vzrušení nikdy není na škodu. Svým způsobem mě tajná akce láká.”

„Co když se někomu něco stane?”

„A nemyslíš, že můžeme přijít k úrazu i teď? Co kdyby nás zaslechla Karmaneuduna?”

„Proboha, nestraš,” ohlédl se s obavou Sváťa.

„Neboj, řekl jsem Plavíkovi, aby hlídal. Kdyby se někde něco šustlo, dá mi vědět.”

Ještě chvíli domlouvali podrobnosti. Pak se propířili zpět do svých ložnic, aby dospali zbytek noci. Hanka usilovně přemýšlela, zda dobře porozuměla dračici, když jí vysvětlovala, o co v zítřejším rituálu půjde. Plamovo vysvětlení tak úplně neodpovídalo tomu, co bylo řečeno jí.

Jako kdyby dračice úmyslně zamlžovala fakta. Svému synovi by snad nelhala. Nebo ano? Nakonec se jí podařilo usnout. Naštěstí se už žádný děsivý sen nedostavil.

Rafan se po návratu do ložnice pokusil o nahlédnutí do budoucnosti. Ale ať se snažil, jak se snažil, všechny vize byly neostré, plné mlhy a měl z nich rozporuplné pocity. Podle toho, co se naučil u sirén, to znamenalo, že se události mohou zvrtnout mnoha směry a není předem jasné, co bude. Sirény o Hance několikrát prohlásily, že osud nevede její kroky, ale že ona sama svým jednáním určuje, kam má osud zamířit. Zdá se, že i zítra bude záviset hlavně na ní, jak všechno dopadne.

Sváťovi se z nervozity přestalo chtít spát. Napadala ho spousta věcí, které by se mohly otočit k horšímu. Přemýšlel o kouzlech, které by jemu a Rafanovi pomohly dostat se do Hančiny blízkosti, aniž by je někdo odhalil. Nebyl si jistý a rád by si s někým promluvil. Záviděl Hance, že může komunikovat po dračím způsobu na velkou dálku. Kéž by to uměl jako ona. Ale možná... Promnul svůj magický prsten, přešel po maličkém rubínu a pomyslel na R'íhana. Když ucítil kontakt, skoro se polekal. Nečekal, že to bude tak snadné.

„Tak moje dcera vytáhla z postele i vás,“ konstatoval pobaveně jednorozec, když mu chlapec řekl o jejich plánu a chtěl se radit ohledně kouzel.

„Opravdu jste na ni zdvihl hlas?“ zeptal se opatrně chlapec.

„Kdyby byla u nás, uložil bych jí nejméně tříměsíční trest za její nezodpovědný přístup k životu,“ vzdychl R'íhan, „vychovávat lidské mládě není jednoduché. Ale ty ses chtěl poradit. Tak si raději tvé nápady probereme hned, když už máme spaní díky Hance přetrhané.“

Jednorozec Sváťovi doporučil kouzlo neutrálního štítu a rozptylovou magii, aby nebylo snadné rozeznat jejich auru. Upozornil ho ale, že zdatného dračího mága svými znalostmi oklamat nedokážou.

„Jestli ucítíte, že vás zaměřil, bude nejbezpečnější otevřít mysl a přiznat, proč tam jste. Je lépe přijmout trest za zvědavost a neposlušnost, než se nechat zabít v úkrytu za nedostatečnými ochranami.”

„Rozumím,” byl Sváťa vděčný, že mu jednorožec věnuje tolik času a vysvětluje, co je a co není vhodné. Hned se cítil lépe.

Ráno se obloha zatáhla a začalo jemně vytrvale pršet. Znechuceně se rozhlédli po mokrých skálách a šedivé obloze. Pak zalezli do knihovny, kde si mohli povídat, zkoumat podivuhodné staré svitky a dohadovat se, co ukrývají. Sváťa vzadu na polici objevil dva herbáře, takže s ním celý den nebyla řeč.

Večer do knihovny přišla Karmaneuduna a oznámila klukům, že zde mohou zůstat, jak dlouho budou chtít, a kývla na Hanku a Plama, aby šli za ní.

A je to tady, pomyslela si dívka a cítila se jako před závěrečnou zkouškou. Tréma a obavy na ni dolehly plnou silou. Mimoděk v dlani sevřela talisman s pamětí kouzelného džina. Když se k ní kámen vrátil spolu s hodinkami, nosila ho jako upomínku na Vrona, který byl teď ve službách nepřítele. Trápilo ji to, ale nemohla nic dělat. Ne, asi by na něj neměla myslet, nyní ji čeká jiný úkol. Musí Plamovi vrátit jeho dračí vlastnosti. Ale dokáže s ním potom komunikovat tak, jak byli oba zvyklí? Bude umět mluvit na dálku s R'íhanem a se svými přáteli? Kolik magie jí zůstane? Bude stačit na pokračování ve studiu? A co zbytek kouzla, který je zapečetěný v její mysli pod magickými ochranami jednorožců? Co když se při rituálu uvolní ochranný blok a její magie ji zabije? Snad bude po ruce antimagický náramek, kdyby bylo nejhůř. Proč jen s Karmaneudunou neprobrala podrobnosti...

Džinovy služby

Vron se u Šítára cítil nespokojený. Od chvíle, co v ruce sevřel kámen se svou pamětí, si příliš dobře uvědomoval, že jeho pán není vzorem dokonalosti. Během své služby zjišťoval, jaký je kouzelník mstivý a zlomyslný darebák. Mstil se za každou maličkost a všechny jeho báječné plány do budoucna se točily kolem moci a uznání. Nejvíc toužil pokořit draky. Když se mu nepodařilo vychovat a ovládnout jejich unesená mláďata, měl teď v úmyslu každého draka, který se na něj jen křivě podívá, obdarovat jedem z berseret. Rozčilovalo ho, jak se tito magičtí tvorové dívají na člověka svrchu. Nebyl dost silný - ani magicky, ani fyzicky, aby s nimi zatočil, ale jed mohl drakovi hodně pocuchat sebevědomí. Vron pro něj musel násobit množství nebezpečné látky z rybiček do stále větších a větších nádob. Džin doufal, že magické výkyvy vzbudí pozornost Bdělých, ale nestalo se tak. Šítár byl až extrémně opatrný. A bohužel měl i mimořádně vyvinutou schopnost pro ukrývání a mazání stop. Mistrovsky mixoval světelnou i stínovou škálu magie a díky tomu dokázal být téměř neviditelný a nepolapitelný. V tomhle by ho opravdu jen málokdo překonal.

Jediné, co Vrona hrálo na duši, bylo osvobození Hanky. Šítár byl spokojený, že se dostala do rukou bláznivého trpaslíka, který ji odvezl bůhvíkam, a že už o ni nebude nikde zakopávat. Naštěstí necítil potřebu si tento fakt ověřit. Džin netušil, co se s dívkou dělo dál, ale důvěřoval Zachariášovi, že pro ni udělá jen to nejlepší. Byl příteli vděčný, že našel způsob, jak nemocnou Hanku dostat do bezpečí. Bylo by pro něj snadné zjistit, jak na tom dívka momentálně je, ale kvůli Šítárovi to vědět nechtěl. Nemohl mu lhát. Bylo jednodušší nic nevědět.

Poté, co byl zadržen a uvězněn Seladonin, dostali se do problémů. Šítár začal balit a plánoval přestěhovat se na čas do blízkosti Poluty. Chtěl si s sebou vzít i část knihovny, pro

džina přece není problém přenést jakýkoliv náklad. Jenže výběr knih musel udělat sám, což ho oproti původnímu plánu poněkud zdrželo.

Vrona mezitím posílal, aby ošetřil jedem několik stád dobytka, kterým se živili draci. Kouzelníka zajímalo, jak bude fungovat jed podaný s potravou, a přál si otestovat, kolik ho musí drak dostat, aby se účinek projevil naplno.

A tehdy dostali nečekanou a nevíтанou návštěvu.

Varovný signál od vchodu zazněl pár vteřin předtím, než se návštěvníci objevili. Šítár upustil knihu, co právě držel, a přivolal džina, který uzavíral a balil zbylé nádoby s jedem. První várka už byla přestěhovaná v jejich novém útočišti. Vron zaslechl pánův hlas a v okamžiku stál vedle něj. Ale to už do prostoru knihovny vcházely tři osoby. Žádná z kouzelníkových pastí je nezadržela, což samo o sobě signalizovalo, že se děje něco neobvyklého.

„No vida, tady je. Šimon Tatar. Dlouho jsme se neviděli,“ řekl stařík a promnul v dlani kamínek s reliéfem spoutaného draka, „myslím, že nastal čas, abys nám vysvětlil pár podivných událostí ve zdejších okolí.“

„Trhni si protézou, dědku,“ zavrčel Šítár a částečně odrazil kouzla, která ho měla zpomalit, spoutat a polapit. Byl si ale vědom toho, že proti Demitovi a dvěma ochráncům s holemi moci nemá nejmenší šanci.

„Vezmi mě pryč,“ nařídil kouzelnému džinovi.

Vron zaclonil prostor, kde stáli, proti útočné magii a otevřel bránu. Protáhl zpomaleného Šítára skrz otvor. Ocitli se na břehu moře. Džin odnesl kouzelníka do vody a pokračoval v útěku vodní bránou. Po několika dalších průchodech doufal, že nebude snadné je pronásledovat. To už se Šítár vzpamatoval a začal zuřit.

„Jak mě mohli najít! Okamžitě zjisti, jak mě mohli najít! Tohle se mi ještě nikdy nestalo!“

„Byl to ten kámen, co měl v ruce Demit, pane. Copak jsi necítil, že obsahuje zlomek tvé aury?“

„Cože?“

„Je to tak, pane. Má kousíček tvé osobnosti, což mu umožňuje tě zaměřit. Teď by to ale dokázat neměl. Jsme od něj moc daleko.“

„To vidím. Kde vlastně jsme?“

„Asi půl dne cesty od Kosta Tigre.“

„Vezmi mě do města.“

„Ano, pane.“

„Ne, počkej. Nejdřív ten divnej kámen! Dokážeš ho zničit?“

„Ano. Ale bude tě to bolet pane. Je v něm kousek tebe. Mohu jej na tvůj přímý rozkaz zničit, ale hraničí to s možností mého zapuzení. Až proti tomu kousku tvé osobnosti vztáhnou ruku, budeme oba hodně zranitelní.“

„To se nedá nic dělat,“ zavrčel Šítár, „běž k tomu dědkovi, a bude-li to v tvých silách, znič kámen, kvůli kterému mě dokáže najít!“

„Hned teď, pane?“

„Okamžitě! Počkám na tebe.“

Vron se několika bránami přesunul do jejich domu. Ochránci a Demit tam ještě byli. Použil na skrytí své osoby nejlepší ochranu, jakou znal, a přiblížil se. Cítil kámen s pánovou aurou na dálku. Uvědomil si, že bude muset být velice rychlý, jinak neuspěje. Vyčkával na vhodný okamžik. Ten nastal, když strážci pořádku vstoupili do laboratoře. Objevili jed a Demitův tulík se začal při pohledu na něj divoce rozčilovat. V tom okamžiku vrhl Vron likvidační kouzlo proti kamenu s pánovou osobností. Ucítil, jak se kámen rozpadl na prach, ale vteřinu poté ho zasáhly dva paprsky z hole moci. Ztratil svou lidskou podobu a byl absolutně bez magie.

„Vidím, že se tvůj pán velice bojí, abych ho znovu nenašel,“ přistoupil k němu Demit, „musím uznat, že utíkat umí opravdu báječně. Ale jeho nápady ho stejně jednou přivedou na konec svobodné cesty. Měl by nechat lidi

i draky na pokoji a věnovat se něčemu bezpečnějšímu. Vyříd' mu můj vzkaz.”

Pak ho stařík jediným gestem odeslal k pánovi. Kouzelný džin zmizel ochráncům z očí. Zamračeně se podívali po Demitovi, ale ten jen bezmocně zavrtěl hlavou. Bylo to tak daleko, že nedokázal lokalizovat, kde se kouzelník právě nachází. Znovu ztratili jeho stopu.

Kouzelný džin se objevil ve své démonické podobě před svým pánem.

„Co to vyvádíš?” polekal se ho v první chvíli Šítár.

„Promiň, můj pane. Zabít mě nedokážou, ale sebrali mi veškerou magickou moc. Tvůj rozkaz jsem splnil.”

„Já vím. Takové křeče jsem v životě neměl. Přál bych ti takovou bolest poznat.”

„Znám bolest velmi důvěrně, pane. Provází mě celou mou existencí.”

„Za jak dlouho se ti magie obnoví?”

„To nejde přesně odhadnout. Asi za jeden až tři týdny.”

„Sakra! To znamená, že teď bude všechna nádeničina na mně. Aspoň že jsme stihli přestěhovat část věcí. Zbytek budeme muset oželet. Zatracenej dědek! To už je druhý domov, o kterej mě připravil.”

Šítár otevřel bránu a odvedl svého nepoužitelného služebníka do nového bydliště. Cítil se oslabený, naštvaný a podvedený osudem. Chvíli se všechno tak báječně dařilo, a teď ho stíhá jedna pohroma za druhou. Dokonce ho připravili i o takové drobné radosti, jako byly schůzky s osamělou sirénou na pláži. Zlost bobtnala v jeho nitru jako sopečná láva. Až se kouzelný džin trochu vzpamatuje, navštíví spolu s ním zelené a černé draky. A potom si posvítí na ty zatracené ochránce. Přejde doba, kdy to bude on, koho se všichni budou bát. Akorát si musí každý krok důkladně promyslet a neudělat žádnou chybu.

Nějaký čas se o všechno staral Šítár. Byl velice mrzutý, ale neměl jinou možnost. Když kouzelný džin obnovil svou

magii natolik, aby opět dokázal udržet lidskou podobu, zapojil se do chodu nové domácnosti i on.

Kouzelník se po předchozích zkušenostech rozhodl pro život bez služebnictva. Veškeré práce postupně přesunul na svého jediného spolehlivého služebníka. Jak Vronovi přibývaly magické schopnosti, narůstaly mu i povinnosti v domě. Staral se o jídlo, pití, oblečení i knihy. Podle pokynů Šítára budoval a upravoval místnosti. Ve speciálně zabezpečeném sklepě si jeho pán schovával svůj poklad - nádoby s jedem. Kouzelný džin zvolna navyšoval množství jedu a děsil se chvíle, kdy se Šítár rozhodne svou zákeřnou zbraň použít na někoho známého.

Jednoho dne kouzelník Vronovi nařídil, aby obstaral finanční prostředky.

„Kvůli tomu zatracenému dědkovi jsme přišli o spoustu věcí. Jestli už se na to magicky cítíš, měl bys sehnat diamanty a nějakou hotovost. A sežeň všechno pokud možno mimo zdejší okolí, ať nemáme potíže. Dávám ti tři dny. Já se zatím vypravím za svým dračím přítelem.”

„Jak poroučíš, pane,” odpověděl džin, „mám vyrazit hned?”

„Samozřejmě. Stihneš to za tři dny?”

„Pokusím se, pane.”

Najít potřebná naleziště bylo pro Vrona díky paměti snadné. V kraji draků se nacházelo hned několik míst, kde se přímo na povrchu daly nasbírat hrsti drahokamů a polodrahokamů. Brzo měl ve vaku víc kamenů, než potřeboval. Ještě by to chtělo některé vyměnit za peníze. Konečně našel záminku navštívit Zachariáše. Už dlouho se mu stýskalo po někom, s kým by si mohl nezávazně popovídat. Báł se možných důsledků toho setkání, ale zároveň mohl získat pár informací, které mu chyběly. Zamířil do Santareny a přistihl se, že se usmívá a těší na přítele.

Když dorazil na místo, byl už pozdní večer. Zabouchal na trpaslíkovy dveře.

Zachariáš otevřel a povytáhl obočí: „Jakýpak vítr zahnal nepřátelského pekelného zmetka k mému prahu?”

„Hledám nenapravitelného šejdíře, aby mi dal prachy za blýskavé kamení. Nevíš o nějakém?”

„Ty jeden vejlupek temných sil, máš pocit, že jsi na správné adrese?”

„Na té nejsprávnější.”

„Mám poněkud jiný názor, ale pojď dál.”

Vron ho následoval dlouhou chodbou až do pokoje, který po úpravách vypadal spíš jako podzemní doupě. Solná lampa vydávala měkké světlo a všude se vznášel šedavý dým a pach tabáku. Trpaslík zapadl do svého oblíbeného křesla, z jehož madel ošoupaně zírali dřevění draci. Sáhl po fajfce, kterou před malou chvilkou odložil do stojánku, a labužnický zabafal. Vron se usadil na židli proti němu a vysypal na stůl malou hromádku drahokamů.

„Jestli máš nějakou hotovost, Zachu, uvítal bych ji.”

„Právě jsem si udělal pohodlí. Snad si nemyslíš, že hned zvednu zadek a budu kolem tebe poskakovat!”

„Ale dokud to neuděláš, budu ti tu zaclánět.”

„Jak je libo, myslím, že mi tvé zaclánění tuhle noc přijde vhod. Sice žiješ ve stínu hada, ale evidentně jsi měl v ruce svůj paměťový kámen. Co kdybys mi pověděl o všech událostech v Dubovníku z tvého pohledu?”

„Moc rád.”

„Já ti pak zas povím...”

Džin ho rychle gestem přerušil: „Hlavně mi neříkej nic o dětech! Momentálně je pro všechny bezpečnější, když o ničem z jejich života nemám ani páru.”

„Chápu. Vlastně poslední dobou o nich nemám žádné informace ani já.”

„Hm, dejme tomu, že ti věřím. Ale určitě máš informaci z mé minulosti, která mě velice zajímá. Pověz mi, jak se přetrhlo spojení mezi mnou a Dundarem. Byl jsem zapuzen, nebo jsem zemřel?”

„Nebyl jsi zapuzen,” odpověděl vážně trpaslík, „poté, co jsi prokázal schopnost se rozhodnout jinak, než po tobě chtěl tvůj pán, jsi zemřel. Alespoň mi to tak řekl Rafan.”

Zachariáš začal Vronovi vyprávět, jak skončila jeho předchozí existence, v níž na žádost Hanky nezabil Zuřivého drápa.

„Takže já jsem se dokázal rozhodnout podle svého? Navzdory vůli svého pána?” usmál se zamyšleně džin.

„Tak, tak,” pokýval hlavou trpaslík, „poslyš, jak vlastně zněla kletba, kterou na tebe uvrhla matka tvých dětí?

Neříkal jsi něco o tom, že je určitá šance se vysvobodit z bolestivé existence kouzelného džina?”

„Její slova mám vypálená do každé buňky svého těla a pořád brnkají na všechny struny bolesti. Řekla: Kéž bys celou věčnost prožíval stejnou bolest, jakou jsi způsobil mně. Smrt přichází a dá mi klid, kéž ty ho nikdy nenajdeš. Zasloužil bys taky umřít rukou milované osoby. Aspoň třikrát bys musel umřít, aby to bylo spravedlivé, za to, cos nám udělal.”

„Pokud tomu dobře rozumím,” drbal se ve vousech Zachariáš, „tak dvakrát už to máš za sebou. Co se stane, až zemřeš potřetí?”

„Najdu klid a zbavím se své věčné bolesti. I když v současné době už zdaleka není tak hrozná, jako kdysi před mou přísahou Hance.”

„A co bude dál? Zmizíš ze světa? Nebo získáš šanci umřít jako obyčejný smrtelník?”

„To já nevím, Zachu. Nemám nejmenší představu, co se stane, až ta zatracená kletba skončí. Možná opravdu potkám svou smrt.”

„Nebojíš se?”

„Konec bolestivé existence uvítám s úlevou, to mi věř. Život kouzelného džina není žádný med. Ačkoliv to tak nevypadá, je to proklatě nepříjemný trest.”

„Hmm,“ kývl Zachariáš a popotáhl z fajfky, „neměnil bych s tebou ani za vidinu věčného života. Ale budeš mi chybět, až zmizíš. Na to, že jsi magický prevít, co nemá vlastní vůli, jsem si tě docela oblíbil.“

Vron se zasmál: „Na to, že jsem kouzelný džin, který miluje jen svého současného pána, k tobě taky chovám přátelské city. Víš, Hanka je moje světlo a táhne mě kupředu. Ty jsi byl moje skála, o kterou se dalo opřít.“

„Vedeš divné řeči.“

„Možná se, Zachu, dnes vidíme naposledy.“

„Jo, svrbí mě pod levou lopatkou a to znamená trable. Měl bys od svého současného pána vypadnout co nejdřív.“

„To bych moc rád, ale on si dává zatracenej pozor, aby mě nějakým omylem nezapudil.“

„Vůbec se mu nedivím. Jenže Hanka kvůli tomu žije téměř jako vězeň.“

„Jestli jsi svou poznámkou sledoval, abych se cítil hůř, pak se ti to podařilo.“

„Jsi vedle. Jen jsem chtěl, abys začal přemýšlet, jaké máš možnosti v prosazování své vůle.“

„Pro mě je vždy na prvním místě vůle mého pána.“

„Nesmysl! Jen musíš poslouchat, co ti řekne, a to je velkej rozdíl.“

„Co naznačuješ?“

„Přemýšlej o slovech. Každý příkaz se dá vyložit různými způsoby. Hledej skuliny ve slovech svého pána. Já věřím, že to dokážeš.“

„Můj pán je zkušený kouzelník a má mocného přítele.“

„On má přítele? No to mě podrž! To by mě fakt zajímalo, kdo ho může mít rád.“

„Řekl bych, kdybych mohl.“

„Jasně. Ale víš co? I sebelepší přátelský vztah se dá narušit. Někdy stačí drobnost, aby nahlodala vzájemnou důvěru. Jen se musíš trochu snažit a hledat příležitost.“

„Nemohu škodit svému pánovi.“

„Však to ani po tobě nechci. Ale možná můžeš otestovat, jak pevné je přátelství ze strany toho, jak říkáš, mocného přítele. Co když tvého pána jen zneužívá a skutečné přátelství v tom není?”

„Myslíš?”

„Mocní se neradi přátelí se slabými.”

„Třeba máš pravdu. Budu o tom přemýšlet.”

Vron a trpaslík si povídali celou noc. Ráno přinesl Zachariáš peníze a dokončili obchod. Teprve po odchodu džina zjistil trpaslík, že mu Vron nechal na stole jako dárek dvacet velkých neopracovaných diamantů. Přepadl ho smutek z pomyšlení, že mu za to možná už ani nebude moct vynadat.

Šítár byl nadšený při pohledu na krásné kameny, které mu jeho služebník přinesl. Přinutil džina, aby mu prozradil místa, kde drahokamy nasbíral. Trochu ho zklamalo, že jsou hluboko na území draků, ale šikovný kouzelník si s takovou drobnou překážkou dokáže poradit. Pak si ale řekl, že není důvod, proč se namáhat, když má k dispozici kouzelného džina. Stačí lusknout prsty a bude mít kamenů na rozdávání.

Ze své návštěvy u dračího kouzelníka Šítár přinesl dlouhý seznam věcí, které si Hor objednal. Podrobně si ho pročetl a rozdělil položky na ty, které se daly sehnat na tržišti, a na ty, které bude muset obstarat jinou cestou. Měl pocit, že si drak poroučí pořád víc a víc.

„Copak jsem donášková služba?” vrčel kouzelník během následujících dní, když sháněl požadované věci.

Ve sklepě se začaly vršit demižony s kořalkou, pytle koření, soli, masti na bolest a další.

„Žraločí zuby?” rozčiloval se Šítár. „Na co proboha potřebuje žraločí zuby? Kde je sakra mám sehnat? Proč si to nevyčaruje, když je tak schopnej kouzelník!”

„Asi šetří magii na jiné záležitosti,” odpověděl džin a raději zmlkl, když ho jeho pán sjel zuřivým pohledem.

„Dobře. Ty seženeš zuby,“ nařídil Vronovi Šítár, „a já zajdu omrknout tržiště, jestli někdo neprodává hnusnej smradlavej tabák s obrázkem dračího lejna. To bych rád věděl, co na něm může drakům chutnat.“

Džin přikývl a vypravil se na mořské dno pátrat po pozůstatcích žraločího chrupu. Ještě nic nenašel, když uslyšel, jak ho jeho pán naléhavě volá. Přesunul se k němu, jak nejrychleji dokázal. Kdyby neměl se Šítárem tak hluboké propojení, ani by ho na tržišti nepoznal. Iluze mladého, pestře oblečeného hejska byla dokonalá. Vron si pomyslel, že to jeho pán s opatrností přehání. Všude kolem se mísili nejrůznější zákazníci. Převažovali lidé a draci, viděl dokonce i několik trpaslíků.

U stánku, kde stál Šítár, byli i dva zelení draci. Všichni vypadali napjatě a kouzelník se hlasitě rozčiloval.

„Nemůžete jim všechno prodat, já tu byl dřív.“

„Jen jste si prohlížel zboží. Oni si zatím poručili ten tabák.“

„Ten tabák kupuju já!“

„Je mi líto, pane, stavte se příští týden. To mi dorazí čerstvé zásoby.“

„Ať se zastaví oni! Já tu byl dřív. Jíme, zaříd' to.“

„Takovej malej slizkej červ,“ zasyčel větší drak, „a kváká hlasitě jako stromová žába.“

„Co bys chtěl od mrňavé žížaly v hadrech?“ přisadil si i druhý drak a snažil se ocasem odstrčit kouzelníka od pultu.

Vron nezaútočil na dračí mozek, ale na střeva. Popohnal jejich činnost a pak mrkl na Šítára. Ten netušil, co Vron provedl, a povytáhl obočí.

První drak se zavrtěl a chytil se tlapou za břicho:
„Schovej mi zboží, za chvíli se vrátím.“

Vzápětí se zkroutil druhý drak a oba vyrazili značnou rychlostí směrem ke křovinám. Džin se podíval na prodavače a mírným ovlivňovacím kouzlem ho přiměl, aby jim zboží

přímo vnutil. Šítár se pobaveně uchechtl a naložil svému společníkovi na záda vše, co nakoupil.

„Pamatuj si ty dva lumpy,“ nařídil kouzelnému džinovi, „rád bych je v příštích dnech obdaroval něčím malým z našich zásob.“

Jakmile byli doma, začal Šítár intenzivně pracovat na své pomstě. Přinutil Vrona rozmnožit dračí tabák a namixovat do něj značnou várku jedu. Pak ho poslal na tržiště, aby tabák prodal těm dvěma zeleným drakům. Džin sice chápal, že se kouzelníka dračí urážky dotkly, ale hned je kvůli tomu otrávit? Šel splnit úkol s nepříjemným pocitem odporu. Draky našel snadno a tabák mu sami málem vyrvali z ruky. Nejspíš si nevšimli, že není člověk.

„Kouřit a žvýkat tabák je nezdravé,“ upozornil je při transakci.

„Nestarej se, červe, to není tvoje starost,“ utrl se na něj větší drak a hodil mu pod nohy mince za tabák.

Šítár si při džinově vyprávění spokojeně zamnul ruce a prohlásil, že musí vidět výsledek. Přinutil Vrona, aby je oba proměnil v létající veverka. Usadili se poblíž místa, kde draci nocovali. Čekali v temnotě přitisknutí ke kmeni a pozorovali okolí. Zelených draků bylo pět a zdálo se, že si v blízkosti tržiště udělali několikadenní zastávku během svého putování z místa na místo.

Po půlnoci se kouzelník a Vron konečně dočkali. Speciální tabák si dopřál větší z obou draků. Hodinu po jeho žvýkání začal neklidně obcházet tábořiště. Dvakrát prošel kolem, ale než stihl dokončit třetí okruh, dostavil se účinek jedu. Nejdřív strnul, zuřivě zařval a podpálil jednomu kolegovi měkký podklad lůžka. Vzápětí vyrrazil a dupl nejmenšímu z draků na ocas. Ten vykvikl a pelášil pryč z tábořiště. Ostatní se s mručením probrali a pokusili se svého zuřícího druha znehybnit. Vron slyšel, jak se Šítár vedle něj spokojeně pochechtává.

Nebylo jednoduché zkrotit šílícího ještěra. Chňapal a kousal kolem sebe jako zběsilý. Tři draci, kteří se ho snažili uzemnit, už krváceli z končetin a krku. Jak se za chvíli ukázalo, nejmenší, co se dal na útěk, běžel pro pomoc. Přivedl mladou ženu s brašnou. Asi lékařku. Zběžně mrkla na šílícího zeleného draka a přikázala, aby mu rozevřeli čelisti. Vydolovala z tašky dvě lahvičky, nalila jejich obsah na kus přírodní houby a mrskla ji do dračí tlamy. Zelený drak chvilku vypadal, že se udává, ale ostatní mu nedovolili sousto vyplivnout. Ještě ho drželi asi pět minut. Potom se jejich druh zklidnil a přestal vyvádět. Opatrně z něj slezli, ale stále byli ve střehu. Doktorka jim nařídila, aby mu dali napít. Když viděla, že se drak viditelně zlepšuje, usmála se a rozloučila.

„Co mu to sakra dala?“ natahoval krk Šítár.

„Myslím, že teď a tady to nezjistíme,“ odpověděl kouzelný džin, „pokud nechceme přepadnout přímo doktorku.“

„Ne, nerad bych si zatím v okolí bydliště kazil pověst,“ rozhodl po krátkém zaváhání jeho pán. „Jdeme domů. Ale byla to hezká podívaná, dokud ji ta ženská nepokazila.“

Druhý den kouzelník s džinem obcházel hospody a veřejná prostranství a hledali místa, kde se mluvilo o pokousaných zelených dracích. Zdálo se, že o tom nikdo nic neví, ale nakonec narazili na jednoho zajímavého opilce. Zaplatili mu pár skleniček a on si s nimi ochotně povídal. O jeho věrohodnosti by se dalo pochybovat, ale na dané téma dokázal mluvit plynule.

„... no a jednou takhle navečer přišla za naší doktorkou černá dračice. To víte, černí se u nás moc nemotají, tak jsem byl zvědavý, co tu dělá. Šel jsem si pro pivo a sedl si nedaleko nich. Ta černá prohlásila, že má lék na novou nemoc, která poslední dobou v okolí řádí. Přesně popisovala příznaky a jak to šílenství probíhá. To bylo keců, to vám teda řeknu! No a pak černá dračice vybalila spoustu malejch

skleniček a přistrčila je k doktorce. Ta se nejdřív bránila lahvičky přijmout, ale dračice ji ukecala.”

„A nezaslechl jste nějaké jméno?”

„Ale jo, představila se docela hlasitě, ale kdo si má jejich jména pamatovat! Nějak jako Kamadoma nebo Darmoduma, já už fakt nevím.”

„A jak vypadala?”

„No, přece jako černej drak.”

„Nic tě na ní nezaujalo?”

„Ale jo, naše doktorka o ní říkala, že je uzená falší.”

Šítár a džin na sebe pohlédli s porozuměním. Teď si byli jistí, že dračici dokážou najít. Šítár ani v nejmenším netušil, že ji jeho služebník zná a trápí se tím, jak pánovi prozradit co nejméně. Džin měl štěstí. Místo, aby se jeho pán vyptával, spekoval o možnostech, jak propátrat hnízda černých draků a najít správnou uznanou starší. Nakonec usoudil, že s pomocí kouzelného džina může zvolit přímější cestu.

„Zajdi za doktorkou a zjisti, která dračice jí přinesla léky. Zeptej se, jestli neví, kde je vzala,” nařídil Šítár Vronovi. Ten se mlčky uklonil a vyrazil splnit příkaz.

Ovlivnit doktorku a vytáhnout z ní informace pro něj bylo snadné. Dozvěděl se, co předpokládal. Karmaneuduna někde získala protijed a rozdávala ho všude, kam zavítala. Tuhle informaci před svým pánem zatajit nemohl.

„Takže říkáš, že to byla uznaná starší Karmaneuduna a že lék má přímo od sirén? Jak se mohly zprávy o podmořském jedu dostat až k drakovi? To fakt nechápu. A ještě víc mě překvapuje, že se dokázala domluvit s vodními lidmi. Asi budeme muset vyzkoušet, jestli má té protilátky dost. Postupně navštívíš další chovná stáda a natřeš jejich dobytek jedem. Potom přijde na řadu dračice. Uděláme si na ni čas a maličko ji potrápíme. Ale nejdříve doručíme objednávku Horovi. Už je kompletní?”

„Ano, pane, máme všechno, co požadoval. Nic neschází. Přinesl jsem dokonce i žraločí zuby.”

„Výborně. Tak poslouchej, co uděláme. Já doručím zboží Horovi a vyinkasuji u něho svou odměnu. Ty mezitím navštívíš černé draky a vymyslíš, jak podat dvojitou várku jedu někomu, koho ta zatracená dračice už dlouho zná. Chci, aby svůj protijed vyplývala na ostatní co nejdřív. Rozumíš?“

„Ano, pane,“ přikývl Vron a v jeho mysli se klubal zlomyslný nápad.

Pomohl Šítárovi se zavazadly skrz bránu a opustil ho. Začal o svém nápadu usilovně přemýšlet. Zachariášovy rady padly na úrodnou půdu.

Náročný zatěžkávací test by mohl prověřit kvalitu vztahu mezi Šítárem a jeho spojencem, mocným dračím mágem. Dokud Hor stojí na Šítárově straně, představuje kouzelník nebezpečný prvek v životě bytostí, které si džin v minulých existencích oblíbil. Ohrožuje Hanku, její kamarády, a on je nucen v rámci své služby ubližovat dračici a její rodině. Odmítnout je nad jeho síly a pán ho nezapudí ani náhodou. Tentokrát ale vyřkl rozkaz, který před kouzelným džinem otvírá možnost volby. Výběr draka, který má být otráven, nechal pán na něm. Těch, které zná dračice dlouho, je celá řada. Splňuje tuto podmínku i dračí mág?

Znovu se zamyslel. Cítil se mizerně, protože intrikoval proti svému pánovi. Odsunul proto pocity stranou a zaměřil se na fakta. Karmaneuduna zná Hora už řadu let. Vždy oceňovala jeho znalosti a vážila si ho, protože se mocný drak nikdy nechoval agresivně. A Hor pro ni měl viditelně slabost. Rozhodně byl někdo, koho velmi dlouho znala. Džin usoudil, že je dračí mág mimořádně vhodným kandidátem. Poslechne Šítárův rozkaz a otráví draka, který je Karmaneuduně blízký.

Zapátral po zvěři, kterou by mohl nabídnout drakovi jako lahůdku. Nastražit jed do potravy bylo nejjednodušší. Nakonec našel ještě něco lepšího než zvěřinu. Ve stepi objevil čerstvě zabitého funě. Odehnal vlky a vzal si ho.

Draci sice vyhlásili, že zabíjení fuňů je proti etice, neboť lze tyto tvory řadit mezi inteligentní a myslící, ale stejně v nich dosud přetrvával starý pud, který jim říkal, že fuň má nejchutnější maso ze všech. I nejserióznější drak slintal až na zem, když se mluvilo o chuti fuňova srdce nebo o jeho čerstvých játrech. Vron se rozhodl vsadit na to, že neodolá ani dračí kouzelník.

Nechtěl Horovi ublížit, takže místo aby jed umístil přímo do oblíbených vnitřností kopytnatce, pomazal jím kůži celého funě. Snad na to drak přijde dřív, než ho kompletně sežere. Věřil, že mág se dokáže uzdravit i bez pomoci Karmaneuduny, a doufal, že Hor v jedu dříve nebo později objeví Šítárův prvek. Dál bude všechno záviset na velikosti důvěry, která panuje ve vztahu draka a Šítára.

S pocitem špatného svědomí se vrátil domů a očekával návrat svého pána. Kouzelník dorazil zpět ve stavu zuřivosti. Džin uvažoval, zda jeho akci náhodou neodhalil. Ale kletby jeho pána kupodivu směřovaly na hlavu dračího mága.

„Ten zatracenej namyšlenej buran! Co si o sobě myslíš? Takhle se s obchodním partnerem nezachází!”

„Trochu vína, pane?” nabídl džin rozlícenému Šítárovi jeho oblíbené pití.

„Představ si, co mi Hor oznámil! Řekl, že mi tentokrát žádným kouzlem platit nebude, protože má před sebou projekt, který si žádá všechny jeho síly. Prý mi dá příště dvojnásobnou odměnu. Taková drzost! Měl jsem zboží raději odvézt zpátky! Tolik si toho naporoučel, a pak z něj vypadne, že nezaplatí!”

Šítár vypil naráz nabídnuté víno a práskl prázdným pohárem o stůl.

„Tvůj rozkaz jsem splnil, pane. Narafičil jsem potravu, kterou zaručeně sežere známý té dračice,” oznámil džin pánovi.

„Jo, jasně, díky. Já mu to nedaruju! Ten lump! Takhle mě ponížít!”

Vron se hned cítil o něco lépe. Hor byl v nemilosti, takže si vlastně jed za své chování k Šítárovi zaslouží. Jeho rozčilený pán se ani v nejmenším nezajímal, koho džin otrávil, a ani nejevil snahu podívat se na důsledky. Fakt, že tentokrát nedostal zapláceno, ho natolik vyvedl z míry, že neměl myšlenky na nic jiného.

Druhý den se pánova nálada výrazně změnila. Džina to překvapilo.

„Mohu ti s něčím pomoci, pane?“ zeptal se.

„Není třeba. Věnuj se domácnosti. Připrav něco dobrého, na oběd se vrátím.“

Vron uklidil, připravil steak se zeleninovou oblohou a byl zvědavý, co pánovi vylepšilo náladu. Nebylo obvyklé, aby ho zlost přešla tak rychle. Jak ho zatím poznal, náladu mu zlepšovalo jediné: když se mohl někomu pomstít nebo ukázat svou převahu. Představa, že by se chtěl mstít právě Horovi, připadala Vronovi nesmyslná.

Jeho pán se vrátil, najedl se a měl ještě lepší náladu než ráno.

„Smím vědět, pane, co tě tak rozveselilo?“ zeptal se opatrně.

„Mám pro mého obchodního partnera dáreček,“ poklepal s úsměvem Šítár na jednu ze tří krabiček, které si ze své výpravy přinesl.

„Už jsi mu odpustil, že ti nezaplatil hned?“

„Odpustil? Ani náhodou! Poskytnu mu zábavu, na kterou spotřebuje všechny síly! Od zítřka si užije spoustu legrace. Ještě rád mě zavolá, abych mu pomohl! Potom mu předložím účet i s úroky!“

„Mohu se podívat?“ sáhl džin po krabičce.

„Proboha ne!“ vyletěl bleskurychle Šítár a vyrval mu krabici z ruky. „To by mi ještě scházelo, zamořit si domov svrbilkami!“

„Svrbilky?“

„Nikdy jsi o nich neslyšel, co,” zašklebil se spokojeně kouzelník, „jednou se mi usadily v bytě a myslel jsem, že se zblázním. Jsou neuvěřitelně rychlé, i pro kouzelníka je problém chytit je. Přiblíží se nepozorovaně k tobě, prostrčí sosáček ke kůži a vysají kapku krve a kousek temného spektra aury. Bolestivě to štípne a kůže ještě týden hrozně svědí. Trochu se podobají malým ještěrkám. Pokud vím, draci je považují za nejnepříjemnější domácí škůdce.”

„Dokážou štípnout i draka?” podivil se džin, když si připomněl tvrdost a houževnatost dračích šupin.

„O tom nepochybuji! Protáhnou sosáček mezi šupinami a už kolikrát se stalo, že si drak při drbání některé šupiny úplně vyrval z kůže.”

„Mám je dopravit do jeskyně dračího mága?” nabídl se Vron.

„Ne. Tohle je osobní. Donesu mu je sám. Ty zaříd, aby si nás Hor nevšiml.”

„A co když bydlí jinde než v jeskyni, kde přijímá návštěvy?”

„Neboj se, tyhle potvory se rozmnožují rychle a snadno. Zvlášť když mají dostatek temné magie. Za chvíli je bude mít všude.”

„A je proti nim nějaká obrana?”

„Jasně že je. Musí si pořídit párek luskounů. To jsou jediní ptáci, kteří dovedou svrbilky chytit a sežrat. Ale luskouny mu dokážu sehnat jen já.”

„Skvělý nápad, pane.”

„Díky za uznání. Takže jestli jsi připravený, můžeme se mrknout do jeskyně toho namyšleného dračího lumpa.”

Vron sice pochyboval, že se jim podaří před velkým mágem návštěvu utajit, ale udělal, co mohl. Když se blížili k jeskyni, nakoukl ze zvědavosti za skálu, kde nechal mrtvého funě. Půlka byla sežraná.

Pomaloučku se Šítárem překonali volné prostranství. Hor si jich doposud nevšiml. V jeskyni byla téměř absolutní tma,

narušená jen několika paprsky u vchodu. Vron ale svým magickým zrakem viděl dost dobře. Drak spal úplně vzadu a spal velice tvrdě. Pod jednou policí se válely prázdné lahvičky. Džin vydechl úlevou. Drak měl protlátku! Nenápadně postrčil lahvičky do výklenku, kde nebyly vidět. Jeho pán mu byl v patách i s krabičkou. Džin mu naznačil, že dál už není radno jít. Šítár otevřel krabičku a její obsah odhodil daleko od sebe. Pak tiše vystartoval zpět k východu z jeskyně. Džin se zvědavě podíval na tvory, kteří dopadli na skalnatou podlahu. Bylo jich osm a hned se začali rozlézat po jeskyni. Jeden neomylně zamířil k němu. Vron se rozhodl, že nebude zkoušet, zda dokáže svrbilka kousnout i kouzelného džina, a hbitě se vysoukal z jeskyně za svým pánem.

„Škoda že se nemůžeme dívat na jejich setkání s Horem,” vzdychl Šítár, když dorazili domů, „ale umím si to docela dobře představit. Doufám, že si ten magický buran konečně uvědomí, že já nejsem jen nějaký človíček, nad kterého se může beztrestně povyšovat.”

„Jistě to záhy pochopí, pane, teď si konečně můžeš v klidu odpočinout.”

„Dobrý nápad,” podíval se zamyšleně Šítár na svého služebníka, „ale ty, pokud vím, odpočívat nemusíš, takže bych pro tebe měl další úkol. Omrkneš opatrně tu černou dračici, co roznáší protijed, a zkusíš o ní zjistit co nejvíc informací. Jaká je, jestli má děti, jak je zdatná v kouzlech, s kým se přátelí, s kým právě bydlí a tak podobně.”

Vronovi se úzkostí sevřely útroby, když odpovídal: „Jak poroučíš, pane.”

Musím poslechnout, pomyslel si džin, když otevíral bránu do dračího kraje. Vybral si opuštěné místo, kde nehrozilo, že se s někým setká. Posadil se na skálu a dovolil vzpomínkám vrátit se do doby, kdy byla Karmaneuduna jeho paní a on vychovával jejího syna Plama. Dračice byla drsná a přísná, ale na službu u ní měl dobré vzpomínky. Problémy začaly až

ve chvíli, kdy objevil, že Hanka žije. Paní tenkrát těžce nesla, že část dračí osobnosti jejího syna se přenesla na lidské mládě. Umyslela si, že se to pokusí jednou srovnat. Velice si přála, aby byl Zuřivý plamen stejný jako ostatní draci. Vrona by zajímalo, zda její úmysl trvá. Pochyboval, že by Hanka a Plam souhlasili s tím, co si představovala ona. Zalitoval, že už do toho nemá co mluvit. Možná by Karmaneudunu přesvědčil, aby nechala věci, jak jsou. A jaký asi je Plamův bratr Zuřivý dráp? Z vyprávění trpaslíka pochopil, že Hanka našla způsob, jak jejich nepřátelství utlumit. Litoval, že si nepamatuje událost, u které sehrál poslední roli ve službách Dundara. Kdyby léčitel nebyl tak silně zaujatý proti drakům, nemusel o svého džina přijít. Jakkak se asi má Sváta a Anička? U nich také nebyla služba špatná. Dundar jeho schopností využíval jen velice málo.

Teď to bude horší. Co se stane, až ho pán poštvé proti těm, které má rád? Dokáže se vzepřít, nebo bude muset poslechnout? Dokud se do takové situace nedostane, asi to nezjistí. Rozkaz týkající se Hanky určitě odmítnout dokáže, ale může se stát, že půjde o někoho jiného z její blízkosti. Musela by ho zastavit osobně. Ale co když právě ona bude chybět? Co potom? Vron cítil, že se blíží konflikt, v němž by mohl sehrát jak dobrou, tak i velice špatnou roli. Může to svou chytrostí ovlivnit? Má Zachariáš pravdu, když tvrdí, že každý rozkaz se dá vyložit několika způsoby? Je v jeho silách správně zareagovat? Se směsicí rozporuplných pocitů se vydal ke známému dračímu doupěti, aby splnil rozkaz svého pána a upřesnil své vědomosti o dračici.

Vzpomínky mu poskytovaly výhodu. Nemusel pracně hledat místa na úkryt, odkud je vidět na Karmaneuduninu jeskyni. Magicky zamaskoval svou přítomnost a čekal. Rozhodl se zjistit, zda je dračice doma a kdo s ní v jeskyni právě bydlí. Jestli je tu jen Plam, nebo i jeho bratr Zuřivý dráp. Teoreticky mohla přijet i jejich sestra. Dokázal by se

nepozorovaně dostat až do doupěte, ale pán použil slovo opatrně, což si vyložil ve smyslu pozorovat dračici zdálky.

Odpoledne se konečně objevila. Černé šupinaté tělo se ladně sneslo před jeskyni. Dračice se nervózně rozhlédla, jako by cítila nějakou nesrovnalost. Ještě jednou se vznesla a obletěla kruh nad svým hnízdem. Vron použil své nejlepší maskovací kouzlo, ale přesto měl obavy, že ho může objevit.

Pak ale dračici vyrušil příchod jejího syna Plama a ona se přestala zajímat o okolí. Přílet dalších osob uvedl kouzelného džina do úzkostného zmatku. Vedle Plama hladce přistála na supervolonovém prkně Hanka a po chvíli dorazil i Sváťa ve společnosti svého bratra. Všichni se smáli a dobírali si nejmladšího kamaráda, kterému dělalo létání trochu potíže.

Vron nemohl z dívky spustit oči. Celou svou bytostí toužil, aby mohl vylézt ze svého úkrytu a přidat se ke společné radosti, poslouchat jejich zážitky z cesty. Měl pocit, že oni jsou jeho rodina, do které patří. Kdyby nebyl v minulosti takový arogantní hlupák, mohl i on mít svou rodinu. Při pohledu na děti si uvědomoval víc než kdy jindy hrůzu svého provinění a lítost nad tím, co provedl. Jsou ale činy, které nelze vzít zpátky. Viděl, jak Hanka objala Plamovu hlavu, a smích jejích kamarádů se nesl ozvěnou mezi skálami. Karmaneuduna shovívavě přihlížela a nezdálo se, že by je chtěla kárat za spontánní chování. Nakonec se všichni přesunuli dovnitř a kouzelný džin vydechl úlevou. Ještě že tu s ním není jeho pán! Ale co mu má říct, když nemůže lhát? Z myšlenek ho vytrhlo Šítárovo volání. Nedalo se nic dělat, musel se vrátit domů.

„Kde tak dlouho vězíš, sakra?“ obořil se na něj kouzelník.

„Plním tvé příkazy, pane.“

„No dobrá. Co jsi zjistil?“

„Byl jsem u doupěte, kde žije. Měl jsem nepříjemný pocit, že je magicky tak zdatná, že mě dokáže objevit.“

„Ale neobjevila, jak vidím,” přikývl spokojeně Šítár. „Má nějakého druha a děti?”

„Druha ve své jeskyni nemá, je tam s ní jen syn.”

„Jeden?”

„Viděl jsem jen jednoho syna, pane.”

„Dospělý, nebo mládě?”

„Zdá se, že odrostlejší mládě.”

„Bydlí osaměle, nebo uprostřed dračí skupiny?”

„Osaměle.”

„Výborně, to rád slyším. Zítra se tam vypravíme spolu. Vezmu krabičku se svrbilkami, ty vezmeš jed a uvidíme, jestli se nám naskytne příležitost jim zpestřit den.”

Vron poklesl na mysl: „Ano, pane, jak poroučíš.”

Kouzelník si spokojeně zamnul ruce. Vzápětí si vzpomněl na Hora. Doufal, že už ho některá z mrňavých potvor rafla, a představoval si ohromného draka, jak po jeskyni honí hbité maličké svrbilky. Ta představa ho zahřála na duši.

Druhý den začalo venku nepříjemně a vytrvale pršet. Když déšť neustal ani po obědě, navrhl kouzelný džin s nadějí v srdci: „Asi bychom měli výlet odložit, pane.”

Šítár se nespokojeně zamračil a přistoupil k oknu, aby zkontroloval oblohu. Byla souvisle zatažená, šedavé a černé mraky přecházely v závoje deště. Rozhodně to nevypadalo na zlepšení. Sám pro sebe se uškíbl.

„Možná je dobře, že prší. Kdo by v takovém nečase pátral po vetřelcích kolem doupěte? Déšť nás schová. Na mě nemá co zmoknout a ty taky nejsi z cukru. Jdeme na to. Doufám, že dokážeš otevřít bránu bez vedlejších světelných efektů. Nezapomeň s sebou vzít jed. A pozor, ať se ti deštěm nenařadí.”

„Tvé přání je mi rozkazem.”

Vron je oba přenesl na místo, kde včera hlídkoval. Skála je částečně chránila před vodou a na vchod do dračího doupěte bylo dobře vidět.

„Jsou uvnitř?” ujišťoval se kouzelník.

„Mám se podívat, pane?“ zeptal se džin, a když jeho pán přikývl, použil neviditelnost a vplížil se dovnitř. Nemusel hledat dlouho. Halas z velkého sálu mu prozradil, že skupinka je v knihovně a právě o něčem diskutuje. Dračice setrávala jako obvykle v pracovně, což poznal podle nasvícené skuliny pode dveřmi. Urychleně vycouval a vrátil se k Šítárovi.

„Jsou doma,“ potvrdil.

„Zavedeš mě dovnitř a zařídíš, aby si mě nikdo nevšiml.“

„Promiň, pane, to není v mých silách.“

„Cože!“

„Tohle nejde, nechci-li být zapuzen.“

„Aha. A proč to nejde?“

„Vchod je chráněný před veškerými pohybujícími se tvory.“

„Opravdu? A jak ses tam dostal ty?“

„Při ochranném magickém zabezpečení podcenili některé možnosti vstupu pro kouzelného džina.“

„Hm, dokud jsem tě nepoznal, taky by mě nenapadlo se bát tvé návštěvy,“ přikývl chápavě Šítár, „no, co se dá dělat. Vezmi mou krabici a vysyp z ní svrbilky alespoň před vchod. Třeba se některá dovnitř protlačí sama.“

Vron splnil příkaz. Kousavé ještěřky zalezly do skulin před vchodem, jen jedna zamířila přímo do doupěte. Džin a kouzelník ze svého úkrytu viděli, jak z ní ochranné kouzlo vmžiku udělalo jen hromádku popela.

„Sakra,“ zaskřípal zubama Šítár, „měl jsi pravdu.“

Džin si oddechl a blahořečil dračici, že posílila ochranná kouzla u vchodu. Zakomponovala do kouzel i obranu proti kouzelnému džinovi. Zapomněla jen na jeho vazbu k Hance. Tím, že jí byl zavázán přísahou, mohl vstoupit všude, kde byla ona. Jestliže byl vchod upravený, aby vpustil dovnitř dívku, fungovalo to zároveň i jako volný průchod pro něj. Byl ale dalek toho, aby něco takového sám od sebe Šítárovi

prozradil. Doufal, že jeho pán hlídku u doupěte vzdá, a budou se moci v klidu vrátit domů.

„Zatracený počasí,” zaklel Šítár téměř neslyšně, „asi to radši dneska zabalíme. Pochybuji, že by osazenstvo v takové slotě vytáhlo paty.”

Vron se právě chystal otevřít bránu, když ho kouzelník chytil za ruku a zadržel ho.

„Počkej ještě. Někdo vychází.”

Vron strnul. Před vchodem se objevila Karmaneuduna a za ní vylezli do deště Plam a Hanka.

Kouzelník zalupal po dechu, neudržel se a ukázal prstem: „To snad není možný! Řekni, že se mi to nezdá. To je přece ta holka, co ji Seladonin prodal. Tvrdil jsi mi, že ztratila paměť.”

„Já ti nelžu, pane, ani nemůžu. Když jsem ji naposledy viděl, skutečně si nepamatovala vůbec nic ze své minulosti. Ani své jméno.”

„No jasně! Je to ona! Už zase se mi motá do cesty! Zatracená děvka mrňavá! Že já ji tenkrát nezabil!”

„Mírní se, pane, nebo si nás všimnou.”

„K čertu s nimi! Kde máš jed?”

Vron zaváhal. Možná nastal čas neposlechnout rozkaz svého pána. Než ale mohl odpovědět, vytvořila Karmaneuduna bránu a všichni tři v ní zmizeli.

„Zatraceně,” mávl pán na džina, aby nádobu s jedem, kterou Vron mimoděk vyndal z vaku, opět schoval.

„Zajímalo by mě,” mumlal zamyšleně kouzelník, „kam se v takové slotě vydali. Dokážeš je nenápadně sledovat?”

„Ano, pane, když si to budeš přát, dokážu to.”

„Tak jdem na to...”

„...ne! Počkej,” kouzelník se znovu zarazil a upřel pohled ke vchodu do sluje.

Z jeskyně vyšli Rafan a Sváťa a rozběhli se ke špičaté osamělé skále.

„To jsem blázen! K čemu má dračice tolik mládeže? A kam se všichni v takovém nečase hrnou? Víš co? Nejdřív omrkáme, co mají za lubem ti kluci.“

Vron a Šítár zaujali nenápadně novou pozici tak, aby dohlédli na skálu, u které se krčili oba chlapci. Vypadali, že na něco čekají. Po pár minutách se poblíž zavlnila brána, kterou oba mládenci hbitě proskočili.

„To mě vážně zajímá,“ rozjařil se kouzelník, „chvilku počkej a pak otevři malou nenápadnou bránu na stejné místo. Omrkneš situaci, a bude-li to bezpečné, vezmeš mě za nimi. Kdyby ne, aspoň se pokus zjistit, kam se poděli.“

„Jak poroučíš, pane.“

Vron zachytil ještě horkou stopu brány a použil její kanál k opětovnému otevření. Překvapeně se rozhlédl. Tady to přece zná! Potlačil efekty průchozího kouzla, aby neupoutal nežádoucí pozornost, a vyhlédl na volné prostranství. Kus před sebou zahlédl v dešti siluetu draka a dvou kluků. Podle aury snadno poznal Plama, Svátu a Rafana. Všichni mířili ke vchodu do Horovy jeskyně. Plam se protáhl dovnitř, jeho kamarádi se však ukryli těsně před vchodem. Co to má znamenat? Pozval je snad dračí mág na návštěvu? Proč do jeho jeskyně nevstoupili společně? Džin z toho nebyl moudrý. Sledoval, jak se s velkým odstupem dovnitř propířili i oba chlapci. Nešťastně vzdychl a otevřel bránu pro svého pána.

Šítár byl stejně překvapený jako džin. Vlastně ještě víc, protože o stycích Hora a dračice neměl nejmenší tušení.

„Co tady chtějí?“ vrtěl hlavou v údivu.

„To netuším, pane.“

„Dokážeš nás dostat dovnitř, aniž by si nás Hor všiml?“

„Tentokrát ne, pane. Kouzla u vchodu jsou posílená.“

„Krucí!“

„Vrátíme se domů, pane?“

„Blázníš? Ani náhodou! Chci vědět, o co tu jde. Mám nápad. Propíříme se do jeskyně únikovou štolou. Jednou mi

ji Hor ukázal, když se mu zásoby nevešly do spižírny. Možná nebude tak přísně hlídána.”

Problém byl, že si Šítár nepamatoval, kde štola ústí na povrch. Zabralo jim hodně času, než objevili správný otvor ve skále. Vstup byl opravdu ošetřen jen obvyklým hlídacím systémem, se kterým si kouzelný džin snadno poradil.

Nebylo jednoduché se tudy plížit ve tmě v naprostém tichu. Kouzelník použil jen tolik zastírací a rozptylové magie, aby svou aktivitou nevyvolal zvědavost. Pyšnil se schopností zachovat kolem sebe zdání magické rovnováhy a být díky tomu téměř neviditelný.

On i džin se propířili do Horovy jeskyně a překvapeně zjistili, že tu nikdo není. Šítár zvědavě obešel obytný prostor a s pomocí magického zraku odhalil nenápadnou bránu, zamaskovanou jako tapisérie. Vron Šítára pobaveně pozoroval. Věděl o bráně ihned po vstupu, ale rozhodl se nekazit svému pánovi radost.

Na kouzelníkův pokyn se vydal na průzkum druhého konce brány. Ocitl se v opuštěné chodbě. Šítár se protáhl za ním a oba se rozhlíželi, kudy dál. Chodba se kroutila a nebylo pořádně vidět ani na jednu stranu.

„Poznáš, kudy naposledy prošel Hor?” vyzvídal kouzelník.

Vron přikývl a ukázal doleva. Správně by měl pánovi povědět i o pohybu ostatních zúčastněných, ale přinutil se mlčet. Kluci zřejmě správný směr zjistit nedokázali, protože jejich stopa vedla na opačnou stranu.

„Výborně! Jdeme za ním. Ale zaříd', ať si nás nikdo nevšimne! Jasně?”

„Jasně, pane.”

Stoupali členitou chodbou k místu, kde ústila do obrovského dómu, jehož černé stěny dosahovaly neobvyklé výšky a strop byl hustě protkán světlými žilkami. Vron svého pána gestem zarazil a přinutil ho ukrýt se. Přikrčili se ve výklenku a opatrně nakukovali dovnitř. Uprostřed prostoru

se klenula veliká duhová průhledná bublina. V ní byli uzavřeni Hor, Plam a dívka. Venku vedle bubliny ležela černá dračice a zamyšleně pozorovala dění uvnitř magicky vymezeného prostoru.

„Dokázal bys dračici zezadu ze zálohy zabít?“ zeptal se Šítár v duchu svého služebníka.

„Dokázal,“ odpověděl Vron a všechno uvnitř něj se sevřelo úzkostí.

„Tak jdi a zneškodni ji,“ poručil mu pán.

Vron pocítil příval úlevy. Slůvko zneškodnit neznamenal totéž co zabít. Rozhodl se dračici uspat a ochromit. Vzhledem k tomu, že se soustředila na dění v bublině a nedávala pozor na své okolí, podařilo se mu to jediným zásahem kouzla. Tento magický výboj ale prozradil jejich přítomnost.

Šítár vyskočil a řítil se do centra dění. Ještě v běhu zahalekal na svého služebníka: „Udělej mi otvor v bublině, ať mohu dovnitř! Rychle!”

Kouzelný džin sledoval své ruce, jak otvírají skulinu v bublině, a nedokázal jim poručit, aby přestaly.

Rituál dračího mága

Hor se na plánovaný rituál pečlivě připravoval. Dokonce si pro informace došel až ke stěnám kolem Temné studny. Přenos osobnosti vyžadoval jemná precizní kouzla. Bude potřeba oddělit lidská vlákna od dračích a šetrně vše zase uvést do rovnováhy. Původní přenos byl podle líčení dračice zcela spontánní. On ale bude muset vytvořit chráněné magické prostředí, které umožní vysokou míru soustředění a propojení myslí. Věřil, že to dokáže. Jen si musí nashromáždit dostatek magie do zásoby.

Jako drobná komplikace se ukázala návštěva Šítára, který mu dovezl objednané věci. Hor mu sice vysvětlil, že momentálně nemůže postrádat ani část magie a že mu dluh splatí později, ale dotčený kouzelník se tvářil uraženě a nespokojeně. Odešel našťvaný. Hor se obával, že pro něj přestane dál pracovat. Ne že by mu vadilo, kdyby Šítár odešel natrvalo, ale takhle to přece jen měl pohodlnější.

Vzápětí se objevila další komplikace v podobě mrtvého funě. Neodolal a teprve v průběhu žrádla si uvědomil velkou chybu, které se dopustil. Už podruhé se nechal nachytat a snědl otrávenou potravu. Urychleně se přesunul do své jeskyně, kde mu Karmaneuduna nechala lahvičky s protijedem. Dvě vypil a prázdné upustil na zem. Cítil, jak je mu zle. Nezbylo než sáhnout po léčivé magii. Doufal, že mu nebude chybět při rituálu. Usoudil, že nejlepší léčbou je pořádně se vyspat. Ale nedalo mu to a vypravil se ke zbytku mrtvého funě. Navzdory zjištění, že se jedná o otrávené maso, stále měl na něj chuť. Znechuceně ji potlačil a začal zkoumat, kdo sem zdechlého funě dopravil. Objevil špatně zamaskované aktivity kouzelného džina. Samotný jed v sobě nesl výraznou stopu Šítárovy magie. Dračice měla ve svých dohadech pravdu. Za vším vězel uražený, pomstychtivý kouzelník. Draka zjištění rozladilo. Nedokázal pochopit, proč to Šítár dělá. Copak se na něj opravdu tolik našťval? Vždyť

spolu obchodují dlouho a dá se říct, že k oboustranné spokojenosti. Zákeřným činem tentokrát kouzelník překročil hranice drakovy tolerance. Dračí mág nevrle postával nad mrtvým funěm a po krátké úvaze se rozhodl ukončit se Šítárem všechny styky. S náladou na bodu mrazu zalezl do jeskyně a naordinoval si dvacet čtyři hodin spánku.

Téměř přesně po stanovené době se vzbudil a podrbal se na ocase. Nepomohlo to. Podrbal se znovu a ocas ho začal nepředstavitelně svědit. Co to sakra je? Něco ho muselo kousnout. Provedl důkladnou prohlídku jeskyně a objevil maličké hbité ještěřičky obalené temnou magií. Byl si jistý, že se dovnitř dostaly během jeho spánku. Obětoval zlomek magie na vizualizaci doby, kdy odpočíval. Zlostně odfrkl, když zjistil, kdo mu sem malé škůdce nasadil. To byla poslední kapka!

Zkusil nepatrné živočichy pochytat, ale jejich rychlost byla neuvěřitelná. Seslal na ně magii a s úžasem pozoroval, jak radostně absorbují použitou energii. Nespokojeně zamručel. Teď rozhodně neměl čas zabývat se problematickým lovem. Asi bude muset chvílku bydlet někde jinde. Rozdrbal si ocas téměř do krve, ale svědění neustávalo. Nemálo ho to rozčilovalo. Původně si představoval, že bude před rituálem v lepší kondici. Navíc musí akustickou jeskyni vyčistit od nežádoucích rušivých vlivů, nachystat si všechno potřebné a aspoň chvíli meditovat, aby si srovnal vlastní magickou rovnováhu. A ještě chvílku se vyspat. Hlavně někde, kde ho nepokoušou ty potvory, co mu do jeskyně nasadil Šítár.

Následující den měl místo rituálu připraveno. Posílil taky ochranu u vchodu do jeskyně, aby mu tudy bez jeho vědomí neproklouzl nikdo nepozvaný. Doufal, že kouzelný zásah proběhne v klidu a bez komplikací. Potom vyzval dračici, aby přivedla svého syna a dívku, kterou adoptovali jednorožci.

Venku se zvolna schylovalo k večeru, když všichni tři dorazili. Mladí byli viditelně nervózní. Hor doufal, že je to přejde. Potřeboval, aby se dokázali uvolnit a důvěřovali mu. Zuřivý plamen se ještě vyřítil ven, aby si odskočil. Po jeho návratu dal dračí mág pokyn, aby ho následovali, a vedl je směrem k akustické jeskyni.

Náhle Hor vycítil narušení vstupu do obytné jeskyně. Posíleným magickým zrakem dokázal i odtud vysledovat přítomnost každého živého organismu. Původně se zde pohybovaly jen bleskurychlé ještěřičky. Nyní dovnitř vstoupili dva lidští vetřelci. Plížili se napříč jeskyní a schovávali se za směšně naivními ochrannými kouzly. Hor se hrubě naboural do jejich myslí. Zareagovali naprosto rozdílně. Jeden otevřel svou mysl dokořán, zatímco druhý vztyčil silné zábrany. Drak znechucený faktem, že ho někdo vyrušuje v nevhodnou chvíli, usoudil, že ho ztrestá za drzost. Vtom se od skrytého vetřelce odpojila další, mnohem menší bytost. No tohle! Snad si s sebou nevzal zvířecího mazlíčka, podivil se drak a zaváhal s útokem, protože malý tvor se mihl jeskyní neobvykle rychle. Vzápětí vyhasl život jedné z kousavých potvůrek. Doufám, že to byla ta, co mě hryzla do ocasu, pomyslel si Hor se zadostiučiněním a s útokem na uzavřenou mysl mladíka vyčkával. Oba vetřelci se mezitím přiblížili k sobě a zdálo se, že komunikují. Drobný tvor dohnal další ještěřičku, zabil ji a vysál z ní temnou magii. Mladík náhle začal spouštět zábrany ve své mysli. Sice prokazatelně nerad, ale udělal to. Oba dva nyní stáli v jeho jeskyni s otevřenou myslí, kde si drak mohl přechíst, že tu jsou kvůli dívce, protože dostali za úkol na ni dohlédnout a chránit ji.

„Dobrá,“ oslovil je na dálku Hor, „pojdte dál, ale do ničeho se nepleťte a žádným způsobem nezasahujte. Jinak byste mohli ohrozit osobu, na niž vám záleží.“

Za ty dvě zabitě potvůrky byl ochoten nezvaným hostům odpustit tajný vpád do svého soukromí, pokud se budou

chovat slušně. Navíc si v jejich mysli přečetl, že je sem bez vědomí dračice pomáhali propašovat právě Plam a Hanka. Přáli si mít diváky? Proč ne, pokud to chtějí risknout, ať je po jejich. Tomu vstřícnějšímu vetřelci obtiskl do mysli cestu, kterou se mají dát, aby se mohli dívat a nepřekáželi.

Mezitím dračici, Hanku a Plama dovedl do akustické jeskyně. Krátce s dívkou pohovořil o jejím ochranném bloku v mysli, pak se dračice zeptal, zda chce být s nimi uzavřena v magickém poli, nebo bude hlídat vně kruhu. Karmaneuduna si zvolila čekání mimo.

Hor pokynul drakovi a dívce, aby se postavili na označená místa uprostřed jeskyně. Potom nad nimi a nad sebou spletl magickou síť, která se postupně proměnila v průhlednou duhovou bublinu. Klenula se vysoko nad jejich hlavami a oddělovala je od okolního světa.

„V této chvíli jsme v jakémsi magickém vakuu,“ vysvětlil jim Hor, „nyní se maximálně uvolněte a odložte své zbraně. Ničeho se nebojte, já začnu pomalu posilovat vaše propojení. Prý jste velice dobří přátelé, proto předpokládám, že vám to bude příjemné.“

Oba oslovení se uklidnili a otevřeli dračímu mágovi mysl. Ten svou pozornost plně zaměřil na jejich rozdílné osobnosti. Krok za krokem se přinutil vnímat propletená vlákna lidské a dračí podstaty. Jemně začal propojovat mysl draka s dračími vlákny v mysli dívky a následně pokračoval s lidskými prvky v dračí mysli.

Hanka a Plam ucítili úžasný splynutí. Ještě nikdy si nebyli tak blízko. Jako by se náhle stali jedinou bytostí. Vzájemný cit proudil jejich žilami jako životodárný oheň. Bylo to neuvěřitelně krásné. Vychutnávali neobvyklý pocit plnými doušky a nic jiného nevnímali, dokud je Hor neoslovil.

„Vaše vzájemné propojení je nyní téměř dokonalé. Je čas vyměnit si to, co se do vašich osobností dostalo při náhodném přesunu v dětství. Plamen by měl do své mysli pomalu vtáhnout modře světélkující vlákna a Hanka se

pokusí převzít všechna růžová. Nespěchejte a pomaličku si přitahujte k sobě tu část vaší osobnosti, která se ukrývá v mysli toho druhého.”

„Moment,” ozval se Plam, „matka hovořila něco o vylepšení mých dračích vlastností.”

„To souhlasí,” přikývl Hor, „až se ti vrátí zpět, co má ve své mysli dívka, rozhodně to tvým dračím vlastnostem prospěje.”

„Zdá se, že jsem záměr své matky nepochopil správně. Mohu poprosit o upřesnění?” ozval se znovu Plam.

„Znamená to, že Hanka úplně přijde o všechny dračí schopnosti? A z mé mysli že zmizí lidské pocity, jako je radost z umění a jiné podobné?”

„Ano. Přesně o tohle mě tvá matka požádala,” trpělivě přikývl Hor.

„A co když Hanka nenávratně ztratí schopnost dračího dorozumívání?“

„Je velice pravděpodobné, že už ho nikdy ovládat nebude,“ potvrdil Hor.

„Já nesouhlasím. Nesouhlasím s výměnou. Jedině že by Hanka sama chtěla zpět své lidské vlastnosti. Pokud jí to udělá radost, jsem ochoten k výměně přistoupit.“

„Ale já to přece dělám kvůli tvé matce a tobě,“ namítla Hanka, „hodně vám oběma dlužím. Souhlasila jsem s výměnou, protože jsem myslela, že o to stojíš, Plame.“

„Takže kdyby ses měla rozhodnout sama za sebe, nic bys neměnila?“ ujišťoval se její dračí přítel.

„Jsem spokojená s tím, co mám. Netoužím po změně.“

„Ani já ne. Náš vzájemný vztah je jedinečný, nechci o něj přijít. Kdyby mi matka pořádně vysvětlila, co zamýšlí, nemuseli jsme podnikat tenhle rituál. I když na druhou stranu bylo naprosto úžasné pocítit tak hluboký duševní kontakt,“ prohlásil Plam a otočil hlavu k dračímu mágovi, „moc se omlouvám, ale nemáme v úmyslu cokoliv mezi sebou měnit.“

Hor se usmál. I on vnímal jejich hluboké citové propojení a nepřekvapilo ho, že si chtějí zachovat svou výjimečnost. Dokonce s nimi tiše sympatizoval.

„Tenhle rituál je ve své podstatě založen na dobrovolnosti,“ ujistil mladého draka i dívku, „je zcela na vašem rozhodnutí, co si předáte a co ne.“

„V tom případě musíme konstatovat, že jsme hotovi,“ rozhodl Plam.

„Dobrá,“ přikývl dračí mág, „ale zůstaňte ještě chvíli v klidu. Pomalu rozdělím vlákna, která jsem aktivoval. Je nutné je rozpojovat jemně, abyste nedostali šok.“

Hor se pustil do choulostivé práce a uváděl vše do původního stavu a rovnováhy. Cítil, jak ho akce magicky vyčerpává, a byl rád, že spěje ke konci. V zádech ho šimraly pohledy nepozvaných chlapců. Oba přihlíželi z chodby, která

ústila vysoko nad podlahou jeskyně. Byl rád, že se nehýbali a zachovávali klid. Docela by ho zajímalo, zdali o nich ví i dračice.

Hor s maximálním soustředěním odděloval psychická vlákna v mysli obou svěřenců a to, co se stalo v příštím okamžiku, nečekal ani náhodou! Zásah magickým úderem byl velmi razantní a dračího mága stálo všechny síly udržet ochrannou bariéru ve stabilitě, ačkoliv útok nebyl nasměrován proti němu, ale proti dračici. Hor si uvědomil, že autorem útoku je kouzelný džin. Zasáhl nepozornou Karmaneudunu a způsobil jí výpadek vědomí a ochrnutí. Hor soustředil zbývající síly na urychlené dokončení rituálu. Jen velice matně postřehl, jak se nepozvaní chlapci pohnuli. Jeden zkoušel sešplhat dolů, druhý vyrazil chodbou pryč. Dál už neměl šanci je sledovat, protože džin rozevřel ochrannou bariéru a vpustil dovnitř svého pána Šítára. Vzápětí i on proklouzl otvorem k nim a bariéru zacelil.

„Co si myslíš, že děláš!“ zasyčel Hor na kouzelníka.

„Jen jsem si přišel pro splátku, kterou mi dlužíš! Chci tu holku,“ poručil Šítár.

Hor uvolnil poslední spojení vláken, čímž rozdělil Plama a Hanku opět na dvě osobnosti. Neměl v úmyslu kouzelníkovi dovolit, aby jeho svěřencům ublížil. Jenže přítomnost kouzelného džina situaci značně komplikovala. Měl-li Šítár za zády magicky zdatnou ochranku, obvyklé varianty zneškodnění nepřipadaly v úvahu. To by nemuselo dopadnout dobře. Hor zoufale hledal východisko. Vtom jeho myslí problikl nápad.

„I ty mi něco dlužíš,“ natáhl svou dračí tlamu ke kouzelníkovi, „přinejmenším omluvu za potvory, cos mi nasadil do jeskyně.“

„Omluvu? Cha! Nesmysl! Choval ses ke mně pohrdavě a přezíravě, nechtěl jsi platit. To se mezi obchodními partnery nedělá. Proto jsem tady, abych si vzal, co mi patří!“

„A jak by se ti líbilo získat kouzlo nejvyšší úrovně, které jednorožci uschovali v mysli té holky? To bys nechtěl?“

„Nejvyšší úrovně?“

„Nejvyšší nezrušitelné úrovně. Jednorožci se ho tak bojí, že ho v její mysli opevnili nejpevnějšími zábranami. Já bych ho ale dokázal výměnou přenést do tvé mysli, kdybys měl zájem,“ nabídl Hor.

„Co je to za kouzlo?“

Hanka a Plam s obavou sledovali podivný dialog, který se mezi dračím mágem a Šítárem odehrával nahlas a přede všemi. Ne nadarmo se jeskyni říkalo akustická. Co bylo vyřčeno, neslo se široko daleko a bylo srozumitelné i v přilehlých chodbách.

„Jde o kouzlo, které má schopnost likvidovat magii.“

„To nezní špatně. A dokážeš mě ho naučit, aniž by mě to zabilo?“ podezřívavě sondoval Šítár.

„Bezpečně ho přenesu do tvé hlavy, aniž bych nějak závažněji narušil tvou fyzickou kondici. Jen možná ucítíš menší únavu. Ale pokud s mým návrhem souhlasíš, trvám na tom, že tímto kouzlem vyrovnám veškerý dluh, který u tebe mám. Chceš to kouzlo?“

„Ano. Chci.“

„Výborně, tak otevři svou mysl,“ kývl Hor a otočil se k Hance, „a ty pojd' ke mně blíž. Tentokrát se potřebuji dotýkat tvé hlavy. Jestli nechceš cítit bolest, uvolni se co nejvíc.“

Dívka v duchu uslyšela, jak Hor mluví skrytě jen k ní: „Nyní máš příležitost navždy se zbavit svého prokletí. Neměj strach, dokážu přesun uskutečnit, aniž bych tě ohrozil na životě. Jen budu muset kouzlit rychleji, než by bylo potřeba. Snaž se udržet mysl dokořán, i když to bude nepříjemné.“

Hanka se skrz bublinu podívala na Rafana, který se pokoušel probudit dračici. Následně se ohlédla na Plama.

„Jdi do toho,” pobízel ji její dračí přítel v duchu, „kdyby něco, hledej oporu u mě. Zůstanu s tebou, dokud přenos neskončí.”

Rafanův vztyčený palec jim naznačil, že dračice žije. Plam si zhluboka oddechl a povzbudivě mrkl na dívku. Hanka vzhlédla k očím dračího mága. „Jsem připravená,” přikývla.

Hor jedním okem sledoval kouzelného džina. Zatím vypadal klidně a spokojeně. Jen se díval na dívku a občas kontroloval zdravotní stav svého pána. Dračí mág sáhl na jeden magický kámen, aby dočerpal energii. Pracoval nejrychleji, jak dokázal. Přenesl část Hančiny mysli, aniž se dotkl zábran jednorožců, do osobnosti Šítára a rozhodl se prázdné místo nahradit částí temné magie z mysli kouzelníka. Vtom ucítil, jak se do rozšířené chodby za jeskyní přemístila bytost s velice silným potenciálem energie. Kdo se sem navzdory jeho zábránám dostal? Je možné, že by sem pronikl jednorožec?

Rychle dokončil přenos a doufal, že to dívka fyzicky i psychicky zvládne. Druhý zásah do mysli byl mnohem náročnější než původní rituál. Jak mu docházely síly, neudržel ochrannou bublinu, která je oddělovala od okolního prostoru jeskyně.

Jakmile duhová stěna zmizela, mladý drak se vrhl ke své spící matce a spolu s Rafanem zkoušeli zrušit ochromující kouzlo.

Dívka ale zůstala stát se skelným pohledem v očích a zdálo se, že nevnímá. Šítár se svezl v bezvědomí na podlahu. Kouzelný džin u něj poklekl a kontroloval, zda žije. Jednalo se však jen o přechodnou slabost. Opřel pána o nejbližší skalní stěnu. Hned potom se s obavou ohlédl po Hance. O tu však pečoval Hor. Dračí mág se dotkl posledního a nejmenšího kamene se záložní magií a snažil se v Hančině osobnosti uvést tělo i mysl do optimální rovnováhy.

„Cos jí provedl?“ zařízl se do drakových myšlenek ostrý psychický kontakt jednorožce, který se spolu s druhým chlapcem vynořil v chodbě, odkud nezvaní hosté pozorovali rituál. Jeho bílá srst svítila v okně skalního masivu jako sníh. Jen jedna černá skvrna na krku trochu narušovala celkový estetický dojem. Ze svého místa hleděl přímo do očí dračího mága.

Hor se přestal věnovat dívce a nevlídně vzal na vědomí nejnovějšího nezvaného hosta. Uznal ale, že má nárok na odpověď: „Přenesl jsem prokletí zlého kouzla, které jste bariérami obstavili v její mysli, do mysli jednoho odporně neodbytného a záludného kouzelníka. Místo toho se teď za vašimi zábranami ukrývá solidní rezerva temné magie.“

„Proč zrovna temná magie?“ podivil se už mírnějším tónem R'íhan. Pocítil úctu k drakovi, který během chvíle dokázal vyřešit skrytý problém jeho dcery. Možná bylo přece jen dobře, že sem šla.

„Nic cennějšího ten lump ve své hlavě neměl.“

„Rozumím. A co Hančiny dračí schopnosti? Jsou pryč?“ zeptal se starostlivě jednorožec a vyslal k netečné dívce proud léčivé energie.

„Nejsou. Nechtěli si s Plamenem nic vyměnit,“ sdělil mu s nádechem pobavení Hor, „její dračí podstata je stejná, jako byla dřív, a dává jí sílu. Umožní jí zvládnout i horší situace, než byla ta dnešní. A kdyby bylo nejhůř, může zbořit zábrany a třeba se jí někdy ten kus temné energie bude hodit. Rozhodně se už nemusí bát, že ji ve vypjaté situaci zabije vlastní magie.“

„Ačkoliv mi etika brání podobná kouzla schvalovat, jsem ti jako její rodič vděčný,“ poděkoval Horovi R'íhan.

„Chápu,“ mrkl drak, „ale ještě mi prozrad', jak ses ke mně dokázal probourat.“

„Ten chlapec, co přišel se mnou, mi poslal vizualizaci prostoru v chodbě a já díky tomu otevřel slepou bránu.“

„Velice riskantní...“

„S dětmi je to těžké. Když jsou v maléru, i rodiče provádějí věci, které by neměli.”

Sváta mezitím sešplhal k Plamovi a Rafanovi.

Hanka dovrávala ke stěně jeskyně, kde se opřela. Cítila se mimořádně slabá. Zato Šítár se začal probírat a mumlal nesrozumitelná slova.

„Na, zachraň svému pánovi život a navlékni mu tohle,” hodil dračí mág kouzelnému džinovi antimagický náramek. Vron ho sebral a bez prodlení poslechl. V jeho nitru se střetly protichůdné pocity - jásavý, že Hanka podobnou věc už nikdy potřebovat nebude, a výčitky svědomí, že špatně chránil svého pána. Nyní tu seděl vyčerpaný a bez magie, ale pořád to byl jeho pán. Chtě nechtě se bude muset podřídit jeho příkazům. Měl obavu, co nastane, až se Šítár probere. Kouzelník se rychle vzpamatoval. Protřel si oči, podíval se na džina a chytil se za hlavu.

„Co se to sakra děje? Jsem slabý jako moucha. A moje magie... Co se stalo s mou magií! Proč mám tenhle zatracený náramek!”

„Kvůli kouzlu, co jsi chtěl, pane. Pamatuješ? Je nezrušitelné a bojuje proti magii. Bez náramku bys nepřežil.”

„To musí být nějaký omyl! Nemohu se obejít bez magie!”

„Budeš muset,” naklonil k němu hlavu dračí mág a zašklebil se, „máš teď přesně to, o co sis řekl a koledoval.”

„Ty hnusnej plaze! Nenávidím tě. Všechny vás nenávidím. Ale já to tak nenechám!”

Kouzelník se zvedl a zavrával. Jeho služebník ho zachytil, aby neupadl.

„Plané výhrůžky! Jsi jen hloupý lidský červ, který si neumí vážit dobrého bydla. U mě jsi skončil,” zasyčel Hor, „už nemáš nárok vůbec na nic.”

„Ta holka.”

„Slyšel jsi mě! Vůbec na nic! Jsi bez magie, jsi bezmocný, tak už to konečně pochop.”

„Nejsem bezmocný, mám kouzelného džina! Džine, zabij tu holku!” zařval Šítár na celou jeskyni.

„To nééé,” otočili se svorně oba kluci a Plam.

Ve stejný okamžik vrhl Hor proti Vronovi magickou pěst, která džina odhodila stranou. Nikdo se nedíval na Šítára, který vytáhl z kapsy nůž, strhl z něj ochranný obal a přistoupil k bezbranné Hance. Napřáhl se k ráně proti oslabené dívce. Ta jen chabě zdvihla ruku na svou obranu. R'íhanovi ve výhledu na dceru překážel Hor. Jediný, kdo dobře viděl a vnímal, co se děje, byl kouzelný džin. Sebral všechny své síly, vyhnul se dalšímu Horovu kouzlu a zoufalým manévrem se vrhl do cesty svému pánovi.

„Ne, tohle nesmíš, pane!” skočil před něj a srazil mu ruku stranou, až čepel nože škrábla Šítára na stehně.

„Co? Co to děláš?” překvapeně se na něj zadíval jeho pán a nechápal, jak je možné, že se džin obrátil proti němu. Zmateně o několik kroků ucouvl.

Situaci nechápal ani Hor, ale neměl čas nad ní přemýšlet. Vjeho mysli znovu zavibroval poplach. Přicházeli další nezvaní hosté. Už neměl sílu zjišťovat, kdo to je. Rezignoval. Dnešní den se mu stejně víceméně vymkl z pracek.

I jednorožec otočil hlavu směrem, odkud se blížila návštěva vyzařující silnou magii, a zdálo se, že zkouší určit totožnost příchozích.

„Vrone?” zmohla se konečně oslabená Hanka na slovo.

To už ale kouzelný džin začal ztrácet síly. Poklekl k dívce, která se jen stěží držela na nohou. Vzal do dlaně talisman, který měla na krku.

„Moje paměť,” řekl tiše, „třeba si ji jednou dokážeš přečíst. Mám tě rád a netuším, co bude dál. Nejspíš se vidíme naposled. Snažil jsem se svou přísahu splnit, jak nejlépe jsem uměl. Omlouvám se, jestli to nestačilo.”

„Vrone,” zašeptala a naklonila se, aby podržela hroutící se tělo kouzelného džina, které viditelně ztrácelo své obrysy. Sváťa a Rafan si všimli, co se děje, přiběhli k ní a bezradně

sledovali odchod magického přítele. Co na tom, že byl řízením osudu v poslední době sluhou nepřítel? Nyní už to nebylo důležité.

„Tys, tys,“ rozčileně se zakoktal Šítár, když konečně pochopil, co se odehrává přímo před jeho očima, a zbledl vzteky, „tys mi ukradla džina!“

V ruce stále ještě svíral nůž. Znovu se vrhl kupředu, aby ztrestal holku, kvůli které se mu právě hrouť život. Rafan ale zareagoval rychle. Dokonce dřív, než si kouzelníkova pohybu všiml Hor nebo jednorožec. Švihem mu vyrazil nůž, jednu ránu pěstí mu ušetřil do žaludku a druhou do zubů. Kouzelník upadl.

Konečně se objevili další nepozvaní návštěvníci.

„Rafe, Hanko, Sváto, jste v pořádku?“ doklusal Nik do jeskyně jako první. Hned za ním se vynořil Demit.

Jediným pohledem zhodnotil situaci a zaměřil se na Šítára, který se těžce zdvihal ze země.

„No vida,“ povytáhl Bdělý překvapeně obočí, „ušetřili jste nám práci.“ Použil drobné gesto a zdeptaný kouzelník se jako loutka bez vůle namáhavě postavil, odkráčel na kraj chodby, kde netečně se skelným pohledem zaujal vyčkávací postoj.

Demit si ho dál nevšímal a obešel bezvládnou dračici. Dostal se k její tlamě. Položil dlaně na zavřené dračí oko a malou chvíli se soustředil. Sotva odstoupil, Karmaneuduna zamrkala. Vzápětí se zdvihla a začala se nervózně rozhlížet. Plam se radostně otřel o její krk.

„Báli jsme se, že tu začíná válečný konflikt,“ zamrkal Nik na kamarády, „tolik magických výkyvů za sebou jsme neviděli hodně dlouho. Ostatní ochránci čekají v plné pohotovosti, jestli je povoláme do boje.“

Vtom se na podlaze sešli všichni tři přítomní tulíci. Plavík vypísl a vyrazil bleskovou rychlostí do chodby. Demitka s Lotrandou ho bez sebemenšího zaváhání následovaly. Jejich lidské partnery jen překvapeně otočili

hlavu, odevzdaně vzdychli a nechali je být. Dořešení zdejších událostí stejně nejspíš zabere nějaký čas, tak ať si malí nezbedové zatím pohrají.

Horova mysl náhle zaznamenala zvýšený pohyb ve své obytné jeskyni. Zaměřil tam svou pozornost a s údivem zjistil, že tulíci právě zlikvidovali zbylé svrbilky. Potěšeně zafuněl a pomyslel si, že je to přijatelný honorář za jeho kouzla. Jinak ho ale přítomnost tolika tvorů na jeho území rozčilovala. Toužil zalézt někam, kde nepotká živáčka, a zůstat tam aspoň půl roku. Rozhodl se, že už nikdy nikomu nic podobného neslíbí. Není nad to, když je drak sám a nikdo se mu v jeho jeskyních neplete pod nohy. Tohle shromáždění mu působilo bolest hlavy, navíc vysvětlování, co magicky upravil a co ne, ho znechucovalo. Těšilo ho ale, že se dívka po jeho razantním magickém zásahu vzpamatovala a začala odpovídat kamarádům na otázky.

Do diskuse, zda je nutné Šítára vyhostit někam na ostrovy, se Hor plést nehodlal. Osud jeho bývalého obchodního partnera mu byl lhostejný. Od něj už dostal, co si zasloužil, a tím přestal pro dračího mága existovat.

Pocítil úlevu, když všichni odešli. Hor zamířil k Temné studni, kde se magické síly obnovují nejrychleji. Rozhodl se u ní co nejdéle odpočívat a příští měsíce věnovat studiu nepřístupného ponurého místa. Už se těšil na klid a nerušenou samotu.

Konec trestu

Rada Bdělých měla tentokrát na programu tři složité případy. Jako první projednávali kouzelníci spor o území mezi zelenými a rudými draky. Výjimečně se sešli pouze ve třech, takže hlasování bylo jednoduché. I když záležitost vyřešili, věděli, že rozhádané strany stejně nebudou spokojené a bude třeba i nadále dohlížet na klid ve sporné oblasti.

Druhý případ, který potřebovali rozhodnout, byla žádost několika přístavních měst, aby ochránci vytvořili speciální skupinu, která by přešetřila nelegální použití magie při obchodních jednáních.

„Proč do toho hned tahají ochránce? Copak si nemohou najmout mága, který by při uzavírání smluv dohlédl na ovlivňování a jiné nepatřičné chování?”

„To je právě problém. Oni si ho najali, ale protistrana ovlivnila i jeho.”

„Je to jisté?”

„Podle smlouvy, do níž jsem zběžně nahlédl, není pochyb. Sjednané podmínky hraničí s drzostí. Neumím si představit, že by je někdo dobrovolně podepsal.”

„Dobrá. Kolik na akci nasadíme lidí?”

„Navrhoval bych dva u nás a dva u vás. Množství stížností napovídá, že jsou podvodníci značně arogantní. Nebude obtížné je načapat. Ale operují na rozlehlém území.”

„Hvězda jejich úspěchu právě pohasíná,” zamračil se třetí Bdělý, „další dva lidi vám přidám i já. Ale nemohu je uvolnit déle než na měsíc.”

„Snad to bude stačit.”

„A copak tu máme jako třetí bod?”

„Chci ještě jednou projednat kauzu Šimon Tatar.”

„Cože?” zamračil se Demit. „U něj je přece všechno jasné. Má na svědomí životy draků a mnoha lidí. Jeho nebezpečné pokusy ohrožovaly všechny kolem něj. Ztrátu

magie, která ho postihla, si plně zasloužil! Vyhoštění je vlastně nejmírnější trest, který mohl dostat!”

„Nerozčiluj se, Demite, tohle všechno dobře víme a tvé rozhodnutí respektujeme. Ani nevíš, jak jsme rádi, že konečně zmizí starosti spojené s podivnými epidemiemi. Jen jsme chtěli navrhnout, aby mu byla před deportací vymazána paměť.”

„Ale v takovém případě jeho vyhoštění ztratí účinek trestu.”

„To sice ano, ale nebude-li se užírat nenávisť k těm, kteří mu vzali magii a jeho kouzelnickou existenci, má větší šanci se na ostrovech vrátit do normálního života.”

„Jsem proti, on není typ člověka, který se dokáže začlenit mezi slušné lidi,” mračil se dál Demit.

„Máš smůlu. Právě jsme tě přehlasovali.”

Demit pokrčil rameny, zavolal k sobě tulíka a zdvihl se k odchodu.

„Ještě se posad', příteli, vyskytl se jeden neplánovaný dodatečný bod. Rada Bdělých dosud neskončila.”

Stařík se trochu trucovitě posadil, ale pak si uvědomil, že se chová dětinsky: „Omlouvám se. Šítár mi dlouho pil krev a stala se z toho trochu osobní záležitost. Měl jsem se zdržet rozhodování o něm.”

„To je v pořádku.”

„A co máme jako dodatečný bod?”

„Jednu neobvyklou kuriozitu. Musíme po vypršení trestu rozhodnout o osudu jedné osoby.”

„Koho máš na mysli?”

Bdělý se zdvihl, došel ke dveřím, vydal krátký pokyn a po chvíli se vrátil s kouzelným džinem.

„Za celý svůj život jsem neslyšel ani nečetl o případu, že by se kouzelný džin dokázal vyvázat ze své kletby. Tomuhle se to podařilo. A protože to byli Bdělí, kteří ho odsoudili k jeho bolestivé existenci, musíme znovu otevřít dávný případ a rozhodnout, co dál.”

„Jak se jmenuješ?“

„Už nejsem tím, kým jsem býval. Nyní se jmenuji Vron a nikým jiným být nechci.“

„Dobrá, Vrone, respektujeme tvůj výběr. Opět sis vydobyl právo být člověkem. Před tebou se otevírají dvě možnosti. Za prvé: budeme-li zánik tvé existence v roli kouzelného džina hodnotit jako smrt, narodíš se znovu jako každý jiný člověk a získáš příležitost vyrůst v normálního vyrovnaného jedince.“

„A druhá možnost?“

„Ta je poněkud složitější. Po navrácení do lidské společnosti, ze které tě náš trest vytrhl, by ses musel stát protipólem člověka, kterým jsi byl před kletbou. Mučil jsi a zabíjel lidi, ničil jsi všechno kolem sebe. Nyní bys musel přijmout poslání chránit lidi, bránit jejich životy a pomáhat jim s prospěšnými nápady a ochranou slabých. Pokud bys to nedělal, narušila by se rovnováha tvých životních sil a zemřel bys. Osobně si myslím, že je výhodnější tuhle kapitolu uzavřít a zvolit novou existenci.“

„Možná ano, ale já bych raději pokračoval v té současné. Jenom by mě zajímalo, zda si budu pamatovat, co jsem zažil jako kouzelný džin?“

„Ne, to si nebudeš pamatovat, ale možná v tobě zůstane zlomek magických schopností.“

„Nevzpomenou si ani na tu, které jsem přísahal?“

„Ne.“

„Ale budu se s ní moci setkat?“

„To není vyloučené. Ale nepoznáte se navzájem.“

„Vždyť mě vysvobodila! Vzpomínka na ni v mé mysli svítí jako slunce. Nemohl bych si na ni aspoň maličko pamatovat?“

Bdělí se na sebe podívali a zřejmě diskutovali v duchu.

„Dobrá,“ přikývl Demit, „necháme v tvé mysli slabý otisk její osoby. Sice si nevybavíš její podobu, ale když ji potkáš, bude ti připadat sympatická a známá.“

„Dobře,“ usmál se na něj Vron, „volím pokračování své existence.“

„Hloupý výběr,“ zamumlal tiše jeden z Bdělých, ale Demit s ním v duchu nesouhlasil. Sympatizoval s Hankou a věděl, jak hluboká byla její vazba na kouzelného džina a jak těžce nesla, že právě ona byla tou, která mu nosí smrt.

Všichni tři Bdělí obstoupili vysvobozeného džina, aby přivolali zpět jeho lidskou podstatu, která byla na počátku jeho trestu potlačena a zmrazena v čase. Při magické proměně džina na člověka naklonil Demit směr návratu Vrona mezi lidi tak, aby se ocitl v Santareně. Ostatní dva Bdělí nad jeho postrčením přimhouřili oko. Vron byl vybaven doklady vysloužilého vojáka, který byl po zranění hlavy propuštěn ze služby. Demit mu dal na cestu váček s penězi a do něj vložil vizitku nabízející ubytování v Kouzelných zahradách. Co bude dál, už záleželo na tom, jak se svým životem naloží sám Vron.

Nejsem kouzelník

Zachariáš nevěděl, kam dřív skočit. Na tržišti nakoupil tolik zásob, že je nemohl pobrat. Teď litoval, že dal Paule měsíc volna, aby si mohla společně se svými sourozenci užít prázdniny. Odjela do útulku pro magická zvířata, kam ji i s dětmi pozvala Sidi. Trpaslíkovi bylo hned jasné, že za vším vězí hlavně zamilovaný Nik. Přál Paule trochu rozptýlení, ale měl strach, že mu brzo odejde a on zase bude muset hledat nějakého spolehlivého člověka, který by mu pomohl s Domovem snů. Sidi pozvala na dovolenou do útulku i jeho, ale to už by svůj hotel a všechna ubytovací zařízení mohl rovnou zavřít. Nakonec se domluvili na jednom víkendu, kdy uspořádají party pro Hanku, Svátu a Rafana, aby s nimi oslavili jejich úspěšné ukončení základního vzdělání. Trpaslík teď sháněl dobroty, ovoce, sladkosti a vůbec všechno, co si děti při pobytu u něj zamilovaly. Když zahlédl nádherná červená jablka, usoudil, že si bude muset sehnat pomoc, jinak svůj nákup domů nedopraví. Původně přišel jen pro pár maličkostí, a teď mu jeho vak nestačil. Jazyk se mu vedrem lepil na patro, proto se zastavil u stánku s pivem a poručil si jeden džbánek. Posadil se s ním do stínu a pozoroval dění kolem sebe.

Všude vládl obvyklý ruch, lidé kupovali hlavně zeleninu, čerstvé ryby a ovoce. Trpaslík náhle zahlédl ošuntělého chlapíka, který vláčel těžké bedny pro jednoho prodavače. Když je donesl na místo, prodavač mu do prachu tržiště hodil pár mincí. Chlapík se kupodivu nenaštval, pečlivě sebral mince ze země a otočil se ke stánku s pivem. Spočítal drobné v dlani, podíval se na vývěsku s cenami, vzdychl, zastrčil drobné do kapsy a odcházel pryč.

„Hej, ty tam,“ houkl na něj Zachariáš, „pojď sem. Zvu tě na jedno chlazený.“

„Mě?“ podivil se muž, překvapeně si prohlédl trpaslíka a pomalu se vrátil ke stánku. „Tak jo, proč ne.“

Když si muž zhluboka přihnul piva, přimhouřil slastně oči a přisedl si se zbytkem nápoje ke svému hostiteli.

„Jo, tady ho maj fakt dobrý. Díky,” přikývl spokojeně.

„Odkud jsi?” zeptal se trpaslík.

„Z Kalady.”

„To je hodně daleko. Kde ses vzal tady?”

„No, vlastně ani nevím. Jsem vysloužilýj voják. Propustili mě ze služby kvůli úrazu hlavy. Problém je, že si ani na zranění, ani na to, co bylo pak, nemůžu vzpomenout.”

„Třeba máš rodinu, která tě hledá.”

„Jsem si jistý, že žádnou rodinu nemám. Ani rodinu, ani přátele. Tak nějak nepatřím nikam.”

„Pomůžeš mi s nákupem domů?”

„Jasně. Máte to předplacené,” zasmál se chlapík a hodil do sebe zbytek piva.

Trpaslík mu naložil plnou náruč ovoce, určeného na desítkovou zmrzlinu, a oba vyrazili k domovu.

Před vraty s nápisem Kouzelné zahrady postával muž a dva malí chlapci.

„Podívej, dědo, strýček Zachariáš se akorát vrací,” vypískl jeden z nich a běžel trpaslíkovi naproti.

„Dlouho jsi u mě nebyl, Tome,” pousmál se trpaslík a podstrčil chlapci lízátko.

„Ale no tak, Zachariáši, necpi do nich pořád ty sladkosti, zkazí se jim zuby,” napomenul trpaslíka děda.

„Víš co, Mojerano, dopřej jim taky pár dětskejch radostí. Potřebují si trochu obalit nervy.”

„Promiň, příteli, ani jsem tě nepozdravil. Rád tě vidím. Ale mezi námi, ošetřit nervy bych potřeboval spíš já,” mrkl na trpaslíka děda obou chlapců, na kterých spočinul láskyplným pohledem.

„Buď rád, že jsou zase oba s námi,” zašeptal Zachariáš a podal lízátko i druhému chlapci.

„Jo, to jo, je to malý zázrak. Ale když oni jsou teď jako utržení ze řetězu. Sotva je na okamžik spustím z očí, hned si koledují o malér.”

„Víš co, raději pojďme dovnitř,” opřel se trpaslík do vrat a otevřel je.

„Tady se dětem nemůže nic stát,” zamrkal trpaslík na Mojeranu.

Nakoupené zásoby složili do chodby a Zachariáš požádal muže z tržiště, aby je nanosil dozadu do skladu. Kluci okamžitě vyběhli do zahrady a začali se honit.

Muž odnášel zásoby na vyhrazené místo a vyšel před dveře. Nechtěl být drzý a courat se uvnitř domu při hledání trpaslíka. Rozhodl se radši počkat venku. Nedaleko lavičky, kam se posadil, si hráli oba malí kluci. Dívka, asi stejně velká jako oni, postávala opodál a zvědavě je pozorovala. Najednou si polekaně uvědomil, s čím si ti rošťáci hrajou. Vzduchem poletoval krumpáč a rýč a chlapci magicky usměřňovali směr jejich letu. Vypadalo to, že se snaží se vzájemně zasáhnout.

Vstal a rozběhl se k nim: „Hej! Okamžitě toho nechte! Přestaňte, je to nebezpečné!”

Zahradní náčiní kleslo k zemi a kluci se odbojně zamračili.

„Že jim to ale šlo, co?” nadšeně poskakovala dívka.

Raději zvedl náradí a rozhodl se ho odnést k domu.

„Zkuste si zahrát třeba na schovávanou nebo si pinkejte s míčem,” usmál se na zakaboněné kluky a zamířil na cestičku vedoucí zpět k domu. Náradí opřel o stěnu a opět se usadil na lavičce vedle vchodu. Z domu se vynořil trpaslík a děda obou chlapců.

„Všechno ti kvete, je tu nádherně,” pochválil Zachariáše Mojerana.

„Á, ty jsi tady,” otočil se na ošuntělého muže trpaslík, „jestli chceš, měl bych pro tebe ještě nějakou práci. Pak si

můžeme dát společně večeři, a když na to přijde, dá se u mě i přespat.”

„To je od vás laskavé,” přikývl souhlasně muž, „do čeho se mám pustit?”

„Vidíš tu pískovou pěšinu?” ukázal trpaslík před sebe. „Je potřeba ji zbavit plevele. Jestli ta činnost není pod tvou úroveň, můžeš hnedka začít.”

Zachariáš sáhl do chodby a podal muži motyku a hrábě. Chlapík je převzal a vykročil. Když odložil hrábě a zdvihl motyku k prvnímu kopnutí, proběhla kolem něj holčička a za ní se hnala děsivá ohnivá koule. Už ji téměř dohonila a spálila jí koneček mašle, která za ní vlála. Muž nezaváhal, mávl rukou a ohnivou kouli chytil. V jeho dlani uhasla. To už se sem řítily Mojerana i trpaslík.

„Vidíš,” řekl jeden chlapec druhému, „nemusíš se trefit, koule se dají i naprogramovat, aby sledovaly cíl, který chceš zasáhnout.”

Holčička se zastavila a začala fňukat.

„Neboj se, už je to pryč. Tady ti nikdo neublíží,” klekl si k ní muž a oklepal jí z vlasů zbytky spálené mašle.

„Co tu vyvádíte?” přiběhl konečně Mojerana a obořil se na kluky.

„To byla jen legrace. Vždyť se jí nic nestalo, dědo.”

„Tome! Copak si neumíte hrát normálně?”

„Normálně je to nuda,” odpověděl dotčeně chlapec.

„Same! Berte přece ohledy i na druhé.”

„Musí mít ruku spálenou na kost.”

„Cože?”

„Chytil naši kouli. Musí mít spálenou ruku,” kývl Sam bradou k muži klečícímu na cestičce.

„Jste zraněný? Potřebujete ošetřit?” polekaně se na něj otočil Mojerana.

Muž vstal, pohladil dívenku po vlasech a ukázal dlaně. Kromě mozolů na nich nebylo nic zvláštního.

Sam nevěřičně přistoupil blíž, dotkl se mužovy ruky a pohlédl mu do očí. „Vy musíte být suprovej kouzelník.”

„Ale kdepak,” zasmál se muž, „vůbec nejsem kouzelník.”

„No jo, nemáte prsten. Ale bez magie by vám ten žár spálil ruku na kost,” se zájmem se na něj zahleděl Sam.

S pozvednutým obočím se na muže díval i Zachariáš. Ten chlap mu byl sympatický. Možná by ho mohl zaměstnat na delší dobu.

„Asi mám odolnou kůži.”

„Pojedete s námi do útulku?” zeptal se Sam.

„Neznám útulek,” pokrčil rameny muž a Sama pohladil.

Mojerana překvapením zamrkal, když si všiml, že chlapec neucukl. Od chvíle, co se vrátil z Airbowanu, nesnášel, když na něho někdo sahal. Tenhle muž byl asi něčím zvláštní. Tázavě pohlédl na trpaslíka, který pokrčil rameny, ale už byl rozhodnutý, že to s mužem zkusí.

Mojerana odvedl vnuky do města. Neznámý se sehnul k plevelům na cestičce. Trpaslík spokojeně mlaskl a vrátil se ke své práci. Před večeří pozval muže k sobě. Muž se umyl a zasedl k nízkému dřevěnému stolu, kam trpaslík naservíroval na velkém prkénku pečené maso a čerstvý chléb. Vedle postavil dva korbele s pivem a vyzval svého dnešního hosta, aby se posilnil.

„Děkuju,” utřel si muž po jídle pusou hřbetem ruky, „tohle byl po dlouhé době fakt dobrej den.”

„Co je na něm dobrýho?”

„Dost práce, dost jídla a pivo na spláchnutí prachu.”

„Kdybys chtěl, můžu tě zaměstnat. Pro začátek za stravu a ubytování.”

„V Kouzelných zahradách?” zeptal se muž a vytáhl z kapsy vizitku. Zachariáš svažtil obočí, když na ní uviděl kontakt na své ubytovací zařízení.

„Odkud ten papírek máš?”

„Nevím. Měl jsem ho mezi doklady.”

„A jak se vlastně jmenuješ?”

„Vron.”

Když trpaslík dlouho nic neříkal, muž znervózněl. Trpaslík ho propaloval pohledem a mlčel.

„Bonifác Vron se jmenuju, ale dávám přednost druhému jménu.” Ani teď se nedočkal odezvy. „Něco je špatně?”

Konečně se trpaslík nadechl a zareagoval. „Mám pro tebe jednu kontrolní otázku. Zabil jsi někdy ženu a dvojčata?”

Muž vstal a jeho dobrou náladu vystřídal úlek. „Ano. Zabil jsem své děti a jejich matku,” řekl tiše, ale zřetelně, pak vzdychl a vyrazil ke dveřím.

„Kam jdeš?” zarazil ho přísně Zachariáš a rovněž vstal.

„Jestli o mně víte tohle, předpokládám, že je čas odejít. Stejně mě nezaměstnáte.”

„Zaměstnám tě. A zítra se mnou, panem Mojeranou a jeho kluky pojeděš navštívit útulek pro nemocná magická zvířata. A teď ti ukážu, kde budeš spát.”

„Ale...”

„Neodmlouvej! Musím chvíli o něčem přemýšlet a na to potřebuju klid.”

Zachariáš odvedl Vrona do podkrovní místnůstky s překrásným výhledem z okna. Do ruky mu vtiskl klíč a z komody vytáhl povlečení na postel.

„Ráno si můžeš přispat. Vzbudím tě, až bude čas vstávat,” řekl bez jediného slůvka vysvětlení a nechal muže, aby se srovnal se situací, jak umí.

Jak to tenkrát bylo

Hanka prospala celý den a celou noc. Vzbudilo ji tahání za vlasy. Ohnala se a čirou náhodou lapila tulíka. Druhou rukou nahmatala vlasy smotané do hnízda. Zaúpěla při představě, jak bude takovou motanici rozčesávat.

„Plavíku, ty lumpe! Proč nejsi s Rafem?”

„Ty, veliká únava. Plam, taky veliká únava. Ty spát, já zaháním zlý sen. Zaháním sen od tebe i od draka.”

„To je od tebe hezké, ale neříkala jsem ti už stokrát, abys mi nesahal na vlasy!”

„Plavík moc rád krásné dlouhé vlasy. Hodně dlouho nesahal.”

Hanka se zasmála, podrbala ho a pustila. Opravdu se nedalo čekat, že Plavík vydrží poblíž dlouhých vlasů a nesmotá je do hnízda.

„Jsi vzhůru?” ozval se v její mysli Plam.

„No, asi jo.”

„Tak přijď na snídani. Ostatní už tu jsou.” Oba kamarádi uvítali její příchod potleskem. „No vida, šípková princezna byla probuzena polibkem k životu.”

„Polibkem, jo,” zaškaredila se Hanka na Rafana, „dávát pusu se tvůj Plavík opravdu ještě nenaučil.”

„Nemrač se, je to pryč.”

„Co je pryč?”

„Přece ty katastrofické scénáře! Jsi volná a svobodná, uvědomuješ si to?” usmál se Sváťa.

„Máš pravdu. Už se nemusím schovávat,” rozzářila se Hanka, „pojedu s vámi do útulku, vyrazím k Zachovi, k rodičům. To je nádhera! Zase si můžu dopřát úplně obyčejné prázdniny.”

Celý den si užívali zábavu venku, protože bylo krásně a všichni měli nepřekonatelnou potřebu se nahlas smát a vyvádět. Hanka závodila na supervolonovém prkně

s Plamem a její kamarádi se křížovali a prohlašovali, že ji pocit svobody asi zabije dřív než všichni její nepřátelé.

Večer byli příjemně unaveni a spokojení. Alespoň do chvíle, než je navštívila Karmaneuduna. Vstoupila mezi ně a děti z jejího pohledu vycítily, že půjde o něco vážného.

„Ráda bych s tebou mluvila, Hanko,“ řekla dračice až přehnaně zdvořile a kývla na dívku, aby ji následovala do pracovny.

„Taky bych u toho chtěl být,“ ozval se vzdorovitě Plam.

„Jo, to my taky,“ přizvukoval drze Sváťa.

„Hanka za nic nemůže,“ zdvihl odbojně hlavu mladý drak. „To já jsem rozhodl, že si nic měnit nebudeme!“

„Nemám v úmyslu mluvit o rituálu,“ zpražila ho matka pohledem. „Ani o tom, že jednou možná budeš svého rozhodnutí litovat. V tomhle ohledu se už nedá nic změnit. Nikdy z tebe nebude normální drak. Jsi ale můj syn, takže jsem se rozhodla respektovat tvou volbu. I když nerada.“

„Mrzí mě, že jsme vás zklamali,“ tiše se ozvala dívka.

„Ty jsi nezklamala,“ natočila k ní dračice vlídně hlavu, „právě proto bych si s tebou chtěla pohovořit o ne zrovna hezkých událostech z tvého dětství. Chceš si to poslechnout tady, nebo mezi čtyřma očima?“

„Vy se na mě nezlobíte?“ sondovala opatrně dívka.

„Ne, na tebe se nezlobím. Hor mě ujistil, že jsi dala mému synovi k dispozici vše, co bylo možné. Za to, že je můj syn hlupák, který nevidí dál, než na špičku svého černého nosu, ty nemůžeš. Splnila jsi, cos slíbila, a já dnes přišla, abych ještě před vaším odjezdem dodržela i svou část dohody. Půjdeš se mnou do pracovny?“

Hanka se podívala po svých kamarádech.

„Možná bude lepší, když si to nejdřív poslechnesh sama,“ řekl nepřesvědčivě Rafan.

Znala ho natolik dlouho, aby poznala, že si přeje pravý opak. Prožili spolu hodně dobrého i zlého. Kluky i Plama považovala za svou nejbližší rodinu, měli by tedy slyšet i to,

co možná nebude příjemné. Třeba vyplave na povrch informace, že její rodina byla ještě horší než Pohromakovi. Ale co! Vron taky nebyl v minulosti svatý, a přece ho měli rádi. Snad bude lepší skočit do toho rovnou, než pak přemýšlet, co jim má a co nemá říct.

„Poslechnu si to tady.“

Karmaneuduna se ošila, jako by nebyla ve své kůži, a maskovala své pocity tím, že předstírala hledání pohodlné pozice před dlouhým povídáním. Hanka si všimla, jak Plam matku zvědavě pozoruje. V této chvíli se rozhodně nechovala vznešeně a suverénně jako obvykle. Dračice vzdychla a začala vyprávět.

„Otcem Zuřivého plamene byl drak, kterého jsem opravdu obdivovala a milovala. Bohužel ho zabili lovci draků dřív, než se můj syn vyklubal z vejce. Moc jsem toužila, aby se aspoň naše dítě narodilo v pořádku. To vám vyprávím hlavně proto, abyste pochopili moje následné chování. Jednoho dne jsem přiletěla do líhně a vejce jsem nenašla. Ostatní byla na místě, ale moje zmizelo. Strážní drak tvrdil, že je všechno v pořádku a nic se neztratilo. Později jsme v jeho mysli našli krátký výpadek paměti, což mu nemohl způsobit nikdo jiný než kouzelník. Povolala jsem mága, aby pro mě vykouzli vizualizaci okamžiku, který zmizel z mysli dračí stráže. Udělal to a já zjistila, že vejce odnesli dva lidé. Museli to být zdatní kouzelníci, když dokázali provést takový kousek černým drakům. Poslala jsem všechny spřátelené lidi, aby pro mě našli stopu. Nebylo to snadné, ale nakonec jsem zloděje vypátrala. Šlo o manžele Xarovy. Jejich dům připomínal orlí hnízdo. Byl zasazený do skal, na terase měli jakousi improvizovanou zahradu, přes kterou stékal duhový vodopád. Naštěstí pro mě si potrpěli na veliké a honosné prostory. Když jsem se dostala blíž, dokázala jsem se magicky napojit na auru uvnitř vejce mého syna. Ucítla jsem jeho přítomnost. Správně bych měla zavolat ochránce nebo Bdělého, aby krádež vyřešil, ale strach o dítě zatemnil mou mysl. Navíc jsem ucítla i podivný tok magie kolem schránky mého potomka. Neudržela jsem se a vnikla dovnitř. Sluhové přede mnou utekli a já se drala chodbou na místo, kde jsem cítila tep srdce mého nevylíhnutého dráčete. Poslední úsek chodby byl těsný, ale už jsem odtud měla výhled do místnosti, kde se dělo cosi podivného. U mého vejce stáli dva kouzelníci a dítě, asi pětiletý chlapec. Jak jsem zjistila až později, jednalo se o podobný rituál jako byl ten, kterého se především zúčastnil můj syn a Hanka. Šlo o přesun dračích schopností do dětské mysli. Dítě se ale bránilo a zpěchovalo. Nechtělo jít k vejci blíž. Otec udržoval propojení mezi vejcem a dítětem a matka se pokoušela

zlomit odpor vlastního syna. Nakonec ho k vejci s mým dráčetem přistrčila násilím. Byla jsem téměř u vchodu do místnosti. Dítě se dotklo skořápky a v tu chvíli došlo k velké nerovnováze mezi jeho myslí a magií, tělíčko zasáhl šok a chlapec v okamžiku zemřel. I život mého syna se zatřepotal na tenké nitce, což mě přinutilo násilím, bez ohledu na popraskanou skálu a sedřené šupiny na mém hřbetu prodrat se až dovnitř. Odhodila jsem kouzelníky pryč od mého vejce a napadla je ohněm. Skála kolem nich žárem popraskala a zavalilo je kamení. Za mými zády kdosi zaječel hrůzou. Otočila jsem se. Nějaká mladší žena vše viděla a prchala pryč. Nevěděla, že už se nemá čeho bát. Neměla jsem důvod zabíjet další lidi. Obrátila jsem se zpět k vejci a nevěřila vlastním očím. Stála u něj malá holčička ve věku tří nebo čtyř let, opírala se o skořápku a důvěřivě si mě prohlížela. Později mi došlo, že prchající žena byla její chůva a že jí dítě asi uteklo za rodiči. Chtěla jsem ji odstrčit od vejce a vzít si svého nevylihnutého syna zpět domů. Vtom ale dorazili ochránci a jeden Bdělý. Okamžitě mě napadli a odehnali od holčičky. Odesli ji a předali její chůvě. Nenapadlo mě, že kolem skořápky doznívají zbytky kouzla a že mohlo dojít k spontánní výměně části osobnosti mezi děvčátkem a mým synem. Tenhle fakt jsem bohužel zjistila až později, když se můj syn vylíhl a začal být jiný než ostatní draci. Vysvětlila jsem tehdy ochráncům, co mě dohnalo k útoku na lidi. Bdělý se sice tvářil nedůvěřivě, ale když si svou vizualizací ověřil fakt, že život chlapce mají na svědomí jeho rodiče a ne já, začal být vlídnější. Potom ze skal vyhrabali dvě těla. Žena byla mrtvá a muž těžce zraněný. Za týden zemřel také, přestože se ho snažili vyléčit. Mě propustili domů s napomenutím, abych příště konflikty s lidmi řešila přes ochránce.”

Dračice se odmlčela a přejela pohledem své posluchače. Seděli tiše a hltali každé její slovo. Otočila hlavu k Hance a podívala se přímo na ni.

„Pravdou je, že jsem zabila tvé rodiče a ani v nejmenším se nestarala, co se stane s jejich dítětem. Nelitovala jsem svého jednání a ani dnes nelituji. Způsobili smrt svého syna a málem připravili o život i toho mého. Ty sis však nezasloužila cestu, na kterou tě uvrhlo mé jednání. Když jsem se začala zajímat o tvou existenci a hledat tě, abys mému synovi vrátila, co je po právu jeho, všechny stopy po tobě dávno vyprchaly. Jediné, co můj kouzelný džin našel, byla červená holčičí mašlička. Byl si téměř jistý, že je tvoje, a hledal tě všude možně. Jenže dračí část tvé osobnosti naše hledání komplikovala. Skrývala tvou skutečnou identitu i velikost tvého sedmého smyslu. Dokud jsi nepoužila větší množství magie, neměl džin naději tě objevit. Nějaký čas jsme dokonce mysleli, že už nejsi mezi živými. Pak ses projevila a já začala doufat, že i můj syn dostane šanci znovu být normálním drakem. Džin mě však upozornil, že úspěšnost akce závisí na dobrovolnosti obou zúčastněných a že je třeba, abys nejdřív získala magické vzdělání. Taky mě přesvědčil, že ti musím poskytnout zázemí, kde by ses cítila dobře a bezpečně. Proto jsem souhlasila s tím, že spolu s tebou budou na magické škole studovat i tvoji dva kamarádi, které osud rovněž obdařil sedmým smyslem. Nečekala jsem, že propojení tvé mysli s myslí mého syna bude tak intenzivní, že vás k sobě přivede ještě před rituálem. Nebránila jsem vašemu kontaktu a doufala, že vaše společné přátelství pomůže mému budoucímu záměru. Ale jak se zdá, zmýlila jsem se.“

„Mami, netrap se, všechno je přece v nejlepší pořádku,“ vlídně podotkl Plam, „mám přesně to, co chci, a Hanka je pro mě víc než sestra. Jsem šťastný, že to dopadlo takhle a ne jinak.“

„Musím prohlásit,“ vzdychla znovu dračice a sjela vyčítavým pohledem svého syna, „že Hanka vždy jednala vůči naší rodině vstřícně. Uznávám svůj dluh vůči ní za to, že jsem jí zabila rodiče a zavinila její ne právě veselé dětství

v útulném domově. Jsem jí vděčná, že našla řešení vzájemného nepřátelství se Zuřivým drápem, aniž by ho připravila o život. Tíha viny byla vždy na straně naší rodiny. Proto tě, milá Hanko, chci dnes požádat o odpuštění.”

Drak prosí o odpuštění? Oba kluci se cítili trapně, že tu v takové důvěrné chvíli zaclánějí. Hanka vážně hleděla na dračici a marně se snažila ve své mysli srovnat všechny nové informace. Rodiče, které si nepamatovala, způsobili smrt jejího staršího bratra, na něhož si rovněž nevzpomínala. Dračice ji žádá o odpuštění, ale neměla by spíš žádat o odpuštění ona? Zmrzčila jejího syna Drápa, připravila ji o kouzelného džina, nevrátila Plamovi jeho část mysli... Najednou se jí jako světelný záblesk vynořila v mysli Nestorova rada: Opuštěj drakovi jeho vinu a pokus se pochopit, co ho k tomu dohnalo. Najdi sílu odpustit sama sobě i těm, kdo ti ublížili a poznamenali tvůj život. Teď teprve si uvědomila, že to nebyla rada, aby odpustila Drápovi. Ta vzpomínka jí pomohla srovnat myšlenky.

„Vážená uznaná starší ctihodná Karmaneuduno, odpouštím vám všechno, za co byste měla cítit vinu, s podmínkou,” kluci na ni s napětím zírali a ztuhli při vyslovení toho slova, ale Hanka na ně spiklenecky mrkla a pokračovala, „že i vy odpustíte nám všechny komplikace, které jste s námi zažila. Člověk může mít ty nejlepší úmysly, ale ne vždy to dopadne tak, jak by mělo. Myslím, že bychom si měli odpustit navzájem.”

„Přijímám tvé odpuštění a dávám ti své. I přes své mládí máš v sobě něco pozitivně dračího,” pousmála se dračice, „nabízím ti přátelství.”

Hanka málem zalapala po dechu. Tohle by vážně člověka nenapadlo ani ve snu. Pocítila k Plamově matce cosi velice podobného lásce.

„Díky. Cítím se velice poctěna a určitě ho budu opětvovat.”

„Hlavně, prosím tě, dohlédni na mého syna, aby se aspoň někdy choval jako drak. Jinak si totálně zkaží pověst. Dá se říct, že je ještě hloupé nezodpovědné mládě.”

„Pokusím se,” usmála se Hanka a všichni si zhluboka oddechli, když se tón hovoru posunul do přátelské, lehce konverzační roviny.

„Ale mami...”

„Ty mlč, na tebe jsem pořád ještě našťvaná,” zamračila se dračice, ale zabarvení hlasu naznačovalo, že to není tak zlé, jak to zní.

Plam se kajičně přikrčil, ale po straně se rošťácky ušklíbl na kluky.

„A zítra vás vezmu do útulku pro magická zvířata,” připomněla jim dračice, „slušně se oblečte, myslím, že pro vás chystají oslavu.”

„A nemohl bych je tam vzít já?” zeptal se opatrně Plam. „Taky už umím bránu.”

„Já jsem se zaručila Hančinu otci, že ji přivedu v pořádku. A ty se drž zpátky a chovej se slušně, nebo tě nechám doma!” zavrhla Plamův nápad dračice a s přáním dobré noci odešla.

„Takže ty jsi vlastně Hanka Xarová,” popíchl ji Rafan. „Nejsem Xarová a nikdy nebudu! Vždycky budu Vronová!”

„Vždycky budeš Hanka,” upřesnil Sváťa a dívka se zasmála. Zase se nechala od Rafana vytočit takovou maličkosť! Starší kamarád se spokojeně šklebil a tulík na jeho rameni nadšeně čířikal, jako by té legraci rozuměl.

„Takže konečně víme, proč jsme se z Útulného domova dostali až do školy v Santareně. Přiznám se, že mi to dlouho vrtalo hlavou,” konstatoval Rafan, „aspoň vidíte, že jsem tenkrát na začátku měl pravdu. Žádná dobročinnost! Dračice měla zatraceně dobrý důvod, proč nás ze sirotčince vytáhla.”

„Myslím, kluci, že vy vděčíte spíš Vronovi,“ podotkl Plam, „matka pozorně naslouchala jeho názorům a dala na jeho rady.“

Děti posmutněly. Vron při magickém rituálu potřetí zemřel a kdoví co se po jeho osvobození, pokud byl skutečně osvobozen, stalo.

„Aspoň že se s námi rozloučil,“ polkla Hanka zrádné slzy a stiskla svůj talisman s džinovou pamětí. Předsevzala si, že se bude podrobně a důkladně zajímat o paměťové kameny a jednou se pokusí zjistit, jaký odkaz se v jejím talismanu ukrývá.

Vzhůru na oslavu

„Uf, to je vedro,” vzdychl Sváťa, když před doupětem čekali na Karmaneudunu.

„Tak se prolet,” kývl Rafan směrem ke Svátovu prknu, „to člověka ochladí.”

„Tebe možná, ale já jsem po jízdě vždycky zplavenej jak mokrá myš. Kdyby nás měl na povel Plam, požádal bych ho o zastávku u jezera, abychom se vykoupali.”

„O to můžeš požádat i mě,” zaduněl hlas dračice, až Sváťa leknutím nadskočil, „jestli je to přání všech, klidně vás tam vezmu.”

„Jezero by bylo fajn,” přikývla Hanka. „No dobrá, následujete mě k jezeru,” otevřela dračice bránu a za chvíli odhazovali věci a oblečení.

„Jupí,” zařval Rafan a vrhl se i s Plavíkem do vody. Hanka ho vzápětí napodobila a s rozběhem zapadla do vln ladným delfiním skokem. Jen Sváťa nejdřív prozkoumal nohou teplotu vody, než vklouzl za nimi. Plavání stále nebylo jeho silnou stránkou, i když se u sirén něco naučil. Zato Rafan s Hankou se vzájemně stahovali pod vodu, cákali, a když do jezera vklouzlo Plamovo dračí tělo, oba se zachytili jeho pootevřených křídel a nechali se táhnout hluboko pod hladinu.

Po krátkém zaváhání se do vzduchu vznesla i Karmaneuduna a rovnou z rozletu se vnořila s částečně složenými křídly pod vodu. Bylo to opravdu příjemné. Plam po koupeli vylezl na trávu na sluníčko a rozložil svá křídla k vysušení. Hanka se opřela o jeho tělo a podobně jako on se vystavila hřejivým slunečním paprskům.

„Dojemná idylka,” odfrkla Karmaneuduna, když také vylezla z vody, „ale není čas na lelkování.” Ledabytle mávla tlapou a všechny magicky vysušila.

„Chtěla bych do útulku letět,” zašilhala Hanka toužebně po svém prknu.

„Dobrá,” souhlasila dračice, „ale ne odtud. Otevřu bránu někde poblíž, abychom nepřišli pozdě.”

Karmaneuduna je zanechala asi půlhodinku od cíle cesty a sama na rozdíl od nich prošla bránou přímo k útulku.

„To je úžasný, Rafe. Jak za starých časů,” radovala se dívka z letu ve společnosti draka a obou přátel. Sváťa za nimi poněkud zaostával, ale snažil se.

„Hele, tamhle jsou na prknech nějací malí kluci,” ukázala Hanka kamarádovi, když byl útulek téměř na dosah.

„Není to náhodou Tom a Sam?” rozjařeně se na dívku otočil Rafan.

„Jsou to oni! To znamená, že je Sam naživu a v pořádku. Paráda!”

„Co to vyvádějí?”

Hanka přepnula na magické vidění a zděsila se. Chlapci po sobě vrhali jedno kouzlo za druhým. Občas některý z nich zakolísal, když nestihl odrazit, co letělo jeho směrem.

„Vidím funě. Nejspíš za nimi někdo jede,” ukázal Rafan za kluky.

„Já mezi ně vlítnu a ony je ty legrácky přejdou,” navrhl Plam.

„Skvělej nápad,” nadchl se Rafan, „a jestli spadnou z prken, já budu chytat Toma a ty ohlídej Sama, Hanko.”

„No jo, ale kterej z nich je Sam?” volala dívka, zatímco drak s Rafem vyrazili kupředu.”

„Jó, to kdybych věděl!” stěží zaslechla Rafanovu odpověď.

Otočila oči v sloup a pustila se za nimi. Jejich nápady jsou někdy fakt uhozený!

Nálet černého draka malé kluky vyvedl z míry i z rovnováhy. Koutkem oka Hanka zachytila obraz Toma, jak ztrácí kontrolu nad prknem a padá, ale Rafan ho zkušeným pohybem podletěl a přitiskl na prkno před sebe. Drak se téměř otřel i o Samovo prkno. Kluk se snažil vyrovnat, ale vtom ho dostihlo Tomovo kouzlo, které měl v patách.

Podklesly mu nohy a Hanka měla co dělat, aby ho v krkolonném pádu zachytila. Čapla ho za pásek u kalhot a málem mu ty kalhoty svlékla. Neobratně ho přitáhla k sobě a zbývalo jí jen nepatrně prostoru, aby nad zemí prkno vyrovnala. Sklouzla do oblouku, ale tam se jí do dráhy připletl fuň a neznámý muž na jeho hřbetě. Stopla prkno, aby neublížila zvířeti, a přepadla setrvačností i s chlapcem dopředu. Muž na poslední chvíli stihl sklouznout ze sedla a oba je zachytil do náruče. Ani on ovšem nápor neustál a padl s nimi na záda. Hanka i Sam na něm přistáli do měkkého. Muž jen tiše hekl a zalpal po dechu.

„Jste v pořádku, pane? Same, není ti nic?“ starala se Hanka.

Kluk k ní otočil rozzářený pohled: „Až na to, že na mně ležíš, mi fakt nic není.“

Hanka měla v úmyslu vstát, ale zadržela ji šňůrka amuletu. Podívala se, kde vázne, a zjistila, že její kámen pevně svírá v dlani ležící muž. Uvolnila Sama, aby mohl vylézt, a zahleděla se na muže. Pokusila se jemně vytáhnout svůj amulet z jeho ruky, ale nešlo to. Měl zavřené oči, ale cítila, jak dýchá.

„Haló, pane, je vám něco?“ jemně s ním zatřepala.

To už vedle nich přistál Rafan s Tomem a hned za nimi dosedl na zem i Plam. Oba chlapci se při pohledu na draka sunuli za Rafana. Ten je ale odstrčil a sklonil se k Hance, aby se podíval, proč nevstává. Když objevil příčinu, vzal mužovu ruku a pokusil se z ní kámen vypáčit. Drak vycítil Hančinu úzkost a natáhl k nim hlavu.

Vtom muž otevřel oči a uvolnil Hančin kámen.

„Ahoj, Plame,“ řekl vlídně drakovi a přesunul pohled na mladíka, „ahoj, Rafe, to je dobře, že jsi Hance vrátil hodinky a moji paměť.“

Všichni strnuli jako solné sloupy. Ten muž byl bezpochyby člověk, ale...

„Vrone?“ zeptal se nejistě Rafan. Tulík na jeho rameni šmejdil a radostně mísil své čířkání se slovy: „To je on, je to on, je to tak.“

Hanka stále ještě nevěřila. Magický zrak ji informoval, že je to člověk s neobvyklou magickou aurou, kde v základech převládalo temné spektrum, ale bylo podivně propleteno a provázáno světelnými vlákny. Zkusila dračí kontakt, ale i ten se lišil. Tohle nebyl džin, byl to někdo jiný, kdo si přečetl jeho paměť.

To už u jejich skupinky přistál i pomalejší Sváťa. Natahl se přes dvojčata, aby nepřišel o nic důležitého, ale zatím nechápal, o co jde. Teprve díky magickému vidění zaregistroval něco, co nečekal. Na tom ležícím chlapovi bylo cosi důvěrně známého.

Muž vzal do dlaní Hančinu ruku. Ta se náhle zastyděla a zvedla se z jeho těla, na kterém doposud seděla. Muž její ruku nepustil. Zdvihl se do kleku a díval se jí do očí.

„Ty jsi ve mě věřila jako první. Dala jsi mi důvěru, i když ses dozvěděla, že jsem zabil své děti a jejich matku. Byla jsi maják na mé dlouhé pouti plné bolesti. Ukázala jsi mi cestu ke svobodě. Nyní už žádného pána nemám a je ze mě člověk,“ snažil se hovořit srozumitelně, ale jeho slova zněla spíš naléhavě.

„Je to on, je to on,“ pokřikoval na ni Plavík.

„Dovol, abych se ti představil. Jmenuji se Vron, a třebaže nenosím prsten kouzelníků, pár drobných magických schopností mi zůstalo. Díky nim jsem poznal svou paměť, kterou nosíš jako amulet. Cítím, že mi stále nevěříš, ale říkám pravdu. Kouzelný džin už nejsem, ale můj vztah k vám se nezměnil.“

Hanka se otočila na Rafana a Sváťu.

„Věř mu,“ řekl Sváťa.

„Věř tulíkovi,“ kývl Rafan.

Hanka vyprostila ruku a stále ještě váhala: „Nevypadáš jako on.“

Muž se zdvihl ze země a smutně vzdychl: „To je mi líto. Jako člověk se na původní podobu změnit nedokážu.”

„Ale máš stejné oči,” usmála se najednou a se slzami na řasách ho objala.

Muž ji k sobě přitiskl se stejnou vřelostí a možná slzy zradily i jeho, protože zavřel oči a schoval obličej do dívčích rozčuchaných vlasů.

„Vrone... Přísahěj, že už mi neodejdeš.”

Pustil ji z objetí, vzal ji za bradu, aby jí viděl do obličeje, a vážně prohlásil: „Momentálně se nikam nechystám. Neboj se.”

Náhle Plam natáhl tlapu a cvrnkl drápem Sama do prsou, až chlapec odlétl metr dozadu.

„Co to provádíš, Plame?” napomenul ho Sváťa a natáhl ruku, aby Samovi pomohl vstát.

„Zkouší na mě temná kouzla,” zamračil se drak zblízka na chlapce.

„Same,” vlepil chlapci Vron pohlavek, „dneska už těch lumpáren bylo dost! Jestli se okamžitě nezačneš chovat vzorně, poradím dědovi, jak tě zavřít do pokoje, abys celou slavnost nemohl ven.”

„Promiň, Vrone, už toho fakt nechám. Jen jsem byl zvědavěj, jestli jsou draci opravdu tak odolní proti magii, jak se říká.”

„A co měla znamenat ta honička na prknech! Děda vám tyhle hry přece zakázal!”

„Ale Vrone, u nás ve škole je tahle zábava normální. Když nebudeme trénovat, spolužáci nás v příštím roce úplně převálcují.”

„Jenže jestli se vám v době, kdy vás hlídám, něco stane, tak děda převálcuje mě! Takže toho koukejte nechat! Oba!”

„No jo, už se nezlob,” vzal ho za ruku Sam a podíval se na něj nevinným odzbrojujícím pohledem. Vron mu rozčuchal vlasy a kývl na oba malé kluky, aby si šli najít svá supervolonová prkna.

Potom se otočil k Hance: „Zachariáš mě čirou náhodou zaměstnal a momentálně mi svěřil dohled nad těmihle dvěma rošťáky. Rozpustilí byli už dřív, ale po návratu z Airbowanu provozují divoké a nebezpečné hry. Mojerana to s nimi nemá snadné. Ještě že si pro ně zítra přijedou jejich rodiče. Tihle dva by připravili o nervy i kouzelného džina.”

„Zachariáš neví, kdo jsi?”

„No, hádám, že něco tuší. Nejspíš mě sem přivedl právě kvůli tomu, aby vyzkoušel, jak na mě zapůsobí můj paměťový kámen. Ale měli bychom si pospíšet do útulku. Slavnost je připravená a čeká se jen na vás.”

„Však už mám pěkně hlad!” podotkl Sváta, nevšímaje si obličejů, které mu za zády dělali kamarádi.

„Nuže vzhůru na prkna a letíme spořádaně zpátky domů,” zavelel Vron, když se se svými prkny vrátili Tom a Sam.

Za pár minut přistáli v útulku, kde je vítali všichni jejich známí. Hanka běžela obejmout R'íhana, L'galu a P'ujiba, kteří se výjimečně dostavili v plném rodinném počtu. Bylo skvělé si popovídat se všemi, které tak dlouho neviděla. Vychutnávala si chvíle, po kterých toužila od okamžiku, kdy ji uklidili k sirénám.

Vtom k sobě upoutal pozornost všech přítomných Giro krátkým zacinkáním na požární zvon. Lidé polekaně zdvihli hlavu, ale když spatřili, jak se strážce usmívá, uvolnili se. Giro všechny hlasitě oslovil.

„Vážení přítomní, dovoluji si prohlásit naši dnešní oslavu za zahájenou. Pro ty, kdo nevědí, co všechno slavíme, připomínám, že naši malí pomocníci... No možná už nám trochu za tu dobu povyrostli, ale to nic nemění na faktu, že se jim podařilo úspěšně zakončit základní magické vzdělání. Všichni jim k tomu srdečně blahopřejeme. Dalším oslavencem je můj švagr Nik, který si přeje oficiálně oznámit

zasnoubení s Paulou. I jim blahopřejeme a věříme, že jim láska vydrží nejen do svatby.”

Hanka se ohlédla po kamarádce, která si s Nikem vyměnila rozzářený zamilovaný pohled.

„Nezasnoubíme se taky?” vzal ji kolem pasu Sváťa a hned hbitě se smíchem uhnul před Hančinou pádnou rukou.

„Ale já to myslel úplně vážně. To bylo vyznání lásky,” s ohníčky v očích oznamoval Hance z dostatečné vzdálenosti.

„Hele, brácho, nech si ty legrácky na jindy, jo!” houkla na něj a šla se podívat za Plamem.

„Ona mi nevěří,” vzdychl Sváťa a otočil se na Rafana.

„Ještě jsi pro ni moc mladej, dej jí čas, třeba jednou sama přijde na to, že jsi pro ni ten pravý.”

„Ty věříš, že na to přijde?”

„Nesmíš na ni moc tlačit. Hanka kolem sebe potřebuje prostor a volnost. Zatím chce být pouze kamarádkou, tak jí to neber, nebo se ti začne vyhýbat.”

„Já vím, máš pravdu. Ale jak to má člověk vydržet, když ji má rád!”

„Jestli ji máš opravdu rád, je především ve tvém zájmu ji nevyplašit. Poskytni jí čas a kamarádké zázemí. Nech ji, aby sama zvolila chvíli, kdy bude chtít kromě kamarádství i něco navíc. Počkej si. Věř zkušenému. Když se to povede, stojí to za to.”

„Já čekat umím. Zkusím to nezkazit.”

Hanka si mezitím povídala s Plamem a litovala, že draci nechtějí zůstat v útulku déle. Nakonec se s ní přišla rozloučit i Karmaneuduna.

„Díky za dva týdny, které jsme u vás mohli strávit,” použila Hanka z úcty ke své nové přítelkyni drakonštinu, „asi by vám měli poděkovat i kluci. Kde sakra vězí?”

„Tamhle,” ukázal Plam k místu, kde se Sváťa a Rafan bavili.

„Jsou opravdu jako bratři,” usmála se Hanka, když je uviděla.

„Ale oni jsou bratři, i když jen z otcovy strany,” podotkla dračice.

„Cože?” vykulila oči Hanka.

„Myslela jsem, že to víš,” podivila se Karmaneuduna dívčinu překvapenému výrazu, „jejich aura přece hovoří jasnou řečí spektra.”

„To ano, ale nikdy mě nenapadlo, že je to něco víc než náhoda. To je tedy bomba! Musím jim to říct.”

„Počkej,” zarazil ji Vron, který se rovněž přišel s draky rozloučit a zaslechl konec jejich rozhovoru, „Raf to ví už dlouho. Kdyby chtěl, aby se to rozkřiklo, nepochybně by se o tom zmínil.”

„On to ví a nic nám neřekl?” nechtěla uvěřit Hanka.

„Myslím, že si nepřeje, aby o jeho životě rozhodoval Dundar. Zachariáš mu jako zákonný zástupce vyhovuje mnohem víc.”

„A co Sváťa a já? Přece si všechno říkáme...”

„Už kolik let se oslovujete jako sourozenci. Proč to komplikovat?” podíval se na ni Vron důrazně a Hanka si uvědomila, že má pravdu. Jejich účelově vymyšlená rodina se za čtyři roky stmelila ve skutečnou rodinu bez ohledu na to, kdo se komu narodil.

„Vrone, chlape, kde sakra vězíš? Bude se podávat zmrzlina, tak pro ni dojdi,” ozval se v blízkosti přísný trpaslíkův hlas. Vzápětí dorazil Zachariáš až k nim a zarazil se, když spatřil Hanku.

„Víš, on se opravdu jmenuje Vron. Má s tebou stejné příjmení. Zaměstnal jsem ho u sebe. Taková, jak bych to řekl, no, zkrátka náhoda...” vysvětloval dívce nejistě a hleděl s obavou, jak bude reagovat.

„Jo, to se stává, že mají lidé stejné jméno a ani nejsou příbuzní,” pokrčila rameny s nevinným pohledem.

„Jo, přesně tak. To se stává,” mumlal trpaslík a zmateně koukal z jednoho na druhého, jako by čekal jinou reakci.

„Dokonce se stává i to,” řekl významně Vron, „že tě zaměstná dobrý kamarád a při tom tě naprosto bezohledně vezme na hůl.”

Pak popadl trpaslíka pod krkem a výhružně k němu sklonil hlavu: „Makat jen za stravu a ubytování! Ty jeden smrdutý dechu falanských močálů, tohle se dělá přátelům?”

Trpaslík zamrkal a vzal Vrona pěstí do žaludku. Ten heknul, Zachariáše pustil a s úsměvem poodstoupil.

Zachariáš se podíval po Hance, a když spatřil, jak stěží zadržuje smích, ušklíbl se: „Zkazili jste mi největší překvapení dnešní slavnosti. Ale odpouštím vám. A tobě, Vrone, slibuju k tomu ubytování průměrnou mzdu. Ale jen za předpokladu, že okamžitě skočíš pro zmrzlinu.”

„Co bych neudělal pro největšího vydřiducha v Santareně,” ušklíbl se Vron a zmizel, aby připravil sladké pohoštění. Dívka s úsměvem od ucha k uchu sledovala vzájemné popichování svých dvou dospělých přátel.

„Jsem rád, že jsi šťastná,” řekl Hance Plam a zlehka jí na rozloučenou foukl do vlasů, „užijte si slavnost, my už vám nebudeme zaclánět.”

Pak s matkou ustoupil stranou a oba zmizeli v bráně vytvořené dračicí.

Hanka se s trpaslíkem dívala za nimi ještě i poté, co se mihotání brány úplně rozplynulo. Zachariáš vylovil z kapsy nádherně červené jablko a podal jí ho. Jen se mlčky usmála a zakousla se do lahodně šťavnatého ovoce.

Ilka Pacovská

Sedmý smysl

4

VRAŤ DRAKOVI, CO JE JEHO

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Grafická úprava a sazba Jakub Požár

Vydalo nakladatelství Albatros v Praze roku 2013

ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4

číslo publikace 16 920

Odpovědná redaktorka Šárka Krejčová

Výtvarná redaktorka Alexandra Horová

Technická redaktorka Arnoštka Svobodová

1. vydání

Pro čtenáře od 9 let

*Hanka, Sváta, Rafael a Pterik, Wif, Paula, Omale...
Ani čtvrtá kniha série Sedmý smysl nás nezachrá chladyjuri.
Hned od začátku se dostáváme úroveň hrdinové do potíží,
od prvotních stránek pomáhají přátelům a bojují proti zlu,
ale přicházejí momenty, kdy sami potřebují pomoc a radu.
Zákeřný čaroděj se chce pomstít Hance, Kurnimazadama
žádá, aby její syn Flara dostal zpět část své dračí osobnosti,
třetí námrat bozuzelného dělníka také není nepřítelství
a hraběcí Rafaelovi více varní...
Sdíleli se prostřední, někdy, do péchy i prohry, nechýlí láska
a vždy je přece naše ryzí přátelství.
Vstupte do nejvyšší dobrodružství!*

